

Dokument nr. 15:8

(2008–2009)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1280 - 1459

4. juni - 17. august 2009

Dokument nr. 15:8

(2008–2009)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1280 - 1459

4. juni – 17. august 2009

Innhold

Spørsmål	Side
1280. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. Schibsteds eierandel i norsk presse, besvart av kultur- og kirkeministeren	13
1281. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forventet bompengeinnbetaling i 2010, besvart av samferdselsministeren.....	14
1282. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. ansattrepresentanter av begge kjønn i kommunale foretak, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	14
1283. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. pensjonsordningen for sykepleiere, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	15
1284. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. fergetilbudet til Ytterøy, besvart av samferdselsministeren.....	16
1285. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. rovdyr, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	16
1286. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. gassindustrien i Norge, besvart av olje- og energiministeren	17
1287. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. bioenergi, besvart av landbruks- og matministeren	18
1288. Fra stortingsrepresentant Marianne Aasen, vedr. økt satsning på kollektivtransport, besvart av samferdselsministeren	19
1289. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. korrespondanse på sidemålet for kommunen, besvart av kultur- og kirkeministeren	20
1290. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. WIPO-forhandlingene, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	21
1291. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. å trygge distriktsdrosjene, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	23
1292. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. journalisters plikt til å oppgi sine kilder, besvart av helse- og omsorgsministeren .	24
1293. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. fiskeripensjon, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	24
1294. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. å avgi stemme på flyet med stortingsvalget i september, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	25
1295. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på hest, besvart av finansministeren.....	26
1296. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. hvitvaskingsreglene, besvart av finansministeren.....	26
1297. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. DnB NOR eide Vital, besvart av nærings- og handelsministeren	27
1298. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. Haugen Bok AS i Volda, besvart av samferdselsministeren.....	28

	Side
1299. Fra stortingsrepresentant Marianne Aasen, vedr. tiltakspakke mot finanskrisen, besvart av finansministeren	29
1300. Fra stortingsrepresentant Marianne Aasen, vedr. eiendomsskatt, besvart av finansministeren	29
1301. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. transseksualisme, besvart av helse- og omsorgsministeren	32
1302. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. menneske- rettighetssituasjonen i Eritrea, besvart av utenriksministeren.....	33
1303. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. skatt på måltid for frivillige som serverer mat på eldresenter uten å få penger for det, besvart av finansministeren.....	34
1304. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. problemer med å få registrert Cadillac Escalade som begravellesbil, besvart av samferdselsministeren	35
1305. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. positivliste over tilletne krypdyr og amfibieartar, besvart av landbruks- og matministeren.....	36
1306. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. lagring av persondata, besvart av justisministeren.....	37
1307. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. helsehjelp: Øre, nese, halssykdommer, hode og halskirurgi, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	38
1308. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. utredning om høyhastighetsjernbaner, besvart av samferdselsministeren.....	39
1309. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. høyhastighetsjernbane - klimatiltak, besvart av samferdselsministeren	39
1310. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. behandling ved Feiringklinikken for 2009, besvart av helse- og omsorgsministeren	40
1311. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. formaliteter i forbindelse med godtransport, besvart av finansministeren	42
1312. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. støtte for privatister fra Statens lånekasse for utdanning, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	43
1313. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. ny 420 kV kraftlinje Ørskog - Fardal, besvart av olje- og energiministeren	44
1314. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. å stanse alle henrettelser av barn i Iran, besvart av utenriksministeren.....	45
1315. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Fjordlaks Aqua AS, besvart av fiskeri- og kystministeren	46
1316. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. den nye voldsoffererstatningsordningen, besvart av justisministeren	47
1317. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. ammunisjonen i grunnen under en næringseiendom på Solstrand ved Tromsø - runde 2, besvart av miljø- og utviklingsministeren	47
1318. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. hatmotivert vold, besvart av justisministeren.....	48
1319. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. kraftlinja mellom Sunnmøre og Sogn, besvart av olje- og energiministeren.....	49

	Side
1320. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Ramsund orlogsstasjon, besvart av forsvarsministeren	50
1321. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. Norsk Kulturminnefond - bevaringsverdige bygninger i privat eie, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	50
1322. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Statkrafts ønske om oppkjøp av energi- og nettselskaper, besvart av nærings- og handelsministeren	51
1323. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. situasjonen for aktørene innen tørr- og saltfisk, besvart av fiskeri- og kystministeren	52
1324. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. petroleumsnæringen og arbeidsplasser, besvart av olje- og energiministeren.....	54
1325. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. seismikkundersøkelsene i Lofoten, besvart av olje- og energiministeren.....	54
1326. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. opphold ved Glitreteknikken, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	55
1327. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. støtte til årets Røde Fjær aksjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	55
1328. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. klimakvoter, besvart av finansministeren.....	56
1329. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. langvarig sykdom, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	57
1330. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. situasjonen ved Universitetssykehuset i Akershus, A-hus, besvart av helse- og omsorgsministeren	58
1331. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. brukerstyrt personlig assistent, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	59
1332. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. Ørje sluser, besvart av fiskeri- og kystministeren	60
1333. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på frukt og grønt, besvart av finansministeren	61
1334. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. aksjeloven, besvart av justisministeren.....	61
1335. Fra stortingsrepresentant Laila Dævøy, vedr. legemiddelet Persantin, besvart av helse- og omsorgsministeren	62
1336. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. nedleggelse av den private ambulansetjenesten ved Sykehuset Innlandet, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	63
1337. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. schizofrenidagene, besvart av helse- og omsorgsministeren	64
1338. Fra stortingsrepresentant Laila Dævøy, vedr. tinnitusrammede, besvart av helse- og omsorgsministeren	64
1339. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. fellingstillatelse for ulveflokk i Osdalen i Rendalen kommune, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	65
1340. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. radiomerket ulvetispe, besvart av miljø- og utviklingsministeren	66

	Side
1341. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. lov om folketrygd, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	66
1342. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. samarbeidsprosjektet Solskolen, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	68
1343. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. innovasjon Norge og norske ambassader, besvart av utenriksministeren	69
1344. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. rettskraftige dommer mot barnevernet effektueres, besvart av barne- og likestillingsministeren	70
1345. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. ryggoperasjon ved Bergen Spine Center, besvart av helse- og omsorgsministeren	70
1346. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. hepatitt B-vaksine til studenter i sykepleie, besvart av helse- og omsorgsministeren	71
1347. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. lokalt engasjement for sykehusene, besvart av helse- og omsorgsministeren	72
1348. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. adgang til internett under soning ved Bastøy fengsel, besvart av justisministeren	73
1349. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. hjelp til norsk mann i Thailand, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	74
1350. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. ventetid for å få tildelt frikort, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	75
1351. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. norsk misbruk av svensk overvåkingsinformasjon, besvart av justisministeren	76
1352. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. voksenopplæringscentre, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	77
1353. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. prepandemivaksine, besvart av helse- og omsorgsministeren	78
1354. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kostnadssprekker innenfor veiutbygging, besvart av samferdselsministeren.....	78
1355. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. trafikkflygerutdanningen ved UiT, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	79
1356. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. næringsvirksomhet, besvart av finansministeren.....	80
1357. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. skole i Musken, besvart av kunnskapsministeren	81
1358. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. saksbehandling hos Innovasjon Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	82
1359. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. IFU-ordningen, besvart av nærings- og handelsministeren	82
1360. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. langtidsvirkende insulinanaloger, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	83

	Side
1361. Fra stortingsrepresentant Erling Sande, vedr. at den amerikanske ambassaden er foreslått flyttet til Husebyskogen i Oslo, besvart av justisministeren	84
1362. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. Lisboa-konvensjonen, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	85
1363. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. refusjon av mineraloljeavgift for taretrålerne, besvart av fiskeri- og kystministeren	87
1364. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. avtale om tilbakelevering av Munch-bilder, besvart av justisministeren	88
1365. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. emisjonsfullmakt, besvart av nærings- og handelsministeren	88
1366. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. nytt billettsystem for betaling av bompenger i Krifast-forbindelsen, besvart av samferdselsministeren	89
1367. Fra stortingsrepresentant Jan Fredrik Vogt, vedr. økonomisk uføre for mennesker som får en alvorlig sykdom, besvart av helse- og omsorgsministeren	90
1368. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. trafikkskilt, besvart av samferdselsministeren	91
1369. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. politibemannning ved Agder politidistrikt, besvart av justisministeren	92
1370. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. skatteregelverket om grensegjengere for norske grensekommuner, besvart av finansministeren	93
1371. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. den kritiske situasjonen for Sykehuset i Vestfold, besvart av helse- og omsorgsministeren	94
1372. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. ulveskader på sau i Stange, besvart av miljø- og utviklingsministeren	95
1373. Fra stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug, vedr. ras på rv. 70 gjennom Oppdølstranda, besvart av samferdselsministeren	96
1374. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. samarbeid mellom barnehusene og den offentlige tannhelsetjenesten, besvart av justisministeren	97
1375. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. anskaffelse av ambulansetjenester, besvart av helse- og omsorgsministeren	97
1376. Fra stortingsrepresentant Ann-Kristin Engstad, vedr. ledsakertjenesten, besvart av helse- og omsorgsministeren	99
1377. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. revisjonsdirektivet, besvart av finansministeren	100
1378. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. tilfredsstillende luftambulansetjeneste i Helse Fonna-området, besvart av helse- og omsorgsministeren	101
1379. Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. rovviltforliket, besvart av miljø- og utviklingsministeren	103
1380. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. nedklassifisering av Bodø Lufthavn, besvart av samferdselsministeren	104

	Side
1381. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. kjøre og hviletidsbestemmelsene ved transport av dyr, besvart av samferdselsministeren.....	104
1382. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. forretningen Trunken i Farsund kommune, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	105
1383. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. nasjonalt tyveriregister, besvart av justisministeren.....	106
1384. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. USAs bistand til Nicaragua, besvart av miljø- og utviklingsministeren	107
1385. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. differensiert omregistreringsavgiften, besvart av finansministeren	108
1386. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. dobbeltbeskattning av oversparing i pensjon for tidligere år, besvart av finansministeren	109
1387. Fra stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug, vedr. politioppgaver, besvart av justisministeren.....	109
1388. Fra stortingsrepresentant Rolf Jarle Bröske, vedr. konsekvenser for gyteområdene langs kysten ved etablering av vindturbinder, besvart av olje- og energiministeren	111
1389. Fra stortingsrepresentant Rolf Terje Klungland, vedr. sovevogn til Kristiansand, besvart av samferdselsministeren.....	112
1390. Fra stortingsrepresentant Marianne Aasen, vedr. besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	114
1391. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. standarden OOXML i referansekatalogen for IT-standarder i offentlig sektor, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	115
1392. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. driftssituasjonen for flere av de regionale Barnehusene, besvart av justisministeren	117
1393. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. rørledningen som går gjennom området til Lubicon-indianerne i Canada, besvart av finansministeren	118
1394. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Goliat-feltet uten CO ₂ -rensing, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	118
1395. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. en arena for aktører innen gassindustrien, besvart av olje- og energiministeren.....	119
1396. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. skjermingsrenten som gjelder for lån fra aksjonær til selskap, besvart av finansministeren.....	119
1397. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. forurensnings-situasjon langs Tanaelven, besvart av justisministeren	120
1398. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. fengslet norsk eiendomsutvikler i Brasil, besvart av utenriksministeren	121
1399. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. elever med minoritetsbakgrunn og behov for spesialundervisning, besvart av kunnskapsministeren	122
1400. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. servicehunder, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	122
1401. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Enova, besvart av olje- og energiministeren	123

	Side
1402. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. offshore gassturbinen, besvart av olje- og energiministeren.....	124
1403. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. to funksjonshemmede elever ved KVS Lyngdal, besvart av kunnskapsministeren.....	124
1404. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. spesialisert tannhelsetilbud finansiert via folketrygden, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	125
1405. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. Vitals virksomhet - Bergen og Trondheim, besvart av nærings- og handelsministeren	126
1406. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. sikring av videre drift på Røros sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	127
1407. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. tapt skolegang, besvart av justisministeren.....	128
1408. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. utgifter til behandling av sykdom hos tannpleier, besvart av helse- og omsorgsministeren	129
1409. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på skjorter, t-skjorter, singleter, strømpebukser, strømper, sokker, fottøy uten påsatt såle, hansker, vanter og votter (av trikotasje), besvart av finansministeren.....	130
1410. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på babyklær, treningsdrakter, badedrakter, badebukse, vådrakter for dykking eller seiling, (klær fremstilt av trikotasje), besvart av finansministeren	130
1411. Fra stortingsrepresentant Akhtar Chaudhry, vedr. ID-kort til asylsøkere og flyktninger, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	131
1412. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. pålagt skatt fordi de spiser noe av restematen etter mange timers arbeid., besvart av finansministeren.....	132
1413. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. oppkjøring for førerprøve, besvart av samferdselsministeren	132
1414. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. personvern ved flytting av journaler, besvart av helse- og omsorgsministeren	133
1415. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. inndeling av veinettet, besvart av samferdselsministeren.....	135
1416. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. veier, besvart av samferdselsministeren	136
1417. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. kompetanse-arbeidsplasser i Tinn, besvart av nærings- og handelsministeren	136
1418. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. enkeltmannsforetak, besvart av finansministeren	137
1419. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. norske statsborgeres eiendomskjøp i Natal-provinsen i Brasil, besvart av utenriksministeren.....	139
1420. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Terningen Arena i Elverum, besvart av kultur- og kirkeministeren	139
1421. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. nye reaktorer på atomkraftverket på Kola, besvart av utenriksministeren.....	140

	Side
1422. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. anskaffelsesregelverket, besvart av helse- og omsorgsministeren	141
1423. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. politiberedskap, besvart av justisministeren	142
1424. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. et tidsriktig skoletilbud i høst- og vårsemesteret på skoleskipene, besvart av kultur- og kirkeministeren	143
1425. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. overskuddet på statsbudsjettet, besvart av finansministeren.....	144
1426. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. reglene for stans og parkering, besvart av samferdselsministeren.....	145
1427. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. overføringen av enkelte antihistaminer, besvart av helse- og omsorgsministeren	145
1428. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. nytt nødnett, besvart av kultur- og kirkeministeren	146
1429. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. Veteranforbundet SIOPS, besvart av forsvarsministeren.....	147
1430. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. smertebehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	149
1431. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. "Arbeidsgruppen for reduksjon av konfliktnivået rovdyr-reindrift i Nord-Trøndelag", besvart av miljø- og utviklingsministeren	150
1432. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. Norsk Kulturarv, besvart av kunnskapsministeren	151
1433. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. ventetiden for barn som har akutt behov for hjelp fra Pedagogisk Psykologisk Tjeneste i Nord-Trøndelag, besvart av kunnskapsministeren	152
1434. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. terskel for om en virksomhet skattemessig er å anse som næringsvirksomhet, besvart av finansministeren.....	153
1435. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. fleksibiliteten i det norske utdanningssystemet, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	154
1436. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. læringsutbytte i grunnopplæringen for gutter, besvart av kunnskapsministeren	155
1437. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. voksenopplæring, besvart av kunnskapsministeren	157
1438. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. effektivering av rettskraftige dommer mot barnevernet, besvart av justisministeren	158
1439. Fra stortingsrepresentant Bård Høksrud, vedr. gjennomsnittsmåling mellom fotobokser, besvart av samferdselsministeren	158
1440. Fra stortingsrepresentant Bård Høksrud, vedr. en rullestolbruker som er blitt nektet adgang på NSBs tog, besvart av samferdselsministeren	159
1441. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. Hurtigruta, besvart av samferdselsministeren	160
1442. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. utviklingen for norske bedrifter de siste 4 årene, besvart av finansministeren.....	161

	Side
1443. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. overfalls- voldtekter i Drammen de siste 3 årene som er begått av ikke-vestlige innvandrere, besvart av justisministeren	163
1444. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. søknad fra Sargas/Hammerfest Energi om gasskraftverk med CO ₂ -håndtering på Melkeøya, besvart av olje- og energiministeren	164
1445. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. bruk av teknologinøytrale instrumenter for å støtte utvikling og anvendelse av all lovende teknologi, besvart av olje- og energiministeren.....	165
1446. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. Capio Anoreksisenter, besvart av helse- og omsorgsministeren	165
1447. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. pleietrengende som må ha hjelp til medisiner, besvart av helse- og omsorgsministeren	166
1448. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. rederinæringen, besvart av finansministeren.....	167
1449. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. politidistriktene på Sunnmøre og i Nordmøre og Romsdal, besvart av justisministeren.....	168
1450. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. Surna som en bærekraftig lakseelv, besvart av olje- og energiministeren.....	170
1451. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. fremtidig forbud mot tungolje i skipstrafikken, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	171
1452. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. beskatning av erstatninger for landbrukseieendommer, besvart av finansministeren	172
1453. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. nye forskrifter til utlendingsloven, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	173
1454. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. utvidet videregående opplæring, besvart av kunnskapsministeren	174
1455. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. bompenger i forbindelse med ny E6 nordover i Akershus, besvart av samferdselsministeren.....	175
1456. Fra stortingsrepresentant Erling Sande, vedr. Gjøafeltet, besvart av olje- og energiministeren	175
1457. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. felles bankkonto, besvart av justisministeren	176
1458. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. midtdelere, besvart av samferdselsministeren	177
1459. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. glattcelle, besvart av justisministeren	178

Dokument nr. 15:8

(2008–2009)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1280

Innlevert 4. juni 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 15. juni 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Schibsteds eierandel i norsk presse er ikke i overensstemmelse med medieeierskapsloven. Som en del av prosessen for å komme i overensstemmelse med loven vil Schibsted med Medietilsynets velsignelse parkere i størrelsesorden 30 % av alle utestående aksjer i Polaris hos en finansiell aktør i et år.

Mener statsråden denne fremgangsmåten er i tråd med lovens intensjon?»

Svar:

Medieeierskapsloven § 6 gir Medietilsynet og Klagenemnda full uavhengighet i behandlingen av enkeltsaker etter loven. Departementet "...kan ikke gi Medietilsynet generelle instruksjoner om håndhevingen av loven, og kan heller ikke gi pålegg om myndighetsutøvelsen i enkelttilfeller". Denne frie stillingen skal bl.a. sikre at inngrepshjemmelen ikke skal kunne anvendes til politisk meningssensur. Etter min

mening bør en kulturminister derfor være tilbakeholden med å uttale seg om og ha synspunkter om konkrete enkeltsaker etter medieeierskapsloven.

I sitt vedtak i klagesaken vedr. Media Norge satte Klagenemnda for eierskap bl.a. følgende vilkår for å tillate sammenslåingen:

"Schibsted ASA skal selge sin eierpost i Adresseavisen ASA på 34,3 % og 27 % av sin eierpost i Harstad Tidende Gruppen slik at Schibsted ASA etter salget ikke vil eie mer enn 40 % av Harstad Tidende Gruppen."

Det eneste kravet vedtaket eksplisitt stiller til kjøperne av aksjene, er at de skal være uavhengige av Schibsted.

Jeg legger til grunn at Schibsted følger opp vedtaket fra Klagenemnda for eierskap.

Om framgangsmåten er i tråd med klagenemndas vedtak i Media Norge-saken er det opp til Medietilsynet å vurdere.

SPØRSMÅL NR. 1281**Innlevert 4. juni 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 15. juni 2009 av fungerende samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I statsbudsjettet for 2009 utgjør finansiering fra bompenger 5990 mill. kr. En rekke nye bompengebaserte prosjekter er blitt eller blir vedtatt i sesjonen 2008-2009.

Kan statsråden på denne bakgrunn opplyse hva forventet bompengeinnbetaling vil bli i 2010 og hvor mye av den samlede innbetalingen som vil gå til drift av kollektivtrafikk?»

Svar:

Pr mars 2009 var det innkreving av bompenger i 48 ulike bompengeprojekter, og i tillegg ett prosjekt med innkreving av lokal drivstoffavgift.

I hvert av årene 2006 og 2007 ble det innbetalt i overkant av 4 milliarder kroner i bompenger. De foreløpige tallene for 2008 viser at det ble innbetalt i overkant av 4,7 milliarder kroner.

Statens vegvesen får de nærmeste ukene oversendt regnskapstall for bompengeinntektene for 2008, samt selskapenes budsjett for 2009 og 2010. Man vil da vite mer nøyaktig om forventede inntekter i de eksisterende bompengeprojektene. Tallet 5990 mill. kr som representanten Sortevik viser til i spørsmålet, er midler som skal stilles til disposisjon i 2009, dette er ikke det samme som bompengeinntektene. Bompengeinntektene for 2009 vil ligge på omkring 5300 mill. kr, inntektene for 2010 vil være omkring 5700 mill.kr. Dette vil imidlertid avhenge av trafikkutviklingen, samt når eventuelle nye prosjekter som vedtas i 2009, vil settes i drift.

Når det gjelder bruk av bompengeinntekter til drift kollektivtrafikken, så skjer dette pr i dag kun i Oslopakke 3.

SPØRSMÅL NR. 1282**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 11. juni 2009 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I kommunale foretak velges styremedlemmer av kommunestyret, men i tillegg velges ansatterepresentanter av og blant de ansatte.

Finnes det noe krav i loven om at det må velges ansatterepresentanter av begge kjønn i tilfeller hvor dette ikke er nevnt i foretakets egne vedtekter?»

BEGRUNNELSE:

Når det velges ansatterepresentanter er det viktig å kunne velge de personene som flertallet av de ansatte mener er best egnet til å ivareta oppgaven som styremedlem. I mange foretak er en stor overvekt ansatte enten menn eller kvinner, noe som naturlig nok vil føre til at de 2 best egnede og ønskede kandidatene ofte kan være av samme kjønn. Dette vil kunne føre til at styrets totale kjønnssammensetning ikke lenger oppfyller intensjonen om krav til likestilling.

Det stilles krav til kjønnsfordeling blant representantene som oppnevnes av et kommunestyre, men i disse tilfellene kan representanter velges blant et nærmest ubegrenset antall personer. Hvis det stilles samme krav til kjønnsbalanse også når de ansatte skal velge sine representanter, vil det kunne oppfattes som en svakhet hvis de må begrense sine valg ved å velge personer fra begge kjønn.

Svar:

Kommuneloven § 29 nr. 4 andre punktum fastsetter at bestemmelsene i lovens §§ 36 til 38a kommer til anvendelse når det gjelder kommunale foretak. Dette innebærer at de krav loven setter til kjønnsmessig sammensetning vil gjelde når kommunestyret foretar valg av styre for foretakene.

Kravene til kjønnsmessig balanse vil imidlertid bare gjelde de styremedlemmer som blir valgt av kommunestyret. Dette har sammenheng med at lo-

vens regler om kjønnsmessige fordeling kun omfatter representanter som velges/oppnevnes av kommunestyret. Det stilles ikke tilsvarende krav når det gjelder valg som foretas av andre grupper, i dette tilfelle de

ansatte i foretakene. Deres representanter kan således ha en kjønnsmessig fordeling som ikke er i overensstemmelse med kommunelovens regler.

SPØRSMÅL NR. 1283

Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 17. juni 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Pensjonsordningen for sykepleiere er lovfestet og omfatter sykepleiere i offentlig og privat virksomhet. Arbeids- og administrasjonsdepartementet har ansvar for ordningen. Sykepleierordningen forvaltes og administreres i dag av livsforsikringsselskapet KLP, etter en avtale med Sosialdepartementet fra 1962, men har aldri vært satt ut på anbud selv om tjenesten kan utføres av andre.

Mener statsråden dette er i tråd med god offentlig innkjøpspraksis, og vil statsråden ta initiativ til å anbudsette dette innkjøpet?»

BEGRUNNELSE:

Pensjonsordningen for sykepleiere er lovfestet og omfatter sykepleiere i offentlig og privat virksomhet. Ordningen gir rett til alderspensjon, uførepensjon og etterlatteytelser etter tilsvarende regler som i Statens Pensjonskasse og de kommunale pensjonsordningene. Ordningen er fondert.

Arbeids- og administrasjonsdepartementet har ansvar for ordningen. Det fremgår ikke av lov om pensjonsordning for sykepleiere hvem som skal forvalte og administrere ordningen. Sykepleierordningen forvaltes og administreres i dag av livsforsikringsselskapet KLP etter en avtale med Sosialdepartementet fra 1962. Det er snakk om forvaltning av anslagsvis 40 mrd kroner, og det blir betalt inn anslagsvis 4 mrd kroner i årlige premier. Forvaltning og administrasjon av ordningen har aldri vært satt ut på anbud, selv om dette kan gjøres av andre livsforsikringsselskap som leverer offentlig tjenstepensjon, og ikke vil påvirke sykepleiernes rettigheter i ordningen.

Stortinget har for tiden stortingsmelding nr 36 (2008-2009) Det gode innkjøp til behandling.

Svar:

Pensjonsordningen for sykepleiere ble etablert ved lov 22. juni 1962 nr. 12 med formål å bedre sykepleiernes pensjonsforhold, samt sikre rekruttering til yrket. Ordningen gjaldt opprinnelig offentlig godkjente sykepleiere ansatt i privat og kommunal/fylkeskommunal virksomhet. Fra 1. januar 2002 (i forbindelse med sykehusreformen) ble ordningen utvidet til også å omfatte sykepleiere i statlig virksomhet. Pensjonsordningen er obligatorisk, og har siden ikrafttreddelsen i 1962 blitt administrert av Kommunal Landspensjonskasse (KLP) etter avtale med daværende Sosialdepartementet. Ordningen har eget styre oppnevnt av departementet, der blant annet sykepleierne og arbeidsgiverne er representert. Pensjonsordningen for sykepleiere er forsikringsteknisk oppbygd med fond som dekker forpliktelsene, og finansieres ved innskudd fra sykepleierne og tilskudd fra deres arbeidsgivere. Arbeidsgiverne betaler i tillegg et egenkapitaltilskudd. Fondet utgjorde i 2007 om lag 40 milliarder kroner.

Sykepleierpensjonsordningen gir pensjoner etter bestemmelser som i hovedsak svarer til reglene i Statens Pensjonskasse og de kommunale tjenstepensjonsordningene. Pensjonene samordnes med andre pensjonsytelser etter bestemmelsene i samordningsloven. Det vil være nødvendig med visse justeringer i regelverket i tråd med Stortingets pensjonsforlik fra mai 2005 og avtalen som ble inngått i lønnsoppgjøret 2009 i offentlig sektor.

Jeg er kjent med at avtalen om den daglige administrasjon og forvaltning av Pensjonsordningen for sykepleiere ble inngått for en god del år tilbake. Jeg ser imidlertid ikke at det er et umiddelbart behov for å revurdere dette avtaleforholdet nå.

SPØRSMÅL NR. 1284**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 26. juni 2009 av fungerende samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Fylkesrådet i Nord-Trøndelag fattet i møte 24.februar 2009 et vedtak om å gå inn i et spleiselag med staten om utvidelse av fergetilbudet til Ytterøy, etter henvendelse fra Samferdselsdepartementet.

Når blir det utvidede fergetilbudet igangsatt?»

BEGRUNNELSE:

I et brev fra Samferdselsdepartementet datert 11.februar 2009 ble Nord-Trøndelag fylkeskommune invitert til et spleiselag for å utvide fergetilbudet til Ytterøy. Det ble fastslått at staten ville bidra med 50 % av kostnadene i et utvidet fergetilbud, under forutsetning av at fylkeskommunen bidro med like mye. Fylkeskommunal medfinansiering ble vedtatt i Fylkesrådets møte 24.februar 2009. Årlig totalbeløp fra stat og fylke ble anslått til 2,2 millioner kroner.

Det ble lagt til grunn følgende utvidelse av rute-tidene; en framskynding på 20 minutter om morgenen fra Hokstad, slik at avgangen blir kl 05.55, en ekstratur på kvelden hele uka fra Levanger kl. 23.30 og en ekstraavgang fra Hokstad kl. 07.20 på lørdag og søndag.

Svar:

Bakgrunnen for ønsket om å gå inn i et spleiselag med fylkeskommunen for å utvide fergetilbudet til Ytterøya har vært å skulle gjøre det mulig for ansatte ved det konkursrammede slakteriet på øya å ta seg jobb på slakteriet på Åsen to mil unna. Kostnadsanslaget for ruteutvidelsene var i utgangspunktet 2,2 mill. kr. Både staten og fylkeskommunen hadde satt en grense for den økonomiske medvirkningen til 50 %, begrenset oppad til 1,1 mill. kr hver.

Det har nå kommet et nytt kostnadsanslag for ruteutvidelsene, på 2,56 mill. kr. Staten står ved lag ved sitt tilsagn om 50 % medvirkning, og vil gå i dialog med fylkeskommunen og andre berørte parter for om mulig å få til rimeligere løsninger. Jeg vil be Nord-Trøndelag fylkeskommune ta en aktiv rolle i dette arbeidet.

Når fylkeskommunene skal overta ansvaret for størstedelen av det øvrige riksvegnett inkl. ferjestrekninger fra 2010 i forbindelse med forvaltningsreformen, vil det ved fylkesfordelingen av ferjemidlene bli tatt hensyn til at statens bidrag skal videreføres.

SPØRSMÅL NR. 1285**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 15. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Lierne har de levd med rovdyr i mange år. Dette har skapt konflikter og mange har følt en utrygghet i hverdagen. Som et trygghetsskapende initiativ er det søkt om rovdysikker skyss til barna i Lierne.

Mener statsråden at å gi gratis skoleskyss i rovdyrutsatte områder vil være med på å dempe rovdyrkonfliktene og skape trygghet i lokalsamfunn?»

BEGRUNNELSE:

I Namdalsavisa 3.juni 2009 kan vi lese at fylkesmannen i Nord-Trøndelag ikke vil gi rovdysikker skoleskyss til barn i Lierne. Lierne kommune har

søkt om 99 788 kroner i støtte til rovdysikker skoleskyss for kommende skoleår. Regelverk fastsatt av Miljøverndepartementet presiserer at tiltak i kommuner skal bidra til forebyggende og konfliktdependende tiltak i forhold til rovviltskader. Etter fylkesmannen i Nord-Trøndelags vurdering, kommer ikke det omsøkte tiltaket inn under regelverket for tilskudd til forebyggende og konfliktdependende tiltak. Fylkesmannen i Hedmark vurderer regelverket annerledes og har gitt tilskudd til rovdysikker skoleskyss.

Svar:

På generelt grunnlag vil jeg presisere at jeg er svært opptatt av at folk ikke skal få redusert livskva-

litet som følge av at vi skal ha levedyktige rovviltbestander i Norge, og det er en målsetting å gjennomføre rovviltpolitikken med et lavest mulig konfliktnivå. Selv om sannsynligheten for å bli angrepet av rovdyr er svært liten, kan frykten for at det skal skje oppleves som reell. Når frykten fører til at folk i mindre grad benytter utmark og nærområder som en kilde til økt livskvalitet er dette uheldig.

Jeg har tro på at spredning av kunnskap og erfaringer som viser at det er mulig å leve trygt med rovdyr, vil medvirke til at frykten og usikkerheten gradvis blir mindre i befolkningen. Det er derfor viktig at vi prioriterer konfliktdependende tiltak som ikke byg-

ger unødig opp under eller skaper frykt det ikke er grunnlag for. Derfor er det viktig at det foretas en grundig vurdering av tiltak som skoleskyss av barn.

Det er rovviltnemndene som har ansvaret for fordelingen av midler på forebyggende og konfliktdependende tiltak i de ulike regionene, og det er i hovedsak fylkesmennene som behandler enkeltsøknader innenfor rammen av regelverket og de føringer rovviltnemndene har lagt for sin region. Direktoratet for naturforvaltning er klageinstans, og jeg finner det ikke riktig å gå nærmere inn på de konkrete enkeltsakene det vises til i spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 1286

Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 15. juni 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Regjeringen har gjort et prisverdig initiativ ved å be Gassco etablere en arena for aktører innen gassindustrien i Norge, med spesielt fokus på økt industriell utnyttelse av gassen nasjonalt. På en Gasskonferanse i Trondheim 28. mai ble det uttrykt støtte til initiativet, men det ble etterlyst myndighetenes rolle på denne arenaen, da flere aktører mener svake rammebetingelser ofte er en større utfordring enn manglende dialog i bransjen.

Hvilken rolle vil politiske myndigheter innta på denne arenaen?»

Svar:

Regjeringen har som målsetning å tiltrettelegge for økt bruk av naturgass til industriell anvendelse i Norge. I dag er det hovedsakelig ulike selskaper som driver olje- og gassvirksomhet og industrivirksomhet i Norge. Industriselskapene er avhengig av god informasjon om nåværende gassproduksjon, gasskomposisjon osv, for å kunne vurdere potensielle muligheter i Norge. Det er også viktig at industriselskapene er informert om de utviklingsprosjekter som til enhver tid foregår på norsk sokkel.

Regjeringen ønsker derfor å bedre mulighetene for informasjonsflyt mellom de ulike aktørene, og sørge for at industriselskap som potensielt kan vurdere å investere i gassbasert industri i Norge får tilgang på relevant informasjon til rett tid.

Vi har i brev bedt Gassco etablere en arena hvor industri, med ønsker eller planer om etablering av industriell virksomhet relatert til anvendelse av naturgass, kan konsultere kompetente ressurser innen gasstransport, gasskvalitet og tilgjengelighet på gass i Norge. En slik arena bør ta sikte på å diskutere planer for utnyttelse av eksisterende infrastruktur for norsk gass, videre utvikling av gassinfrastrukturen samt planer om LNG produksjons- og mottaksanlegg.

Vi er blitt gjort kjent med at Gassco planlegger et første konsultasjonsmøte med oppstrøms- og nedstrømsindustri tirsdag 23. juni. I forlengelsen av dette vil Gassco framlegge en plan for etablering av en slik arena for myndighetenes vurdering i slutten av inneværende måned. Myndighetenes rolle består i denne sammenheng å tilrettelegge for bedret informasjonsflyt mellom de kommersielle selskapene, med sikte på realisering av nye industriprosjekter. Utover dette vil departementet følge Gasscos videre arbeid nøye.

SPØRSMÅL NR. 1287**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 12. juni 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I en debatt på NRK Rett På, fredag 5. juni, ga SVs Silje Schei Tveitdal støtte til en påstand at uttak av all netto tilvekst i norske skoger ville gi energi tilsvarende 10 - 20 ganger norsk vannkraftproduksjon.

Hva er statsrådens formening om energiinnholdet i netto tilvekst til norske skoger, gitt at alt uttak hadde blitt brukt til bioenergi, samt hva tror statsråden er et realistisk mål de neste ti årene?»

Svar:

Jeg viser til brev av 5. juni 2009 vedrørende spørsmål om energipotensialet i all netto tilvekst i norske skoger.

Jeg er glad for å kunne besvare dette spørsmålet, fordi dette er en viktig problemstilling knyttet til skogens rolle i klimasammenheng - herunder utnytting av skogressursene til klimanøytral bioenergi. Landbruks- og matdepartementet har bedt Institutt for skog og landskap utføre beregninger over potentialet for økt produksjon av bioenergi basert på skogsråstoff, både i forbindelse med utarbeiding av regjeringens bioenergiestrategi som ble framlagt i april 2008, og til departementets arbeid med den nylig framlagte stortingsmeldingen om landbruket og klima, St.meld. nr. 39 (2008-2009) Klimautfordringene – landbruket en del av løsningen.

I stortingsmeldingen er resultatet av analysene til Institutt for skog og landskap relativt grundig beskrevet. Det framgår her at netto tilvekst – eller balansekvantum – målt i energienheter tilsvarer 50,7 TWh, ut fra hva som er tilgjengelige ressurser med dagens skogsveinett. Her er også alt vernet skogareal og arealer som er verdifulle ut fra miljøhensyn holdt utenom. Dersom en forutsetter at mer av skogressursene blir tilgjengelig som følge av økt veibygging, kan en anslagsvis øke potentialet med 10 TWh. (Balansekvantumet er definert som det høyeste, jevne hogst-

vantumet som det er mulig å hogge hvert år i en skog uten at kvantumet må senkes i framtida.) Til sammenligning er normal årsproduksjon av vannkraft 110 TWh.

Dagens hogst til industrivirke og ved utgjør 23,9 TWh, og gitt at vi fortsetter denne aktiviteten sitter vi igjen med et teoretisk potensial for økt utnytting av skogressursene til energiformål på 26,8 TWh. Realistisk sett vil ikke de ubrukte skogressursene kun bli nytt til bioenergi. En økning i hogsten vil måtte være drevet av et økt virkesbehov til skogindustrien. I meldingen opererer vi derfor med et intervall for framtidig økt råstoffpotensial til bioenergi fra skogen i området 16-25 TWh.

Det er også gjort beregninger på hva som er tilgjengelige ressurser fra jordbruket til bioenergi. Her ligger potentialet på 7 TWh og omfatter avfall som halm og kornavrens samt biogass fra husdyrgjødsel. I tillegg er det mulig å utnytte virke fra kraftgater og gjengroingsarealer. De samlede ressursene fra landbruket som kan nyttes til bioenergi, er således beregnet til 23-32 TWh, og dette er nøkterne anslag.

Jeg ønsker ikke å kommentere opplysningene som kom fram under det nevnte NRK-programmet 5. juni, men jeg vil framheve at det er et betydelig potensial for økt produksjon av bioenergi – ikke minst ved økt utnytting av greiner, topp og annet virke som ligger igjen etter hogst – ofte kalt GROT. Dette er fornybar og klimanøytral energi som enten kan gå til å erstatte fyringsolje og dermed redusere utslippene av CO₂, eller til å konvertere strøm som nyttes til oppvarmingsformål. Klimagevinsten ved å erstatte bruken av elektrisitet med bioenergi er normalt liten i Norge. Den indirekte effekten kan imidlertid bli langt større dersom det forutsettes at den frigitte elektrisiteten kan nyttes til formål som i dag er basert på fossil energi, for eksempel el-biler og elektrifisering av sokkelen.

SPØRSMÅL NR. 1288**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Marianne Aasen****Besvart 16. juni 2009 av fungerende samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Å kjøre kollektivt fra Fet kommune, øst for Glomma i Akershus, er en krevende øvelse. På Kongsvingerbanen er Guttersrud holdeplass lagt ned og Svingen har dispensasjon. I dag er Fetsund stasjon trafikk-knutepunktet, men innfartsparkeringsplassene er full der, som mange andre steder i områdene omkring Oslo. På riksvei 22 står bilene i kø i rushtiden. Økt satsning på kollektivtransport er beste løsning.

Hvordan vil samferdselsministeren sikre at folk som bor øst for Glomma får et godt kollektivtilbud?»

BEGRUNNELSE:

I 2007 kom det fram at flere holdeplasser på Kongsvingerbanen stod i fare for å bli nedlagt. For Fet kommune gjaldt det Svingen og Guttersrud holdeplasser, noe som ville innebære at Roven-området ville bli helt uten noen form for kollektivtilbud.

Svingen holdeplass ble midlertidig reddet med å forlenge plattformen, men togene sluttet å stoppe på Guttersrud. Beboerne ved Guttersrud fikk tilbud om taxi for tog, men denne ordningen opphørte sommeren 2008. Beboerne ble lovet en egen rapport om Kongsvingerbanen.

Den har nå kommet og Guttersrud forblir nedlagt og Svingen har dispensasjon frem til 2012. På Tuen holdeplass blir det bare stopp i rushtiden.

I dag er Fetsund stasjon et trafikk-knutepunkt i Fet kommune, men her er parkeringsplassene allerede overfylt, og det er ikke plass for ytterligere utvidelser.

Siden riksvei 22 er full i rushtiden har befolkningen få alternative muligheter til å reise vestover mot Lillestrøm og Oslo.

Når Svingen holdeplass legges ned, blir situasjonen ytterligere forverret.

En mulighet er "Nye Svingen" holdeplass. Denne kan bygges nord for dagens holdeplass på Svingen, og kan dermed betjene alle beboerne i Roven-området.

I nærheten av Nye Svingen-området er det også rikelig med områder som kan benyttes til innfartsparkering.

Frustrasjonen omkring samferdselspolitikken er på bakgrunn av denne situasjonen stor i Fet kommune.

Svar:

Svingen stasjon ligger i kurve og dagens plattform er gammel og trenger fornyelse og vedlikehold. Plattformen er i tillegg lavere enn det som er optimalt i forhold til de togsettene som i dag trafikkerer Kongsvingerbanen. Dette skaper utfordringer for en sikker togfremføring og god tilgjengelighet for alle reisende.

Jeg er gjort kjent med at i tillegg til innbyggerne i Fet kommune velger innbyggerne i kommunene ved Svingen og Fetsund naturlig en av disse stasjonene som utgangspunkt for pendling med tog til og fra Oslo. Det er gjort undersøkelser som viser at innbyggere fra bl.a. Aurskog Høland og Trøgstad bruker disse stasjonene. I tillegg til at Fetsund stasjon har sprengt kapasitet når det gjelder parkering, er parkeringsforholdene ved Svingen stasjon begrensede. Det er viktig å forholde seg til disse utfordringene når en tar stilling til mulighetene for å ivareta områdets behov for gode kollektivløsninger.

I rapporten om Kongsvingerbanen (utarbeidet i samarbeid mellom Hedmark og Akershus fylkeskommuner, Jernbaneverket, Ruter AS og NSB) foreslås et stoppmønster som inkluderer Svingen og Fetsund. Denne rapporten vil inngå som et grunnlag for forhandlingene mellom NSB og Samferdselsdepartementet om et fremtidig togtilbud på Kongsvingerbanen som nå startes opp.

NSB har bestilt 50 nye togsett som etter planen skal settes i trafikk fra ruteendringen i 2012 og dette gir muligheter for et bedret togtilbud på hele østlandsområdet. Jernbaneverket er i god gang med å se på ulike kapasitetsøkende tiltak, også på Kongsvingerbanen (bl.a. krysningsspor, ballastrensing og svil-lebytte). Jernbaneverket har planer om å gjennomføre en felles utredning med Fet kommune for å se på mulighetene for en eventuell flytting av Svingen stasjon til en rett strekning, noe som også ville innebære etablering av et nytt parkeringsanlegg.

Jeg deler ditt engasjement for å finne bedre løsninger for de reisende i dette området. Som en oppfølging av departementets engasjement for å drive arbeidet fremover besøkte min statssekretær Erik Lahnstein ordføreren i Fet kommune 14.mai sammen med Jernbaneverket og NSB. I møtet fremsatte ordføreren forslag også om mer midlertidige løsninger. Også disse vil bli vurdert.

Som det fremgår, vil det pågå en rekke aktiviteter både på kortere og noe lengre sikt som har til hensikt å skape et godt og fremtidsrettet jernbanetilbud i det

aktuelle området. Jeg vil være opptatt av departementet sikrer at det skjer en god koordinering av aktivitetene for å sikre utvikling av et godt jernbanetilbud mot Kongsvinger i tiden fremover. Ikke minst vil

jeg legge vekt på at lokale myndigheter trekkes inn for å legge til rette for å sikre et best mulig kollektivtransporttilbud.

SPØRSMÅL NR. 1289

Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 17. juni 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Er det slik at en kommuneadministrasjon kan nekte å sende informasjon og annen korrespondanse på sidemålet for kommunen, og på den måten tvinge innbyggerne til å bruke en målform de ikke vil benytte, eller ikke følger seg komfortabel med?»

BEGRUNNELSE:

I lov om målbruk i offentlig forvaltning § 1 står det at bokmål og nynorsk skal være likeverdige målformer, og i § 5 står det at kommunene kan fatte vedtak om hvilken målform som skal brukes, overfor statlige og fylkeskommunale organ, i deres henvendelse til kommunen.

Ørsta kommune fattet i 1997 et vedtak om at i Ørsta kommune skal bruke nynorsk. En del innbyggere har krevd overfor kommunen at de vil ha korrespondanse med kommunen på Bokmål, med referanse til § 1.

Dette nekter kommunen, ved å vise til vedtaket i 1997 og at dette er et vedtak som også gjelder for svar til innbyggere.

Det kan da ikke være slik at en kommuneadministrasjon kan nekte å sende informasjon og annen korrespondanse på sidemålet for kommunen og på den måten tvinge innbyggerne til å bruke en målform de ikke vil benytte eller ikke føler seg komfortabel med.

Det samme gjelder vel da i Bokmål kommuner og eventuelt svar på nynorsk.

Svar:

En kommune har i korrespondanse med private ingen plikt til å rette seg etter den private partens målform. Bestemmelsen i § 6 i lov om målbruk i offentlig tjeneste (målloven) om plikt til å svare på skriv fra private rettssubjekt i den målform som er brukt i skrevet, gjelder bare for statsorganer, ikke for kommuner og fylkeskommuner. Målloven stiller heller ingen andre spesifikke krav til kommuners og fylkeskommuners målbruk.

Riktignok er det fastsatt i § 1 i målloven at bokmål og nynorsk er likeverdige målformer og skal være jamstilte skriftspråk i alle organer for stat, fylkeskommune og kommune, men av dette kan det ikke utledes noen slik plikt som nevnt ovenfor.

Derimot fastsetter målloven at et kommunestyre kan kreve at staten skal bruke en bestemt målform i korrespondanse med kommunen. Fylkestinget kan gjøre tilsvarende vedtak på vegne av fylkeskommunen. Mange kommuner har dessuten fattet vedtak om at bokmål eller nynorsk skal være kommunens utadrettede administrasjonsmål. Dersom en kommune har lagt opp til en konsekvent praktisering av dette vedtaket, vil det i gitte tilfelle kunne oppstå en konflikt dersom den private parten uttrykker ønske om å få svar fra kommunen i sin egen målform.

Departementets generelle anbefaling er at en kommune bør bestrebe seg på å rette seg etter den private partens språkønske, i hvert fall i de tilfeller der dette ønsket er kommet gjentatte ganger til uttrykk. Men en kommune har altså ingen rettslig plikt til å følge en slik anbefaling.

SPØRSMÅL NR. 1290**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 17. juni 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Kan statsråden gjøre rede for Norges posisjon i forbindelse med arbeidet med en internasjonal traktat i regi av WIPO som i større grad gjør det mulig for blinde og svaksynte å benytte seg av mulighetene som ligger i internett?»

BEGRUNNELSE:

World Intellectual Property Organization (WIPO) har - i samarbeid med Brasil og World Blind Union - foreslått et arbeid som skal føre til en internasjonal traktat som i større grad skal gjøre det lettere for blinde og svaksynte å benytte seg av mulighetene som ligger i internett - herunder oversettelse av åndsverkbeskyttede verk.

Etter det undertegnede erfarer har Norge, som et av landene i WIPO-forhandlingene, vært med på å midlertidig blokkere dette viktige initiativet.

Svar:

World Intellectual Property Organization (WIPO) har en fast komité som arbeider med opphavsrett og nærstående rettigheter (Standing Committee on Copyright and Related Rights (SCCR)). I denne komiteen har det de senere årene pågått drøftelser av temaet "exceptions and limitations", dvs. unntak og avgrensinger i opphavsretten. Norge har aktivt støttet et strukturert og fokusert arbeid med disse spørsmålene. Norge og de fleste OECD-landene har på bakgrunn av gjeldende internasjonale konvensjoner en rekke avgrensninger i opphavsretten i sin nasjonale lovgivning, jf. f.eks. åndsverkloven §§ 17, 17a og 17b om funksjonshemmedes tilgang til vernede åndsverk. Jeg viser også til den nye lydbokavtalen fra 2008 som i Norge gjør det mulig å distribuere lydbøker fremstilt for blinde og andre funksjonshemmede i digital form over nettet. Det arbeides nå med en felles distribusjonsløsning for Norden.

Arbeidet i WIPO går bl.a. ut på å kartlegge om det er behov for å klargjøre konvensjonene på dette punktet, eller om det er behov for større endringer. I denne forbindelse har spørsmålet om blindes og synshemmedes tilgang til åndsverk blitt reist. Det hevdes at 95 % av verdens åndsverk ikke er tilgjengelig for blinde og synshemmede, og at de langt fleste av disse bor i utviklingsland. Det er derfor en stor oppgave å utrede ulike løsninger der både de synshemmedes organisasjoner og rettighetshavere samt internasjonale organisasjoner må være med. Kultur-

og kirkedepartementet har i nært samarbeid med Norges delegasjon i Genève vært aktiv i arbeidet med å fremme en frivillig samarbeidsplattform (stakeholder's platform) mellom bl.a. synshemmedes organisasjoner, forlagsbransjen og WIPO-sekretariatet, hvor det arbeides målrettet med å finne praktiske løsninger.

I SCCR-møtet i mai i år, la Brasil, Ecuador og Paraguay frem et forslag til en traktat, som er utarbeidet av World Blind Union høsten 2008. B-gruppen – som Norge er med i sammen med de fleste OECD-land – takket i møtet for det verdifulle innspillet i de pågående diskusjoner, men understreket samtidig behovet for å fortsette utredningsarbeidet som allerede er igangsatt. Innlegget som ble holdt av Tyskland på vegne av B-gruppen er vedlagt. Det samme er konklusjonene fra møtet. Det er svært viktig for Regjeringen at vi finner gode internasjonale løsninger for de blinde og svaksynte.

*Vedlegg til svar:***Vedlegg 1.****27 May 2009**

Standing Committee on Copyright and Related Rights (SCCR) WIPO. Geneva, Eighteenth Session, 25 to 29 May 2009

Group B: Treaty Proposal of Brazil, Ecuador and Paraguay

Thank you Chairman,

I make this statement on behalf of Group B,

Group B thanks the distinguished delegations of Brazil, Ecuador and Paraguay for their proposal. We regard the document as a valuable contribution to our deliberations about the needs of blind and visually impaired persons. Therefore we will study the proposal carefully and with an open mind. Not having had the time to reflect adequately upon the document, Group B wishes to reiterate that deliberations regarding any instrument would be premature.

The proposal states a conclusion at a time when we are immersed in fact-finding and evaluation. We note that the issues are complex, and include a mix of economic, technical, business and legal issues. The solutions are therefore equally complex.

In this regard Group B seeks to find effective, practical and timely solutions to the needs of the blind and visually impaired.

Vedlegg 2.

World Intellectual Property Organization SCCR
Eighteenth Session

Geneva, May 25 to 29, 2009

DRAFT CONCLUSIONS OF THE SCCR prepared
by the Chair

Limitations and exceptions

1. The Committee reconfirmed its commitment to work on the outstanding issues of the limitations and exceptions, as decided at the seventeenth session of the SCCR, taking into account development-related concerns and the need to establish timely and practical result-oriented solutions. Likewise, the Committee reaffirmed its commitment to continue without delay its work in a global and inclusive approach, including the multifaceted issues affecting access of the blind, visually impaired and other reading-disabled persons to protected works.

2. The Committee expressed its appreciation for the Proposal by Brazil, Ecuador and Paraguay Relating to Limitations and Exceptions: Treaty Proposed by the World Blind Union (WBU). Views were expressed: supporting the proposal for a binding instrument; expressing the wish for more time to analyze it; expressing the desire to continue the work on the basis of a global and inclusive framework; and expressing that deliberations regarding any instrument would be premature. Member States will continue to consult on these issues at national level and report on the activities and views on possible solutions. This proposal, together with other possible proposals and contributions by the Members of the Committee, will be discussed at the nineteenth session of the SCCR.

3. The Committee welcomed the stakeholders' platform Interim Report, and encouraged the Secretariat to continue the work of the platform and report on its activities during the nineteenth session of the SCCR. The Committee requested that the Secretariat ensure the effective participation, and make available funding to support the participation of stakeholders from developing and least-developed countries. The Secretariat shall make its best efforts to organize a meeting of the platform in a developing country.

3bis. The Committee noted with approval the forthcoming study requested at the seventeenth session of the Committee on exceptions and limitations for the benefit of educational activities, including distance education and the trans-border aspect thereof, in particular for developing and least-developed countries. The Secretariat will see that the study will be completed as expeditiously as possible and be made available to the Committee prior to its nineteenth session.

4. The Committee requested the Secretariat to prepare analytical documents, identifying the most

important features of limitations and exceptions in the various domains based on all the studies carried out, as well as addressing the international dimension and possibly categorizing the main legislative solutions.

5. The Committee took note of the draft questionnaire on limitations and exceptions and invited delegations to send comments to the Secretariat before July 15, 2009. Based on those comments, the Secretariat will present a revised questionnaire at least one month prior to the nineteenth session of the SCCR for consideration and with the aim of final approval during that session.

6. The areas covered by the questionnaire will include limitations and exceptions for educational activities, activities of libraries and archives, provisions for disabled persons, as well as the implications of digital technology in the field of copyright, including as they relate to social, cultural and religious limitations and exceptions. The Committee noted that a number of delegations requested that the questionnaire should incorporate limitations and exceptions related to technology transfer issues. The Committee also noted that a number of delegations requested that in relation to visually impaired and other persons with disabilities, libraries and archives, educational use and research, questions regarding the function of limitations and exceptions across borders would be added.

7. The questionnaire shall enable governments to furnish any other pertinent information regarding limitations and exceptions in their national laws that are not addressed in the questionnaire.

8. The Committee took note of the supplementary information sent by Member States regarding the WIPO studies on limitations and exceptions presented in the context of the seventeenth session of the SCCR and noted that the studies remain open for comment.

8bis. The issue of limitations and exceptions will be maintained on the Agenda of the nineteenth session of the SCCR.

Protection of audiovisual performances

9. The Committee expressed its appreciation for the seminars organized by the Secretariat and encouraged the Secretariat to continue that activity.

10. The Committee reaffirmed its commitment to work on developing the international protection of performances in audiovisual media.

11. The Committee requested the Secretariat to prepare a background document on the main questions and positions.

12. The Committee requested the Secretariat to organize, in Geneva, informal, open-ended consulta-

tions among all members of the Committee on possible solutions to the current deadlock.

13. The protection of audiovisual performances will be maintained on the Agenda of the nineteenth session of the SCCR.

Protection of broadcasting organizations

14. The Committee expressed its appreciation for the information session on developments in broadcasting.

14bis. The Committee requested the Secretariat to commission a study on the socio-economic dimension of the unauthorized use of signals, including the impact of the lack of access on the one hand and the need for an effective protection for broadcasters, on the other hand, with the aim to be available for discussion at the twentieth session of the SCCR.

15. The Committee reaffirmed its willingness to continue its work on the protection of broadcasting organizations on a signal-based approach, according to the mandate of the 2007 General Assembly.

16. The Committee invited the Secretariat to or-

ganize regional and national seminars upon the request of Member States or regional groups on the objectives, specific scope and object of protection of a possible draft treaty. The Committee took note of the proposal to organize regional consultations.

17. The protection of broadcasting organizations will be maintained on the Agenda of the nineteenth session of the SCCR.

Other matters

17bis. Several delegations underlined the need for the studies prepared to be available in all official UN languages. The Committee requested the Secretariat to produce the cost estimate of translating the studies.

Next session of the SCCR

18. The dates of the nineteenth session of the SCCR will be announced later after consultation with Director General of WIPO.

SPØRSMÅL NR. 1291

Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 12. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Norges Taxiforbund har i brev til statsråden i januar 2009 etterlyst tiltak som kan bidra til å trygge distriktsdrosjene. En rekke oppdrag for pasienttransporter har gått til andre aktører, med bakgrunn i konkurranseutsetting av disse transportene. Konsekvensene av problemstillingen er også reist av seks nordnorske stortingsrepresentanter i brev til statsråden februar 2009, men ingen av henvendelsene er besvart.

Hva er statsrådets svar på henvendelsene?»

BEGRUNNELSE:

Isolert sett kan det være midler å spare på konkurranseutsetting av pasienttransporter. Men hvis konsekvensen over tid er at distriktsdrosjene forsvinner, betyr dette redusert beredskap for uforutsette transporter i distriktene. Den beredskapen distriktsdrosjene representerer bør etter mitt syn tas med i be-

regningen ved konkurranseutsetting av virksomheten, fordi alternative beredskapstiltak for å sikre befolkningen rett til helsehjelp, inkludert transport til sykehus, kan bli vel så kostnadskrevende som å sikre opprettholdelsen av distriktsdrosjene. I tillegg skaper den manglende beredskap en berettiget utrygghet i befolkningen som kan ha både helsemessige og samfunnsmessige konsekvenser.

Svar:

Det pågår et samarbeid mellom de berørte departementene om denne saken. Saken er krevende siden den berører flere myndighetsområder, samt at den også har problemstillinger som knytter seg til regelverket for offentlige anskaffelser, EØS-avtalen m.v.

Jeg vil sørge for at stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo blir orientert når svarene på de nevnte henvendelsene foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1292**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo****Besvart 17. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til Ot.prp. 90 (2008-2009), og spesielt til § 2 i lovforslaget der det heter: "Enhver har på forlangende plikt til uten hinder av taushetsplikt å gi det oppnevnte utvalget de opplysninger som er nødvendige for utvalgets arbeid."

Medfører dette at journalister ut fra lovforslaget plikter å oppgi sine kilder dersom utvalget ber om det?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 8. juni 2009 der stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo ber om en redegjørelse for om lovforslaget i Ot.prp. nr. 90 (2008-2009) medfører at journalister plikter å oppgi sine kilder dersom utvalget ber om det.

Etter at innstilling ble avgitt av helse- og omsorgskomiteen den 11.06.09, er lovforslagets § 2 foreslått endret. Dette ble også vedtatt av Odelstinget 15.06.09.

SPØRSMÅL NR. 1293**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 15. juni 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Det er i dag tvungen fiskeripensjon for fiskere. Denne pensjonen skal utbetales etter fylte 60 år. Men, dersom en som har vært fisker er så uheldig å bli ufør før fylte 67 år, samordnes pensjonen med uføretrygd.

Kan statsråden gi sin vurdering av dagens ordning mht. fiskeripensjon i forhold til nytt forslag om ny pensjonsordning?»

BEGRUNNELSE:

Et eksempel er en som har vært fisker og har betalt fiskeripensjon i over 800 uker. Han går så over i et annet arbeid hvor han etter en tid blir yrkesskadet og deretter uføretrygdet. Han har søkt om utbetaling av fiskeripensjon men han får ikke dette ettersom han nå er uføretrygdet.

Svar:

Pensjonstrygden for fiskere ble opprettet ved lov 28. juni 1957 nr. 12 for å gi fiskerne en pensjon fra 65 år fram til den alminnelige pensjonsalderen, som på denne tiden var 70 år. Fiskeryrket var slitsomt, og fiskerne måtte vanligvis oppgi eller redusere yrkesaktiviteten før den alminnelige pensjonsalderen. Loven er endret en rekke ganger, blant annet da det ble innført uføretrygd fra 1961. Pensjonstrygden for fiskere

ble tilpasset folketrygden fra 1967, og er i dag en tidligpensjonsordning for aldersgruppen fra 60 til 67 år.

Fiskeripensjonen tilpasses andre pensjoner og trygder dels gjennom samordningsloven (lov 6. juli 1957 nr. 26 om samordning av pensjons- og trygdeytelser), og dels gjennom en egen tilpassingsbestemmelse i fiskeripensjonsloven. Dersom det er opptjent rettigheter i pensjonstrygden for sjømenn eller i en offentlig tjenstepensjonsordning, kommer samordningsloven til anvendelse. Dersom det ytes uførepensjon, foreløpig uførestønad, tidsbegrenset uførestønad, rehabiliteringspenger eller attføringspenger fra folketrygden, eller avtalefestet pensjon, skjer tilpassingen etter fiskeripensjonsloven § 8. Det framgår her at fiskeripensjonen ytes fra fylte 60 år og opphører når pensjonisten blir 67 år eller får hel uførepensjon mv. fra folketrygden eller avtalefestet pensjon. Ved gradert ytelse faller fiskeripensjonen delvis bort, for eksempel når det gis uførepensjon for mindre enn hel uførhet.

Tilpassingsbestemmelsen i fiskeripensjonsloven § 8 innebærer full samordning mellom fiskeripensjonen og de nevnte uføreytelsene fra folketrygden som gir for hel uførhet.

Samordningen skjer fra fylte 60 år når vedkommende mottar ytelsen fra folketrygden på det tidspunktet, og ellers fra det tidspunktet uføreytelsen be-

gynner å løpe. Dersom uføreytelsen senere faller bort, eller uføregraden reduseres, vil fiskerspensjonen begynne å løpe, helt eller delvis.

Stortinget vedtok 28. mai 2009 regler for ny alderspensjon i folketrygden, jf. Ot.prp. nr. 37 (2008-2009) og Innst. O. nr. 67 (2008-2009). Som kjent innebærer de nye reglene blant annet at det fra 2011 gis mulighet for fleksibelt uttak av alderspensjon i folketrygden fra fylte 62 år.

Muligheten til å kunne ta ut alderspensjon fra fol-

ketrygden før 67 år endrer også forutsetningen for de lovfestede tidligpensjonsordningene, for både fiskere og sjømenn. Det vil derfor være nødvendig å tilpasse disse ordningene til den nye alderspensjonen i folketrygden, og til ny avtalefestet pensjon.

Som bebudet i Ot.prp. nr. 37 (2008-2009), vil departementet nå vurdere dette i samråd med blant annet fiskernes, sjømennenes og redernes organisasjoner, og deretter fremme forslag til nødvendige endringer i de aktuelle lovene.

SPØRSMÅL NR. 1294

Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 15. juni 2009 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil kommunal - og regionalministeren legge til rette for at norske statsborgere kan avgi sin stemme på flyet i forbindelse med stortingsvalget i september?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Europavalget lar Austrian Airlines folk forhåndsstemme om bord på sine fly. Stemmeprosedyren kan foregå både i og utenfor europeisk luftrom. Dette viser seg å være meget populært for forretningsreisende og ferierende.

Svar:

Etablering av stemmemottak om bord i fly forutsetter avklaring av en rekke forhold av praktisk og juridisk karakter. Dette gjelder spesielt spørsmålet om hvordan en kan ivareta hensynet til at valghandlingen skal være hemmelig (valgloven § 1-1), men også spørsmål knyttet til utsendelse av stemmesedler og annet valgmateriell, oppnevning av stemmemottakere, opplæring av valgmedarbeidere, samt forhold knyttet til forsvarlig oppbevaring og transport av stemmegivningene. Det må også vurderes hvilken myndighet som skal ha ansvar for en slik valggjennomføring.

På denne bakgrunn anser jeg ikke at det er mulig å etablere en ordning med stemmegivning om bord på fly i forbindelse med stortingsvalget i september.

SPØRSMÅL NR. 1295**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 16. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvorfor er det toll på hest, og vil finansministeren vurdere å fjerne denne tollen for å bedre rammebetingelsene for hestenæringen og de som ønsker å kjøpe/investere i hest fra utlandet?»

Svar:

Levende hester hører under tolltariffens posisjon 01.01.1010/9011/9019, og har i utgangspunktet en tollsats på 5 000 kroner pr. stykk. Hester kan importeres tollfritt hvis hestens verdi er under 6 000 kroner. For ordens skyld gjør jeg også oppmerksom på at det skal betales merverdiavgift med 25 prosent ved innførsel av hest.

For hester under 133 kg gis det tollnedsettelse etter søknad til Statens landbruksforvaltning. Det innebærer at føll eller hester av mindre raser kan tas inn til en lavere tollsats enn den ordinære tollsatsen på 5 000 kroner pr. stykk.

Det er dessuten en egen importkvote på 200 is-landshester. Import innenfor kvoten gir rett til tollfritak, men er for øvrig underlagt de samme bestemmelsene som annen import av hest. Kvoten fordeles etter førstemann til mølla-prinsippet inntil kvoten er fordelt i sin helhet. I 2008 var kvoteutnyttelsen på 45 pst.

Tollvernet for hest skal bidra til bedre rammevilkår for avl og oppdrett av hester i Norge. Hestenæringen i Norge må for eksempel forholde seg til høyere oppdrettskostnader enn konkurrerende import, bl.a. på grunn av dyrere fôr. Selve nivået på tollsatsen er i sin tid satt ut i fra hestens slakteverdi, og må også ses i sammenheng med øvrig dyrehold og kjøttproduksjon i Norge.

Spørsmål om eventuell nedtrapping av tollene må vurderes i de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 1296**Innlevert 5. juni 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 12. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«De nye hvitvaskingsreglene trådte i kraft 15. april i år.

Hva har departementet gjort, og hva vil man gjøre, for å veilede spesielt de små og mellomstore bedriftene, i praksis forhandlere av gjenstander, om innholdet i loven og forskriften?»

BEGRUNNELSE:

I lovforslaget beskrev departementet at de nye reglene ville medføre til dels omfattende økonomiske og administrative konsekvenser. Kredittilsynet har gitt uttrykk for at loven er komplisert. En enstemmig komité skrev derfor i innstillingen at "myndighetene har et ansvar for å veilede alle grupper av rapporteringspliktige om bruken av reglene." Forhandlere av gjenstander er i praksis små og mellomstore bedrifter som ikke er under tilsyn av Kredittilsynet. Det er der-

for viktig at noen andre tar ansvaret for å veilede nettopp disse bedriftene. Nettstedet hvitvasking.no ser ikke ut til å ha noen slik SMB-veiledning.

Svar:

Ny lov om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering trådte i kraft 15. april 2009. Grensene for når forhandlere av gjenstander er omfattet av regelverket er beholdt uendret i forhold til tidligere lov. Utvalget hadde foreslått en endring på dette punktet som i praksis ville medføre at forhandlere av gjenstander ville bli pålagt å utføre kundekontroll i større grad enn etter den tidligere loven. Utvalget foreslo at forhandlere av gjenstander skulle være forpliktet til å utføre kundekontroll ved enhver kontanttransaksjon over 40 000 kroner. For å begrense de administrative byrdene ved den nye loven ble dette forslaget ikke fulgt opp. Forhandlere av gjenstander er forpliktet til

å utføre kundekontroll ved kontanttransaksjoner over 40 000 kroner dersom transaksjonen anses mistenkelig. Ved transaksjoner over 100 000 kroner, der 40 000 kroner eller mer betales kontant, må forhandlere av gjenstander uansett utføre kundekontroll.

I Ot.prp. nr 3 (2008-2009) punkt 8.1.5 sies følgende om den videre oppfølgingen av forhandlere av gjenstander:

”For rapporteringspliktige som ikke er underlagt slikt tilsyn (forhandlere av gjenstander og tilbydere av virksomhetstjenester) mener departementet, i samsvar med utvalget, at det i samråd med bransjeorganisasjonene bør vurderes hvordan tilsynsspørsmålet mest

hensiktsmessig kan løses. Departementet vil ta initiativ til kontakt med aktuelle bransjeorganisasjoner for å få etablert et hensiktsmessig tilsyn og videreutvikle god informasjon til disse rapporteringspliktige.”

Departementet vil følge opp dette i tråd med uttalelsene i proposisjonen. Jeg nevner også at Kredittilsynets nye hvitvaskingsrundskriv, som ventes ferdigstilt i løpet av juni 2009, vil gi veiledning i det nye regelverket. Selv om forhandlere av gjenstander ikke er underlagt Kredittilsynets tilsyn, antar departementet at rundskrivet vil kunne gi noe veiledning også til denne gruppen av rapporteringspliktige.

SPØRSMÅL NR. 1297

Innlevert 8. juni 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 17. juni 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I DnB NOR eide Vitals gjeldende vedtekter står det i dag at selskapet "skal ha konsernfunksjoner i Bergen, Trondheim og Oslo." Vitals stab i Trondheim står nå uten en eneste leder på konsernnivå og virksomheten tappes stadig for kompetanse og arbeidsplasser.

Mener statsråden dette er et brudd på selskapets egne vedtekter og grunnlaget for konsesjon, og i så fall hva vil hun foreta seg i sakens anledning?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at statens eierskap gjelder morselskapet DnB NOR og at Nærings- og handelsdepartementets formelle innflytelse som eier er knyttet til dette selskapet og til de spørsmål som der legges fram til behandling blant eierne. Nærings- og handelsdepartementet deltar ikke i beslutninger som skjer i datterselskapet Vital Forsikring ASA, herunder behandling av vedtektene til Vital.

Vital Forsikring ASA drives med godkjennelse fra Kredittilsynet, gitt i brev av 23.12.2003. I Vitals vedtekter heter det: "Selskapet har sitt forretningskontor i Bergen, og skal ha hovedfunksjoner både i Bergen, Trondheim og Oslo." Ordlyden i vedtektene er altså "hovedfunksjoner", ikke "konsernfunksjoner". Den nevnte godkjennelsen fra Kredittilsynet sier for øvrig ikke noe om hvilke byer virksomheten skal drives i. Ifølge Finansdepartementet er konsesjonen til Vital heller ikke knyttet til vedtektene i Vital. Finansdepartementet viser imidlertid til at eventuelle endringer i

vedtektene i Vital skal godkjennes av Kredittilsynet, jf. forsikringsvirksomhetsloven § 3-2 første ledd.

Jeg har vært i kontakt med DnB NOR ASA vedrørende Vitals virksomhet i Trondheim. Det er vurderingen både til Vital og morselskapet at hovedfunksjoner i Vital er og vil finnes i Trondheim også etter at den planlagte organisasjonsendringen i selskapet er gjennomført. Trondheimskontoret skal etter planen ha ansvaret for områdene innskuddspensjon, personalforsikringer og drift av ytelsesbasert pensjonsforsikring. De to første områdene er vekst- og satsingsområder for Vital.

Vitals plassjef i Trondheim, Bjørn Atle Haugen, deltar videre i selskapets ledergruppe med fulle rettigheter og plikter i kraft av sin stilling som Chief Compliance Officer, med ansvar for Vitals operasjonelle risiko.

DnB NOR opplyser at Vitals samlede bemanning i Trondheim har økt siden fusjonen, og det er nå flere ansatte i Vital i byen enn på fusjonstidspunktet. Vital skal fortsatt være tydelig til stede i Trondheim, i tråd med selskapets vedtekter. Som alle andre selskap har imidlertid Vital krav på seg til kostnadseffektiv drift, og det er satt som mål å iverksette tiltak som kan gi besparelser på rundt 12-14 prosent av kostnadene innen utgangen av 2010. Dette medfører etter selskapets vurdering at det må redusere antall årsverk med minst 150, av en bemanning på rundt 1100 i dag. Hvilke virkninger det vil kunne få for bemanningen på de enkelte steder, herunder i Trondheim, er så langt jeg forstår ikke endelig klart.

SPØRSMÅL NR. 1298**Innlevert 8. juni 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 22. juni 2009 av fungerende samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden den fremtidige strukturen for Posten Norge AS, med tanke på det å ivareta og trygge distriktene sine næringsinteresser og konkurransevilkår, som for eksempel Haugen Bok AS i Volda?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge en pressemelding fra Posten Norge AS, er nå strukturen for sorteringsterminalene en del av et omstillingsprogram, der sorteringsterminalen i Ålesund blir vurdert lagt ned. Haugen Bok AS i Volda på Søre Sunnmøre er Posten sin største kunde i Møre og Romsdal med 600 000 brevsendinger og 80 000 pakker årlig. Det kan også nevnes flere storkunder/bedrifter i distriktene, som med dagens terminalstruktur klarer å konkurrere med andre leverandører som er lokalisert mer sentralt på Østlandet. Til tross for dagens struktur, og at Norge er et grisgrendt og langstrakt land, kan nisjebedrifter med stort vekstpotensial i dag lokalisere seg i utkantstrøk og likevel ha potensial til å bli markedsledende. En svekking av servicegraden fra Posten vil forhåpentligvis åpne for mer konkurranse innen distribusjon av pakker, men en frykter at det i hovedsak vil skje i tettbygde strøk der marginene er best, og dermed ikke gir et alternativt tilbud til distrikts Norge. Det er også på sin plass å minne om at terminalen i Ålesund betjener den mest folkerike delen av Møre og Romsdal fylke, og at næringslivet på Sunnmøre står for mer en 2/3 av den totale omsetningen i fylket, noe som bør ha stor betydning for lokaliseringsvalg av terminaler og utvikling for posten sine fremtidige tjenester i et fjord- og ferge fylke som Møre og Romsdal.

Svar:

Regjeringen er opptatt av å ha et godt posttilbud i hele landet. Likeverdige posttjenester er viktig for å sikre bosetting og gode vilkår for næringslivet i hele landet. Distriktene skal ha de samme grunnleggende posttjenester som gjør at bedrifter her, som er avhengig av Postens tilbud for å konkurrere med bedrifter i mer sentrale strøk av landet, ikke får en svekket kon-

kurransemulighet som følge av at Posten ev. endrer deler av sin struktur.

Samtidig er det slik at Posten – som andre bedrifter – også selv opererer i et marked preget av konkurranse. Dette er ikke konkurranse bare fra andre aktører som tilbyr ulike posttjenester utenfor eneretten, men også konkurranse fra elektroniske alternativer til brevpost. Dette, i tillegg til de dramatiske fallene i brev- og reklamevolumene som følge av lavere aktivitet i norsk økonomi, utgjør bakgrunnen for at Posten nå vurderer terminalstrukturen.

Dagens terminalstruktur ble besluttet i 2003, inklusive planer om ny Østlandsterminal som vil stå ferdig i 2010. I denne beslutningen ble det forutsatt at ytterligere rasjonalisering i strukturen måtte vurderes i forbindelse med ferdigstillingen av den nye, store terminalen. Det er også slik at hele Postens omdelings- og terminalstruktur henger sammen. Noen av terminalene ligger geografisk i nærhet av hverandre, og mange av terminalene har ulike oppgaver, fordelt mellom sortering av brev, pakker og reklame. Enkeltterminaler må derfor vurderes ut fra en helhetssløsning for ulike typer terminaler i hele landet.

Jeg er klar over at Postens vurdering av terminalstrukturene skaper usikkerhet i nærmiljøet og blant de ansatte. Det er ikke avklart når endelig avgjørelse om terminalstrukturen blir besluttet. Ingen beslutning skal imidlertid tas før det er gjort nøye vurderinger av den totale strukturen og behovene i Postens nett. Endelig beslutning vil også bli tatt i samarbeid med de ansatte i Posten.

Analysen som nå gjøres vil gi svar på mulige konsekvenser ved en ev. nedlegging av enkelte av terminalene som er under vurdering, inkl. de i Ålesund og Molde. Her vil selvsagt forhold til sluttbrukerne og konsekvenser for det lokale og regionale næringslivet i Møre og Romsdal vurderes.

Posten har gjennom postlov, sin konsesjon og sine kundeavtaler plikt til å levere likeverdige posttjenester over hele landet. Kravene om bl.a. fremsendingstider ligger fast. Posten må derfor tilpasse terminalstrukturen på den måten at kundetilbudet ikke forringes.

SPØRSMÅL NR. 1299**Innlevert 8. juni 2009 av stortingsrepresentant Marianne Aasen****Besvart 12. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Den 4. mai i år kom Høyre med et forslag til tiltakspakke mot finanskrisen. Blant tiltakene foreslo Høyre å redusere arbeidsgiveravgiften med 2,5 prosentpoeng i ett år fra 1. juli 2008.

Kan jeg be om at Finansdepartementet kommer med et provenyanslag på dette tiltaket?»

Svar:

En reduksjon i arbeidsgiveravgiften på 2,5 prosentpoeng i ett år fra 1. juli 2009 vil gi et provenytap

på om lag 23,5 mrd. kroner påløpt og bokført over årene 2009 og 2010. Om lag 8,1 mrd. kroner av provenytapet bokføres i 2009. Dersom tiltaket avgrenses til privat sektor blir tilsvarende provenytap om lag 17,5 mrd. kroner, hvorav 5,8 mrd. kroner bokføres i 2009.

Beregningene er bl.a. basert på Statistisk sentralbyrås lønns- og trekkoppgaveregister og departementets anslag på samlet arbeidsgiveravgift i 2009.

SPØRSMÅL NR. 1300**Innlevert 8. juni 2009 av stortingsrepresentant Marianne Aasen****Besvart 16. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan jeg be om å få beregnet fordelingsvirkningene av å fjerne formuesskatten, fjerne toppskatten, fjerne arveavgiften og fjerne den kommunale eiendomsskatten?»

Svar:

Fjerning av formuesskatten og toppskatten gir et samlet provenytap på om lag 31,7 mrd. kroner. Fjerning av arveavgiften gir et provenytap på anslagsvis

1,1 mrd. kroner, mens kommunenes inntektsbortfall ved fjerning av eiendomsskatten er anslått til om lag 6 mrd. kroner.

Statistisk sentralbyrås skattesimuleringsmodell LOTTE kan benyttes til å beregne fordelingsvirkningene av å fjerne formuesskatten og toppskatten. LOTTE kan ikke benyttes til å si noe om fordelingsvirkningene av å fjerne arveavgiften og den kommunale eiendomsskatten. Fordelingsvirkningene av disse endringene må derfor vurderes separat.

Tabell 1 Virkninger av å fjerne formuesskatten og toppskatten sammenliknet med 2009-regler, fordelt på bruttoinntekt inkl. skattefrie ytelser. Personer 17 år og eldre. Kroner.

Bruttoinntekt inkl. skattefrie ytelser. Tusen kroner	Antall personer	Bruttoinntekt per enhet	Skatt i referanse-systemet 2009. Mill. kr	Endring i skatt. Mill. kr	Skatt per enhet	Endring i skatt per enhet	Herav endring i formuesskatt per enhet
0-150	665 000	81 000	3 800	-200	5 600	-300	-300
150-200	387 000	176 000	6 700	-300	17 300	-700	-800
200-250	370 000	225 000	11 900	-400	32 200	-1 000	-1 000
250-300	355 000	275 000	17 900	-400	50 300	-1 200	-1 300
300-350	376 000	325 000	25 700	-500	68 400	-1 300	-1 300
350-400	375 000	375 000	31 900	-500	85 100	-1 300	-1 300
400-450	323 000	424 000	32 900	-500	101 600	-1 600	-1 500

Bruttoinntekt inkl. skattefrie ytelser. Tusen kroner	Antall personer	Bruttoinntekt per enhet	Skatt i referanse-systemet 2009. Mill. kr	Endring i skatt. Mill. kr	Skatt per enhet	Endring i skatt per enhet	Herav endring i formuesskatt per enhet
450-500	256 000	474 000	30 800	-1 000	120 500	-3 800	-1 700
500-600	300 000	543 000	44 800	-3 000	149 400	-9 900	-2 500
600-750	195 000	664 000	39 000	-4 100	199 700	-21 300	-4 300
750-1 000	127 000	853 000	35 600	-5 300	281 300	-41 900	-7 700
1 000-2 000	80 000	1 283 000	37 600	-7 600	468 500	-94 400	-23 500
2 000-3 000	8 000	2 372 000	7 700	-1 900	915 800	-230 800	-97 900
Over 3 000	6 000	6 266 000	17 000	-6 000	2 685 200	-953 900	-669 900
I ALT	3 823 000	363 000	343 000	-31 700	89 700	-8 300	-3 300

Kilde: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet

Tabell 2 Virkninger av å fjerne formuesskatten og toppskatten sammenliknet med 2009-regler, fordelt på nettoformue. Personer 17 år og eldre. Kroner.

Nettoformue 2009	Antall personer	Bruttoinntekt per enhet	Skatt 2009. Mill. kr	Endring i skatt. Mill. kr	Skatt per enhet	Endring i skatt per enhet
Negativ nettoformue	1 563 000	394 000	147 500	-9 500	94 400	-6 100
0 - 500 000	1 537 000	267 000	88 300	-3 000	57 400	-2 000
500 000 - 1 mill.	390 000	375 000	36 900	-2 600	94 700	-6 700
1 mill. - 5 mill.	302 000	526 000	47 600	-7 300	157 700	-24 100
5 mill. - 10 mill.	18 000	1 066 000	6 800	-1 700	376 000	-96 400
10 mill. - 50 mill.	11 000	1 919 000	8 200	-2 800	737 400	-257 300
50 mill. - 100 mill.	1 000	4 954 000	2 300	-1 100	2 092 400	-955 000
Over 100 mill.	1 000	10 485 000	5 500	-3 600	6 686 500	-4 420 900
I ALT	3 823 000	363 000	343 000	-31 700	89 700	-8 300

Kilde: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet

Beregningene er basert på Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE. Datagrunnlaget for modellen er et utvalg fra Statistisk sentralbyrås inntektsstatistikk for husholdninger for 2006. Denne statistikken gir informasjon om sammensetningen av inntekt og formue for hele befolkningen. Datagrunnlaget er framskrevet til 2009. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi datagrunnlaget ikke omfatter alle skattyterne og er sjablongmessig framskrevet.

Fordelingsvirkninger av å fjerne eiendomsskatten.

Det er ikke mulig å si noe sikkert om fordelingsvirkningene av å fjerne eiendomsskatten. Årsaken til dette er at det ikke foreligger en kobling av inntekts- og formuesskattestatistikk med statistikk for den kommunale eiendomsskatten.

Fordelingsvirkninger av å fjerne arveavgiften.

Statistisk sentralbyrås skattemodell LOTTE gir som nevnt ikke mulighet for å beregne fordelingsvirkninger av å fjerne arveavgiften. Kobling av data fra arveavgiftsstatistikken (2005) og ligningsstatistikken (2004) viser imidlertid at av dem som betaler arveavgift, er det desilene med høyest bruttoinntekt og med høyest nettoformue som betaler mest i arveavgift, jf. tabellene 1 og 2. Desilen med lavest bruttoinntekt skiller seg imidlertid ut ved at det er den gruppen som betaler nest mest arveavgift. Dette har sammenheng med at denne gruppen omfatter en del personer under "inntektsgivende" alder som mottar store gaver.

Tabell 1. Oversikt over bosatte personer med arveavgift etter rådgighetsdato i 2005, etter desilfordelt bruttoinntekt. Gjennomsnittlig bruttoinntekt i 2004 og arveavgift i 2005

Desilfordelt bruttoinntekt	Antall med arveavgift	Gjennomsnittlig bruttoinntekt i 2004	Gjennomsnittlig arveavgift i 2005
I alt	28 240	445 200	73 400
1.desil	2 824	25 100	97 600
2.desil	2 824	125 000	69 500
3.desil	2 824	187 800	64 900
4.desil	2 824	240 800	60 800
5.desil	2 824	285 000	59 900
6.desil	2 823	326 500	63 800
7.desil	2 825	372 400	61 800
8.desil	2 824	435 900	63 900
9.desil -	2 824	556 700	72 000
10.desil	2 824	1 897 200	120 100

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Tabell 2. Oversikt over bosatte personer med arveavgift etter rådgighetsdato i 2005, etter desilfordelt skattepliktig nettoformue. Gjennomsnittlig skattepliktig nettoformue i 2004 og arveavgift i 2005

Desilfordelt nettoformue	Antall med arveavgift	Gjennomsnittlig skattepliktig nettoformue i 2004	Gjennomsnittlig arveavgift i 2005
I alt	28 240	472 300	73 400
1.desil	2 824	-1 576 900	63 700
2.desil	2 824	-495 000	59 100
3.desil	2 824	-177 800	57 900
4.desil	2 824	-19 700	70 900
5.desil	2 824	43 100	54 800
6.desil	2 824	145 000	60 900
7.desil	2 824	281 400	63 700
8.desil	2 824	488 900	64 600
9.desil	2 824	883 800	83 300
10.desil	2 824	5 150 400	155 400

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Det er gjennomført store endringer i arveavgiften fra og med 2009. Blant annet er verdsettingsreglene for ikke-børsnoterte aksjer skjerpet. Dette må antas å ha en positiv fordelingsvirkning, ettersom de 10 pst. rikeste (målt etter nettoformue) eide om lag 90 pst. av verdien av alle unoterte aksjer (målt etter skattemessig verdi). Høyere innslagspunkt for trinn 1 og 2 i arveavgiften og lavere satser vil kunne trekke i motsatt retning. I budsjettet for 2009 ble det anslått at endringene i 2009 ville redusere arveavgiften for vel 90 pst. av gave- og arvemottakerne.

Det er grunn til å anta at arveavgift også framover vil øke med mottakers inntekt og formue, og at fjerning av arveavgiften dermed vil virke negativt på fordelingen.

SPØRSMÅL NR. 1301**Innlevert 8. juni 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 16. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at de pågående omorganiseringer ved Oslo-sykehusene sikrer en videreføring av landsfunksjonen som Rikshospitalet har hatt for diagnosen transseksualisme og vil Regjeringen sette av midler til utredning av levkår, livskvalitet og behandlingsbehov for denne gruppen mennesker?»

BEGRUNNELSE:

I et brev av 25.mai 2009 fra Harry Benjamin Ressurssenter til helseministeren uttrykkes det stor uro for framtiden når det gjelder Rikshospitalets landsfunksjon for transseksualisme. Det er åpenbart behov for å trekke representanter for denne gruppen tettere inn i det pågående arbeid. Det er også tidligere gjort forsøk på å legge ned det kjønnskorrigerende tilbudet ved Rikshospitalet, men dette ble stoppet fra politisk hold. På denne bakgrunn ber jeg om at statsråden engasjerer seg i saken.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har gitt føringer i foretaksmøte 24. januar 2008 om at en fremtidig organisering i hovedstadsområdet skal ivareta og legge til rette for videreutvikling av Rikshospitalet HFs nasjonale oppgaver. I foretaksmøteprotokollen heter det at

”Det er et nasjonalt mål å sikre lik tilgang til høyspesialisert pasientbehandling ved bruk av landsfunksjoner og flerregionale funksjoner. Rikshospitalet HF har som et høyspesialisert universitetssykehus mange formelle landsfunksjoner, flerregionale funksjoner, nasjonale kompetansesentra, og bredt anlagt forskning og utdanning innen spesialisert somatisk medisin. Det er viktig å opprettholde Rikshospitalet HFs rolle innen høyspesialisert pasientbehandling, og også som viktig referansesykehus for høyspesialisert medisin. Helse Sør-Øst RHF må derfor, i samarbeid med de øvrige regionale helseforetakene, sikre at disse oppgavene videreføres ...”

Helse Sør-Øst RHF opplyser at disse føringene er lagt til grunn i den pågående integrasjonsprosessen ved Oslo universitetssykehus, som også har hatt bru-

kerrepresentanter med i arbeidet med overordnet organisering. Brukerrepresentasjon vil også være svært viktig i kommende arbeid med organisering av funksjonene innenfor den nye organisasjonsstrukturen. Det er lagt opp til en tettere integrasjon mellom landsfunksjonen for transseksualisme og psykiatrimiljøene for øvrig ved Oslo universitetssykehus.

Landsfunksjonen for transseksualisme er av de landsfunksjoner som i den pågående nasjonale gjennomgang av landsfunksjoner, flerregionale funksjoner og nasjonale medisinske kompetansesentra er foreslått videreført. Dette arbeidet skjer i regi av Helse Vest på oppdrag fra departementet, og endelig anbefaling skal oversendes departementet 1. oktober 2009.

Helse- og omsorgsdepartementet, Helse Sør-Øst RHF og representanter fra landsfunksjonen ved Oslo universitetssykehus og Rikshospitalet hadde 28. mai 2009 et møte hvor flere sider av virksomheten knyttet til landsfunksjonen ble diskutert, herunder styrket satsing på kompetansesenterfunksjonene knyttet til landsfunksjonen transseksualisme. Barne- og likestillingsdepartementet var også representert i møtet.

Rikshospitalet og Helse Sør-Øst RHF arbeider nå med å opprette en nasjonal referansegruppe med brukerrepresentasjon for landsfunksjonen for transseksualisme.

Jeg kan forsikre representanten Høybråten om at det ikke er grunn til bekymring for landsfunksjonen for transseksualisme ved Rikshospitalet. Når det gjelder utredning av levkår, livskvalitet og behandlingsbehov for denne gruppen, er det noe jeg vil se nærmere på når den pågående gjennomgangen av alle landsfunksjoner er gjennomført.

Til orientering har Helsedirektoratet bevilget midler til verdenskonferansen WPATH som Harry Benjamin Ressurssenter arrangerer i Oslo 17. - 20. juni. Konferansen er viktig både for levkår, livskvalitet og behandlingsbehov for denne gruppen. Helsedirektoratet følger også opp handlingsplanen ”Bedre livskvalitet for lesbiske, homofile, bifile og transsekuelle”, som har et eget tiltakspunkt (tiltak 51) ”Bedre oppfølging av barn og ungdom med alternativ kjønnsidentitet og kjønnsuttrykk”.

SPØRSMÅL NR. 1302**Innlevert 8. juni 2009 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 18. juni 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den norske fregatten "KNM Fridtjof Nansen" vil i august starte patruljeoppdrag utenfor kysten av Afrikas Horn hvor hovedoppgavene blir eskortetjeneste for handelsskip og overvåking av skipsleier. Den Afrikanske Union (AU) har nylig bedt FNs Sikkerhetsråd innføre sanksjoner mot Eritrea fordi landet støtter de islamistiske opprørerne i Somalia med våpen og forsyninger.

Hvordan forholder utenriksministeren seg til oppfordringen fra AU sett i lys av Norges meklerrolle og militære engasjement i området?»

BEGRUNNELSE:

Menneskerettighetssituasjonen i Eritrea er i følge en rekke internasjonale organisasjoner svært alvorlig. Regjeringen i hovedstaden Asmara la i september 2001 ned forbud mot alle former for private medier. I 2006 ble det rapportert at tilhengere av flere uregistrerte trossamfunn ble misbrukt og fengslet. I følge organisasjonen Compass Direct satt over 2000 mennesker fortsatt fengslet ved utgangen av 2007. En rekke journalister ble arrestert eller drept da de forsøkte å flykte fra landet samme år. I følge databasen Nationmaster har Eritrea over en årrekke være blant de land i verden som bruker mest av sitt bruttonasjonalprodukt til militærutgifter. Disse midlene går i hovedsak til å finansiere grensekonflikten med Etiopia og, i følge internasjonale observatører, i økende grad også til islamistiske opprørsgrupper som forsøker å destabilisere nabolandet Somalia. I 2007 ble flere norske diplomater sendt ut av Etiopia etter at regjeringen i landet mente norske myndigheter hadde støttet Eritrea i grensekonflikten mellom landene og på den måten bidratt til å undergrave fred og stabilitet i regionen.

Svar:

Norge har et omfattende engasjement for fred og forsoning på Afrikas Horn, blant annet som medstifter, sammen med USA, av den internasjonale kontaktgruppen for Somalia, men Norge har for tiden ingen meklerrolle i området.

Den norske fregatten skal bidra til å bekjempe piratvirksomheten i området. Det er bred enighet om at det er en forbindelse mellom den ustabile situasjonen på land i Somalia og piratvirksomheten til havs. Omfanget av denne piratvirksomheten gjør imidlertid at man internasjonalt har samlet seg om en særskilt innsats mot dette betydelige problemet.

Situasjonen i Somalia er fortsatt meget kritisk siden islamistiske opprørere forsøker å styrte overgangsregjeringen. Dette har jeg tatt avstand fra, blant annet i en offentlig uttalelse 14. mai i år.

Norge har ved flere anledninger tatt opp eritreisk støtte til de islamistiske opprørerne i samtaler med eritreiske myndigheter, og dette vil fortsette å være blant de spørsmål vi tar opp i vår kontakt med eritreiske myndigheter.

AU og IGADs oppfordring om sanksjoner mot grupper som motarbeider fredsprosessen ble diskutert på møtet i Den internasjonale kontaktgruppen for Somalia i Roma 9.-10. juni i år. I kommunikeet fra møtet oppfordrer kontaktgruppen, inklusive Norge, FNs sikkerhetsråd til å drøfte forslagene. Samtidig ble det oppfordret til å iverksette tiltak mot individer og grupper som motarbeider fredsprosessen og bryter FNs våpenembargo mot Somalia (jfr. Sikkerhetsrådets resolusjon nr. 1844 (2008)).

Det er norsk holdning at sanksjoner bør baseres på vedtak av FNs sikkerhetsråd. Det er bare gjennom et vedtak av Sikkerhetsrådet med hjemmel i FN-paktens kapittel VII at sanksjoner vil kunne få den legitimitet og de folkerettslige forutsetninger som er nødvendige for at de skal kunne virke effektivt.

SPØRSMÅL NR. 1303**Innlevert 8. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 17. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Frivillige som serverer mat på eldrester uten å få penger for det, må betale skatt av et måltid de får når de serverer. Dette fremgår av Drammens Tidende 6. juni og VG 7. juni. Årsaken er at skattemyndighetene mener måltidet må ses på som lønn. De frivillige ender altså opp med ekstra skattekostnad (trekk i lønn/pensjon) som takk for innsatsen.

Synes ikke finansministeren disse reglene er smålige og urimelige, og vil finansministeren nå endre reglene, slik at ikke slik frivillig innsats spoles?»

BEGRUNNELSE:

Årsaken til at de frivillige må skatte er at de kommer over 1000-kronersgrensen for oppgaveplikt som gjelder for kommunale foretak. Frivillige organisasjoner har et tak på 4000 kroner.

Svar:

Det generelle utgangspunkt er at alle former for ytelser mottatt i arbeidsforhold er skattepliktige. Fra dette utgangspunktet er det gjort enkelte unntak.

Reglene om fritak for lønnsoppgaveplikt (og derfor skattefritak) for utbetalinger opp til fastsatte beløpsgrenser har ulike begrunnelse. Den generelle grensen på 1000 kroner, som også gjelder for kommunale foretak, er begrunnet ut fra administrative hensyn. Argumentet er at en arbeidsgiver ikke bør pålegges oppgaver med innberetning og forskuddstrekk på så moderate ytelser. Den tilsvarende grensen for lønnsoppgaveplikt for utbetalinger fra frivillige organisasjoner er på 4000 kroner. For frivillige organisasjoner, som ofte har svært begrensede administrative ressurser, gjør argumentet om å begrense belastningen med innberetning mv. seg gjeldende i større grad enn for alminnelige arbeidsgivere. I tillegg er denne grensen bevisst satt høyere for å stimulere til frivillig arbeid. Regjeringen hevet for øvrig denne beløpsgrensen fra 2000 til 4000 kroner med virkning fra og med 2008.

Med terskelbeløpet på 4000 kroner kan frivillige organisasjoner for eksempel dekke ett måltid hver dag i over 100 dager i løpet av inntektsåret, uten at det skal beregnes noen skattepliktig fordel (satsen for 2009 for ett måltid er 39 kroner per døgn). I den utstrekning den frivillige mottar ytelser som har en år-

lig verdi som overstiger 4000 kroner, vil den frivillige innsats gradvis bli mindre fremtredende. Ut fra likhetsbetraktninger vil det i normaltilfellene være rimelig å skatlegge mottakeren for mottatte ytelser som overstiger denne grensen.

Hvilken av beløpsgrensene ovenfor som kommer til anvendelse, bestemmes i dag på bakgrunn av hvordan arbeidsgiver mv. er organisert. Reglene er derfor i stor grad forutberegnelige, og med enkle grep kan man organisere aktiviteten sin slik at man faller inn under det regelverket som legger best til rette for frivillig arbeid, og som samsvarer best med den aktiviteten som utføres. Dette vil være en mulighet å vurdere for eksemplet som er nevnt i spørsmålet.

En eventuell økning av grensen fra 1000 til 4000 kroner (samme nivå som for frivillige organisasjoner) hører hjemme i de årlige budsjettbehandlingene. En generell økning for alle arbeidsgivere ville i tilfelle føre til at et betydelig antall lønnsutbetalinger som i dag innberettes som lønn og skatlegges, ikke vil bli innberettet. Det vil redusere grunnlaget for skatt på lønnsinntekt og trygdeavgift. På usikkert grunnlag er det anslått at en slik heving av den generelle grensen til 4000 kroner, vil medføre et provenytap på om lag 100 millioner kroner. Hvorvidt det ville være mulig å avgrense en økning av grensen til frivillige som jobber på kommunale eldrester og lignende, er en mulighet som jeg vil vurdere fram mot budsjettet for 2010.

Det er ikke tatt hensyn til skattemessige tilpasninger i provenyanslaget. Slike tilpasninger kan få et stort omfang dersom grensene for lønnsoppgaveplikt økes vesentlig utover dagens nivå. Høye grenser vil gi insentiver til i større grad å motta inntekt fra arbeid gjennom denne type utbetalinger, og til å organisere det som i realiteten er ordinært arbeid, utenfor skattesystemet. Dermed stimuleres en form for sosial dumping hvor aktører som opererer innenfor skattesystemet vil kunne få en konkurranseulemp. Videre vil personer som kun, eller i hovedsak, mottar lønn i form av denne typen skattefrie utbetalinger, ikke opparbeide trygderettigheter. En konsekvens av dette er at vedkommende ved sykdom, vil kunne få et betydelig inntektsbortfall.

Jeg nevner for øvrig at Regjeringen har gjennomført flere endringer i skattesystemet som har forbedret og forenklet de økonomiske rammebetingelsene for frivillig sektor: Frivillige organisasjoner er for eksempel fritatt for arbeidsgiveravgift når organisasjonens samlede lønnsutgifter er under 450 000 kroner

(tidl. 300 000 kroner). Fritaket gjelder imidlertid bare for lønn til ansatte som har lavere lønn enn 45 000 kroner fra organisasjonen (tidl. 30 000 kroner). Disse

beløpsgrensene ble hevet med virkning for 2008. Eventuelle lønnsutgifter i forbindelse med næringsvirksomhet inngår ikke i disse grensebeløpene.

SPØRSMÅL NR. 1304

Innlevert 8. juni 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 22. juni 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Har skaffet til veie all dokumentasjon slik man ble bedt om, men får fortsatt ikke registrert begravel-sesbil. Autostrada i Skien har i mye over ett år nå forsøkt å få registrert en Cadillac Escalade som be-gravelsesbil. I spørretimen 22. april sa statsråden: "Folk skal ha same rettskrav og same likebehand-lingskrav anten ein er i den eine eller andre regionen i landet."»

Vil statsråden følge dette opp, og skjære igjen-
nom å rydde opp, samt sørge for en rask løsning i sa-
ken, slik det ble lovet i spørretimen 22. april?»

BEGRUNNELSE:

I oktober 2007 tok eier kontakt med trafikkstasjo-nen i Skien for å høre hva som måtte til for å få regis-trert bilen som begravelsesbil. Han ble da fortalt at et TUV-dokument ville holde. I januar 2008 ankom bi-len fra USA, og bilen ble ombygd til begravelsesbil. I februar 2008 ble bilen vist på trafikkstasjonen i Ski-en. De fikk da beskjed om at veggen innvendig måtte endres, en av frontlampene måtte demonteres for å sjekke at disse var E-merket og de røde blinklysene måtte endres slik at de blinket gult. Alt dette ble ord-net. I tillegg ble vi bedt om å fremskaffe dokumenta-sjon på fremlagte TUV-dokument. I mai 2008 fikk man bekreftelse fra importør Bergheim ved Teknisk sjef om at bilen er identisk med annen bil som er re-gistrert som begravelsesbil. Dette ble ikke godkjent selv om dette er en direkte sammenligning som viser at disse bilene er identisk oppbygget med hensyn til teknisk utstyr, og dermed at det kan benyttes de sam-me underlagsdata for disse to kjøretøy. Trafikkstasjo-nen mener allikevel at dokumentasjonen ikke er til-strekkelig dokumentert. Det var også dialog med Trafikkstasjon i Skien og de ble anbefalte å sende en kortfattet søknad til Vegdirektoratet. Denne skulle vi sende via kontrolløren, og han skulle ta denne videre. Verdt å bemerke her er at han da ga positive signaler. Søknaden ble sendt 10/6-2008. Etter ca. fire måne-

der, den 9/10-2008, er skuffelsen enorm når svar på søknad til Vegdirektoratet var negativt, selv om Tra-fikkstasjonen ga de positive signaler fire måneder tidligere. I løpet av det drøye året man har holdt på med å få skilter på bilen, så har det blitt registrert fle-re andre biler av samme type som har blitt godkjent som begravelsesbiler og fått skilter på disse både med mindre eller samme dokumentasjon. Man får da beskjed om at hvis man skaffer et lignende TUV-do-kument, så får vi skilter på bilen "vår". Dette frem-skaffes, men i november 2008 får man ny kontroll-seddel som viser at det må forevise dokumentasjon på spesifikke områder i kjøretøyforskriften (10, 14, 15, 36, 38, 40, 45, 53 og 61). I tillegg kreves under-lag/tester på utslipp, drivstofftank og bremses. I de-sember 2008 fremlegger vi en Teknisk Rapport med tilhørende utvidet TUV-dokument på denne bilen fra TUV Hessen i Darmstadt som dokumenterer alle de punktene som kreves dokumentert. Man ber nå i rett-ferdighetens navn om at statsråden ser på saken med nye øyne. Og det påpekes sterkt at man finner situa-sjonen meget merkelig når man var tidlig ute for å få godkjent denne bilen, og har holdt på i over ett år. Samtidig er det andre aktører i markedet som har fått registrert identiske biler på dokumentasjon som de anser som vesentlig dårligere enn det de har fremlagt. Disse har fått godkjent bilene hos andre Trafikksta-sjoner.

Svar:

Jeg får opplyst av Vegdirektoratet at de har sett nærmere på saken etter at den var oppe i Stortingets spørretime 22. april i år.

Resultatet av vurderingen så langt er at det ikke har vært fremskaffet forskriftsmessig dokumentasjon på at de kjøretøytekniske kravene er oppfylt. Jeg un-derstreker igjen at enkeltgodkjenning av et bestemt kjøretøy ikke innebærer at andre tilsvarende kjøretøy kan godkjennes uten tilfredsstillende dokumenta-sjon.

Vegdirektoratet har informert meg om at de i samsvar med mitt svar i spørretimen 22. april, vil vurdere lignende avgjorte saker for å sikre likebehandling, og fremhever at de vil fortsette arbeidet med å sikre at godkjenninger utføres i henhold til regelverket og i tråd med likebehandlingsprinsippet.

Jeg vil til slutt igjen påpeke viktigheten av at en-

keltsaker behandles i tråd med forvaltningslovens prinsipper om saksbehandling og saksgang. Etter det jeg får opplyst har Vegdirektoratet, som er klageinstans i denne typen saker, ikke mottatt noen klage i forbindelse med trafikkstasjonens siste underkjenning av dokumentasjonen/kjøretøyet.

SPØRSMÅL NR. 1305

Innlevert 8. juni 2009 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn

Besvart 16. juni 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Eg har fått opplyst at Mattilsynet arbeider med forslag til ei positivliste over tilletne krypdyr og amfibieartar. I 2003 fastslo Næringskomiteén at det framleis skal vere forbode å importere krypdyr til Noreg.

Kan landbruks- og matministeren forsikre at næringskomiteens oppmoding blir oppfylt, slik at krypdyr ikkje blir tilletne?»

GRUNNGJEVING:

Mattilsynet er i ferd med å utarbeide eit oppdrag til Vitenskapskomiteén for mattryggleik, der dei ber om ei risikovurdering knytta til hald av ulike krypdyr- og amfibieartar (herptilar).

Økokrim har gjort det klart at dei ikkje ynskjer ei liberalisering av forbudet, mellom anna fordi eit generelt forbod er lettare å praktisere enn eit forbod mot nokre artar.

Tal som Dyrevernalliansen har innhenta frå tollvesenet i Storbritannia viser at det ikkje er nokon påviseleg samanheng mellom liberalisering og redusert ulovleg import.

I rapporten "Reptiles and amphibians as pets - The Norwegian positive list proposal" som er utarbeida av ein av verdas fremste ekspertar på området, Clifford Warwick, blir det gjort klart at herptilar kan overføre smitte til menneske, til dømes salmonella.

Utover dette blir det slått fast at nesten alle sjukdomstilstander hos herptilar i fangenskap er relatert til stellet, og at dei har åtferd som kan vere vanskeleg å legge til rette for i heimen.

Krypdyr kan òg vere fryktskapande i nærmiljøet.

I ei ny opinionsmåling som er blitt utført på vegne av Dyrevernalliansen svarer 75 % at dei ville vere negative til at naboene skaffa seg reptilar.

Då næringskomiteen handsama St.meld.nr. 12 (2002-2003) om dyrehald og dyrevelferd fastslo fleirtalet at det ikkje var aktuelt å oppheve forbudet mot import av krypdyr. Stortinget har ikkje gått tilbake på dette.

Svar:

Jeg viser til spørsmålet fra representanten Ingebrigt S. Sørfonn vedrørende forbudet knyttet til hold av krypdyr i Norge.

I innstillingen fra Næringskomiteen om dyrehold og dyrevelferd S. nr. 226 (2002-2003) sa komiteens flertall, som representanten Sørfonn påpeker, at den ikke vil støtte forslaget om å oppheve forbudet mot å innføre krypdyr.

Dagens forskrift om forbud mot at fremmedarte- de (eksotiske) dyr innføres, omsettes eller holdes som husdyr, selskapsdyr eller i fangenskap på andre måter, omfatter et meget stort antall arter. Mattilsynet vurderer nå om forbudet mot herptiler (amfibier og reptiler) bør oppheves for noen av disse.

Jeg tar til etterretning at Komiteens flertall i utgangspunktet var positive til en liste over dyr det kan være aktuelt å tillate import på, men jeg vil legge vekt på komiteens innspill om fortsatt forbud mot krypdyr når den endelige avgjørelsen knyttet til et eventuelt endret regelverk skal foretas.

Mattilsynet vil sende et forslag til en eventuell positivliste til Landbruks- og matdepartementet. Jeg vil vurdere saken videre når forslaget er oversendt departementet, men jeg er generelt skeptisk til at ville dyr holdes i fangenskap og deler den betenkeligheten næringskomiteen ga uttrykk for i sin behandling av denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1306**Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 16. juni 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I dagens utgave av Aftenposten er det en artikkel om lagring av persondata. Slike opplysninger kan oppleves å være sensitive men også viktige, kanskje da spesielt for politiet i saker hvor det er viktig å vise til et hendelsesforløp som har skjedd. Dersom den praksis som Datatilsynet nå krever, skal fortsette, vil dette kunne ramme politiet hard.

Hva slags kompensierende tiltak ser statsråden kan iverksettes for å sørge for at politiet gis tilgang på nødvendig data?»

BEGRUNNELSE:

Det finnes flere eksempler på grove kriminalitetssaker hvor politiet har benyttet seg at datakunnskap for å etterforske og få dømt personer som har begått svært alvorlig kriminalitet. Dersom man skal følge Datatilsynets krav vil dette kunne gjøre politiets arbeid vanskelig og kanskje til og med umulig i noen saker. Jeg ser derfor med interesse frem til å høre statsrådes syn på hvordan dette dilemmaet kan løses.

Svar:

Etter lov om elektronisk kommunikasjon (ekomloven) har tilbyderne allerede i dag en plikt til å tilrettelegge slik at politiet får tilgang til informasjon i forbindelse med etterforskning av kriminalitet, men det er i dag ingen lovbestemt plikt for tilbyder til å lagre. Lagring er en rett tilbyderne har av hensyn til fakturering og andre forretningsmessige formål. Trafikkdata hos tilbyderne skal slettes eller anonymiseres så snart de ikke lenger er nødvendige for kommunikasjons- eller faktureringsformål.

Spesielt i saker om alvorlig organisert kriminalitet strekker etterforskningen seg over en lengre tidsperiode. I disse sakene kan det blant annet ta lang tid å få oversikt over alle de involverte. Dersom data først er slettet, er det ikke mulig for politiet å få tak i bevisene. Politiet vil heller ikke kunne gjøre seg noen nyt-

te av frys-reglene i straffeprosessloven dersom de ikke har noen konkret mistenkt å knytte saken til. Også etterforskningen av såkalte seriesaker krever betydelige ressurser og det kan ta lang tid før politiet ser sammenhengen mellom flere straffbare handlinger, jf. Lommemann-saken. Etter det jeg har fått opplyst fra politiet er det mange eksempler på saker der eldre trafikkdata ville medvirket til mer og raskere oppklaring dersom slike data hadde vært tilgjengelig.

Etter min oppfatning er det i stor grad informasjonssikkerheten hos tilbyderne som er avgjørende for personvernet. Da tenker jeg ikke på saker der politiet rettmessig får innsyn i lagrede data i forbindelse med en straffesak, men faren for at uvedkommende skal få innsyn i informasjon.

Krav til informasjonssikkerhet er i stor grad allerede oppfylt i norsk rett. Kravene innebærer at de aktuelle dataene skal sikres av tilbyderne med hensyn til konfidensialitet, integritet og tilgjengelighet. Urettmessig innsyn er sanksjonert med en rekke bestemmelser bl.a. i personopplysningsloven og ekomloven, men også i straffeloven, for eksempel hvis det er utenforstående som ved datainnbrudd skaffer seg tilgang til tilbyderens systemer. På lovsiden er personvernet etter min oppfatning godt ivaretatt. Utfordringen består i å få personvernet gjennomført i praksis. Her har tilsynsmyndighetene – Post- og teletilsynet og kanskje særlig Datatilsynet – en viktig oppgave.

Saken er blitt ytterligere aktualisert ved at Datatilsynet nylig har vedtatt at internettleverandører skal slette persondata knyttet til IP-adresser i løpet av tre uker. Dette vil kunne skape problemer for politiets tilgang til slike data og dermed skape problemer for politiets etterforskning. Som det framgår av St.prp. nr 1 for 2009 vil Regjeringen se på muligheten for å implementere EUs datalagringsdirektiv. Dersom direktivet implementeres, vil det bli en lagringstid på minimum seks måneder. Dette vil gi politiet adgang til viktige bevis og vil være av betydning for å oppklare alvorlig kriminalitet.

SPØRSMÅL NR. 1307**Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 16. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til Helsedirektoratets høringsutkast vedrørende ny veileder for prioritert helsehjelp: Øre-, nese-, halssykdommer, hode og halskirurgi. Her fremkommer det at man ser for seg en maksimal ventetid på 26 uker. Undertegnede mener dette er en uholdbar grense, som bør reduseres til maksimalt 13 uker, for samtlige grupper innenfor hørselsomsorgen.

Mener statsråden at 26 uker er akseptabel ventetid for denne pasientgruppen, eller vil han sørge for at utkast til veileder blir endret på dette punktet?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til Helsedirektoratets høringsutkast vedrørende ny veileder for prioritert helsehjelp: Øre-, nese-, halssykdommer, hode og halskirurgi. Her fremkommer det at man ser for seg en maksimal ventetid på 26 uker. Undertegnede mener dette er en uholdbar grense, som bør reduseres til maksimalt 13 uker, for samtlige grupper innenfor hørselsomsorgen, unntatt raskt progredierende hørselstap, invalidiserende tinnitus, plutselig hørselstap og ensidig nevrogent hørselstap. For disse gruppene bør maksimal ventetid være fire uker.

Det vises til at det i 2006, i de faglige retningslinjene, ble slått fast at ventetider for tilpasning av høreapparater må reduseres til maksimalt 3 måneder. Undertegnede er av den oppfatning at disse faglige retningslinjene er like relevante i 2009 som de var i 2006.

Det er, slik jeg ser det, viktig at denne pasientgruppen får rask og god helsehjelp.

Lang ventetid for denne gruppen vil kunne medføre fravær av sosiale aktiviteter, problemer knyttet til utføring av yrke, sykemeldinger og personlige lidelser.

Det bes derfor om Statsrådens redegjørelse knyttet til den nye veilederen, og om han eventuelt har tenkt å påvirke det videre arbeidet, slik at denne pasientgruppen får maksimalt 3 måneders ventetid på tilpasning av høreapparat.

Svar:

Jeg er enig med stortingsrepresentant Harald Nesvik når han mener det er viktig at denne pasientgruppen skal få rask og god helsehjelp. Det er derfor

igangsatt flere tiltak for å få en mer helhetlig hørselsomsorg. Som oppfølging av rapporten "Å høre og bli hørt" er de regionale helseforetakene "sørge for"-ansvar for helsehjelp til mennesker med hørselsproblemer, herunder tilpasning av høreapparater, presisert i årets oppdragsdokument. Videre skal de sørge for at det inngås samarbeidsavtaler om oppfølging og rehabilitering knyttet til høreapparatformidling mellom kommuner, spesialisthelsetjeneste og NAV. Det pågår et nasjonalt arbeid med å utarbeide samarbeidsavtalene som mitt departement følger opp i samarbeid med Arbeids- og inkluderingsdepartementet.

Prioriteringsveilederne det henvises til i spørsmålet, er resultat av et samarbeidsprosjekt mellom Helsedirektoratet og de regionale helseforetakene – "Riktigere prioriteringer i spesialisthelsetjenesten". Prosjektets overordnede mål er å utvikle en helhetlig strategi som kan gi større sikkerhet for at spesialisthelsetjenesten driver sin virksomhet i samsvar med gjeldende normer for prioritering. Det har vist seg at prioriteringsforskriften praktiseres ulikt med store geografiske forskjeller som resultat.

Prioriteringsveilederne er utarbeidet av 32 arbeidsgrupper innenfor de største fagområdene i spesialisthelsetjenesten. Arbeidsgruppene er sammensatt av fagmiljøer i spesialisthelsetjenesten, fastleger og brukerrepresentanter, og hver gruppe har behandlet de tilstandene som utgjør omlag 80 prosent av henvisningene fra fastlegene. De har vurdert om pasienter med aktuelle tilstander/sykdommer kan ha rett til nødvendig helsehjelp etter prioriteringsforskriftens tre hovedvilkår; alvorlighet, nytte og kostnadseffektivitet. Innenfor hver tilstand som er vurdert til å kunne ha rett til nødvendig helsehjelp, har de anbefalt lengste medisinsk forsvarlige ventetid basert på internasjonal faglig dokumentasjon.

Veilederne skal fungere som hjelp ved rettighets-tildeling og annen veiledning som sikrer riktigere prioritering slik at beslutningene kan tas med større grad av trygghet. De skal videre bidra til større grad av felles forståelse og legitimitet for prioriteringer i klinisk praksis i spesialisthelsetjenesten.

Jeg er kjent med at veilederen det refereres til har vært på høring med de veiledende maksimumsfrister som oppgis. Jeg er også kjent med at bl.a. Hørselshemmedes Landsforbund har kommet med innspill om kortere maksimumsfrister. Det er viktig å være klar over at fristene i veilederne er maksimumsfrister, og at legen som vurderer henvisningen skal sette

en individuell frist for den enkelte pasient. Denne fristen skal ta hensyn til individuelle forhold som kan påvirke pasientens rettighet og frist.

Jeg er gjort kjent med at når det gjelder veileder-

ne det her spørres om, har arbeidsgruppen i sin vurdering etter høringsfristen i stor utstrekning tatt hensyn til høringsinnspillene.

SPØRSMÅL NR. 1308

Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 17. juni 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I Regjeringens forslag til NTP 2010-2019 er utredning om høyhastighetsjernbaner omtalt på side 173 - 175. Markedsgrunnlaget er vurdert av flere instanser. Det heter bl.a. "I 2008 har SSB levert befolkningsprognoser som viser vesentlig sterkere vekst enn tidligere i de store byene. Selv om dette isolert vil trekke i favør av høyhastighetstog vil markedsgrunnlaget fortsatt være svakt."

Mener statsråden fortsatt at markedsgrunnlaget og økonomisk grunnlag for høyhastighetsjernbane i Norge er svakt?»

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 framgår det at Samferdselsdepartementet mener at markedsgrunnlaget vil være kritisk for potensialet for å utvikle samfunnsøkonomisk lønnsomme høyhastighetskonsepter i Norge.

Norge har en relativt liten befolkning sammen-

liknet med andre land som har eller planlegger å bygge ut høyhastighets jernbaner. Imidlertid er det norske reisemønsteret spesielt, med svært høy andel flyreiser innenlands for lange reiser. Dette har bl.a. sammenheng med at andelen som kjører bil på lange reiser er relativt lavere i Norge sammenliknet med land i Europa som både har et høyhastighetstogtilbud og et godt utbygd vegnett. For eksempel er andelen lange bilreiser i Tyskland og Frankrike ca. 70-80 prosent.

Flere analyser indikerer at dersom reisetiden blir mindre enn tre timer mellom Oslo og de andre store byene i Sør-Norge, vil toget kunne ta en betydelig andel av dagens flyreiser. Det samlede trafikkgrunnlaget vil bestå av overført trafikk fra fly, bil, dagens togtrafikk og ev. ny trafikk som høyhastighetstilbudet skaper. Nærmere vurderinger av ulike konsept for høyhastighetsbaner vil bidra til å belyse markedsgrunnlaget før regjering og storting skal ta stilling til en sak om utbygging.

SPØRSMÅL NR. 1309

Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 22. juni 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I Regjeringens forslag til ny Nasjonal Transportplan 2010-2019 er utredning av høyhastighetsbaner omtalt på side 173 til 175. Når det gjelder klimaeffekten heter det i en av de rapporter som det vises til: "Selv om alle forutsetninger vris i favør av jern-

bane fremstår utbygging av høyhastighetsjernbane som et svært dyrt klimatiltak."

Kan statsråden bekrefte om Regjeringen deler dette synet nemlig at høyhastighetsjernbane ikke er et effektivt tiltak for å redusere CO₂-utslipp?»

Svar:

Som opplyst i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019, anslår Econ Pöry i sin rapport Klimaeffekter av høyhastighetstog utslippsreduksjoner i tilnærmet samme størrelsesorden som VWI-gruppen konkluderte med i 2007. Naturvernforbundet la høsten 2008 fram beregninger som viste om lag det samme potensialet. Potensialet for utslippsreduksjoner for strekningene Oslo-Göteborg og Oslo-Trondheim varierer i rapporten fra minimum 135 000 til maksimum 875 000 tonn CO₂ årlig avhengig av hvilke forutsetninger som legges til grunn. Dette tilsvarer fra ca. 3 promille til 1,6 prosent av Norges totale utslipp av klimagasser i 2007. Kostnaden per tonn redusert CO₂ anslås til i størrelsesorden 40-50 000 kroner for høyhastighetsbaner. Til sammenlikning anslår Econ Pöry tilsvarende kostnad for satsing på godstransport med jernbane til å være ca. 1200 kr per tonn redusert CO₂.

Econ Pöry trekker i rapporten også fram utslipp som følge av byggefasen. Dette gjør at klimaeffekten av en høyhastighetsbane først vil bli positiv etter anslagsvis 14-20 år.

I rapporten fra Econ Pöry er det gjennomført en

relativt generell og grov beregning av klimaeffekter. Mange hensyn er ikke tatt eksplisitt med i vurderingen. En helhetlig analyse av effektene av utbygging av transportinfrastruktur er komplisert, og etatene og departementet arbeider kontinuerlig med å utvikle gode og konsistente metoder for dette. I klimapolitikken innenfor transportsektoren er det viktig både å ha fokus på konkrete tiltak som på kort sikt gir utslippsreduksjoner og nødvendigheten av å utvikle bærekraftige transportsystemer som er uavhengige av fossile energikilder i et langsiktig tidsperspektiv. Det er det siste som kanskje er det største klima- og miljøargumentet for høyhastighetstog. Framtidige utslippsreduksjoner som følge av redusert flytrafikk er svært usikre. Selv med stopp i all innenlands flytrafikk blir ikke utslippene redusert med mer enn ca. 1 million tonn CO₂ per år. Jeg gjør for øvrig oppmerksom på at det også etter at NTP ble lagt fram er presentert nye utredninger. Disse bidrar med ytterligere nye vurderinger også i forhold til klimadimensjonen.

Argumentene for høyhastighetstog er summen av mange ulike forhold; bl.a. reisetidsreduksjoner, økt tilgjengelighet mellom regioner, høy komfort og punktlighet – i tillegg til miljø.

SPØRSMÅL NR. 1310

Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 16. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hvordan vil departementet sikre at de regionale helseforetakene følger opp statsrådens instruks om at det skal henvises 900 pasienter for kirurgisk behandling til Feiringklinikken for 2009?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har i møte med representanter for Feiringklinikken 30.mars d.å informert om at han i kraft av sin eierstyring vil pålegge de regionale helseforetakene å henvise 900 pasienter for kirurgisk behandling til Feiringklinikken. Dette er et prisverdig initiativ som vil bidra til å sikre forsvarlig drift ved klinikken, til beste for pasienter som trenger hjertemedisinsk behandling og i tråd med intensjonen fra et bredt politisk flertall.

Det fremgår av aktivitetstall fra Feiringklinikken at statsrådets klare instruks så langt ikke har ført til flere henvisninger av pasienter til kirurgisk behand-

ling fra de regionale helseforetakene. Dersom behandlingen av disse pasientene skal kunne gjennomføres, er det avgjørende at henvisningene kommer raskt.

Dersom det ikke henvises pasienter i tråd med statsrådets klare krav, er det nødvendig at Feiringklinikken sikres en økonomisk kompensasjon som sikrer driften ved klinikken i tråd med intensjonen fra statsråden og et bredt politisk flertall.

Svar:

De regionale helseforetakene får tilnærmet alle sine inntekter gjennom statlige bevilgninger. Dette skal sette de regionale helseforetakene i stand til å ta et samlet ansvar for å tilby befolkningen i sin helse-region spesialisthelsetjenester. Dette omtales som "sørge for"-ansvaret for befolkningen og følger av spesialisthelsetjenesteloven. Oppfølgingen av "sørge for"-ansvaret skal skje i helseforetaksgruppen eller

gjennom avtaleinngåelse med andre aktører. I dette valget må det legges vekt på hvilke løsninger som gir best mulig helsetjenester for de tildelte midlene, basert på behovene i helseregionen. Dette er et viktig bakteppe for representantens spørsmål.

Som representanten er kjent med, var det frem til 2004 en jevn økning av operasjoner for hjertesyrke. Etter den tid har antallet operasjoner falt i takt med reduserte behov. Bedre forebygging og mer skånsomme behandlingsmetoder er viktige årsaker til at behovet for operasjoner er redusert.

Feiringklinikken, som ble etablert som følge av for liten kapasitet innen hjertekirurgi, har siden etableringen i 1989 vært en svært viktig tilbyder av helsetjenester til hjertesyrke. Situasjonen i dag er imidlertid en annen. Vi har god kapasitet innen hjertekirurgi, og det er korte ventetider. Hjertekirurgi gjøres i tillegg til på Feiringklinikken, ved Oslo Universitetssykehus HF (tre lokasjoner), Haukeland Universitetssykehus, St Olavs hospital og ved Universitetssykehuset i Nord-Norge. Redusert behov i en situasjon med god kapasitet krever omstillinger både i helseforetakene og i de private virksomhetene som tilbyr slike operasjoner.

Jeg er kjent med at Feiringklinikken har satt i gang et omstillingsarbeid for å innrette sin virksomhet på en annen måte, som en nødvendig konsekvens av dette. Klinikken tilbyr i dag utredning, behandling (både operasjoner og utblokking (PCI)) og rehabilitering til voksne med hjertesyrke. Frem til nå har det kun vært Helse Sør-Øst RHF som har hatt avtaler med Feiringklinikken. For å sikre forutsigbarhet for klinikken er det inngått 4-årige rammeavtaler, som er maksimalgrensen i anskaffelsesloven. Innenfor denne rammeavtalen forhandles årlige ytelsesavtaler på aktivitet og økonomi. Med utgangspunkt i denne avtalen har pasientene i Helse Sør-Øst, men også i de andre regionene, benyttet seg av tjenester ved klinikken gjennom ordningen med fritt sykehusvalg.

For å unngå at Feiringklinikken i omstillingsperioden skulle få for store økonomiske utfordringer, har

jeg bedt hvert av de regionale helseforetakene om å inngå avtaler med klinikken. Siktemålet med avtalene var å videreføre antallet operasjoner på et visst nivå, slik at klinikken ikke skulle oppleve en dramatisk reduksjon i antallet, og dermed legge til rette for en gradvis omstilling frem til 2011.

Jeg er kjent med at det nå er dialog mellom de regionale helseforetakene og Feiringklinikken med sikte på å inngå avtaler og finne mulige løsninger. Situasjonen er imidlertid krevende fordi et for lavt antall operasjoner ved de offentlige sykehusene, er krevende for å ivareta kvalitets- og forsvarlighetskrav, for å gi et godt utdanningstilbud til fremtidige hjertekirurger og for å ivareta øyeblikkelig-hjelp-funksjonene. Feiring hadde 996 operasjoner, mens de offentlige sykehusene hadde mellom 500 og 600 operasjoner i 2008. Ordningen med fritt sykehusvalg gjør også pasientenes preferanser sentrale. I en situasjon med god kapasitet og korte ventetider, kan flere pasienter velge utredning og behandling i egen bostedsregion fremfor å reise til Feiringklinikken.

Jeg mener Feiringklinikken og andre private aktører, er og skal være, verdifulle bidragsytere til den offentlige spesialisthelsetjenesten; de skal være et supplement når det ikke finnes behandlingstilbud – eller ikke er god nok kapasitet - i det offentlige. Private kan også være et alternativ til det offentlige, dersom det betyr lavere kostnader og/eller bedre kvalitet på tjenestene.

Jeg vil derfor bidra til at de regionale helseforetakene gjennom å inngå avtaler med Feiringklinikken, kan legge til rette for at klinikken, i en situasjon med reduserte behov og god kapasitet innen hjertekirurgi, skal kunne gjøre en gradvis omstilling frem til 2011, slik at de på lengre sikt fortsatt kan utgjøre et supplement og et alternativ til det offentlige tjenestetilbudet til hjertesyrke.

Jeg kan forsikre representanten om at jeg følger situasjonen nøye, og at jeg vil vurdere andre løsninger dersom dette viser seg påkrevd.

SPØRSMÅL NR. 1311**Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 18. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I St.prp.nr. 71(2008-09) vil Stortinget gi sitt samtykke til at EØS-komiteen kan endre protokoll 10 i EØS-avtalen om formaliteter i forbindelse med godstransport mellom landene. Endringen medfører nye regler og mer byråkrati for godstransport fra 1.juli i år. Næringslivet som skal innrette seg etter nye regler om kort tid, har ikke fått noen informasjon om hvordan de skal innrette seg. Når de henvender seg til tolletaten så vet de like lite, og det henvises til svenske regler.

Hva vil statsråden gjøre med denne situasjonen?»

Svar:

Stortinget ga 15. juni 2009 sitt samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om endring av protokoll 10 i EØS-avtalen om forenkling av kontroll og formaliteter i forbindelse med godstransport, jf. St.prp. nr. 71 (2008-2009) og Innst. S. nr. 303 (2008–2009).

Bakgrunnen er nye tollregler i Norge og i EU med krav om forhåndsvarsling av varer før inn- og utførsel av varer, etablering av et system med autoriserte økonomiske operatører/foretak ("Authorised Economic Operators, AEO") som skal gis visse lettelser fra varslingsplikt/kontroll, og samordning av de kriterier som skal legges til grunn for risikovurdering. Formålet med det nye tollregelverket er å bekjempe terror og helse- og miljøfarer.

Endringen i protokoll 10 skal sikre at de nye reglene ikke blir en unødvendig handelsbarriere for vareførsel mellom Norge og EU. Endringen vil bl.a. innebære at Norge etablerer et tilsvarende system som EU for risikohåndtering av gods som eksporteres til eller importeres fra tredjeland. Dette systemet er i samsvar med anbefalinger fra Verdens tollorganisasjon. Endringen skal tre i kraft 1. juli 2009, men slik at ordningen med forhåndsvarsel av varer skal være frivillig inntil 31. desember 2010.

Endringen i protokoll 10 innebærer at varer mellom Norge og EU unntas fra varslingsplikt, slik at kun varer mellom Norge og andre tredjeland (ikke-EU-land) skal varsles på forhånd. For Norges del vil dette omfatte landeveis trafikk over Storskog (Norge/Russland) samt noe fly- og båttrafikk. Uten en endring i protokoll 10 ville all vareførsel mellom Norge og EU måtte forhåndsvarsles etter EUs regler.

Jeg vil understreke at endringene i tollregelverket

skjer på bakgrunn av en utstrakt dialog med næringslivet over lengre tid. Endringen er ønsket fra næringslivets side fordi alternativet, som ville innebære ikke å gjøre noe, ville være mye mer uheldig. Det ville i så fall, som nevnt ovenfor, betydd at all vareførsel mellom Norge og EU skulle varsles på forhånd etter EUs tollregler. Jeg mener derfor at vi kan si oss fornøyd med det forhandlingsresultatet som vi har kommet fram til med EU.

Når det gjelder informasjon til næringslivet kan jeg ikke se at det kunne vært tilrettelagt særlig bedre enn det har blitt gjort i denne saken. Toll- og avgiftsdirektoratet (TAD) opprettet våren 2008 et eget kontaktforum med næringslivet for å sikre informasjon til de mest sentrale aktørene. I dette forumet har bl.a. representanter fra Logistikk- og transportindustriens landsforening (LTL), NHO, Rederiforbundet, Posten Norge og Lastebileierforbundet deltatt. Tilbakemeldingene fra representantene i forumet har vært udelt positive.

Videre vil jeg vise til at det ligger mye informasjon om forhåndsvarsling for næringslivet på toll.no. Forskrifter om forhåndsvarsling var videre på høring høsten 2008. I tillegg har toll- og avgiftsetaten deltatt med informasjon og presentasjoner på en rekke samlinger og møter i regi av næringslivets interesseorganisasjoner. Tollregionenes infosentra skal ifølge TAD også være godt oppdatert om regelverket og er behjelpelige med veiledning.

Finansdepartementet har for øvrig hatt kontakt med TAD om spørsmålet til representanten Flåtten. TAD opplyser at etaten ikke generelt henviser til svenske regler, dersom da ikke spørsmålet helt spesifikt gjelder kun svenske regler eller EU-regler.

TAD har fått svært god tilbakemelding fra de viktigste næringslivsorganisasjonene for sitt arbeid med saken. Etter det jeg har blitt gjort kjent med fra TAD opplever aktørene at informasjonen om saken har vært god, at de har blitt trukket aktivt inn i prosessen og at de har hatt en god dialog med toll- og avgiftsetaten om de nye reglene og avtaleforhandlingene med EU.

Min vurdering er at denne saken er et godt eksempel på at norske myndigheter gjennom sin dialog med EU-myndigheten, har oppnådd resultater som er til gode for norsk næringsliv, og jeg er meget godt fornøyd med den praktiske oppfølgingen i tolletaten.

SPØRSMÅL NR. 1312**Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 16. juni 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Hva er begrunnelsen for at privatister ikke kan få støtte fra Statens lånekasse for utdanning, og vurderer statsråden å endre reglene for hvem som kan få utdanningsstøtte?»

BEGRUNNELSE:

Ikke alle studenter har etter dagens regelverk rett på lån og stipend fra Statens Lånekasse for Utdanning. De som i dag velger å ta studier som privatist får i dag ikke støtte fra Lånekassen, og er derfor avhengig av å ha annen inntekt for å kunne studere.

Som eksempel kan det nevnes at man kan ta jusstudier ved Universitetet i Oslo som privatist, og dette er kanskje blitt ekstra aktuelt for mange etter at UiO kuttet antall studieplasser ved jusstudiet. Det kan også tenkes at flere vil bli privatister til høsten siden det trolig blir mangel på studieplasser.

Privatistene gjennomfører samme eksamen som de studentene som er tatt opp ordinært, og får det samme vitnemålet. Det er derfor vanskelig å se en begrunnelse for at privatister ikke skal få støtte fra Statens Lånekasse for Utdanning, når for eksempel enkeltemnestudenter får støtte.

Svar:

Det er et grunnleggende prinsipp i utdanningsfinansieringen at studentene skal være i utdanning for å ha rett til utdanningsstøtte. Å være i utdanning skal etter § 3-1 i forskrift om tildeling av utdanningsstøtte for 2009-2010 forstås som at søkeren må være tatt opp som elev eller student og ha rett til å gå opp til

eksamen. Videre kan det kun gis støtte til en utdanning som er godkjent etter § 4-1 i forskrift om tildeling av utdanningsstøtte. Som følge av Kvalitetsreformen skal utdanningen som hovedregel være godkjent etter en utdanningslov for å utløse støtterett i Lånekassen for deltakerne. Studenter som leser på egen hånd, uten å være tilknyttet et godkjent lærested der de følger organisert undervisning, har følgelig ikke rett til utdanningsstøtte gjennom Lånekassen.

Private tilbydere av høyere utdanning som tilbyr for eksempel kurs som kan avsluttes med eksamen som privatist ved en utdanningsinstitusjon akkreditert som høyere utdanningsinstitusjon må søke om akkreditering av tilbudet hos Nasjonalt organ for kvalitet i utdanningen (NOKUT) for at det skal kunne gis støtte gjennom Lånekassen, jf. § 4-1.

Det var til og med undervisningsåret 2001-2002 åpning for støtte til privatister gjennom Lånekassen. Ordningen ble opprettet i en periode hvor opptakskravene ved universiteter og høyskoler var svært høye. Støtteretten var knyttet til et krav om opphold ved utdanningsinstitusjonen, altså at man fulgte undervisningen ved den institusjonen man skulle ta eksamen ved. Da vilkåret om opphold ble endret til et vilkår om opptak, på grunn av at utdanningen som hovedregel skulle være godkjent etter en utdanningslov, falt grunnlaget for støtte til privatister bort.

Privatister som følger undervisningen ved studieforbund eller fjernundervisningsorganisasjon som er godkjent etter voksenopplæringsloven har rett til støtte gjennom Lånekassen. Dette er ikke endret som følge av Kvalitetsreformen.

SPØRSMÅL NR. 1313**Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 17. juni 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at det vert utgreidd alternative løysingar i samband med ny 420 KV kraftlinje Ørskog - Fardal, angående jord eller sjøkabling som alternativ til luftspenn, spesielt ut i frå kva ny teknologi kan gjere mogleg?»

GRUNNGJEVING:

Sunnmørsalpane framstår i dag som ei "urørt naturperle". Kombinasjon av blåe fjordar, grøne dalar og snøkledd fjell i eit alpint fjellandskap, blir ofte brukt som "logoen" når Noreg presenterer seg som turistdestinasjon i utlandet. Dette unike landskapet var også grunnen til at UNESCO i juli 2005 inkluderte Geirangerfjorden og Nærøyfjorden med omland på lista over verda sine viktigaste kultur og naturverdiar. Frå eit lokalt og nasjonalt perspektiv vil det verte opplevd som eit svært kraftig inngrep i vår flotte natur å skulle trekke ei gedigen kraftlinje gjennom desse vakre landskapsformene. I samband med forslag om ny 420 kV kraftlinje Ørskog - Fardal bør det settast i gang ei tilleggsutgreiing i forhold til jord- og sjøkabling av SVC linje, minimum mellom Nordfjordeid og Ørskog, alternativt heile linja dersom det er høve til å kople på småkraftverk undervegs. Eg ser ingen grunn til at departementet skal vente med å be om ytterlige utredningar til konsesjon er gitt frå NVE til Statnett. Det haster no å få på plass ei løysing, og det er viktig at saka er godt nok utgreidd, det er den ikkje i dag.

Svar:

Kraftframføring i sentralnettet medfører bygging av vital infrastruktur for å sikre alle deler av landet trygg og sikker kraftforsyning. Sentralnettsanlegg strekker seg gjennom en rekke kommuner og berører mange mennesker ute i distriktene. Det er derfor av stor betydning at vi går frem på rett måte når slike vedtak skal fattes av konsesjons-myndighetene. Vi har en forvaltningsstruktur innenfor energisektoren som sikrer toinstansbehandling gjennom klage der førsteinstansen Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) fatter vedtak etter en omfattende saksbehandling. Vedtakene fra NVE om framføring av kraft er gjenstand for klage til Olje- og energidepartementet. For at klagebehandlingen skal bli så god som mulig for alle de som er berørt, er det viktig at klageinstansen ikke engasjerer seg i saken før klagen er innkommet, og saken er oversendt til klagebehandling fra NVE.

NVE har nå nylig gitt Statnett konsesjon for bygging og drift av en 420 kV kraftledning fra Fardal til Ørskog. Vedtaket innebærer at ledningen skal bygges som luftledning. I konsesjonsprosessen er flere kabelløsninger utredet og vurdert.

Fra flere hold er det gitt klart uttrykk for at vedtaket vil bli påklaget til Olje- og energidepartementet. Dermed iverksettes en ordinær klagebehandling etter forvaltningslovens regler. NVE forbereder klagesaken før oversendelse til Olje- og energidepartementet.

Først når saken på denne måten kommer til behandling i departementet, vil spørsmålet om behovet for ytterligere utredninger bli gitt en inngående vurdering.

SPØRSMÅL NR. 1314**Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 15. juni 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil utenriksministeren ta initiativ til å forme en bred internasjonal allianse for å stanse alle henrettelser av barn i Iran?»

BEGRUNNELSE:

Situasjonen når det gjelder menneskerettighetsbrudd i Iran er alvorlig, og ser på flere områder ut til å forverres. Iran er ett av få land i verden som praktiserer dødsstraff mot mindreårige, til tross for at dette er et klart brudd med FNs barnekonvensjon som landet har ratifisert. Det er kjent at minst ni mindreårige ble henrettet i 2008 og minst tre hittil i år, hvorav flere er rapportert i iranske medier. I og med at praktisk talt alle andre land er uenig i en slik praksis, burde det være mulig å bygge en internasjonal allianse av land med ulik politisk, ideologisk eller religiøs retning mot henrettelse av barn for å presse regimet i Teheran.

Svar:

Regjeringen er i mot dødsstraff – alltid. Vi reagerer spesielt på henrettelser av mindreårige lovbyggere og bruk av nedverdiggende henrettelsesmåter som steining. Jeg deler derfor din bekymring over situasjonen i Iran.

Iran har sluttet seg til FNs konvensjoner om sivile og politiske rettigheter og om barns rettigheter. Konvensjonene forbyr henrettelse av personer som var mindreårige da forbrytelsen som de er dømt for ble begått. I tilfeller hvor vi får meldinger om at mindreårige lovbyggere står i fare for å bli henrettet i Iran, protesterer Norge overfor iranske myndigheter.

Når vi får kjennskap til forestående henrettelser av mindreårige, kalles lederen av Irans ambassade i Oslo inn til Utenriksdepartementet. I tillegg slutter Norge seg til EUs protester i slike saker og ved andre menneskerettighetsbrudd i Iran. Ved at Norge reagerer sammen med EU, blir presset mot Iran sterkere.

Regjeringen markerer også jevnlig Norges holdning i internasjonale fora, som i FN, OSSE og Europarådet, overfor land som benytter dødsstraff og bryter menneskerettighetene.

Ved å protestere mot henrettelse av mindreårige i Iran, deltar Norge tydelig og aktivt for å skape bred internasjonal oppmerksomhet om situasjonen i Iran, og for å minne om Irans internasjonale forpliktelser.

Norges ambassade i Teheran har tatt initiativ til opprettelse av et nettverk for menneskerettighets-spørsmål, der strategier for å arbeide mot henrettelser av mindreårige og beskyttelse av menneskerettighetsforsvarere som arbeider mot henrettelser av mindreårige, står sentralt.

Norge står sammen med resten av verdenssamfunnet i vår tydelige fordømmelse av iranske myndigheter i disse sakene. Vi har merket oss at iranske myndigheter påvirkes av våre protester. Forholdene for menneskerettighetsforkjempere og tonen i den iranske samfunnsdebatten påvirkes også av den støtte de får fra omverdenen.

Jeg viser også til mitt svar i Stortinget 12. juni i forbindelse med Stortingets behandling av stortingsmelding nr. 15 (2008-2009) om hovedlinjer i utenrikspolitikken, hvor dette spørsmålet ble – som kjent – tatt opp under replikkunden. Jeg svarte bl.a. at jeg ”slutter meg til en klar fordømmelse av henrettelser av barn. (...) det er utålelig og uakseptabelt. Dette er i fokus i Iran, men det er grunn til å tro at dette også foregår andre steder i verden, og er, slik sett, et menneskerettighetsbrudd som er så alvorlig at det burde påtales alle steder det skjer. Hvorvidt et eget internasjonalt initiativ mot dødsstraff mot barn i Iran er en viktig måte å bruke krefter på, vil jeg ikke utelukke, men jeg vil mene at det som er viktig, er en bred internasjonal opinion og et bredt internasjonalt initiativ mot dødsstraff. Situasjonen i dag i henhold til den sentrale folkeretten er at regjeringer kan si at dødsstraff er en del av deres straffelov som utlandet ikke har noen rett til å se inn i. Her er det mulig å bygge en opinion, og det er klart at de helt outrerte eksemplene på henrettelser av barn og mindreårige, psykisk utviklingshemmede, er veldig viktige fokussaker. Jeg er veldig opptatt av dette globalt, og jeg tror ikke på å knytte det bare til ett enkelt land” (jfr Stortingets referat).

SPØRSMÅL NR. 1315**Innlevert 9. juni 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 16. juni 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Ser statsråden at dette medfører store problemer for Fjordlaks Aqua AS og hva vil statsråden konkret gjøre for å finne en løsning i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Fjordlaks Aqua AS var frem til 01.10.06 en ledende eksportør av frossen regnbueørret til det Russiske marked. Selskapet har etter dette vært anført i den opprinnelige listen over aktører som har bedt om inspeksjon fra Russiske myndigheter.

Fjordlaks Aqua AS har inngått avtale med ett av Russlands største sjømatelskaper om eksport og import av regnbueørret til det Russiske marked. Mattilsynet overtok inspeksjonsansvaret knyttet til eksport av oppdrettsfisk fra Russiske myndigheter i slutten av januar 2009. Søknad om godkjenning for eksport til Russland ble sendt Mattilsynet den 4. februar 2009. Til tross for gjentatte henvendelser til Mattilsynet er søknaden ennå ikke behandlet. Dette har hatt markedsmessige og økonomiske konsekvenser for Fjordlaks Aqua AS.

Svar:

Den russiske veterinærtjenesten innførte 1. januar 2006 importrestriksjoner på fersk oppdrettsfisk (laks og ørret) fra Norge og etter 1. oktober 2006 omfattet restriksjonene all import av oppdrettsfisk, både fryst og fersk. Kun virksomheter inspisert og godkjent av russisk veterinærtjeneste fikk lov å levere fisk for eksport til Russland.

Norske myndigheter og spesielt Mattilsynet har siden importrestriksjonene ble innført, vært i tett dialog med russiske myndigheter med sikte på å normalisere rammevilkårene for import av norsk fisk til Russland. Mattilsynet har i dag et løpende og etter forholdene godt samarbeid med Den russiske veterinærtjenesten. Som et resultat er Russland igjen det største enkeltmarkedet for norsk fisk, med en eksportverdi i 2008 på 4 milliarder norske kroner.

Undertegnelsen av en avtale, en såkalt "Memo-

randum of Understanding" (MoU) mellom Mattilsynet og Veterinærtjenesten i januar 2009 var en viktig milepæl i arbeidet. I MoU'en legges det til grunn en gjensidig anerkjennelse av Mattilsynet og Veterinærtjenesten som kompetent myndighet, og med ansvar for tilsyn for egne virksomheter, også for eksport. En overordnet plan for Mattilsynets gjennomføring av slike inspeksjoner er diskutert med russiske myndigheter, men mer detaljerte retningslinjer og rutiner må på plass før inspeksjonene kan ta til. I praksis må Mattilsynet i tillegg til vanlig tilsyn også kunne veilede de aktuelle virksomhetene i forhold til russisk regelverk. Dette tar tid å få på plass, og krever også ressurser i form av ekstra personell. Fiskeri- og kystdepartementet har kontakt om oppfølging av saken med Mattilsynet og dialog med næringsorganisasjonene. Mattilsynet har satt i gang arbeidet med å tilsette ekstra personell til dette arbeidet og vil komme i gang med den praktiske oppfølgingen av MoU'en i siste halvdel av 2009, men vil i stor grad være avhengig av dialogen med og signalene fra Den russiske veterinærtjenesten.

Jeg vet det er mange i oppdrettsnæringen som ønsker å starte med eksport til Russland. Det har helt siden vinteren 2006 vært regjeringens holdning at alle virksomheter som ønsker å eksportere fisk til Russland bør få anledning. Jeg er derfor glad for de muligheter som nå ser ut til å ligge i MoU'en. Jeg vil likevel understreke at selv om Mattilsynet anbefaler en virksomhet for godkjenning, er det fortsatt Den russiske veterinærtjenesten som til sist bestemmer om virksomheten godkjennes for import.

Russland har tilsvarende system med alle sine importland ute i verden, også for eksempel USA. Jeg vil for øvrig nevne at EU, som vi deler regelverk med gjennom EØS-avtalen, også krever at virksomheter utenfor EØS etterlever EØS-regelverket. Tilsvarende drar EU også ut og godkjenner enkeltvirksomheter. Det spesielle i vårt tilfelle er at det nå ser ut til at russiske myndigheter vil kunne gi Mattilsynet fullmakt til å inspisere på vegne av dem selv. Dette understreker det tillitsfulle samarbeidet som er etablert.

SPØRSMÅL NR. 1316**Innlevert 10. juni 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 16. juni 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvor mange eldre saker som ikke ble omfattet av den nye voldsoffererstatningsordningen, og kan statsråden videre anslå hvilket samlet beløp voldsofre ikke har fått erstattet som følge av at endringen i voldsoffererstatningsloven fra 2007 ikke ble gitt tilbakevirkende kraft med de konsekvenser dette har fått for voldsoffere noe saken her burde være en klar illustrasjon på?»

BEGRUNNELSE:

I avisen Varden kunne vi lørdag 6. juni lese om en kvinne som var blitt alvorlig skadet da hennes tidligere ektemann begikk drapsforsøk på henne med dynamitt i 1989. Fordi reglene om voldsoffererstatning på det tidspunktet ikke inneholdt bestemmelser om at statens skulle forskutere erstatningsutbetalingen utover 125 000 kroner, har hun i dag ikke fått beløpet hun ble tilkjent i retten. Gjerningsmannen har ikke midler til å dekke dette, som med forsinkelsesrenter i dag er på 4,4 millioner kroner.

Ved endringen av voldsoffererstatningsloven i 2007 ble loven ikke gitt tilbakevirkende kraft, slik at allerede eksisterende erstatningskrav på grunnlag av voldsutøvelse ikke ble omfattet av loven. Endringene som er gjort de senere år i statens forskuttering av ut-

betaling av tilkjent erstatning fra gjerningspersonen viser en positiv utvikling, ved at flere får forskuttet erstatningen fra det offentlige. Det er allikevel bekymringsfullt at mange får forringet livskvalitet fordi gjerningspersonen ikke har midler til å dekke erstatningen som er idømt. Ved stortingsbehandlingene av voldsoffererstatningsordningen det siste tiåret har ikke hensynet til eldre saker blitt vurdert i tilstrekkelig grad. Ingen bør lide som følge av at Stortinget ikke har gitt disse reglene tilbakevirkende kraft til gunst for skadelidte.

Svar:

I Ot.prp. nr. 12 (2008-21009) om lov om endringer i voldsoffererstatningsloven viste departementet til "at utgangspunktet i norsk rett er at skjeringsstidspunktet blir sett til når lova trer i kraft." Departementet kunne ikke "sjå at det er komme fram moment som tilseier ei anna løysing i dette tilfellet", jf. proposisjonen side 4 punkt 5 om ikrafttreding.

Det er ikke mulig å sette noen grense for tilbakevirkning uten at den vil slå uheldig ut for enkelte. Departementet fører ikke statistikk som gjør det mulig å beregne konsekvensene for de som ikke omfattes av endringen i voldsoffererstatningsordningen fra 2007.

SPØRSMÅL NR. 1317**Innlevert 10. juni 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 17. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Miljøvernministerens tidligere svar på spm.1138, der myndighetene i realiteten ikke tar det fulle ansvar for at ammunisjonen fjernes, er nedslående og uforståelig når befolkningen i området lever i frykt for ulykker forårsaket av ammunisjonen.

Står miljøvernministeren fast på at en tilfeldig bryggeeier i 2009 må bære de økonomiske konsekvensene av tyskernes herjinger under 2. verdenskrig, eller vil statsråden ta et nytt initiativ overfor forsvarsministeren slik at saken kan løses på en god måte?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til spm. 15:1138 som ble besvart nylig.

Eieren av brygga som viser seg å stå på en tomt der grunnen er full av ammunisjon fra 2.verdenskrig, stiller seg uforstående til at han kan pålegges kostnader i størrelsesorden 2 mill. for flytting av brygga slik at offentlige myndigheter v/Forsvaret kan få fjernet gamle eksplosiver og ammunisjon fra krigens dager.

Hensynet til tredjepart, folk som bor og arbeider i nærheten, tilsier at det offentlige tar sitt ansvar på alvor og bidrar til at den antatt livsfarlige ammunisjonen blir fjernet så raskt som overhode mulig. Politi-

mester Truls Fyhn har krevet at opprydding må skje snart.

Opprydding etter krigen kan ikke være et privat ansvar. Befolkningen i Tromsø må kunne forvente at miljøvernministeren skjærer gjennom og finner en løsning i samarbeid med forsvarsministeren. Saken må kunne løses uten at en tilfeldig eier av brygga, stilles overfor betydelige økonomiske krav i forbindelse med fjerningen. Det er ikke rimelig og kan i verste fall sette en stopper for fjerningen med den risiko dette innebærer.

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 1317 til skriftlig besvarelse fra representanten Elisabeth Aspaker. Jeg viser også til mitt svar av 14. mai 2009 på skriftlig spørsmål nr. 1138 om samme sak.

Som redegjort for i mitt svar av 14. mai, er det når det avdekkes eksplosiver fra krigens dager som utgjør en akutfare for liv, helse eller alminnelig ferdsel, et offentlig ansvar å fjerne den trusselen som eksplosivene representerer. Funn meldes til politiet, og Forsvaret bistår ved opprydding etter anmodning fra politiet.

Justisdepartementet opplyser at politimesteren i Tromsø har gitt et muntlig pålegg om å fjerne den ak-

tuelle bryggen innen 31. juli 2009 slik at opprydding av eksplosivene kan gjennomføres, og at pålegget vil bli bekreftet skriftlig. Det er også inngått en avtale med Forsvaret om å starte opprydding av ammunisjonen 3. august.

Spørsmålet om hvem som er kostnadmessig ansvarlig for fjerning av eksplosiver er sammensatt. Forsvarsdepartementet er håndterings- og kostnadmessig ansvarlig for Forsvarets egne merkostnader ved fjerning av eksplosiver som utgjør en akutt risiko, jf. også St.meld. nr. 22 (2007-2008) Samfunnsikkerhet. Tilsvarende gjelder for krigsetterlatenskaper som ble overtatt av Forsvaret i henhold til lov 15. desember 1950 nr. 4 om fiendegods og krigsbytte retten men som senere ble kassert, jf. prinsippet om eiers og forurensers ansvar og lov 13. mars 1981 nr. 6 om vern mot forurensning og avfall (forurensningsloven). Krigsetterlatenskaper som ikke ble tatt hånd om av Forsvaret er eierløse, og Forsvarets rolle og kapasitet er i disse situasjonene begrenset til å rydde oppdukkende eksplosiver som utgjør en akutt fare.

Justisdepartementet og Forsvarsdepartementet er i ferd med å nedsette en arbeidsgruppe som skal se nærmere på ansvarsforhold og håndtering av nedgravde eksplosiver. Dette er et viktig arbeid hvor Miljøverndepartementet vil delta.

SPØRSMÅL NR. 1318

Innlevert 10. juni 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 23. juni 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Er statsråden fornøyd med at Troms politidistrikt ikke ser ut til å arbeide med å jobbe mot hatmotivert vold?»

BEGRUNNELSE:

Politiet er inne i en utfordrende ressursituasjon og det kan gi seg utslag på ulike måter. Hvorvidt det er årsaken til at LLH Troms ikke har fått til et samarbeid med politimester i Troms, Truls Fyhn, vites ikke men en forutsetning for at statsrådets, Stortingets og PODS mål om å bekjempe hatkriminalitet skal kunne realiseres, er at politidistriktene har startet arbeidet med å registrere og behandle denne type saker. Det vises i denne sammenheng til <http://www.nordlys.no/nyheter/article4388333.ece> hvor politidistriktet begrunner dette med at man ikke skal ha sett tendenser

til hatvold eller har satt i gang noe arbeid. Det har formodningen mot seg.

Svar:

La meg først få slå fast at regjeringen tar hatmotivert vold svært alvorlig. Vi går inn for en forsterket innsats mot hatkriminalitet og for at straffene for denne type kriminalitet blir skjerpet. Regjeringen har også bedt politiet om å prioritere etterforskning av denne type kriminalitet. Det er nå vedtatt (men ikke trådt i kraft ennå) en ny lovbestemmelse i ny straffelov § 78 bokstav i, som går ut på at handlinger som har sin bakgrunn i andres trosbekjennelse, hudfarge, seksuell legning, nasjonale eller etniske opprinnelse mv skal vektlegges i skjerpende retning i straffeutmålingen.

Hatkriminalitet som retter seg mot personer eller

grupper med utgangspunkt i hvem de er eller hvordan de ser ut, rammer ikke bare det enkelte offer. Den type kriminalitet skaper også redsel og utrygghet hos alle med samme bakgrunn og skal derfor håndteres med stort alvor hos politiet.

Politidirektoratet presiserer at disse sakene har høy prioritet i politiet og behandles seriøst. For politiet skal det alltid være viktig å ha oppmerksomhet på offergruppene.

Politiet arbeider også med å forbedre kartleggingsverktøyet for registrering av hatkriminalitet.

Jeg har fått opplyst fra Politidirektoratet, som har

forelagt spørsmålet for politimesteren i Troms, at ordningen med særskilt registrering av hatkriminalitet i politiets saksbehandlingsverktøy (BL/Strasak) er blitt fulgt opp i distriktet. I 2008 ble det registrert kun 1 sak hvor handlingen var motivert ut fra rase, seksuell legning eller religion. Saken gjaldt to ungdommer som hadde utøvd vold mot en homofil.

Politidistriktet er kjent med de føringer som er gitt fra Riksadvokaten. I tråd med disse har politimesteren øremerket en av politiadvokatene i distriktet til denne type saker.

SPØRSMÅL NR. 1319

Innlevert 10. juni 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 18. juni 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Mener statsråden at kraftlinjevedtaket slik det nå er vedtatt og presentert fra Regjeringen, Statsnett og NVE, er fremtidsretta og miljømessig forsvarlig, eller vil statsråden se på saken med nye øyne for å finne bedre og mer miljømessige gode løsninger med mer kabling?»

BEGRUNNELSE:

Norges Vassdrags og energidirektorat (NVE) har til tross for stor motstand, sagt ja til den kontroversielle kraftlinja mellom Sunnmøre og Sogn, uten å ta nødvendige miljømessige hensyn ved å kable i de mest sårbare områdene.

Kraftlinja er svært kontroversiell, og i prosessen har det vært tatt i bruk karakteristikker som "monsterlinja" noe som begrunnes med at den vil bli tre ganger så stor som eksisterende linje i området. Samtidig blir det sagt at all vegetasjon i en slik kraftgate må bort med 50 meters bredde, noe som blir et svært dramatisk og varig inngrep i naturen. Slik vedtak og godkjenninga fra NVE nå ligg, er det lagt altfor lite vekt på natur, miljø og hensynet til kulturlandskapet, noe tidligere statsråd Odd Roger Enoksen i sin tid bedyret at det ville bli. (NTB 27.08.2007) Enoksen uttalte da også følgende: "Produksjon og transport av kraft skal skje så skånsomt som mulig." Det har over lang tid, og fra flere hold vært pekt på at Statsnett må

utgreie andre alternativ med langt mer kabling i sårbare områder. Det er derfor en stor skuffelse at Regjeringen, og spesielt Miljødepartementet ikke har tatt de mange innspillene på alvor.

Svar:

Jeg legger til grunn at stortingsrepresentanten i sitt spørsmål viser til NVEs vedtak av 10.d.m om å gi konsesjon til bygging og drift av en 420 kV kraftledning mellom Ørskog og Fardal.

Vedtaket fra NVE er gjenstand for klage til Olje- og energidepartementet. Fra flere hold er det gitt klart uttrykk for at vedtaket vil bli påklaget. For at klagebehandlingen skal bli så god som mulig for alle de som er berørt, er det viktig at klageinstansen ikke engasjerer seg i saken før klagen er innkommet, og saken er oversendt til klagebehandling fra NVE. I klagebehandlingen vil departementet gå nøye gjennom alle sider av saken. Behovet for ytterligere utredninger vil da bli gitt en inngående vurdering.

Stortingsrepresentanten viser i sin begrunnelse til hensynet til natur, miljø og kulturlandskap ved vedtak om framføring av kraftledninger. I Ot. prp. nr. 62 (2008-2009) la regjeringen fram strategien for økt hensyn til miljø, estetikk og lokalsamfunn i kraftledningssaker. Jeg gjør oppmerksom på at det ble gitt tilslutning til regjeringens strategi ved behandlingen i Odelstinget av Innst. O. nr. 104 (2008-2009).

SPØRSMÅL NR. 1320**Innlevert 10. juni 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 18. juni 2009 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvilke behov er identifisert for EBA-investeringer og eventuell modernisering av eksisterende EBA på Ramsund Orlogsstasjon, og hvilken tidsplan er lagt opp for gjennomføring av disse?»

BEGRUNNELSE:

I St.prp. nr. 48, avsnitt 7.6.2 lokalisering av Marinejegerkommandoen, står det om Ramsund Orlogsstasjon:

"Innretningen av basen og virksomheten tilpasset Marinejegerkommandoen vil videreføres, herunder gjennom investeringer i eiendom, bygg og anlegg."

Forsvarskomiteen hadde følgende merknad om saken:

"Komiteen noterer at Regjeringen i proposisjonen foreslår endringer i støttevirksomheten og basestrukturen tilknyttet Sjøforsvaret og merker seg at dette er ment å frigjøre midler til drift. Komiteen noterer at Marinejegerkommandoen videreføres med justert og styrket organisasjon lokalisert til Ramsund orlogsstasjon, med en enhet for styrkeproduksjon, trening og øving av maritime spesialstyrker, og til Haakonssvern orlogsstasjon. Komiteen går i den forbindelse ut fra at avdelingsledelse knyttet til utdanning og trening blir videreført ved Ramsund orlogsstasjon."

Stortinget har ut fra sammenhengen i disse to merknadene en klar forventning om at de investeringer i EBA som er nødvendige for å videreføre aktiviteten ved Ramsund, definert som "styrkeproduksjon, trening og øving" finner sted.

Svar:

Som oppfølging av Stortingets behandling av Innst. S. nr. 318 (2007-2008), jf. St.prp. nr. 48 (2007-2008), er det lagt til grunn at Marinejegerkommandoen (MJK) videreføres med justert og styrket organisasjon ved Ramsund og Haakonssvern orlogsstasjoner.

MJKs ledelse og innsatsstyrker lokaliseres til Haakonssvern, mens en enhet for styrkeproduksjon, trening og øving med tilhørende avdelingsledelse lokaliseres til Ramsund.

For å tilrettelegge for virksomhet i Ramsund er det i perioden 2010 – 2013 planlagt gjennomført følgende nye EBA-prosjekter:

- Flerbrukshall.
- Befalsforlegning.
- Infrastruktur.
- Utvikling av øvingsområde.

Når Forsvarsbygg utarbeider forprosjekt for det enkelte prosjekt, vil de se nærmere på det konkrete behovet og dimensjoneringsgrunnlaget, og med bakgrunn i dette vurdere forskjellige alternative løsninger. I denne prosessen vil det endelige omfang med tilhørende kostnadsrammer for prosjektene bli fastsatt.

Ut over normalt vedlikehold, er det ikke planlagt noen større moderniseringer av eksisterende EBA.

SPØRSMÅL NR. 1321**Innlevert 10. juni 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 17. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Norsk Kulturminnefond ble opprettet for å gi støtte til istandsetting av bevaringsverdige bygninger i privat eie. Ved å pålegge fondet å bruke minimum en tredjedel av avkastningen på fredete bygninger, har statsråden bidratt til å redusere den totale innsatsen overfor bevaringsverdige bygg og i kulturminnearbeidet for øvrig.

Hvordan harmonerer dette med intensjonene bak opprettelsen av Norsk Kulturminnefond?»

BEGRUNNELSE:

Siden Norsk Kulturminnefond ble opprettet har om lag 90 prosent av midlene gått til kulturminner som ikke er fredet. For slike kulturminner stilles det krav om en vesentlig andel privat finansiering. Totalt

sett har fondets midler utløst nærmere tre private kroner til istandsetting pr offentlige støttekrone.

Statsråden har nå pålagt Norsk Kulturminnefond å stille minst en tredjedel av sin avkastning til disposisjon til istandsetting av fredete byggverk. Dette er en oppfølging av vedtaket om å istandsette alle fredete bygg innen 2020. I tillegg disponeres en vesentlig andel av fondets avkastning til Riksantikvarens verdiskapningsprogram. Totalt sett fører dette til at over halvparten av fondets midler er utilgjengelig for bevaringsverdige bygg i privat eie. Erfaringsmessig skal prosjekter på fredete hus i snitt utløse én privat krone pr tre offentlige støttekroner. Totalt sett fører regjeringens politikk til at innsatsen innen kulturminnearbeidet svekkes i vesentlig grad, fordi en ikke har fulgt opp med tilstrekkelige bevilgninger for å følge opp vedtak og intensjoner.

Svar:

Norsk kulturminnefond ble opprettet i 2002 som et virkemiddel for å stimulere til økt verneinnsats fra eiere og næringsliv og for å snu en negativ tapsutvikling. Kulturminnefondets formål er å gi tilskudd til verneverdige og fredete kulturminner og kulturmiljøer.

Ved opprettelsen av fondet forutsatte Stortinget at minst en tredjedel av tilskuddene fra fondet over tid burde gå til fredete kulturminner og kulturmiljøer. Dette er nedfelt i Kulturminnefondets forskrift.

Siden tildelingene startet i 2003, har fondets utfordring vært å gi fredete kulturminner en så stor andel av tilskuddene, som Stortinget forutsatte. Til og med 2008 gikk bare 8 % av tilskuddene til fredete kulturminner. Dette er bakgrunnen for at Miljøvern-departementet har bedt Kulturminnefondet om å arbeide for at denne forutsetningen blir fulgt opp. Det er for øvrig ingen motsetning mellom fondets formål og det å gi tilskudd til fredete anlegg. En stor andel av den fredete bygningsmassen er i privat eie slik at bygningene i det daglige brukes og tas vare på av enkeltpersoner. Disse ville derfor kommet inn under fondets formål uavhengig av de nevnte føringene i forskriften.

Ved tildeling av midler fra fondet er det krav om at privat medfinansiering skal utgjøre minimum 30 %. Dette gjelder både fredete og verneverdige kulturminner. Også dette forutsatte Stortinget i forbindelse med vedtaket om å etablere fondet.

Forslag til endringer i forskriften for Norsk kulturminnefond har nylig vært ute på høring. I forslaget er det ikke gjort noen endringer av fondets formål i forhold til dagens situasjon. Dersom høringsuttalelsene gir grunnlag for det er jeg selvsagt innstilt på å vurdere hensiktsmessigheten av å videreføre nåværende føring i forskriften om hvordan fondets avkastning skal disponeres.

SPØRSMÅL NR. 1322

Innlevert 10. juni 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 22. juni 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Statkraft driver en omfattende aktivitet mht ønske om oppkjøp av energi- og nettselskaper i Norge. Iflg. Vesterålen Online var Statkraft i forrige uke i Vesterålen og presenterte sine planer. Her vises det til ønsket om oppkjøp av en rekke nordnorske selskaper for deretter og "effektivisere og organisere dem" gjennom et eget selskap.

Er Statkrafts oppkjøpsønsker av energiselskaper og i særdeleshet av nettselskaper i Norge i tråd med Regjeringens ønsker og politikk, eller vil statsråden nå sørge for å stanse oppkjøpsraidet?»

BEGRUNNELSE:

Konkurransetilsynet har på en tydelig måte konkludert med at Statkraft av konkurransemessige årsaker ikke bør gis anledning til å få større markeds dominans innenlands. Flere aktører mener at Statkrafts oppkjøp og engasjement innen nettsektoren er i grunnleggende strid med energilovens intensjoner. Andre mener at selskapets oppkjøpsraid bidrar til å flytte ressurser og kompetanse fra distriktsnorge til hovedstadsregionen. Og, svært mange undrer seg også over at Regjeringen sitter "musestille" og er tilskuer til at statsselskapet gis anledning til å foreta slike oppkjøp som neppe kan ansees som særlig tjenlig for verken forbruker eller lokal næringsutvikling.

Svar:

Forvaltningen av det statlige eierskapet i Statkraft ligger i Nærings- og handelsdepartementet. Det er derfor enighet mellom olje- og energiministeren og meg om at jeg besvarer spørsmålet.

De strategiske rammene for Statkrafts virksomhet er gitt i Eierskapsmeldingen (St.meld. nr. 13 (2006-2007)) som ble behandlet av Stortinget våren 2007. I Eierskapsmeldingen fremgår det at Statkrafts virksomhet skal drives på kommersielt grunnlag og at Statkrafts hovedoppgave er å være en effektiv produsent av kraft i Norge.

I løpet av den siste tiårsperioden har Statkraft blitt en betydelig eier i regionale kraftselskaper gjennom oppkjøp av eierandeler i disse selskapene. Statkraft har som følge av dette også direkte og indirekte blitt en aktør innen nettvirksomhet. Statkrafts oppkjøp i de regionale selskapene har kommet som følge av at kommuner av ulike årsaker tidligere har ønsket å selge sine eierandeler i disse selskapene. På bakgrunn av ønsket om å opprettholde et sterkt norsk offentlig eierskap til norske vannkraftressurser, har Statkrafts oppkjøp i disse selskapene blitt støttet av et flertall i Stortinget.

Statkraft skal, slikt det er uttrykt i de strategiske rammene i Eierskapsmeldingen, drives på kommersielt grunnlag. Dette ligger også til grunn for Statkrafts engasjement i de regionale selskapene. På bakgrunn av dette forventer jeg at Statkraft som eier i de regio-

nale selskapene bidrar til god forretningsmessig drift og effektiv utnyttelse av vannressursene også i disse selskapene.

Når det gjelder Statkrafts eventuelle ytterligere oppkjøp av norske energiselskaper og av nettselskaper i særdeleshet, vil jeg vise til at de konkurransemessige vurderingene knyttet til dette er Konkurransetilsynets og fornyings- og administrasjonsministerens ansvar. Jeg vil imidlertid vise til at de bekymringene som er reist rundt Statkrafts dominerende posisjon i det norske kraftmarkedet, har vært knyttet til Statkrafts posisjon som kraftprodusent og ikke som aktør i nettvirksomhet, hvor selskapets engasjement fram til nå har vært relativt beskjedt.

Jeg har blitt kjent med at det den siste tiden har vært diskusjoner knyttet til et eventuelt bredere engasjement fra Statkraft i nettvirksomhet, også i selskaper ut over de regionale selskapene Statkraft i dag er eier i. Ifølge Statkraft har hensikten vært å bidra til en effektivisering av nettvirksomheten til beste for både private kunder og bedrifter.

På generelt grunnlag vil jeg vise til at Statkrafts hovedoppgave er å være en effektiv produsent av kraft i Norge, og at nettvirksomhet slik sett ikke er en helt sentral del av Statkrafts virksomhet og heller ikke direkte forankret i de strategiske rammene for selskapet selv om det ikke er utelukket. Jeg vil drøfte rammene for Statkrafts engasjement i nettvirksomhet i den videre eieroppfølgingen av selskapet.

SPØRSMÅL NR. 1323

Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 18. juni 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«I Lofoten ligger store deler av fjorårets produksjon av tørr- og saltfisk fremdeles på lager. Årsakene er sammensatte, men finanskrisen har vært en utløsende faktor. Regjeringens tiltak for å hjelpe fiskerisektoren gjennom en tøff periode kom først etter press fra næringen og Høyre, og det er grunn til å stille spørsmålet om tiltakene er tilstrekkelige.

Hva vil fiskeriministeren gjøre for å bidra til å lette situasjonen for aktørene innen tørr- og saltfisk?»

Svar:

Selv om det stadig meldes om eksportrekorder for norsk sjømat, så står deler av fiskerinæringen

overfor store utfordringer. Dette gjelder særlig produsenter av saltfisk som har erfart at fallende markedspriser, relativt høye minstepriser, lager av fisk kjøpt inn til høye priser, krav om lange kredittider fra kunder mv. har lagt et stort press på driftskreditten. For tørrfisk har utvikling vært noe annerledes i det omsetningen har vært større volummessig hittil i år enn i fjor på samme tid. Årets priser er imidlertid lavere enn i fjor. Hittil i år er tørrfiskproduksjonen større enn normalt, og det hersker usikkerhet mht omsetningssituasjonen i den viktige perioden etter sommerferien og utover høsten.

Denne situasjonsbeskrivelsen må suppleres med data fra de aktuelle markedene. Undersøkelser viser

at konsumet av klippfisk i vårt viktigste marked – Portugal – ikke er nevneverdig redusert. Portugiserne konsumerer nå i større grad enn tidligere av rimeligere torsk fra Island og Russland. Begge land kan vise til en gunstigere valutautvikling og til økte torskekvoter. Dette er utslagsgivende faktorer som, sammen med finanskrisen, har bidratt til dagens situasjon.

Regjeringen har hatt, og vil fortsatt ha, en nær og fortløpende dialog med næringen og næringsorganisasjoner mht. hvilke virkemidler det er eller vil være behov for, herunder om behov for eventuelle ytterligere likviditetsordninger.

Regjeringen har siden i fjor høst fremmet en rekke tiltak som har bidratt til å bedre situasjonen for norsk næringsliv. Foruten generelle næringsrettede tiltak er det fremmet flere tiltak direkte rettet mot fiskerinæringen.

Stortinget ga i desember 2008 regjeringen fullmakt til å utvide rammen for Alminnelig garantiordning under Garanti-instituttet for eksportkreditt (GIEK) med inntil 50 milliarder kroner, til 110 milliarder kroner. Regjeringen vedtok deretter i statsråd å utvide rammen til 80 milliarder kroner. En utvidelse av rammen for Alminnelig garantiordning vil ha betydning for norsk fiskerinæring gjennom den kortsiktige kredittforsikringen som tilbys av GIEKs datterselskap GIEK Kredittforsikring (GK).

For å bedre situasjonen for fiskerinæringen ble det i forbindelse med behandlingen av regjeringens tiltakspakke etablert en egen garantiordning for førstehåndsomsetningen av fisk, jf. St.prp. nr. 37 (2008-2009). Dette innebærer at den garantiordningen som Norges Råfisklag og Norges Sildesalgslag har hos Innovasjon Norge er blitt utvidet ved at staten bidrar med inntil 525 millioner kroner i garantier for å sikre førstehåndsomsetningen av fisk.

Den 4. juni i år vedtok Stortinget at 97,5 millioner kroner av denne garantirammen også kan benyttes til garanti for driftskreditt til fiskerinæringa generelt.

Videre er det bevilget midler til å gjennomføre en ekstraordinær markedsinnsats for torsk. Senest 21.

mars i år økte Fiskeri- og kystdepartementet midlene til slik markedsføring med 5 millioner kroner slik at den samlede bevilgningen da utgjorde 16,5 millioner. Gjennom revidert nasjonalbudsjett for 2009 har Regjeringen i tillegg foreslått satt av 19 millioner kroner til føringstilskudd og markedsføringstiltak, hvorav 9 millioner kroner er avsatt til markedsføring.

Ut over dette har Eksportutvalget for fisk, Norges Råfisklag og Sunnmøre og Romsdal Fiskesalgslag avsatt midler til slik ekstraordinær markedsføring og det er per dato bevilget totalt 43 millioner kroner til dette formål. Eksportutvalgets ordinære markedsføringsbudsjett rettet mot torskesektoren er i 2009 på om lag 40 millioner.

I budsjettet for 2009 økte regjeringen bevilgningen til føringstilskudd og mottaksstasjoner med 9,1 millioner kroner. Godt fungerende mottaksstasjoner er viktig for å avvikle fisket mest mulig normalt langs kysten, og økt bruk av føringstilskudd er et viktig bidrag for å få dette til.

Regjeringen har i år gitt Innovasjon Norge betydelige økte rammer, bl.a. til lavrisikolån og innovasjonslån, senest gjennom revidert nasjonalbudsjett som etter alt å dømme blir vedtatt 19. ds.

Også andre, mer generelle tiltak, som for eksempel endringer i permitteringsregler og tiltak for å styrke utlånsevnen til bankene, vil kunne komme fiskeri- og havbruksnæringen til gode.

Det er i denne sammenheng også verdt å merke seg at fiskerfradraget som i 2005 var på 80 000 kroner nå i 2009 er økt til 150 000 kroner.

Regjeringen vil, som nevnt, følge utviklingen nøye i tiden fremover. Jeg får fortløpende innspill fra enkeltaktører og næringsorganisasjoner. Jeg har oppnevnt en ekstern rådgivende ekspertgruppe bestående av representanter fra næringen, forskningen og virkemiddelapparatet, samt bank- og finansmiljøer. Denne gruppen hadde sitt siste møte 20. mai og neste møte blir avholdt 11. august. Samlet sett gir dette meg et godt grunnlag for å vurdere og til å foreslå eventuelle nye tiltak for å dempe konsekvensene av den aktuelle krisen.

SPØRSMÅL NR. 1324**Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 18. juni 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«For noen uker siden var Kristin Halvorsen på rundreise i Lofoten i forbindelse med SVs kamp mot åpning av nye områder for oljeleting.

Halvorsen skal blant annet ha uttalt at ”petroleumsvirksomhet gir ikke varige arbeidsplasser”. Deler energiministeren synet til finansministeren når det gjelder petroleumsnæringen og arbeidsplasser?»

Svar:

Olje- og gassvirksomheten på norsk sokkel dreier seg om å utvikle ikke-fornybare naturressurser. Det er derfor et faktum at aktiviteten og arbeidsplasser knyttet til leting, utbygging og drift av petroleumsforekomster på norsk sokkel ikke vil vedvare for all fremtid. Når det er sagt, tilsier ressursbasen på norsk sokkel at virksomheten vil fortsette i svært mange år. Videre er det slik at arbeidskraftsintensiteten i petroleumsprosjekter er størst i forbindelse med utbygging

og modifikasjoner, mens driftsfasen er mindre arbeidsintensiv.

For øvrig viser SSB-data at det i 2007 arbeidet ca. 22 000 personer i kategoriene ”utvinning av råolje og naturgass” og ”rørtransport”. Disse kategoriene omtales ofte som ”ansatte i oljeselskapene”. I tillegg er det, ifølge studier utført av Stiftelsen for næringslivsforskning, ca. 100 000 ansatte i norsk petroleumsrettet leverandørindustri.

Samtidig er det slik at norsk leverandørindustri omsetter for nesten like mye i markeder utenfor landet, som i prosjekter knyttet til norsk sokkel. Dette betyr at norsk petroleumskompetanse og norsk arbeidsplasser i noen grad er uavhengig av aktiviteten på norsk sokkel. Dette innebærer at vi kan beholde høykompetent arbeidskraft i norsk petroleumsnæring selv om aktiviteten på norsk sokkel på sikt vil avta.

Kompetansen vi bygger opp gjennom utvikling av ikke-fornybare ressurser blir dermed en ressurs som kan fornyes.

SPØRSMÅL NR. 1325**Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 19. juni 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Vil resultatene fra seismikkundersøkelsene som OD nå foretar rundt Lofoten og Vesterålen, bli gjort tilgjengelig for oljeindustrien, og når vil det eventuelt bli gjort?»

Svar:

Forvaltningsplanen fastsetter rammene for petroleumsaktivitet i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten. Det skal ikke igangsettes petroleumsvirksomhet i Nordland VII og Troms II i inneværende stortingsperiode. Rammene for næringsaktiviteter vil bli vurdert på nytt med utgangspunkt i det kunnskapsgrunnlaget som foreligger i forbindelse med jevnlig rullering av planen, første gang i 2010. Før den tid er det behov for å styrke kunnskapen om Nordland VII og Troms II.

Geologisk kartleggingsarbeid i området i regi av Oljedirektoratet er ett av bidragene for å styrke kunnskapsgrunnlaget. Regjeringen har fulgt opp vedtakene i St. meld. nr. 8 (2005-2006). Samlede bevilgninger til Oljedirektoratets geologiske kartlegging i disse områdene er i statsbudsjettene 2007-2009 på 410 mill. kroner. Resultatet av arbeidet vil være at Oljedirektoratet i 2010 har oppdaterte estimater for petroleumsressursene i Nordland VII og Troms II. Resultater fra kartlegging av havbunnen gjennom MAREANO-programmet og sjøfugl gjennom SEAPOP-programmet, skal også foreligge.

Ved oppdateringen av forvaltningsplanen for Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten i 2010 vil det være naturlig å offentliggjøre resultater fra den samlede kunnskapsoppbyggingen.

SPØRSMÅL NR. 1326**Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 18. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«I forbindelse med opphold ved Glitrelinikken for en pasient med KOLS var det nødvendig for en pasient å ha med ledsager. På grunn av avstandene var det nødvendig med hotellopphold på Gardermoen en natt også for ledsager. NAV ville dekke kr. 350 for hotell og kr. 175 for mat pr. døgn. Ledsager får dekket maks 8 timer med en timesats på kr. 25. Reisen varte i mer enn 24 timer.

Er det meningen av pasienten selv, en minstepensjonist, skal dekke resten av utgiftene for ledsageren?»

BEGRUNNELSE:

Denne pasienten har fått legeattest på at ledsager er helt nødvendig når han skal reise fra Finnmark til Oslo med fly. Mannen er minstepensjonist og har ikke anledning til å betale ledsageren av egen lomme. De satsene NAV i Mehamn er villig til å dekke, og som er nevnt ovenfor, er altfor lave til å dekke kostnadene til ledsager. Ifølge pasienten er det mange pasienter i hans område som har måttet avstå fra nødvendig behandling fordi de ikke har penger til å betale en ledsager. Dette virker svært lite fleksibelt og byråkratisk, og jeg vil gjerne vite om de nevnte satsene er riktig beregnet.

Svar:

Jeg kan ikke i mitt svar kommentere det konkrete tilfellet som tas opp i brevet, men vil redegjøre for gjeldende regelverk og praktiseringen av dette. Etter pasientrettighetsloven har pasienter og nødvendig ledsager rett til å få dekket utgifter til reise i forbindelse med at pasienten mottar helsetjeneste. Rettigheten er nærmere regulert i syketransportforskriften.

Ledsagers rett til dekning av utgifter til reise som transport, kost og overnatting dekkes etter de samme reglene som gjelder for pasienten. Etter syketransportforskriften § 6 er kostgodtgjørelsen kr 175 per døgn ved fravær utover 12 timer. Utgifter til overnatting dekkes med kr 310 per døgn. Etter syketransportforskriften § 10 har ledsager rett til å få dekket tapt arbeidsinntekt. For ledsagere som ikke kan dokumentere tapt arbeidsinntekt gis det arbeidsgodtgjørelse med kr 25 per time. Arbeidsgodtgjørelse gis bare for 8 timer per døgn. Godtgjørelsen skal med andre ord kun dekke fravær i arbeidstid hvor det blir trukket lønn. Satsene i syketransportforskriften er økt med 4,4 pst. fra 2008 til 2009.

Når dette er sagt, ser jeg noen uheldige utslag av dagens regelverk. Eventuelle endringer i satsene må vurderes i de årlige budsjettprosesser. Her blir alle formål vurdert i forhold til de til enhver tid disponible midler.

SPØRSMÅL NR. 1327**Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Årets Lions-aksjon Røde Fjær gikk til inntekt for Blindeforbundets Hurdalssenter. Regjeringen har årvisst gitt store bidrag til disse aksjonene i tillegg til ordinære bevilgninger som formålene måtte ha fått. I år fant ikke regjeringen å ville gi noe bidrag, men henviser bare til hva Blindeforbundet får over de ordinære budsjetter. Det er oppsiktsvekkende at Regjeringen ikke fant å kunne delta i en slik "dugnad" for en svak gruppe.

Hva skyldes "særbehandlingen" av Blindeforbundet i denne saken?»

Svar:

Vi er så heldige her i landet å ha mange ideelle organisasjoner som gjør en betydelig innsats i vårt samfunn. Mange av organisasjonene har nasjonale innsamlingsaksjoner, og noen får dekning for aksjonene gjennom ulike TV-kanaler.

Regjeringen får regelmessig anmodning om å gi gaver til ulike formål. Det er riktig at det også kom spørsmål om å bidra til Årets Røde Fjær-aksjon som fant sted 19. april i år.

Etter en totalvurdering besluttet regjeringen ikke å støtte denne innsamlingsaksjonen.

SPØRSMÅL NR. 1328**Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 22. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Dagbladet 11. juni avviser Finansministeren Høyres forslag om for fremtiden å slette klimakvoter fremfor å selge dem, eller bruke pengene fra salg til andre klimareducerende tiltak. Statsråden sier: "Hvis jeg hadde hatt 1,3 mrd kr mer å bruke på miljøtiltak, ville jeg brukt det på noe annet enn å slette kvoter."»

Hvilke andre tiltak sitter statsråden på, som kan fjerne like mye CO₂ fra atmosfæren i 2009/2010, for en så lav kostnad som 1,3 mrd kroner?»

BEGRUNNELSE:

Mengden kvoter som det er budsjettert med salg i 2009 er på 13,5 mill. tonn CO₂-ekvivalenter. Dette tilsvarer om lag ¼ av Norges årlige klimagassutslipp eller om lag 9 år med full drift ved Energiverk Mongstad uten CO₂-håndtering. Klimakvotene skal selges inn i EUs klimakvotehandelsystem (ETS). Miljøeffekten av et slikt kvotesalg er ikke drøftet i Budsjettet. Det norske slaget av klimakvoter vil ha som direkte konsekvens at utslippene av klimagasser fra de sektorer i EØS-området som er omfattet av kvotesystemet vil øke med 13,5 mill. tonn CO₂-ekvivalenter i forhold til om Regjeringen hadde valgt å slette kvotene fremfor å selge dem. Finansdepartementet har bekreftet dette i svar på spørsmål fra Høyre, der departementet svarer:

"Dersom slettingen i alternativt skulle komme i tillegg til den allerede varslede overoppfyllelsen, ville dette innebære en reduksjon i klimagassutslipp på 13,5 mill. tonn."

Det Regjeringen gjør er et misbruk av det unntaket Norge har fått fra kvotedirektivets krav om at 90 % av kvotene skal tildeles gratis til bedriftene. Norge har fått anledning til å slippe gratistildeling til offshore sektoren. Likevel har Norge utstedt et antall kvoter som om offshore sektoren skulle få gratistildeling. Det gjør at regjeringen sitter på en mengde kvoter som de aldri har trengt, og som de har fått ved et smart grep, og som de nå bruker for å tjene penger på klimaets bekostning.

Regjeringens beslutning for 2009 har hatt bred tilslutning. Jeg utfordrer derfor Finansministeren på å se fremover. Det forslaget Høyre reiser handler om 2010, hvor man kan velge å fortsette salget slik at andre land kan øke sine utslipp, eller vi kan slette kvoter og dermed bidra til lavere utslipp - alternativt bruke pengene til andre utslippsreducerende tiltak.

Svar:

Jeg vil begynne med å vise til St.meld. nr. 34 (2006-2007) Norsk klimapolitikk og klimaforliket, som det var enighet om i Stortinget 17. januar 2008. I dette forliket ble et bredt flertall enig om å overoppfylle Kyotoprotokollen med 10 pst., dvs. om lag 5 mill. tonn CO₂-ekvivalenter. Det vil si at overoppfyllelsen for Kyoto-perioden har bred tilslutning i Stortinget.

I budsjettdokumentene har jeg flere ganger presentert den overordnede strategien som er valgt når det gjelder kvotesalg og -kjøp. Vi vil oppfylle og overoppfylle Kyoto-avtalen ved en kombinasjon av virkemidler som gir nasjonale utslippsreduksjoner, tildeling av få kvoter inn i EUs kvotesystem og kjøp av kvoter gjennom Kyoto-mekanismene. Jeg viser til Revidert nasjonalbudsjett 2009 for en nærmere gjennomgang.

Representanten Jan Tore Sanner spør hvorfor vi ikke skal overoppfylle enda mer, og foreslår konkret at vi skal overoppfylle med ytterligere om lag 6,3 mill. tonn i 2010. Dette fører til at Norge tar på seg en enda mer ambisiøs internasjonal forpliktelse. I prinsippet er det ikke noe i veien for å overoppfylle enda mer. Legger vi dagens pris i EUs kvotemarked til grunn, vil det koste staten 120 mill. kroner per år for hver million tonn vi øker overoppfyllelsen med.

Regjeringen har ikke misbrukt det unntaket Norge har fått fra kvotedirektivets krav om at minst 90 pst. av kvotene skal deles ut gratis til bedriftene. Hvor mye Norge samlet skal tildele av kvoter (dvs. både salg og gratistildeling) inn i kvotesystemet er avklart gjennom en prosess med EU. Norge tilfører EUs kvotehandelsystem relativt få kvoter i forhold til norske bedrifters utslipp sammenlignet med EU-land, og bidrar derved på den måten til større knapphet i EU-systemet.

Regjeringen vil arbeide for at EUs kvotesystem skal baseres på at det ikke tildeles vederlagsfrie kvoter etter 2012, jf. Ot.prp. nr. 66 (2006-2007) Om lov om endringer i klimakvoteloven m.m. Jeg mener at salg av kvoter er den beste måten å bygge et kvotesystem på. At vi selger kvoter framfor å gi dem bort gratis har en viktig signaleffekt, og er i tråd med prinsippet om at forurenseren betaler. EU-land som Tyskland og Nederland selger også en viss andel kvoter i denne perioden. I fase tre av EUs kvotesystem vil EU-landene selge flere kvoter.

Forslaget om overoppfyllelse ble foreslått av Regjeringen i Klimameldingen, og jeg er svært glad for

at dette støttes av opposisjonen. Klimameldingen og forliket må imidlertid ses i en helhetlig sammenheng. Norge ligger godt an til å oppfylle Kyoto-protokollen og overoppfyllelsen. For Kyoto-perioden vil Norge ha samlet store kostnader for å oppfylle målene.

Dersom Norge skulle velge å overoppfylle våre klimaforpliktelser mer, f.eks. gjennom en reforhandling av klimaforliket, vil ytterligere reduksjon av kvoter vi tilfører EUs kvotemarked kunne være ett alternativ. Med det ville også være mulig å overoppfylle mer gjennom å redusere utslippene mer i Norge eller å kjøpe flere FN-godkjente kvoter som støtter klimaprosjekter i fattigere land. Det blir for enkelt å bare slå fast uten nærmere vurdering at færre kvoter til EUs kvotemarked er den beste måten.

Jeg er også overrasket over at Høyre i Dagbladet 11. juni mener det er umoralsk å delta med kvotesalg i EUs kvotesystem, selv om flere EU-land selger

kvoter og EU har bestemt at alle EU-land skal selge kvoter fra 2013. Kvotesalget må også ses i sammenheng med at CO₂-avgiften ble redusert ved innføring av kvotesystemet, men jeg har ikke oppfattet av Høyre mener det er umoralsk for staten å motta inntekter fra CO₂-avgiften.

Siden budsjettet for 2009 ble vedtatt i fjor høst har kvoteprisen i EUs kvotemarked blitt kraftig redusert. Dersom disse inntektene hadde vært øremerket klimatiltak, ville det betydd en sterk nedgang i bevilgningene til klimatiltak. Regjeringen mener tvert i mot at bevilgningene til klimatiltak må ta utgangspunkt i våre politiske prioriteringer om å møte klimakrisen gjennom et bredt spekter av virkemidler, blant annet bevilgninger til fangst og lagring av CO₂, satsing på jernbane og beskyttelse av regnskog. Inntektene fra kvotesalg styrker statens evne til å satse mer på slike områder.

SPØRSMÅL NR. 1329

Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund

Besvart 19. juni 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Hva er bakgrunnen for at kunnskapsministeren har bestemt å stramme inn retten til ettergivelse av studiegjeld i forbindelse med langvarig sykdom, og vil det være aktuelt for Regjeringen å vurdere endringer til gunst for langvarig syke låntakere i forbindelse med at rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad slås sammen til én ytelse?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge forskrift 2008.12.16 nr. 1469 fra Kunnskapsdepartementet om forrenting og tilbakebetaling av utdanningslån og tap av rettigheter § 15-1 og 15-2 § er det en forutsetning for å kunne få ettergitt eller nedskrevet utdanningsgjeld ved uførhet eller lang tids arbeidsuførhet at man enten har minst 50 % varig uførepensjon, eller har vært helt borte fra arbeid i minst 6 år på grunn av langvarig sykdom. I det siste tilfellet er det i tillegg en forutsetning at man i løpet av denne 6-års perioden ikke har vært på medisinsk rehabilitering, yrkesrettet attføring, eller mottatt tidsbegrenset uførestønad. Forskriften ble innskjerpet i desember 2008 ved at kravet om ikke å ha mottatt tidsbegrenset uførestønad ble inntatt i forskriften. Personer som inntil denne innskjerpingen hadde rett

til ettergivelse/nedsettelse av gjeld etter langvarig sykdom, og som har mottatt tidsbegrenset uførestønad, vil altså ikke lenger ha krav på dette.

Svar:

Som representanten Woie Duesund påpeker, går det fram av forskrift om forrentning og tilbakebetaling av utdanningslån og tap av rettigheter 2009 at det for å få ettergitt eller nedskrevet utdanningsgjeld som følge av kronisk sykdom er en forutsetning at låntaker er varig arbeidsufør. Reglene for ettergivelse er samlet i forskriftens kapittel 15.

Endringen som ble gjort i § 15-2 i forskrift om tilbakebetaling av utdanningslån og tap av rettigheter 2009 representerte ikke en faktisk innstramming av regelverket, men en presisering av gjeldende praksis i Lånekassen. Presiseringen har ikke medført at noen som tidligere hadde rett til ettergivelse etter § 15-2 mistet denne retten. Formålet med avgrensningen i § 15-2 er å unngå ettergivelse i de tilfeller hvor låntaker har vært, eller er i tiltak med sikte på å vende tilbake til arbeid. I likhet med ytelser til medisinsk rehabilitering og yrkesrettet attføring er formålet med tidsbegrenset uførestønad å vende tilbake til arbeid. I regelverket som omhandler betalingslettelse behandles de

som er under medisinsk rehabilitering, de som mottar yrkesrettet attføring og de som mottar tidsbegrenset uførestønad likt.

Etter § 15-1 er det forutsatt at låntaker er minst 50 prosent varig arbeidsufør og etter § 15-2 er det forutsatt at låntaker som er helt arbeidsufør har vært så syk de siste seks årene at vedkommende ikke har maktet å benytte seg av hjelpeapparatet gjennom NAV. Bestemmelsen i tilbakebetalingsforskriften § 15-2 har blitt sett på, og praktisert, som en sikkerhetsventil for å kunne ettergi lån til personer som er så ressursvake at de ikke har søkt oppfølging etter reglene i folketrygden. Normalt vil disse heller ikke ha søkt andre ordninger for betalingslettelse eller ettergivelse. Ofte gjelder dette personer som på grunn av psykiske lidelser har vanskelig for å motta hjelp i form av behandling eller øvrige tiltak.

De som går gjennom yrkesrettet attføring, mottar rehabiliteringspenger eller en tidsbegrenset uførestønad (som 1. april 2010 vil omgjøres til arbeidsavklaringspenger), benytter disse tiltakene med det formålet å kunne fungere bedre i hverdagen og i arbeidslivet i fremtiden. For disse personene er det fortsatt en mulighet for at inntektsevnen vil bedre seg og at de

derved vil ha evne til å tilbakebetale utdanningslånet.

De fleste som får ettergitt hele eller deler av gjelden i Lånekassen får dette etter regelverket om ettergivelse på grunn av innvilget uførepensjon (§ 15-1).

En nedskrivning eller ettergivelse av utdanningsstøtte ved uførhet har sin begrunnelse i at uførheten normalt er av permanent karakter. Den uføretrygdede har som regel ikke utsikter til en høyere inntekt i fremtiden, og har dermed heller ikke utsikter til å klare å betjene utdanningsgjelden.

I tillegg er det mange låntakere som får midlertidige betalingslettelse gjennom betalingsutsettelse og rentefritak på grunn av lav inntekt kombinert med arbeidsløshet, sykdom eller andre forhold etter bestemmelsene i forskriftens kapittel 12, 13 og 14. Det er i tillegg noen få som får ettergitt lån etter bestemmelser i kapittel 8 og 9 knyttet til gjeldsordning og fordringer det ikke anses som mulig å inndrive.

Gruppene som mottar arbeidsavklaringspenger kan søke rentefritak etter forskriftens kapittel 12. Rentefritak, kombinert med betalingsutsettelse for dem med lavest inntekt, vil hindre at utdanningslånet vokser i den perioden tilbakebetaleren mottar arbeidsavklaringspenger.

SPØRSMÅL NR. 1330

Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Det vises til et oppslag i Dagbladet 11. juni 2009 om situasjonen ved Universitetssykehuset i Akershus, Ahus. Det fremkommer at legene ved Ahus er dypt bekymret for at sykehuset er for lite, at sykehuset er overfylt og at beleggsprosenten er over 100 %. Videre at overbelegget plasseres som ekstrasenger på enmannsrom for å forsøke og løse problemet med korridorpasienter.

Hvordan vurderer helse- og omsorgsministeren situasjonen ved Ahus generelt og situasjonen for pasientene spesielt?»

Svar:

Som kjent flyttet Akershus universitetssykehus, Ahus, inn i nytt sykehusbygg for de somatiske tjenestene 1. oktober 2009. Det tar tid å etablere stabil drift på alle de ulike områdene i sykehuset, og sykehuset har erfart til dels kraftig variasjon i tilstrømmingen av pasienter.

Sykehuset har hatt – og har – som ambisjon å unngå korridorpasienter fullt ut. Som ledd i dette har de gjennomført såkalt fortetning, dvs. at to pasienter legges på ensengsrom, og tre pasienter på toensengsrom. Belegget har midt i uken vært på om lag 105 % samlet hittil i år, og under 90 % i helgene. Bemanningen er tilpasset dette for å sikre forsvarlig drift. Sykehuset har bevisst valgt fortetning, av hensyn til pasientene og av brannvern hensyn. Ledelsesmessig blir situasjonen fulgt tett opp og gjennomgått daglig på overordnet nivå. Sykehuset har samtidig til enhver tid hatt mellom 15 og 35 utskrivningsklare pasienter.

Driftssituasjonen i sykehuset, og da særlig i sykehusets akuttmottak, har vært fulgt tett av tilsynsmyndighetene. Helsetilsynet i Oslo og Akershus konkluderte 5. juni i år med at avviket, som tidligere var påvist i mottaket, nå vurderes som lukket.

For å redusere overbelegget har Ahus gjennomført driftsanalyser som viser en rekke muligheter for forbedring. En rekke tiltak er satt i gang for å bedre situasjo-

nen. Disse vil gradvis få effekt. Det var i forberedelse-
ne til nytt sykehus forutsatt en rekke tiltak som reduse-
rer den tradisjonelle bruken av sykehussenger, blant
annet overgang til mer dagbehandling og poliklinikk.
Disse driftsomleggingene pågår fortsatt.

Gjennom den såkalte hovedstadsprosessen i Hel-
se Sør-Øst RHF er det besluttet at Akershus universi-
tetssykehus fra 2011 skal dekke spesialisthelsetjenes-
ter også for Follo-området. Før dette skjer vil sykehu-
set i Lørenskog bli betydelig bygget ut. Sykehuset
skal utvides med 116 ordinære sykehussenger, samt
et pasienthotell med 75 senger. Helseforetaket har al-
lerede i dag, i tett samarbeid med aktuelle kommu-
ner, etablert såkalte spesialiserte korttidsenheter med
til sammen 62 senger. Dette ønsker de å utvikle vide-
re og etablere også andre steder innenfor det nye og
utvidede opptaksområdet.

Som ledd i Hovedstadsprosessen i Helse Sør-Øst
RHF vil også Ski sykehus, Folloklinikken og Alna
DPS bli overført til Akershus universitetssykehus.
Helse Sør-Øst RHF gav i mai Oslo universitetssyke-
hus og Ahus i oppdrag å etablere et overføringspro-
sjekt som skal samarbeide om å utvikle driftsløsning-
er som sikrer at det samlede pasientgrunnlaget blir
forsvarlig ivaretatt. Prosjektet vil bli ledet fra Akers-
hus universitetssykehus.

Samlet innebærer dette at Akershus universitets-
sykehus allerede i dag har redusert overbelegg og
korridorpasienter, og at det pågår ytterligere tiltak for
dette. Videre er det iverksatt konkrete tiltak for fort-
satt å gi et godt tilbud etter at opptaksområdet utvides
fra 2011.

SPØRSMÅL NR. 1331

Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil statsråden sende et rundskriv til landets
kommuner som presiserer at personer som har rett på
brukerstyrt personlig assistent skal også i de tilfellene
det er behov for det få timer til å være gode foreldre
for ungene sine?»

BEGRUNNELSE:

I mange tilfeller har det vist seg at kommuner av-
slår søknad der foreldre søker brukerstyrt (borger-
styrt) personlig assistanse - BPA - for å bruke disse
timene til å være gode foreldre for ungene sine. De
som trenger praktisk assistanse til å få bakt bollene,
eller klemte ut tannkrem på tannbørsten, nektes ofte
slik assistanse.

ULOPA har blant annet orientert undertegnede
om at en blind dame i Oslo nylig kom hjem fra kli-
nikken med et nyfødt barn og ble nektet BPA-assis-
tansetimer til blant annet å skifte bleier på sin nyfød-
te.

Stavanger Aftenblad fortalte 5. juni om en funk-
sjonshemmet trebarnsfar fra Randaberg som måtte gå
til søksmål mot Helse- og omsorgsdepartementet for
å få BPA til praktisk assistanse til å være en god far
for egne barn.

Saken løste seg uten rettssak fordi HOD v/regje-
ringsadvokaten ryddet opp på en god måte. Gjennom

dette ble det gitt et tydelig og prinsipielt signal om at
trebarnsfaren hadde rett på å få assistansetimer til å
være en god deltaker og aktiv pappa for ungene sine.
Dette er gledelig.

Skal andre slippe å ta samme kampen må HOD
klargjøre prinsippene fra saken med Randabergman-
nen i et rundskriv til kommunene slik at det blir felles
praksis på dette området i hele landet.

Svar:

En rettssak på sosialtjenestelovens område vil
sjeldent bedre det samarbeid kommunen og tjeneste-
mottakeren er avhengig av for å utforme et godt tje-
nestetilbud. I saken det er referert til i spørsmålet, tok
Regjeringsadvokaten initiativ til en dialog mellom
kommunen og tjenestemottakeren for å se om det var
mulig å komme frem til en løsning som hensyntok
tjenestemottakerens behov, og som samtidig var
innenfor gjeldende lovverk. Kommunen og tjeneste-
mottakeren klarte i felleskap å komme til enighet om
et godt tjenestetilbud tilpasset tjenestemottakeren og
hans familie.

Den utenrettslige løsningen i saken vil bare ha di-
rette betydningen for denne saken. Saken reiser
imidlertid enkelte problemstillinger som kan være av
generell interesse.

Brukerstyrt personlig assistanse følger de vanlige

reglene for bistand etter sosialtjenesteloven kapittel 4. Etter sosialtjenesteloven § 4-3 har en person som ikke kan dra omsorg for seg selv eller er helt avhengig av praktisk eller personlig hjelp for å greie dagliglivets gjøremål, krav på særlig angitte tjenester etter lovens § 4-2. Selv om det ikke er uttrykkelig nevnt i forarbeidene til loven, må det legges til grunn at "dagliglivets gjøremål" vil kunne omfatte aktiviteter og samvær med familie og barn som en naturlig del av hverdagen, jf. at loven skal bidra til at den enkelte får mulighet til å leve og bo selvstendig og til å ha en aktiv og meningsfylt tilværelse i fellesskap med andre.

På samme måte som for de øvrige tjenestene etter lovens § 4-2, har kommunen plikt til å ha et tilbud om praktisk bistand og opplæring, herunder brukerstyrt personlig assistanse. Det er kommunen som i utgangspunktet avgjør hvilke tjenester som er mest hensiktsmessige i det enkelte tilfellet, og om praktisk bistand eventuelt skal organiseres som brukerstyrt personlig assistanse. Kommunen har imidlertid plikt til å rådføre seg med tjenestemottakeren/den som søker tjenester og legge stor vekt på hva tjenestemottakeren mener.

Ordningen med brukerstyrt personlig assistanse gir tjenestemottakeren stor frihet til å styre egen hverdag gjennom organisering av egne assistenter. Ordningen innebærer at tjenestemottakeren selv har frihet til å styre hvem som skal være assistenten, hva assistenten skal gjøre og hvor og til hvilke tider hjelpen skal gis. Målet er at brukeren skal få et aktivt og mest mulig selvstendig og uavhengig liv gjennom å motta assistanse til å utføre dagliglivets gjøremål. Dette vil også kunne omfatte assistanse til aktiviteter med familie og barn, som en naturlig del av tjenestemottakerens hverdag.

Overstående følger av dagens regelverk og rundskriv på området. Departementet har likevel i brev til Helsedirektoratet denne uken bedt direktoratet vurdere om det er behov for å klargjøre dette for landets fylkesmenn.

Helse- og omsorgsdepartementet er i gang med å utarbeide forslag om ny lov om helse- og omsorgstjenestene i kommunene. Brukerstyrt personlig assistanse inngår i arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1332

Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 17. juni 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Gjennom flere år har det med bakgrunn i vedtak fra Mattilsynet blitt umuliggjort en åpning av Ørje sluser. Vedtaket rammer turistbåttrafikken på vassdraget. Slik undertegnede ser saken er det viktig at politisk ledelse i departementet kommer på banen, for å få til en dialog med berørte parter og utrede mulige løsninger slik at turistnæringen ikke blir unødig skadelidende.

Vil statsråden ta initiativ til en slik dialog og prosess, slik at man kan få til en løsning i saken?»

Svar:

I etterkant av avslaget fra Mattilsynets regionkontor om åpning av Ørje sluser, ble det på initiativ fra ulike berørte parter avholdt møte i Fiskeri- og kystdepartementet 25. mai 2009. Statssekretær Vidar Ulriksen møtte da, sammen med representanter for Mattilsynet, ordfører Per-Kristian Dahl, Halden kommune, ordfører Stein Erik Lauvås, Marker kommune og stortingsrepresentant Irene Johansen. Jeg ser derfor ikke at det på nåværende tidspunkt er aktuelt å ta initiativ til ytterligere dialog og prosess.

Jeg kan for øvrig opplyse om at avslaget fra Mattilsynets regionkontor er klaget inn til Mattilsynet Hovedkontoret, og at det er forventet en avgjørelse i klagesaken i nær fremtid.

SPØRSMÅL NR. 1333**Innlevert 11. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 19. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er den rødgrønne politiske begrunnelsen for at det er toll på frukt og grønt som f.eks. oliven, mais, fersken, grapefrukt, asparges, aprikoser, artis-kokker, søte pepperfrukter og mandariner?»

BEGRUNNELSE:

De globale matvareprisene de siste tre år har steget med ca 83 prosent. Mens noen av årsakene til krisen kan tilskrives naturlige svinginger i klimaet, så må byråkratiske reguleringer og proteksjonisme i Vesten så vel som i u-landene ta sin del av ansvaret. Her til lands har matvareprisene også økt på grunn av et dyrt landbruksoppgjør. Videre så har den regjeringen med statsråden i spissen økt merverdiavgiften på mat, noe som i aller høyeste grad rammer de fattigste i det norske samfunnet.

Enkelte politikere har tatt til orde for redusert merverdiavgift på frukt og grønt. Mens andre politikere (og gjerne de samme) ønsker økt avgifter på matvarer og drikke som de mener ikke er sunt og derfor bør avgiftslegges høyt. Undertegnede kan ikke se hvorfor frukt og grønt som nevnt ovenfor skal straffes med toll, da disse varene ikke produseres/dyrkes i stor skala i Norge (eller i det hele tatt), og dermed ikke kan begrunnes med at det skal beskytte norsk landbruk eller industri.

Tollen på disse varene må dermed sies å være gammeldags og unødvendig. Det gjenstår mye opprydding i forskjellige særavgifter og gammeldags toll, og undertegnede er forundret over at dette ikke

ryddes opp i, da det har meget lav proveny for staten, men er en unødvendig kostnad for norsk næringsliv og folk flest som ønsker frukt, grønt og eksotiske smaker til lave priser.

Svar:

Grønnsakene og fruktene som nevnes, tariffes flere steder i tolltariffen, alt ettersom hvorvidt de er friske/kjølte, fryste, tørkede osv. Felles for deres tariffing er lav eller ingen toll. Dagens tollsatser er bl.a. et resultat av WTO-avtalen av 1994.

Når det gjelder mais, grapefrukt og mandarin er det slik at hvis disse varene brukes til menneskeføde, er de ikke tollbelagt. Hvis de brukes til dyrefôr, er det hensynet til alternative norske kilder til fôr som vektlegges når de ilegges toll. Alt slikt dyrefôr kan imidlertid importeres til redusert toll gjennom GSP-ordningen (Generalized System of Preference) og ut i fra frihandelsavtale med SACU (South African Custom Union).

For de øvrige grønnsakene og fruktene som er nevnt, kan samtlige importeres tollfritt gjennom GSP-systemet. I tillegg er det inngått en rekke frihandelsavtaler, som for eksempel med EU, Jordan, Tunisia, Marokko, Kroatia, Mexico og SACU, som også gir tollfri import av disse grønnsakene og fruktene. Enkelte har dessuten perioder i året med generell null-toll. I praksis kan dermed disse varene importeres tollfritt fra de aller fleste av Norges handelspartnere.

SPØRSMÅL NR. 1334**Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 16. juni 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Synes justisministeren at aksjonærrettighetene i aksjeselskaper styrkes eller svekkes når saker til generalforsamlingen må meldes til styret tidligere enn det som er tilfellet i dag?»

BEGRUNNELSE:

Etter den aksjeloven som gjelder nå, kan aksjonærer få behandlet spørsmål i generalforsamlingen hvis man sender spørsmålet til styret i så god tid at det kan tas med i innkallingen. Innkallingsfristen er minst én uke, så aksjonærene kan i praksis sende inn

spørsmål ganske tett opp til denne fristen. Stortingsflertallet har nå vedtatt å endre aksjeloven slik at spørsmålene nå må meldes til styret syv dager før fristen for innkalling. Spørsmål må altså meldes minst to uker før generalforsamlingen, mot en drøy uke i dag. Spørsmål som kommer inn etter fristen på syv dager kan avskjæres.

Svar:

Etter dagens skjønnsmessige regel i aksjeloven § 5-11 vil den aktuelle fristen i det enkelte tilfellet avhenge av de praktiske omstendighetene i det aktuelle

selskapet. I noen tilfeller vil et par dager før fristen for innkalling til generalforsamling være tilstrekkelig. I andre tilfeller kan det nok ikke utelukkes at et selskap – med rette eller urette - vil hevde overfor aksjeeieren at det er for sent å sende inn spørsmålet for eksempel 6 eller 7 dager før fristen for innkalling til generalforsamling. Når fristen nå settes til syv dager, innebærer nok likevel det en lengre frist for de fleste selskaper enn det som vil følge av dagens regel. Samtidig blir imidlertid fristen klarere å forholde seg til for alle de involverte, noe som må kunne anses som en fordel også for aksjeeierne.

SPØRSMÅL NR. 1335

Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Legemiddelet Persantin skrives ut på blå resept kun for lidelser som har med hjernen å gjøre, og ikke lenger hjertelidelser, som følge av endringer av blåreseptforskriften i 2008. Ved søknad om individuell refusjon, er det usikkert om det innvilges. Pasientene risikerer å betale store summer, for så å vente på refusjon. Dette skaper unødige merarbeid for pasientene og NAV.

Vil statsråden sørge for at Persantin igjen kan komme på blå resept for hjertepasienter?»

Svar:

Det er flere krav som må være oppfylt for at et legemiddel skal få forhåndsgodkjent refusjon, dvs. at legen kan skrive ut en blå resept direkte. Blant annet må legemidlet være godkjent til bruk mot sykdommen som det skal behandle.

Legemidlet Persantin inneholder virkestoffet dipyrimidol. Legemidlet finnes i to varianter, vanlig tablett og kapsel med modifisert frisetting. Tabletten er godkjent til forebygging av blodpropp hos pasienter som har satt inn kunstig hjerteventil; kapselen er godkjent til forebygging av tilbakefall etter slag og tilfældige forstyrrelser i blodsirkulasjonen til hjernen.

Både tabletten og kapselen har forhåndsgodkjent refusjon, men bare for det respektive godkjente bruksområdet. Dette gjaldt også før innføringen av ny blåreseptforskrift i 2008. Det er følgelig ikke foretatt noen innstramming i regelverket. Ved innførin-

gen av den nye blåreseptforskriften ble imidlertid de gamle sykdomspunktene erstattet med nye og mer detaljerte sykdomskoder. Det innebærer blant annet at refusjonsberettiget bruk og refusjonsvilkår kommer tydeligere fram for legen når han/hun forskriver legemidlet.

Dersom en pasient ikke kan bruke det forhåndsgodkjente alternativet eller har en sykdom som ikke hører inn under noen av bruksområdene, er det mulig å søke Helseøkonomiforvaltningen (HELFO) om individuell refusjon.

Legen søker da på pasientens vegne og må i søknaden begrunne hvorfor forhåndsgodkjente alternativer ikke kan benyttes. Dersom legemidlet skal benyttes til behandling av en sykdom som virkestoffet ikke har indikasjon for, må det vises til klinisk dokumentasjon som viser at virkestoffet har effekt ved den aktuelle lidelsen.

Generelt har HELFO som målsetning å behandle alle saker innen 8 uker. I tillegg er det enkelte grupper som skal prioriteres. Dette gjelder barn under 12 år, personer med livstruende sykdom og personer som trenger legemiddelbehandling for å komme tilbake i arbeid. For prioriterte saker har HELFO som målsetning å behandle alle saker senest innen 4 uker.

Dersom søknaden innvilges, kan eventuelle tillegg pasienten har hatt i mellomtiden refunderes etter bestemte regler. Til orientering koster 3 måneders forbruk av dipyrimidol i størrelsesorden 350–600 kroner ved standard dosering.

SPØRSMÅL NR. 1336**Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Sykehuset Innlandet legger ned den private ambulansetjenesten, og vil med dette påføre sykehuset som allerede i dag har en svært anstrengt økonomi en merkostnad på 30-40 mill. kr per år i tillegg til et behov for investeringer på ca. 45 mill.

Mener statsråden at dette vedtaket ivaretar målet om flest og best mulig helsetjenester for de midlene som bevilges til helsetjenester og pasientbehandling, og vil statsråden sørge for at dette meningsløse og fordyrende vedtaket omgjøres slik at dagens gode ordning opprettholdes?»

BEGRUNNELSE:

Sykehuset Innlandet vedtok i april å overta all ambulansedrift i Innlandet. 230 arbeidsplasser i private ambulansedrifter skal som en konsekvens av vedtaket legges ned. Sykehusets utgifter til drift av ambulansetjenesten øker med 30 til 40 mill. kroner per år, og det må investeres for om lag 45 mill. kroner for at vedtaket skal la seg gjennomføre. At kvaliteten på den private ambulansedriften i Innlandet er god, er ikke bestridt. Til tross for dette økes kostnadene til tjenesten i en tid hvor det skal kuttes både i årsverk og antallet senger på sykehuset.

Svar:

De regionale helseforetakene skal i henhold til spesialisthelsetjenesteloven sørge for at befolkningen tilbys spesialisthelsetjeneste, herunder ambulansetjeneste. Tjenestene kan ytes av helseforetakene selv, eller ved at det inngås avtaler med andre tjenesteytere.

Det overordnede ansvar for ambulansetjenesten i Innlandet er lagt til Sykehuset Innlandet ved divisjon prehospitale tjenester. Ambulansetjenesten i Innlandet består i dag av 52 ambulanser. Foretaket er selv ansvarlig for daglig drift av ambulansetjenesten tilknyttet sykehusene Gjøvik, Lillehammer og Tynset, i alt 11 ambulanser (70 årsverk). All øvrig ambulansetjeneste drives på kontrakt med private utøvere, humanitære organisasjoner og en kommune (230 årsverk). Disse utøver ambulansetjeneste i tråd med de krav som er nedfelt i egen avtale mellom Sykehuset Innlandet og den enkelte utøver. Sykehuset Innlandet

har det fulle ansvaret for det medisinske tilbudet som gis, mens de private utøverne har arbeidsgiveransvaret for de ansatte.

I Helse Sør-Øst er det kun Sykehuset Innlandet, Sykehuset Telemark og Sykehuset Sørlandet som har konkurranseutsatt deler av ambulansetjenesten.

Ambulansetjenesten er en viktig del av det helhetlige tilbudet av offentlige helsetjenester til befolkningen. En del av behandlingen utføres prehospitalt, og det medfører strengere krav til medisinsk faglig forankring både av tjenestetilbudet og personellet. Styret for Sykehuset Innlandet HF behandlet høsten 2008 plan for utvikling av ambulansetjenesten og presiserte at moderne ambulanssevirkosomhet er å betrakte som sykehusets forlengede arm ut til befolkningen og som sådan er å anse som kjernevirkosomhet for et helseforetak. Dette er det faglige grunnlaget for at styret i helseforetaket vedtok å overta all drift av ambulansetjenesten til drift i egen regi.

I tillegg har de betydelig økte kravene til styring av det totale tjenestetilbudet medført at flere helseforetak har valgt å overta driften av ambulansetjenestene. Myndighetskrav og utvikling innen ambulansetjenesten vil medføre økonomiske utfordringer de kommende år, uavhengig av eierskap. Det er rett som det påpekes at de økonomiske beregninger som er utført vil gi foretaket betydelig økte utgifter til drift og investeringer ved overtagelse. Dette vil medføre et behov for å prioritere en større andel driftsmidler og investeringsmidler i Sykehuset Innlandet til ambulansetjenesten i de kommende årene. Driftsmidler er anslått til å øke med 30 millioner kroner, men av dette utgjør ca. 20 millioner kroner utgifter til pensjon for ansatte, da det er ulike vilkår for pensjon for private og offentlige ansatte.

Styret i Sykehuset Innlandet vurderte ulike driftsformer og konkluderte med å gå bort fra dagens driftsform med en kombinasjon av drift av ambulansetjenester i egen regi og ved kjøp av tjenester fra private aktører. Styret vedtok å overta all drift av ambulansetjenestene i Innlandet for å gi Sykehuset Innlandet en bedre mulighet for styring og utvikling av disse tjenestene som er en del av kjernevirkosomheten i helseforetaket. Styret påpekte at overtagelse må skje etappevis for å kunne håndtere de økte driftskostnader og investeringer.

SPØRSMÅL NR. 1337**Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Psykiatrikonferansen Schizofrenidagene har vært arrangert i Stavanger hvert år siden 1989. Schizofrenidagene har utviklet seg til å bli den viktigste konferansearena for psykiatri i Norge. Arrangøren ønsker å videreutvikle og forsterke dagens posisjon og betydning. I den forbindelse ønsker man å få en knutepunktstatus med støtte over statsbudsjettet.

Hvordan stiller statsråden seg til dette?»

BEGRUNNELSE:

I praksis har Schizofrenidagene blitt et knutepunkt og en møteplass for de fleste fagfelt og faggrupper innen psykisk helsevern. Dette ønsker arrangøren nå og ytterligere befeste ved å styrke det faglige og administrative støtteapparatet. Det er i dag en stor utfordring å sikre økonomien til arbeidet med konferansen. De fleste årene har konferansen hatt et underskudd som er dekket via tilskudd fra Stiftelsen Psykiatrisk Opplysnings øvrige drift. Når man nå ønsker å videreutvikle og forsterke konferansens posisjon og betydning har man ikke ønske om å øke deltakeravgiften for konferansedeltakerne.

Schizofrenidagene har betydd mye for åpenhet og alminneliggjøring generelt i forhold til psykiatri og psykisk helse. Konferansen henvender seg til fag-

folk, pårørende bruker, skoleelever/studenter og publikum generelt.

I fjor samlet konferansen 1.400 deltakere på fagseminar og totalt 5000 var innom i løpet av Schizofreniuken. På kulturområdet har opplegget med knutepunkt vært en suksess. Det er bakgrunnen for at man nå ønsker å bruke denne modellen også inn helseområdet ved å gjøre Schizofrenidagene knutepunktfunksjon ved støtte over statsbudsjettet.

Svar:

Det er ikke vanlig at en spesiell konferanse får fast støtte fra Helse- og omsorgsdepartementet. Helsedirektoratet har informert meg om at arrangøren bak schizofrenidagene har søkt om midler for å etablere dette som et nasjonalt knutepunkt for psykisk helse. Helsedirektoratet har støttet schizofrenidagene med tilskudd på kr 300 000 over flere år, også i 2009. Støtte til arrangementet avgjøres fra år til år på grunnlag av søknad.

Utgifter bør søkes dekket gjennom deltageravgifter, noe som er vanlig praksis ved de fleste andre faste arrangementer på ulike fagområder. Regjeringen ønsker at det skal gis offentlig støtte til ulike konferanser på psykisk helsefeltet, men ikke å sette en konferanse i en særstilling. Det kan gi uheldige signaler i forhold til andre arrangører.

SPØRSMÅL NR. 1338**Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy****Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Det har gjennom de siste to årene blitt gitt generelle føringer til de regionale helseforetakene om å styrke behandlings- og rehabiliteringstilbudene til tinnitusrammede.

Sett i sammenheng med manglende eller oppnådde effekter disse føringene har hatt, hvilke konkrete tiltak vil statsråden gjennomføre for å sikre de mange tusen tinnitusrammede et faglig forsvarlig behandlings- og rehabiliteringstilbud?»

BEGRUNNELSE:

I dag er ca. 15 prosent av Norges befolkning rammet av tinnitus i en eller annen grad. 50 000 av disse har en så alvorlig tilstand at det medfører sterkt nedsett livskvalitet og uførhet. Tinnitus er en tilstand som forverrer seg over tid. Det er derfor viktig at riktig behandling og rehabilitering settes i gang raskt etter diagnostisering.

I 2005 kom rapporten "Behandlingstilbud til tinnitusrammede", utgitt av Sosial- og helsedirektoratet.

Rapporten avdekker svakheter i tilbudet til tinnitusrammede, og viser til hvilke endringer som må til for å få en god behandling og rehabilitering av denne gruppen. I oppdragsdokumentene til spesialisthelsetjenesten i 2007 og 2008 ble det lagt inn en generell bestilling om å bedre situasjonen for tinnitusrammede. Tinnitusundersøkelsen i 2008 viser at få eller ingen bedringer har skjedd.

Svar:

Det er riktig at det i oppdragsdokumentene for 2007 og 2008 til de regionale helseforetakene er stilt krav om at de skal sikre behandlings- og rehabiliteringstilbud til tinnitusrammede. Dette er nettopp tiltak for at de tinnitusrammede skal få et faglig forsvarlig behandlings- og rehabiliteringstilbud.

Hørselshemmedes Landsforbund orienterte i et møte med statssekretær Sundsbø om en undersøkelse de gjorde i september 2008 av tilbudet ved landets hørselssentraler, den såkalte tinnitusundersøkelsen. De mener på bakgrunn av den at tilbudet er mangelfullt.

I brevet til de regionale helseforetakene om utfyllende rapportering på oppdragsdokumentet, ba Helse- og omsorgsdepartementet om rapportering på oppdraget i forhold til relevante funn fra undersøkelsen til Hørselshemmedes Landsforbund. Tre av de

fire regionale helseforetakene ga i tilleggssrapporteringen et svar som viser at de er godt i gang med arbeid for å sikre et bedret behandlings- og rehabiliteringstilbud til tinnitusrammede. Det siste helseforetaket har Helse- og omsorgsdepartementet en videre dialog med for å få en bedre rapportering på området.

Helsedirektoratet følger opp rapporten ”Behandlingstilbud til tinnitusrammede”, som stortingsrepresentanten viser til. Helse- og omsorgsdepartementet har dialog med direktoratet i denne forbindelse.

Jeg er enig med stortingsrepresentanten i at riktig behandling og rehabilitering må settes i gang raskt etter diagnostisering for tinnitusrammede. I denne forbindelse er det relevant å vise til de nye prioriteringsveilederne som utarbeides i et samarbeid mellom de regionale helseforetakene og Helsedirektoratet. De skal bidra til at pasientene prioriteres likere uavhengig av hvor i landet de bor. Det er under ferdigstillelse en prioriteringsveileder for øre-nese-hals der også maksimale ventetider for behandling av tinnitusrammede blir behandlet.

Jeg mener denne gjennomgangen viser at det er gjennomført flere konkrete tiltak for å gi et bedre tilbud til de tinnitusrammede. De regionale helseforetakene har igangsatt og planlagt videre tiltak i den hensikt å fortsatt bedre tilbudet.

SPØRSMÅL NR. 1339

Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 22. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Den 21. april gav statsråden overfor ordføreren i Rendalen uttrykk for at spørsmålet om hvorvidt det skulle gis fellingstillatelse for ulveflokkene i Osdalen i Rendalen kommune, skulle gis en rask avklaring i departementet. Nå er det gått snart to måneder og sauen er sluppet. Spørsmålet om ulvene i Osdalen er et spørsmål om være eller ikke være for rovdyrforliket da disse ulvene er etablert langt utenfor forvaltningsområdet og krever en avklaring.

Når vil avgjørelse i denne saken kunne forventes?»

Svar:

Behandling av klagesaken om avslag på uttak av ulvene i Osdalsreviret har vært utfordrende og tidkrevende. Det har vært behov for grundige vurderinger av hensyn til de ulike sider av saken.

Miljøverndepartementet har nå tatt endelig avgjørelse i saken, og jeg viser til vedtak av 17. juni 2009 for utfyllende informasjon.

SPØRSMÅL NR. 1340**Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 22. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Saueeierne i Stange kommune i Hedmark er sterkt plaget av en radiomerket ulvetispe. Det skal visstnok også være en hannulv i området.

Hva vil statsråden bidra med slik at ulven ikke blir i den såkalte rovdryfrie sonen og dreper flere beitedyr?»

BEGRUNNELSE:

Svært mange sauer er blitt drept eller skadet av en radiomerket ulvetispe. Området skal være rovdryffritt, men det virker ikke som dette betyr noe. Det som nå skjer er at ulven blir jaget fra sted til sted uten at dette hjelper noe. Mange ønsker heller en fellings-tillatelse på ulven før skadene blir enda større, og saueeierne gir opp denne type næring. Forøvrig skaper tilstedeværelse av rovdyr også en stor uro og bekymring blant store deler av befolkningen i distriktet.

Svar:

Ulv har stor vandringskapasitet, og på denne tiden av året er det normalt at fjorårsvalpene vandrer ut av sine fødselsrevir. Hvor disse unge ulvene vandrer er det ikke mulig å forutse, og det er vanskelig å unngå at det fra tid til annen også vil komme ulv inn i pri-

oriterte beiteområder for sau. Slike situasjoner må håndteres fortløpende, og jeg er opptatt av at dette skal skje på en slik måte at skadeomfanget begrenses til et minimum.

Jeg er kjent med at det den siste tiden har vært to ulver i Stange kommune, ei radiomerket og genetisk viktig ulvetispe (Galventispa) samt et umerket individ. Fylkesmannen i Hedmark har gitt skadefellings-tillatelse på den sistnevnte, men det har ikke lyktes fellingslaget å felle ulven. Ettersom den skandinaviske ulvestammen er sterkt preget av innavl, og derfor er avhengig av jevnlig innvandring fra den finsk-russiske bestanden, ble det i første omgang iverksatt skremmingsforsøk av Galventispa. Jeg vurderer skremmingsforsøkene som vellykket i og med at ulven vandret ut av området og at den akutte skadesituasjonen forårsaket av denne ulven opphørte.

Ettersom Galventispa er en genetisk viktig ulv, har vi i første omgang ønsket å gjennomføre tiltak som både ivaretar hensynet til den skandinaviske ulvestammen og beitebrukerne i området. Direktoratet for naturforvaltning følger kontinuerlig vandringsene til den radiomerkete ulvetispa, og situasjonen blir vurdert fortløpende. Dersom det oppstår endringer mht skade/skadepotensial, må situasjonen vurderes på nytt.

SPØRSMÅL NR. 1341**Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 23. juni 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Mener statsråden at intensjonene i lov om folke-trygd blir ivaretatt i forskriftene, f.eks. bestemmelse-ne i § 10-6 Stønad til bedring av funksjonsevnen i dagliglivet?»

BEGRUNNELSE:

I § 10.7 i Folketrygdloven er det nevnt ulike ytelser og tiltak som kan gis til personer som er berettiget til stønad til bedring av funksjonsevnen i dagliglivet (§ 10.6), deriblant:

h) motorkjøretøy eller annet transportmiddel.

Utgangspunktet for spørsmålet er en person som er uføretrygdet på grunn av lammelser og kroniske smerter. Hun kjører i dag en stor kassebil med spesialutstyr, bl.a. håndbetjening. Bilen er utstyrt med sovebenk slik at hun kan legge seg ned i bakrommet når det er nødvendig. Personen er selvhjulpent i selve bruken av bilen, men må på grunn av sterke smerter som utløses av at hun sitter, kjøre til side og legge seg på sovebenken på noe lengre turer.

Bilen er nå eldre enn det som kreves for å kunne søke om ny stønad og trenger utskifting. Utgifter til drift og vedlikehold er uforholdsmessig store, det er dessuten et spørsmål om sikkerheten når en kjører en så gammel bil.

Hun har søkt om å få støtte til et tilsvarende kjøretøy. Hun har fått innvilget stønad til kjøretøy i gruppe 1. Forskriftens bestemmelser om støtte til anskaffelse av kjøretøy i gruppe 2 (kassebil) er imidlertid innskjerpet. Det vurderes støtte til kjøp av kassebil bare i de tilfeller at pasienten selv ikke kan komme inn og ut av bilen uten ved hjelp av en heiseanordning. Det er ikke gitt noe rom for skjønn når det gjelder å vurdere slik støtte i andre situasjoner.

Søknaden om støtte til kjøretøy i klasse 2 har vært behandlet og avslag gitt i alle instanser opp til trygderetten. Trygderetten uttaler at det går an å forstå at et slikt kjøretøy kan være hensiktsmessig i vedkommende situasjon, men sier at gjeldende forskrift ikke gir rom for å vurdere eller innvilge dette.

Spørsmålet er om forskriften, ved ikke å åpne for bruk av skjønn ved søknader om kjøretøy i gruppe 2 ut over behov for heisanordninger, innskrenker klientens rettigheter til "tiltak som er nødvendige og hensiktsmessige for å bedre medlemmets funksjonsevne i dagliglivet".

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet vises det til at en person som tidligere har fått stønad til en tilpasset kassebil som nå er eldre enn det som kreves for rett til ny stønad til bil, har fått innvilget stønad kun til ordinær bil (gruppe 1) og ikke kassebil med rampe eller heis (gruppe 2) som hun har søkt om. Avslaget på stønad til bil i gruppe 2 er begrunnet med at vedkommende ikke fyller forskriftens vilkår om at man "ikke kan komme seg inn og ut av bilen på egen hånd, uten å bruke heis eller rampe". I den forbindelse stilles det spørsmål om forskriften, ved ikke å åpne for bruk av skjønn ved søknader om kjøretøy i gruppe 2, innskrenker rettighetene etter loven.

Folketrygdloven § 10-6 gir den som har fått sin funksjonsevne i dagliglivet vesentlig og varig nedsatt på grunn av sykdom, skade eller lyte rett til stønad til tiltak som er nødvendige og hensiktsmessige for å bedre funksjonsevnen. Når folketrygdloven gir rett til stønad til hjelpemidler, er det således ikke snakk om en ubegrenset rett. For det første ligger det en begrensning i at tiltaket ikke bare må være hensiktsmessig, men også nødvendig. Det innebærer at hjelpemidler som ikke direkte avhjelper det aktuelle funksjonsproblemet i utgangspunktet ikke omfattes, og at loven heller ikke gir rett til optimale hjelpemidler. For det andre ligger det en begrensning i at stønad ikke nødvendigvis gis med full dekning av kostnadene.

Folketrygdloven § 10-7 angir i hvilken form stønad kan gis. Etter første ledd bokstav h kan stønad gis til motorkjøretøy. Vilkårene for slik stønad er med hjemmel i sjette ledd nærmere regulert i forskrift om stønad til motorkjøretøy eller annet transportmiddel. Etter en forskriftsendring i 2003 oppstilles det et skil-

le mellom biler i gruppe 1, hvor stønad behovsprøvd mot inntekt gis i form av et tilskudd (i dag inntil 144 140 kroner) og biler i gruppe 2, hvor kostnaden etter behovsprøving mot inntekt kan dekkes fullt ut i form av et rente- og avdragsfritt lån som avskrives ved innlevering av bilen. Tilskuddet til bil i gruppe 1 kan benyttes fritt av stønadsmottakeren til å anskaffe bil etter eget ønske, herunder spesialtilpasset bil. Den reelle forskjellen mht. hvilken av bilgruppene man får stønad til vil derfor være om man får dekket hele eller bare deler av kostnaden.

I forskriften § 2 oppstilles som vilkår for å få stønad til bil i gruppe 2, i tillegg til de øvrige vilkår for å få rett til stønad til bil, at man ikke kan komme seg inn og ut av bilen uten ved hjelp av heis eller rampe. Den spesialtilpasningen som er gjort i gruppe 2-biler skal nettopp avhjelpe tilfeller hvor man ellers ikke kan komme inn i bilen. Når forskriften særbehandler disse tilfellene, er det fordi funksjonsnedsettelsens karakter objektivt medfører behov for en annen og dyrere type bil. Når forskriften ikke åpner for skjønn slik at også andre med spesielle behov kan få dekket tilpasninger fullt ut, må det ses i lys av at loven altså ikke gir en ubetinget rett til spesialtilpasning. Jeg mener at det heller ikke ville være hensiktsmessig å åpne for å basere retten til gruppe 2-bil på et videre skjønn. Mange vil i varierende grad kunne påberope seg spesialbehov, slik at en skjønnsmessig regel ville innebære avgrensingsproblemer mht. både likebehandling og kostnader.

For øvrig vil jeg bemerke at selv om forskriften avgrenser hvilke typetilfeller som skal innvilges bil i gruppe 2, gir Arbeids- og velferdsdirektoratets retningslinjer en åpning for at vurderingen i visse tilfeller kan være lempeligere mht. om vilkårene er oppfylt:

"I spesielle tvilstilfeller skal en ved vurderingen av om vilkårene for gruppe 2 bil er oppfylt, ta hensyn til at medlemmet skal bli mest mulig selvhjulpent. Som eksempel kan nevnes tilfeller der medlemmet vil klare seg med en gruppe 1 bil og tilhenger med bistand, mens dersom medlemmet hadde fått stønad til en gruppe 2 bil, ville medlemmet klart seg uten bistand."

Jeg mener på denne bakgrunn at forskriftens særbehandling av dem som fyller vilkårene for stønad til bil og som har en funksjonsnedsettelse som gjør at de ikke kan komme seg inn i bilen uten ved hjelp av rampe eller heis er i samsvar med intensjonene i loven.

Jeg vil avslutningsvis vise til at Regjeringen har nedsatt et offentlig utvalg som skal se på hjelpemiddelområdet og vurdere organisering, finansiering og regelverk. Et av de forhold som vil bli drøftet i utvalgets utredning er forholdet mellom rettigheter og skjønn på hjelpemiddelområdet mer generelt. Utvalget skal levere sin innstilling 1. desember 2009.

SPØRSMÅL NR. 1342**Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen****Besvart 18. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Samarbeidsprosjektet Solskolen mellom ARC-aid/Elkem Solar/Vest-Agder fylkeskommune med Kvadraturen skolesenter og Kisuma Politec i Kenya er unikt i forhold til internasjonalisering, utvikling og testing av solcelleteknologi og kompetanseutveksling mellom skolene.

Vil statsråden legge grunnlag for at dette unike miljø- og utviklingsprosjektet nå blir prioritert med sine første utredningsmidler i neste års statsbudsjett?»

BEGRUNNELSE:

I Vest-Agder er Solskole-prosjektet fortsatt et viktig prosjekt mellom Kenya og ARC-aid/Vest-Agder fylkeskommune og Elkem Solar. Nylig monterte Elkem Solar nye solceller på ARO utviklingssenter, i samarbeid med Kvadraturen skolesenter. Båndene er styrket til Kisumu Polytechnic College, de representerer et solid faglig og administrativt fundament i.f.t. kenyanske myndigheter. Det unike med Solskolen er at ungdommer i Norge og Kenya sammen legger grunnlaget for et enestående miljø- og utviklingsprosjekt. ARO Fablab er også på plass og blir en solid plattform å bygge videre på i forhold til Solskolen og satsing på ren energi/vannsamling. Det er mulig at Rogaland fylkeskommune også engasjerer seg i Solskole-prosjektet til høsten.

Jeg viser ellers til merknad i St.prp. nr. 1, utenrikskomiteens budsjett for 2009, 4.1.16 Kap. 161, som omhandler nevnte sak, og viser til faglig vurdering i Utenriksdepartementet/Norad.

Svar:

Ren energi er et satsingsfelt i denne regjeringens utviklingssamarbeid. Energi er en nøkkelfaktor for å skape vekst og utvikling. Ved å utnytte alle lands potensial for fornybar energi kan også utslippene av klimagasser reduseres betydelig. Norge har lang og om-

fattende erfaring fra vannkraftsektoren. I tillegg er det de seinere år blitt bygget opp et bredt fagmiljø i Norge på solenergi. Dette er noe vi ønsker å nyttiggjøre oss i utviklingsarbeidet.

Utenriksdepartementet og Norad mottok søknaden om støtte til prosjektet på sensommeren 2008 sammen med et brev fra ARC-Aid datert 22. august stilet til statssekretær Gulbrandsen hvor det bes om et møte med Utenriksdepartementet for å presentere og diskutere prosjektet. Et slikt møte ble avholdt 20. oktober. Norad deltok også på møtet. Fra prosjektet møtte daglig leder for ARC-aid Kjellan Spinnangr og rektor ved Kvadraturen videregående skole, Knut Aasen. Siden søknaden også var sendt Norad, ble det på møtet vedtatt at Norad skulle overta ansvaret for behandlingen av søknaden.

I brev til ARC-aid datert 10.03.09 har Norad avslått søknaden. Norad vurderer prosjektet som et kreativt og ambisiøst opplegg for å bidra til å utvikle nye energiløsninger og for å spare og skape ressurser i nærmiljøet. Norad anfører at prosjektet er ressurskrevende (NOK 28 mill over en femårsperiode), og er forbundet med høy risiko. Prosjektet mangler i følge Norad lokal forankring og sannsynliggjøring av langsiktig bærekraft, og avslår søknaden på denne bakgrunn.

ARC-aid reiser saken på nytt overfor Utenriksdepartementet i brev til statssekretær Gulbrandsen datert 23.mars 2009. Utenriksdepartementet har på denne bakgrunn gått igjennom Norads beslutningsgrunnlag. Norad har etter Utenriksdepartementets oppfatning gjennomført en grundig og innsiktsfull vurdering av prosjektet.

Jeg beklager derfor å måtte meddele at det ikke vil bli avsatt midler til prosjektet på neste års statsbudsjett. Samtidig kan jeg forsikre representanten Larsen at selv om vi ikke har funnet å kunne støtte dette konkrete prosjektet, er solenergi et prioritert innsatsområde i vårt utviklingssamarbeid.

SPØRSMÅL NR. 1343**Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 19. juni 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Viser til tidligere korrespondanse om div. utfordringer innen Innovasjon Norge og norske ambassader.

Vil nærings - og handelsministeren redegjøre for hvordan situasjonen er nå med de forhold vi tidligere har tatt opp (se begrunnelse), og kan nærings - og handelsministeren garantere at hverken Innovasjon Norge eller norske ambassader bryter forretningsrelaterte lover i vertslandene (inkl. skatte - og avgiftsunndragelser og valutasmugling), eller bryter Wienkonvensjonen om diplomatisk representasjon?»

BEGRUNNELSE:

Viser til dagens stortingsmøte, 12. juni 2009, der Fremskrittspartiets forslag (i saken om "Interesser, ansvar og muligheter. Hovedlinjer i norsk utenrikspolitikk") om at regjeringen tar initiativ til en ekstern, uavhengig evaluering av den norske ambassade- og konsulatstrukturen med den hensikt å klargjøre i hvilken grad denne understøtter norsk næringsliv og norske borgeres interesser i utlandet. Dette forslaget fikk dessverre kun FrPs stemmer.

Undertegnende håper allikevel at nærings - og handelsministeren og utenriksministeren vil vurdere dette. Undertegnede viser i den sammenheng til Riksrevisjonens rapport om Innovasjon Norge, som viser behov for en enda større evaluering der den norske ambassade - og konsulatstrukturen også ses på.

Undertegnende viser til tidligere skriftlige spørsmål fra undertegnede og stortingsrepresentant Kåre Fostervold:

- Dokument nr. 15:759 (2006-2007), 15. mars 2007
- Dokument nr. 15:764 (2006-2007), 16. mars 2007
- Dokument nr. 15:822 (2006-2007), 26. mars 2007
- Dokument nr. 15:823 (2006-2007), 26. mars 2007

I tillegg til brev sendt fra oss begge (angående konflikt NBF og Innovasjon Norge i Beijing) mandag 12. mars 2007.

Svar:

Forholdet mellom Innovasjon Norge og utenrikstjenesten er regulert i Lov om Innovasjon Norge og

en egen avtale mellom Utenriksdepartementet og Innovasjon Norge av 2007. Det legges opp til nært og godt samarbeid mellom Innovasjon Norge og utenriksstasjonene i utlandet.

I mange land er Innovasjon Norges utsendinger anmeldt diplomatisk eller konsulært, og dermed formelt en del av utenriksstasjonene. I andre land har Innovasjon Norge etablert egne filialer, men samarbeider også der nært med norske utenriksstasjoner. I land der Innovasjon Norge ikke har egne medarbeidere eller utsendinger, representerer utenriksstasjonene Innovasjon Norge.

Det er en selvfølge at alle ansatte i norsk utenrikstjeneste følger lover på tjenestestedet, inklusive de lover og regler som er utledet av Norges internasjonale traktatforpliktelser.

Dette gjelder alt personell på våre utenriksstasjoner, uansett om de opprinnelig kommer fra Innovasjon Norge, andre deler av statsadministrasjonen eller Utenriksdepartementet. Dette gjelder også uansett anmeldelsesstatus i tjenestelandet.

Det er i spørsmålet vist til Wienkonvensjonen om diplomatisk og konsulært samkvem, og stortingsrepresentant Rytman har i tidligere spørsmål, som det henvises til, stilt spørsmål ved hvorvidt den bistand som ytes til norske bedrifter og enkeltpersoner gjennom utenriksstasjonene og Innovasjon Norge, er i overensstemmelse med det generelle forbudet i konvensjonen mot at det drives kommersiell virksomhet ved utenriksstasjonene.

Å fremme norske økonomiske interesser i utlandet, inngår som en naturlig og viktig del av utenriksstasjonenes arbeid. Å bistå norske bedrifter og norske kompetansemiljøer i deres arbeid i og overfor andre land, er ikke unikt for norsk utenrikstjeneste og norske utenriksstasjoner. Dette er regulær virksomhet for alle lands utenrikstjenester.

Slik virksomhet utøves innen rammen av den nevnte Wienkonvensjonen om diplomatisk og konsulært samkvem og i samsvar med vertslandets lover. I dette ligger det at den bistand som ytes ikke kan ha karakter av kommersiell virksomhet. Det anses imidlertid ikke å være i strid med forbudet mot kommersiell virksomhet at utenrikstjenesten tar gebyrer for noen av de tjenester som ytes til egne lands borgere, såfremt dette kun er ment å dekke påløpte kostnader. Dette er for Norges del nedfelt i en egen gebyrtariff for utenrikstjenesten.

SPØRSMÅL NR. 1344**Innlevert 12. juni 2009 av stortingsrepresentant Vera Lyseklætt****Besvart 23. juni 2009 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at rettskraftige dommer mot barnevernet effektueres?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært tilfeller i samiske områder hvor barn via hastebehandlinger fra barnevernets side er blitt tatt fra biologiske foreldre eller familiemedlemmer som har fungert som beredskapshjem. Saker som har vært ført for retten har skapt debatt om et barns rettighet til identitet, språk-, kultur-, familie-, slekts- og næringstilhørighet.

I en sak om hvor en liten samisk gutt skulle bo, la Indre-Finnmark Tingrett i dom av 03.april 2007 vekt på at språk og kulturell tilknytning har betydning for barnets rettstilling og retten viste til at dette fremgås av internasjonal rett. Retten bestemte at gutten skulle tilbakeføres til samisk fosterhjem som tidligere hadde fungert som beredskapshjem for gutten. Denne saken ble anket av barnevernet og de vant fram i lagmannsretten. Dommen fra lagmannsretten ble imidlertid satt til side av Høyesterett 10.juni 2008. Det er derfor dommen fra Indre-Finnmark Tingrett som er rettskraftig. Likevel bor gutten fortsatt i et ikke-samisk fosterhjem og barnevernet har ikke etterlevet dommen fra Indre-Finnmark Tingrett.

Svar:

Som Barne- og likestillingsminister er jeg opptatt av at alle barnevernsaker behandles på en god og faglig forsvarlig måte, hvor både hensynet til barnets beste og partenes behov for rettssikkerhet ivaretas. Både barnevernloven og tvisteloven inneholder som kjent mange rettsikkerhetsgarantier for partene i en barnevernsak. Barnevernet skal, som alle andre, innrette seg etter rettskraftige dommer. Dersom dommen går ut på omsorgsovertakelse, vil det kunne ta noe tid å gjennomføre plasseringen av barnet.

Stortingsrepresentant Vera Lyseklætt viser i sin begrunnelse for spørsmålet til en konkret barnevernsak i Finnmark. I denne saken ble avgjørelsen fra tingretten rettskraftig 11. november 2008, da lagmannsretten hevet saken. Jeg har undersøkt saken med Fylkesmannen i Finnmark og barnevernet jobber etter det opplyste fortsatt med saken. Jeg kommenterer generelt ikke konkrete barnevernsaker fordi det ligger mye personsensitive opplysninger i slike saker. Derfor ber jeg om forståelse for at jeg ikke kan kommentere denne saken nærmere.

SPØRSMÅL NR. 1345**Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 25. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«En kvinne har tatt ryggoperasjon ved Bergen Spine Center. Hun får avslag på søknaden om å få dekket utgiftene til operasjonen, til tross for at en annen pasient som tilhører samme helseforetak for kort tid siden fikk dekket sine utgifter.

Er statsråden tilfreds med at tilfældigheter i forhold til hvilken spesialist som anbefaler behandlingen, skal avgjøre om man får behandling eller ikke, eller at det er den enkeltes lommebok som skal avgjøre det; vil statsråden sørge for at disse operasjonene skal dekkes av det offentlige?»

BEGRUNNELSE:

Bergen Spine Center er et nytt og moderne sykehus med ryggbehandling som spesialfelt. Helsedepartementet har gitt BSC offentlig godkjenning etter regelverk som gjelder for alle sykehus. BSC tar i mot pasienter til ryggvurdering fra hele landet. Alle pasienter med henvisning betaler vanlig egenandel for poliklinisk undersøkelse av ryggtilstanden. Den typen ryggoperasjoner som i dag gjøres på Bergen Spine Center har vist seg å gi mange pasienter som har slitt med store ryggproblemer et helt nytt liv etter operasjonen, men dessverre har det vist seg at flere som har

bedt om å få tatt en ryggoperasjon ved Bergen Spine Center, får beskjed om at helseforetaket ikke vil betale operasjonene. Dette på tross av at man kan vise til svært gode resultater, og at det ikke finnes tilsvarende tilbud i det offentlige helsetilbudet. Når man i tillegg vet at Helse Sør Øst har dekket kostnadene til en persons operasjon, mens man fra foretakets side har nektet denne kvinnen å få dekket nøyaktig den samme operasjonen. Så betyr jo dette at det er den enkeltes lommebok som skal avgjøre hvorvidt man kan bli frisk eller ikke, noe jeg stiller meg undrende til at statsråden vil akseptere.

Svar:

Jeg har forelagt spørsmålet for Helse Sør-Øst RHF som gir følgende svar:

”Helse Sør-Øst RHF har ikke mulighet til å kommentere de konkrete pasienthistoriene det er referert til, men gir svar på et generelt grunnlag.

Helse Sør-Øst RHF er opptatt av å gi et likeverdig tilbud til pasientene. Dette betyr ikke at en gruppe pasienter har krav på samme tilbud. Hver pasient blir vurdert individuelt, og for utenforstående som ikke kjenner den enkelte pasients helseproblem, kan det synes som det gis ulikt behandlingstilbud.

Pasientens helsetilstand vil være avgjørende for behandlingstilbudet som gis, og det vil være behandlende lege som anviser behandlingen. Pasienten skal alltid tas med på råd når behandlingstilbud utformes, men det er ikke slik at en pasient selv kan velge type operasjon.

Dersom det for en pasient blir bestemt en operasjon som behandling, vil pasienten ut fra fritt sykehusvalg ha mulighet til å søke seg til både offentlige og private sykehus som utfører denne operasjonen. Mo-

menter som rett til nødvendig helsehjelp, ventetid og kapasitet vil være grunnlag for behandlingstilbudet pasienten da får.

I noen svært sjeldne tilfeller vil der være slik at et helseforetak etter grundig vurdering av pasienten finner at ikke de eller andre helseforetak/leverandører med avtale med et regionalt helseforetak kan tilby den behandling som er ønsket for pasienten ut fra pasientens helsetilstand. I slike tilfeller kan det være nødvendig å kjøpe enkeltstående operasjoner for å oppfylle pasientens rett til nødvendig helsehjelp. Dette betyr ikke at andre pasienter med samme diagnose vil ha rett til samme behandling. Det vil være en grundig vurdering av den enkelte pasients helsetilstand sett i forhold til den behandling som kan tilbys som avgjør behandlingen.

Kjøp av helsetjenester hos private tilbydere er generelt sett betinget av at vi eller en annen region har avtale med den private tilbyder om denne tjenesten. Når pasienter benytter seg av kjøpsavtaler Helse Sør-Øst RHF eller andre har med private aktører, vil det kunne forekomme at en pasient kan bli behandlet hos en privat aktør, mens den påfølgende ikke får slikt tilbud da kvoten det er kjøp tjeneste for er oppfylt.

Dersom dette er en pasient med rett til nødvendig helsehjelp, vil det også være satt en frist for når pasienten skal ha påbegynt sin behandling, og Helse Sør-Øst RHF er da forpliktet til å skaffe pasienten behandling i det offentlige eller ved kjøp av tjeneste hos privat aktør.

Helse Sør-Øst RHF tilstreber en likeverdig behandling av pasientene der hver pasient blir vurdert og behandlet individuelt ut fra sine helseproblemer. Vi er svært opptatt av at det ikke skal være tilfeldigheter som avgjør pasients behandling og har stor tiltro til de vurderingene som blir foretatt i våre helseforetak.”

Jeg håper at dette er et fyllestgjørende svar.

SPØRSMÅL NR. 1346

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Sykepleiestudenter må selv betale for hepatitt B-vaksine, i motsetning til legestudenter og tannlegestudenter. Folkehelseinstituttet har i 2007 anbefalt at også studenter i sykepleie får denne vaksinen gratis. Folkehelseinstituttet påpeker en klar risiko for smitte ved sprøytehåndtering. I så måte er studenter mer i risikozonen enn ferdige utdannede sykepleiere.

Vil statsråden ta en beslutning og gi hepatitt B-vaksine til studenter i sykepleie?»

Svar:

Det er korrekt som representanten Dāvøy påpeker, at Folkehelseinstituttet i 2007 anbefalte at sykepleiestudenter, under gruppen helsefagstudenter som utsettes for smittefare under utdanningen i Norge, tilbys gratis vaksine dekket av Folketrygden.

I henhold til forskrift 28. juni 2007 nr. 814 om stønad til dekning av utgifter til viktige legemidler mv (blåreseptforskriften) § 4 nr. 3 skal Hepatitt B-vaksine brukes før og etter eksponering etter retninglinjer gitt av departementet. I henhold til depar-

tementets Rundskriv om endring i ”blåreseptforskriften” og retningslinjer for immunisering mot hepatitt A og B som refunderes av Folketrygden, Rundskriv I-27/2000, er følgende helsefagstudenter allerede er dekket av ordningen: Studenter i medisin, operasjons-sykepleie, anestesisykepleie, intensivsykepleie, jordmorfag, odontologi, tannpleie og bioingeniørfag.

Anbefalingen fra Folkehelseinstituttet om også å inkludere sykepleiestudenter var en av en rekke anbefalinger vedrørende hepatitt B-vaksine. Det ble blant annet foreslått å inkludere flere andre risikogrupper under ordningen: Seksualpartnere til stoffmisbrukere, alle innsatte i fengsler, hiv-smittede og

voldtektsofre. I tillegg ble det foreslått å screene alle gravide for hepatitt B-infeksjon og å innføre hepatitt B-vaksine som en del av barnevaksinasjonsprogrammet.

Jeg deler representanten Dāvøys vurdering i at det virker urimelig ikke å inkludere alle helsefagstudenter (inkludert studenter i sykepleie) som utsettes for smittefare under utdannelsen, i ordningen. Inkludering av ytterligere helsefagstudenter vil imidlertid ha både budsjettmessige og administrative konsekvenser. Departementet utreder for tiden konsekvensene av forslagene fra Folkehelseinstituttet og vil eventuelt komme tilbake til saken.

SPØRSMÅL NR. 1347

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Innsamlingsaksjonen ”Sykehuset i våre hender” har besluttet å innstille aktiv innsamling av gaver til Stavanger universitetssykehus (SUS) fordi de opplever det problematisk at styret for Helse Vest skal godkjenne gaver som er øremerket dette sykehuset.

Mener statsråden at gjeldende retningslinjer balanserer hensynet til styring mot hensynet til lokalt engasjement for sykehusene på en tilfredsstillende måte?»

BEGRUNNELSE:

Et enstemmig styre i innsamlingsaksjonen «Sykehuset i våre hender» gikk onsdag kveld inn for at videre aktive innsamlinger skal stilles i bero fordi de ikke kan akseptere at Helse Vest skal godkjenne gaver som er øremerket for SUS. De siste 25 årene har aksjonen gitt sykehuset medisinske tekniske gaver for i alt 125 millioner. Dette betyr at Rogalands befolkning årlig har gitt 5 millioner kroner til sitt lokale sykehus. I gjeldende retningslinjer fra Helse Vest heter det blant annet:

«Det forutsettes at gaver av uvanlig art eller størrelser, eller gaver som kan ha innvirkning på foretakets vedtatte strategier eller prioriteringer, forelegges styret (Helse Vest) før gaven aksepteres».

Svar:

I foretaksmøter som ble avholdt med de fire regionale helseforetakene i februar 2007, ble det stilt eierkrav om at de regionale helseforetakene skulle utarbeide retningslinjer for helseforetakenes forhold til gaver, stiftelser, legater og fond som tilgodeser formål knyttet til spesialisthelsetjenesten eller driver virksomhet i forbindelse med den offentlige spesialisthelsetjenesten. Det ble forutsatt at retningslinjene skulle gjøres gjennomgående for helseforetaksgruppen. Det er senere gjentatt eierkrav om at retningslinjene skulle utarbeides i fellesskap for de regionale helseforetakene, og retningslinjer ble oversendt Helse- og omsorgsdepartementet høsten 2008.

I foretaksmøte 27. januar 2009 ble det bl.a. stilt følgende eierkrav til Helse Vest RHF:

”Foretaksmøtet viste til retningslinjene for helseforetaka sine forhold til gaver, stiftelser og legat. Retningslinjene er utarbeidet av dei regionale helseforetaka i fellesskap etter oppdrag gitt i foretaksmøta i februar 2007. Foretaksmøtet la til grunn at disse retningslinjene blir lagde til grunn for dei disposisjonane som både Helse Vest RHF og underliggjande helseforetak gjer på området, samt at gjeldande regelverk blir følgd... Foretaksmøtet streka og under at Helse Vest RHF og dei underliggjande helseforetaka skal ha ei særleg merksemd knytt til kva innverknader ein eventuell aksept av mottak av gaver eller utbetalningar frå stiftingar kan ha for helseforetaka sine prioriteringar...”

Styret for Helse Vest RHF vedtok gjeldende retningslinjer for helseforetakene sitt forhold til gaver, stiftelser og legater i styremøtet 17. oktober 2008, og retningslinjene er formelt forankret i hvert helseforetak gjennom styringsdokumentene for 2009.

Bakgrunnen for eierkravet er å sikre at helseforetakene har et profesjonelt og ryddig forhold til stiftelser og legater og at gaver blir brukt til formålet. I tillegg har retningslinjene til hensikt å sikre at mottak av gaver blir forsvarlig vurdert i forhold til habilitetsspørsmål, lover og regler, etiske og omdømmemessige problemstillinger og om gaver har kommersielle motiv.

Mottak av gaver, for eksempel avansert medisinsk teknisk utstyr, vil medføre økte driftskostnader som må ses i sammenheng med den helhetlige prioriteringen innenfor foretaket. Slike gaver kan påvirke både bemanningssituasjonen til det aktuelle fagområdet, foretakets prioriteringer og utvikling av behandlingstilbudet i regionen, herunder påvirke oppgavefordelingen mellom sykehusene i regionen. Dette er viktige og strukturelle spørsmål som det er naturlig at styret for det regionale helseforetaket har et helhetlig ansvar for.

Det var en sentral utfordring ved utformingen av retningslinjene å finne balansen mellom hensynet til å sikre at ledelsen i virksomheten blir utøvd på selvstendig grunnlag – og hensynet til at gaver, donasjoner m.v. blir forvaltet i samsvar med givers uttrykte ønsker. Ved utformingen var det også viktig ikke å rokke ved selve giverpraksisen. Tvert i mot var det et mål for arbeidet å støtte opp om den praksisen som var etablert over tid, ved å legge til rette for at den kan utøves på en ryddig og dokumenterbar måte.

Det kan se ut som om det har etablert seg en oppfatning om at alle tilfeller av gaver til et helseforetak

skal til behandling i det regionale helseforetaket. Dette er ikke korrekt. Retningslinjene har på dette punkt følgende ordlyd:

”Det forutsettes at gaver av uvanlig art eller størrelse, eller gaver som kan ha innvirkning på foretakets vedtatte strategier eller prioriteringer, forelegges foretakets styre før gaven aksepteres. Likeså forutsettes at gaver som kan påvirke funksjonsfordelingen mellom helseforetak, eller som har konsekvens for investeringsplan skal behandles i styret for RHF før de aksepteres.”

Helse Vest har på denne bakgrunn etablert følgende regime for håndtering av gaver til helseforetak:

- Ordinære gaver kan håndteres administrativt i helseforetaket
- Gaver av uvanlig art eller størrelse som kan ha innvirkning på helseforetakets vedtatte strategier eller prioriteringer må legges fram for styret i helseforetaket før gaven kan aksepteres
- Gaver som kan påvirke funksjonsfordelingen mellom helseforetak eller som har konsekvens for investeringsplan, skal behandles i styret for det regionale helseforetaket.

Jeg vil understreke at det selvfølgelig er positivt med lokalt engasjement for sykehusene og hensikten er ikke å redusere giverglede eller sette stopp for mottak av gaver. Mottak av gaver m.v. må imidlertid skje innenfor de rammene som styret har lagt til grunn. Hovedhensikten med retningslinjene er å avstemme givers ønsker, og mottakers og behov og prioriteringer.

SPØRSMÅL NR. 1348

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 23. juni 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte eller avkrefte at innsatte ved Bastøy fengsel har adgang til internett under soning?»

BEGRUNNELSE:

I VG 15. juni kan vi lese om innsatte ved Bastøy fengsel som rekrutterer kunder via nettsamfunn på internett under soning. De ansatte ved Bastøy fengsel opplyser at de innsatte ikke skal ha tilgang til internett under soning likevel viser det seg at dette er mulig.

Svar:

Dagens regelverk åpner for at innsatte i norske fengsler på nærmere angitte vilkår har adgang til internett under soning. Dette kan for eksempel skje ved at innsatte innvilges permisjoner eller frigang til skole eller arbeid og benytter internett mens de er ute av fengslet. Videre kan innsatte som deltar i undervisning i fengsel, i regi av de ordinære skolemyndighetene på nærmere angitte vilkår gis adgang til en begrenset bruk av internett. Tiltakene bidrar til en god tilbakeføring til samfunnet.

Mange av de innsatte ved Bastøy fengsel har i dag adgang til internett i undervisningsøyemed for å laste ned/innhente informasjon for å kunne forberede

seg til og avlegge eksamen. Kriminalomsorgen og utdanningsmyndighetene har i fellesskap utarbeidet en policy for hvilke typer informasjon som kan lastes ned. All bruk og innhenting av informasjon samt lagring loggføres, slik at man i etterkant kan kontrollere bruken.

Det forutsettes at innsatte som deltar i undervisning i fengsel, først skal gis tilgang til internett etter en konkret og individuell sikkerhetsmessig vurdering. I vurderingen må fengselsleder blant annet se hen til hvilken type lovbrudd innsatte har begått, og fengslets alminnelige sikkerhetsnivå og fangesammensetning.

SPØRSMÅL NR. 1349

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 23. juni 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«En ung mann med en meget stor hjerneskade, som er lenket til rullestol, oppholder seg i Thailand der han får svært god oppfølging på en privat institusjon - Baan-Sabajai. Etter at han kom dit har hans situasjon bedret seg betraktelig og han er i stand til å utføre handlinger som var umulige tidligere. Imidlertid er rullestolen hans i dårlig forfatning og trenger reparasjon. Hverken Nav eller Lørenskog kommune vil bidra til dette siden han ikke bor i Norge.

Kan statsråden bidra til å hjelpe mannen?»

BEGRUNNELSE:

Denne unge mannen er opprinnelig hjemmehørende i Lørenskog kommune. Han har imidlertid bodd i Thailand, på Baan-Sabajai, som er eiet av nordmannen Oscar Jørgensen, i mer enn 12 måneder og får ikke økonomisk hjelp fra Norge ut over minstepensjonen. Tilleggpensjonen som ung ufør har han mistet. Det er Lørenskog kommune som har hjulpet ham med rullestol tidligere. Mannen har det bra i Thailand og sier selv at han heller vil dø enn å måtte forlate stedet hvor han får så god hjelp og hvor han er blitt så mye bedre. Moren reiser til Thailand flere ganger i året for å besøke sønnen og har store utgifter til reisene. Hun kan derfor ikke gi ham økonomisk støtte til utbedring av rullestolen som hun hittil har lagt ut ca. 20 000 kroner for å reparere. Det burde være mulig å hjelpe denne pasienten. Norge og Lø-

renskog kommune sparer store beløp på at han oppholder seg i Thailand og selv har han fått et mye bedre liv - noe som burde telle mer enn alt annet!

Svar:

En person som har fått sin funksjonsevne i dagliglivet vesentlig og varig nedsatt på grunn av sykdom, skade eller lyte, kan få stønad til bedring av funksjonsevnen i dagliglivet og herunder stønad til hjelpemidler, men det er et vilkår at vedkommende er medlem i trygden.

Når en person tar opphold i utlandet og oppholdet er ment å vare eller varer mer enn 12 måneder, er hovedregelen at en person mister sitt medlemskap i folketrygden. Det er en viss adgang til frivillig medlemskap, men medlemskapet for pensjonister omfatter ikke stønad til hjelpemidler som for eksempel rullestol. Dette innebærer at det etter gjeldende regler ikke er anledning til å gi stønad fra folketrygden til rullestol til personer bosatt i utlandet, heller ikke som individuelle unntak.

Som dette eksempelet viser, kan enkelte ha helsemessig gevinst av å oppholde seg i utlandet. Det er likevel slik at flytting til utlandet eller opphold utenlands kan få store konsekvenser for den enkeltes rettigheter i folketrygden. Det er derfor svært viktig at den enkelte tar kontakt med Arbeids- og velferdsetaten på forhånd for å få klarlagt hvilke konsekvenser flyttingen vil få for trygdetilknytningen og ytelsene.

I utgangspunktet må det være den enkeltes sak å vurdere fordeler og ulemper ved emigrasjon.

Til slutt vil jeg opplyse at det såkalte Hjelpemid-

delutvalget skal levere en omfattende utredning av forvaltning, finansiering og organisering av hjelpe-middelområdet innen 1. desember 2009.

SPØRSMÅL NR. 1350

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Kari Kjonaas Kjos

Besvart 23. juni 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Er arbeids- og inkluderingsministeren enig i at dette er uakseptabel lang ventetid for å få tildelt frikort, og hva vil han i så tilfelle gjøre for at ventetiden på tildeling av frikort skjer så tidlig at det ikke hindrer folk i å få kjøpt livsnødvendige medisiner når de trenger det?»

BEGRUNNELSE:

Jeg får stadig henvendelser fra eldre mennesker/pensjonister som har egenandelskort som skal dekke betalte egenandeler ved legebesøk, medisikutgifter o.s.v. Før var det lokale trygdekontoret som behandlet saker om godkjenning av frikort. Det var bare unntaksvis at ikke frikort ble utlevert på dagen. Tilbakebetaling av overskytende beløp skjedde bestandig i løpet av en uke. Etter innføringen av Nav-reformen har ventetiden for tildeling av frikort økt dramatisk. For mennesker med svak økonomi har dette blitt et alvorlig problem. En mann fra Askøy leverte inn sitt korrekte utfylte kvitteringskort på det lokale Nav-kontoret den 24. mars 09. Mannen har nå ventet i 9 uker på sitt frikort og har fremdeles ikke mottatt det. Mannen er kroniker og er avhengig av sin medisin for å kunne fungere i det daglige. Hittil har han hatt utgifter på 6000 kroner til medisiner, som han ikke har fått dekket på grunn av at han mangler frikortet. Denne mannen har heldigvis en liten jobb som gjør at han foreløpig har nok penger til kjøp av livsnødvendige medisiner, men det gjelder dessverre på langt nær alle.

Svar:

Bakgrunnen for ditt spørsmål er at en bruker i Hordaland har ventet i 9 uker på sitt frikort. Jeg er enig i at dette er uakseptabel lang ventetid for å få tildelt frikort. Lang saksbehandlingstid for en rekke ytelser var også begrunnelsen for at Regjeringen i mars la fram St.prp. nr 51 (2008-2009) som la grunn-

lag for styrking av Arbeids- og velferdsdirektoratet og en bedret situasjon for brukerne.

Jeg har innhentet informasjon fra Arbeids- og velferdsdirektoratet når det gjelder behandlingen av frikort. De opplyser at i Hordaland var saksbehandlingstiden på frikort i en periode i vår rundt åtte uker. Dette skyldes den akutte situasjonen i fylket med høye restanser. Henvendelser om frikort skal behandles raskt, men NAV-kontorene har i enkelte perioder av året med særlig mange søknader om frikort måtte bruke noe lenger tid. Fylket har imidlertid iverksatt ulike tiltak for å få ned ventetiden. I følge informasjon som jeg har mottatt, er fylket nå i rute med dette arbeidet.

For de øvrige fylkene har det i hovedsak ikke har vært endringer i saksbehandlingstiden for frikort. Arbeids- og velferdsdirektoratet rapporterer at det er iverksatt informasjons- og veiledningstiltak på området, og at de følger med på utviklingen i saksbehandlingstiden på frikort med sikte på at denne skal være kortest mulig.

Direktoratet melder at søknader om frikort i all hovedsak behandles på det enkelte NAV-kontor. Tre fylker har sentralisert saksbehandlingen – Hordaland, Akershus og Sogn- og Fjordane. Alle frikort sendes ut sentralt. Ordningen med sentral utsendelse av frikort ble innført 1. mai 2007. Dette var et ledd i å sikre mer enhetlige saksbehandlingsrutiner, samt forberede brukere på framtidige endringer på helse-refusjonsområdet.

Som omtalt i St.prp. nr. 51 (2008-2009) tas det sikte på at automatisk frikortordning skal implementeres så raskt som mulig i 2010. Oppgavene blir da overført til Helsedirektoratet som en del av helserefusjonsreformen. Egenandeler vil da innrapporteres elektronisk fra leger, apotek mv. Når egenandelstaket er nådd, vil bruker automatisk få tilsendt et frikort i posten. Et sentralt formål med den nye løsningen er å lette situasjonen for brukerne sammenlignet med dagens ordning.

SPØRSMÅL NR. 1351**Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 25. juni 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Lund-kommisjonens leder uttaler i dag at han frykter norsk misbruk av svensk overvåkingsinformasjon. I Sverige er det nemlig lov å avlytte telefon-samtaler og overvåke tekstmeldinger og e-post fra Norge. "Jeg tror ikke vi skal være så naive at vi tror at ikke de hemmelige tjenestene får hånd om det", sier Kjetil Lund til NRK i dag. KrF er svært bekymret for dette, ikke minst i lys av etterforskningen av FOST.

Deler justisministeren denne bekymringen, og hva vil han gjøre for å hindre misbruk av informasjon?»

BEGRUNNELSE:

Kommunikasjonen mellom nordmenn her hjemme og fra nordmenn til utlandet går gjennom en sentral i Sverige der det er lov å overvåke denne kommunikasjonen. Kjetil Lund, som via Lund-kommisjonen tidligere har avdekket ulovlig overvåking i Norge, er ikke i tvil om at de hemmelige tjenestene i Norge bryter norsk lov for å få tilgang til informasjon. "Opplysninger som norske hemmelige tjenester ikke direkte vil kunne skaffe seg på grunn av de begrensninger som gjelder i regelverket her i Norge, vil altså eventuelt kunne bli byttet til seg", sier Lund til NRK i dag.

KrF er svært urolig for denne situasjonen, ikke minst i lys av de alvorlige mistankene om ulovlig overvåking som er rettet mot Forsvarets Sikkerhetstjeneste (FOST). Historien har vist at det er avgjørende med klare regler og tett oppfølging av disse overfor sikkerhetstjenestene, for å unngå juridiske gråsoner og tilfeller av misbruk og overvåking som krenker individets rettigheter. KrF krever at Regjeringen fjerner all usikkerhet knyttet til slike gråsoner slik at befolkningen kan føle seg trygg på at ulovlig overvåking ikke skjer.

Svar:

Med hjemmel i politiloven er Politiets sikkerhetstjeneste (PST) tillagt oppgaver med å sikre viktige interesser for vår samfunnsorden. Det tilligger meg – og mitt departement – å legge til rette for at PST effektivt kan løse sine viktige oppgaver ved å

sørge for at PST har gode rammebetingelser for sin virksomhet. PSTs arbeid er i vesentlig grad regelstyrt, og hensynet til personvern og rettssikkerhet er nedfelt i de regler som ligger til grunn for virksomheten.

PST er avhengig av å samarbeide med andre sikkerhets- og etterretningstjenester for å løse sine oppgaver. Dette samarbeidet er pålagt PST i lov. Internasjonalt samarbeid består først og fremst i å utveksle informasjon. Såfremt PST mottar informasjon fra et annet land utenfor en straffesak vil det være politiloven og instruksene for tjenesten som regulerer om og hvordan slik informasjon kan benyttes. Samtidig vil det land det utveksles informasjon fra være underlagt sine respektive lover og regler. Samlet setter dette rammer for informasjonsutvekslingen. Det vil også ofte følge restriksjoner med slik informasjon – at den kun kan brukes av mottakende tjeneste og ikke formidles ut av tjenesten.

Videre er PST undergitt en omfattende kontrollvirksomhet – som blant annet skal påse at virksomheten iakttar hensynet til personvern og rettssikkerhet. Jeg tenker på Stortingets kontrollutvalg for etterretnings-, overvåkings- og sikkerhetstjeneste (EOS-utvalget) som har som hovedoppgave å ivareta de nevnte hensyn. Videre utøver Justisdepartementet en egen tilsynsvirksomhet som også omfatter kontroll med at PST holder seg innenfor sine legale rammebetingelser – og ikke minst er tjenestens internkontrollsystem viktig for den daglige virksomheten. I tillegg kommer domstolskontrollen. Det er derfor ingen annen tjeneste som i tilsvarende grad er underlagt et slikt omfattende kontrollregime. Det mener jeg er betryggende.

Jeg vil særlig påpeke at når det gjelder informasjonsutvekslingen med samarbeidende tjenester er PST pålagt å ha notoritet over denne informasjonsutvekslingen. Det er følgelig mulig i ettertid å kontrollere hvilke opplysninger PST har mottatt og hvilke opplysninger PST har sendt fra seg.

Avslutningsvis finner jeg grunn til å vise til at EOS-utvalget i sin årsmelding for 2008 ikke har reist kritikk mot PSTs praksis når det gjelder internasjonalt samarbeid og informasjonsutveksling.

SPØRSMÅL NR. 1352**Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 23. juni 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«På hvilken måte skal statsrådets svar på spørsmål nr. 1245 forstås?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til svar på spørsmål nr. 1245 (Dokument nr. 15:1245 (2008-2009)) hvor blant annet følgende fremgår:

”(...) Avregningen innebærer at kommunenes må tilbakebetale tilskudd for undervisningstimer som ikke er gjennomført(...)”

Etter det undertegnede er kjent med, er det flere voksenopplæringssentre som har fått krav om tilbakebetaling av statstilskudd for undervisning som faktisk er gjennomført, med begrunnelse i at gruppene har for få deltakere. I praksis er dette en innskjerping med tilbakevirkende kraft av kommunenes praktisering av overgangsordningen knyttet til opplæring i norsk og samfunnskunnskap for voksne innvandrere.

Jeg ønsker å få klargjort om dette er i tråd med intensjonen i overgangsordningen.

Svar:

Formålet med overgangsordningen er å bidra til at kommuner tilbyr norskopplæring til voksne innvandrere som ikke omfattes av rett og plikt til opplæring i norsk og samfunnskunnskap etter introduksjonsloven. Fylkesmennene, som forvalter tilskuddet på regionalt nivå, må balansere flere hensyn slik at opplæringen både gir læringsutbytte og er kostnads effektiv. Fylkesmennene skal således vurdere gruppesammensetning og undervisningstimer. Fylkesmennene er pålagt å gjennomføre rimelighetskontroll i forbindelse med søknadsbehandlingen. Rimelighetskontrollen og avregningen representerer ikke noe nytt og er ikke en følge av overgangsordningen.

I forbindelse med rimelighetskontrollene har en

del kommuner opplevd avkorting av tilskuddet. Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi) rapporterer at den hyppigst forekommende begrunnelsen for dette, er at gruppene har hatt urimelig få deltakere. Det har blant annet blitt avdekket deltakergrupper bestående av kun én person på overgangsordningen. De andre personene i deltakergruppene har da utløst statlig per capita tilskudd som gis for ordningen med rett og plikt i norsk og samfunnskunnskap. Med andre ord kan det i en kommune være for eksempel seks personer i én gruppe som får tilskudd etter overgangsordningen. I en annen kommune kan seks personer som får tilskudd etter overgangsordningen være fordelt på seks grupper. I eksemplet vil den sistnevnte kommunen få uforholdsmessig mye støtte i forhold til den andre kommunen selv om de har samme antall deltakere på overgangsordningen. Videre har kommuner mottatt tilskudd etter overgangsordningen for personer som ikke har vært tilstedeværende i undervisningen grunnet fravær. Det er også innrapportert deltakertimer for personer som ikke er i målgruppen for overgangsordningen. Praksisene beskrevet ovenfor er ikke i tråd med hensikten med overgangsordningen.

Det ligger til fylkesmannens forvaltningsrolle at man må vurdere å kreve statstilskudd tilbakebetalt for undervisning som er gjennomført. Dette gjelder i de tilfeller der organiseringen av opplæringen ikke er i samsvar med det som fylkesmannen oppfatter som rimelige krav for gruppesammensetning og undervisningstimer tatt i betraktning de lokale forholdene i kommunene. Dette fremkommer av IMDi's rundskriv om utbetaling av tilskudd etter overgangsordningen. Jeg vil understreke at en slik praksis ikke er å forstå som en innskjerping av reglene for overgangsordningen. Jeg vil imidlertid vurdere behovet for å tydeliggjøre dette overfor kommunene. Overgangsordningen opphører for øvrig 1. september 2010.

SPØRSMÅL NR. 1353**Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 15. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til den siste tids utvikling i forhold til problematikken rundt den såkalte Svineinfluensaen. WHO erklærte 11. juni pandemi fase 6. Premissene for forslag til vedtak i St.prp. nr. 86 (2008-2009) knyttet til prepandemivaksine er dermed endret.

Kan helse- og omsorgsministeren redegjøre nærmere for hvilke konsekvenser dette eventuelt har for Stortingets behandling?»

Svar:

Ved kongelig resolusjon av 29. mai 2009 har Nasjonalt folkehelseinstitutt fått fullmakt til å bestille 4,7 mill. vaksinedoser fra GlaxoSmithKline (GSK) innenfor en ramme på 290 mill. kroner. På denne bakgrunn ble det i St.prp. nr. 86 (2008-2009) foreslått en bestillingsfullmakt på ovennevnte beløp. Helse- og omsorgskomiteen har i Innst. S nr. 352 (2008-2009) sluttet seg til forslaget.

I St.prp. nr. 86 (2008-2009) er det redegjort for at Norge har forpliktet seg til å kjøpe 9,4 mill. vaksine-

doser til en samlet pris på anslagsvis 650 mill. kroner dersom WHO erklærer pandemi fase 6. Videre at den nye avtalen om pre-pandemivaksine vil bli satt til side dersom GSK starter produksjon av pandemivaksine etter at pandemi fase 6 er erklært.

Nå som WHO har erklært pandemi fase 6, utløser dette derfor et behov for en fullmakt til å bestille 9,4 millioner vaksinedoser fra GSK innenfor en ramme på 650 mill. kroner.

Dersom dette forholdet skulle blitt ivare tatt nå, ved Stortingets behandling av St. prp. nr. 86 (2008-2009), medfører det at forslaget til bestillingsfullmakt, fremmet i St.prp. nr. 86 (2008-2009), må økes fra 470 mill. kroner til 830 mill. kroner, jfr. vedlegg.

Det er knyttet usikkerhet til tidspunktet for når GSK kan begynne å levere den første vaksinen, men det antas at dette vil skje i løpet av siste kvartal 2009. Det er knyttet tilsvarende usikkerhet om bevilgningsbehovet i 2009. Om nødvendig vil regjeringen komme tilbake med forslag til tilleggsbevilgning høsten 2009.

SPØRSMÅL NR. 1354**Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 26. juni 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ifølge opplysninger i media ser det ut som om mange veiprosjekter rammes av store kostnadsøkninger og derved budsjettoverskridelser. Jeg har merket meg at Utbyggingsdirektøren i Vegdirektoratet uttaler: " Dette er for store sprekker. Vi har ikke vært gode nok." også tidligere har det vært fokus på mange og store avvik i kostnadene for store samferdselsprosjekt.

Hvilke nye tiltak vil samferdselsministeren iverksette for å forhindre at en situasjon med mange og store kostnadsprekker innenfor veiutbyggingen fortsetter?»

Svar:

Så lenge det er store kostnadsoverskridelser på enkelte vegprosjekter, så kan vi ikke være fornøyd. Dette er noe både Statens vegvesen og jeg tar på alvor og har fokus på.

Statens vegvesen arbeider derfor kontinuerlig med å videreutvikle verktøy, rutiner og prosedyrer for å redusere usikkerheten knyttet til fastsettelse av kostnadsoverslag.

For vegprosjekter over 10 millioner kroner som ble åpnet for trafikk i 2007, var det en samlet kostnadsbesparelse på 2,7 % i forhold til opprinnelig kostnadsoverslag. I 2006 var det tilsvarende en kostnadsøkning på 1,4 %. Dette viser at Statens vegvesen samlet sett har god kontroll på sine kostnadsoverslag.

Imidlertid er spredningen rundt dette gjennomsnittet stor. Det er derfor en oppgave å gjøre denne spredningen mindre.

Årsakene til kostnadsoverskridelser er svært sammensatt med ulike årsaker fra prosjekt til prosjekt. Av konkrete årsaker kan eksempelvis nevnes: for liten detaljering av plangrunnlaget, grunnforholdene og eksisterende tekniske installasjoner i byggegrunnen er ikke tilstrekkelig kartlagt, mangler ved konkurransegrunnlaget, planendringer, markedssituasjonen, vanskelige samarbeidsforhold, etc.

Som nevnt, arbeider Statens vegvesen kontinuerlig med videreutvikling av verktøy og metodikk for kostnadsoverslag. Kostnadsbank med markedsbaserte priser utvikles og tilrettelegges for bruk til kostnadsberegninger, og krav til prosjektstyring og usikkerhetsstyring er utviklet og videreutvikles kontinuerlig.

Å forbedre og detaljere den tekniske delen av plangrunnlaget er også en kontinuerlig prosess i Statens vegvesen. Det vurderes løpende om det bør stilles mer spesifikke krav. Eksempelvis er det innført detaljerte krav til omfang av geologiske forundersø-

kelser for tunnelprosjekter, kompetanse til de som utfører kartleggingen, samt krav til kontroll og kvalitetssikring av alle faser av et tunnelprosjekt. Tilsvarende krav og opplegg er under utarbeidelse innen andre fagområder. Ved utarbeidelse av konkurransegrunnlag, er det innført ordninger med såkalt side-mannskontroll som ekstra kvalitetssikringsledd.

Dette viser at det arbeides på mange områder med tiltak for å sikre kvaliteten på kostnadsoverslag, men det er alltid lett i etterkant av store prosjekter å se at en kunne gjort ting annerledes og bedre. Med den kompleksitet og mangfold som eksisterer i enkelte prosjekter, vil det være lite realistisk å tro at det ikke vil forekomme kostnadsøkninger i fremtidige prosjekter. Det er derfor viktig å ha kontinuerlig fokus på forbedringer i prosessene og iverksette tiltak, slik at usikkerheten i kostnadsoverslagene reduseres.

Slik jeg ser det så må det fortsatt arbeides målrettet og systematisk med forbedringer innen alle fagområder og iverksettes prosedyrer og tiltak tilpasset det enkelte prosjekt i alle faser i prosjektutviklingen for å oppnå best mulig grunnlag for realistiske kostnadsoverslag for det enkelte prosjekt.

SPØRSMÅL NR. 1355

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Jan Sahl

Besvart 23. juni 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Universitetet i Tromsø har tatt opp sine første studenter til Bachelor luftfartsfag. Disse vil fra høsten av være overført til Trafikkhøgskolan ved Lunds Universitet da UiT ikke har midler til å bygge opp en permanent utdanning. Stortinget har sagt at det skal være en statlig flygerutdanning ved UiT og Bardufoss og også bevilget midler til oppstart. Da virker det underlig at dette ikke følges opp i de årlige budsjett.

Hvilke planer har ministeren for trafikkflygerutdanningen ved UiT?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse av 15. juni 2009 til forsknings- og høyere utdanningsministeren fra stortingsrepresentant Jan Sahl, angående trafikkflygerutdanning/bachelor i luftfartsfag ved Universitetet i Tromsø.

Universiteter og høyskoler finansieres ved et rammetilskudd til institusjonene. Institusjonene fastsetter selv, innenfor de faglige fullmakter de har etter universitets- og høyskoleloven, hvilke studier de vil tilby. Innenfor sine faglige fullmakter opprettet Universitetet i Tromsø bachelorutdanning i luftfartsfag høsten 2008. Studentene blir nå overført til Lunds Universitetet fordi Universitetet i Tromsø ikke kan finansiere videre drift av utdanningen.

Jeg har uttalt at jeg vil legge til rette for luftfartsutdanningen ved Universitetet i Tromsø, og Universitetet i Tromsø er tildelt 5 mill. kroner som bidrag for å finansiere denne utdanningen i 2008 og 2009. Jeg har imidlertid ikke gitt lovnader om fullfinansiering av utdanningen, og Stortinget har heller ikke prioritert dette i sine budsjettvedtak.

SPØRSMÅL NR. 1356**Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 22. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Skattemessig er det i mange tilfeller en glidende overgang mellom hva som anses som næringsvirksomhet, og hva som ikke gjør det (hobbyvirksomhet). Et kriterium for næringsvirksomhet er at virksomheten objektivt sett skal være egnet til å gå med overskudd.

Kan finansministeren utdype hva "objektivt sett egnet til å gå med overskudd" betyr, hvilken tidshorisont man skal vurdere over og hvilke konkrete forhold man skal legge vekt på i vurderingen?»

Svar:

Begrepene "virksomhet", "næringsvirksomhet" og "næring" brukes i dagligtale om det samme. Skatteloven selv bruker uttrykket "virksomhet" om dette. Inntekter skapt av økonomiske aktiviteter og som kommer inn under det skatterettslige virksomhetsbegrep, blir skattepliktige som virksomhetsinntekter. Dette har betydning etter flere regelsett, som for eksempel beregning av personinntekt, tidfesting av inntekter og kostnader, oppgavelevering og plikt til registrering i merverdiavgiftsmanntallet. Det har også betydning for eventuelt jordbruksfradrag, tapsfradrag og bokføringsplikt. Underskuddsfradrag er nærmere omtalt nedenfor.

Det er ingen definisjon av virksomhet i skatteloven. Hvorvidt en økonomisk aktivitet er virksomhet må vurderes konkret, på bakgrunn av kriterier som er trukket opp gjennom rettspraksis og ligningspraksis. Det rettslige utgangspunkt for vurderingen følger blant annet i den såkalte "Ringnesdommen" i Høyesterett. Her uttales at "Det sentrale i virksomhetsbegrepet... er at virksomheten objektivt sett må være egnet til å gi overskudd, om ikke i det år ligningen gjelder, så i alle fall på noe lengre sikt. Det er ikke tilstrekkelig at driften isolert sett gir inntekter, hvis de utgifter som pådras ved den aktiviteten som utøves, overstiger inntektene." I tillegg skal det tas i betraktning om aktiviteten tar sikte på å ha en viss varighet og et visst omfang, og om den drives for skatteytters regning og risiko.

I vurderingen av om en aktivitet er egnet til å gå med overskudd, er det reelt overskuddspotensial i vurderingsperioden som legges til grunn, ikke det ligningsmessige resultat. Investeringer skal fordeles over forventet faktisk levetid uavhengig av årets skattemessige saldoavskrivninger. I prinsippet skal overskuddspotensialet også kunne dekke en rimelig forrentning av kapitalen og gi en rimelig eierlønn sett

i forhold til skatteytters arbeidsinnsats i driften, men kravene til slikt kvalifisert overskuddspotensial er i praksis ikke høye.

Det er de økonomiske framtidsutsiktene på tidspunktet for vurderingen som er sentrale. Hvilken vekt som skal legges på skatteytters planer for framtidig drift må vurderes i den enkelte sak. I denne vurderingen skal det tas hensyn til lengden på planleggingsperioden, hvor seriøse og konkrete planene er, om de har gitt seg uttrykk i investeringer, innkjøp, utført arbeid m.v. Generelt anses virksomhet påbegynt når den antatt inntektsgivende aktiviteten har kommet i gang, selv om en del kostnader kommer før inntektene på grunn av denne aktiviteten, og oppstarten derfor innledes med et midlertidig underskudd. Hvor lang tid som skal tas med i vurderingen av om en aktivitet er egnet til å gå med overskudd, må også avgjøres konkret. I mange tilfeller vil en vurderingsperiode på 4-5 år være passende, men spesielle forhold i det enkelte tilfellet kan tilsi at perioden bør være lengre eller kortere.

Avgrensningskriteriene for virksomhetsbegrepet må tilpasses til det som begrepet avgrenses mot. I spørsmålet er det pekt på grensedragningen mellom virksomhet og hobby. Dette er en viktig del av hvordan det skatterettslige virksomhetsbegrep forstås og avgrenses. Ikke minst gjelder det forholdet til underskudd som gir fradragsrett (med framføringsadgang) innenfor virksomhet, men selvsagt ikke innenfor hobbyområdene. I grenseområdet mellom hobby og virksomhet kan skatteytters egne anførsler om subjektiv tro på langsiktig nettooverskudd, og dermed om fradragsrett for underskudd inntil videre, ikke uten videre legges til grunn. Det må kreves en mer objektiv sannsynliggjøring av at den oppstartede aktivitet har et langsiktig overskuddspotensial som nevnt. I motsatt fall ville skattesystemet åpne for misbruk i form av omfattende fradragsrett for underskudd på hobby i en oppstartperiode, før rekken av faktiske underskudd etter hvert kunne gi beviset for at skatteytters anførte tro på overskudd var ufundert. Jeg vil ikke åpne for slikt misbruk.

Virksomhetsbegrepet avgrenses ikke bare mot hobby, men også mot andre skattepliktige aktiviteter, først og fremst mot inntektsgivende arbeid og mot kapitalforvaltning. På disse aktivitetsområdene blir det ikke spørsmål om skatteplikt eller skattefritak, men om hva slags skatteplikt (som lønn eller renter m.v. når virksomhet ikke anses å foreligge). Underskudd i en skattepliktig aktivitet er generelt fradrags-

berettiget, også om aktiviteten ikke er virksomhet i skattelovens forstand.

Som det er redegjort for i St. meld. nr. 2 (2008-2009) Revidert nasjonalbudsjett 2009 punkt 3.7.4, vil Finansdepartementet iverksette et arbeid med å utrede spørsmål rundt oppstart av mulig virksomhet. Det-

te handler om hvordan underskudd skal behandles i årene før det faktisk viser seg om en overskuddsmulighet realiseres eller ei. Formålet med dette arbeidet er ikke å utvide området for virksomhet og underskuddsfradrag, men å skape større forutberegnelighet i slike oppstartperioder.

SPØRSMÅL NR. 1357

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Jan Sahl

Besvart 24. juni 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«I Tysfjord kommune i Nordland finner vi det eneste levende og fast bebodde lulesamiske samfunn. Her har Tysfjord kommune vedtatt å legge ned skolen. Stortinget har tidligere slått fast at bosettingen i Musken er meget viktig for bevaring av lulesamisk kultur.(St.meld.nr.28(2007-2008) Med bakgrunn i den vedtatte nedleggelsen stilles følgende spørsmål.

Kan statsråden være med å bidra til opprettelse av en alternativ skole i Musken, med fokus på natur og samisk språk og kultur?»

BEGRUNNELSE:

For å bevare både samfunnet og den samiske kultur dette representerer, er det ønskelig å bygge opp en skolevirksomhet som i hovedsak vil rette seg til mennesker som er interessert i natur og samisk språk og kultur. Her skal også fastboende barn få sin grunn-skoleopplæring. Denne natur, kultur og språkskolen vil være en del av et større verdiskapningsprogram

knyttet til satsninger på både nasjonalt og kommunalt nivå i forhold til bruk og bevaring av natur og kultur med verdiskapning som målsetting.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Jan Sahl vedrørende det lulesamiske samfunnet i Tysfjord kommune og om å bidra til opprettelse av en alternativ skole i Musken, med fokus på natur og samisk språk og kultur.

Jeg har stor forståelse for betydningen skolen har for små samfunn som Musken, men skolestruktur og skolenedleggelser er kommunenes ansvar, jf. opplæringsloven §§ 13-1 til 13-3. Kunnskapsdepartementet kan hverken pålegge en kommune å opprettholde en bestemt skole eller å opprette en alternativ skole. Regjeringens viktigste bidrag er å arbeide for rammebetingelser som gir kommunene handlingsrom til å håndtere lokale utfordringer.

SPØRSMÅL NR. 1358**Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 26. juni 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Mange gründere og nyetablerere hevder at saksbehandlingen hos Innovasjon Norge nå tar for lang tid, samt at enkelte søknader blir for lemfeldig behandlet. Dette innebærer bl.a. at søkere med gode prosjekter ikke blir innkalt til konferanse for å legge frem sitt prosjekt. Dette fører til at gode ideer ikke blir realisert.

Kan statsråden redegjøre for hva som gjøres for å kutte ned saksbehandlingstiden i Innovasjon Norge og sikre god informasjon til de søkere som får avslag?»

Svar:

Jeg er svært opptatt av at Innovasjon Norge behandler søknader på en rask og god måte. Dette er viktig for å sikre at norsk næringsliv særlig i dagens situasjon klarer å utnytte de mulighetene som finnes og dermed bidrar til verdiskaping i norsk økonomi. Det er imidlertid viktig at et krav om kort saksbehandlingstid ikke går på bekostning av kravet til forsvarlig saksbehandling. Vi må ha respekt for at det kan være krevende å sette seg inn i alle aspekter ved et prosjekt.

Det er viktig at Innovasjon Norge og den øvrige delen av det offentlige virkemiddelapparatet til en-

hver tid er i stand til å betjene sine kunder på en rask og god måte. Jeg inviterte til et møte allerede i februar 2009 for å få en oppdatering om status når det gjaldt kapasiteten i de ulike organisasjonene. Et nytt slikt statusmøte er planlagt til høsten.

I forannevnte møte og i den øvrige styringsdialogen med Innovasjon Norge er det kommet klart fram at Innovasjon Norge, som en konsekvens av uroen i finansmarkedene, har hatt en betydelig økning i antall henvendelser. Dette forsterkes ytterligere av at selskapets låne- og garantirammene og en rekke andre bevilgninger er økt gjennom regjeringens tiltakspakker.

For at Innovasjon Norge skal kunne ta i mot og behandle den betydelige økningen i antallet henvendelser og søknader, foreslo regjeringen i revidert budsjett 2009 å øke selskapets bevilgning til bedriftsutvikling og administrasjon med 12 mill. kroner. Jeg er glad for at Stortinget er enig med oss i vurderingen av at dette er nødvendig og vedtok dette forslaget.

Jeg vil fortsatt følge nøye med på situasjonen både i Innovasjon Norge og i den øvrige delen av virkemiddelapparatet. Dette er viktig for å sikre at vi klarer å bistå norsk næringsliv på en best mulig måte i dagens vanskelige situasjon.

SPØRSMÅL NR. 1359**Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 26. juni 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Gründere som har gode prosjekter gir uttrykk for at innretningen på IFU-ordningen ikke er god nok til å fange opp disse. IFU-kontrakten er ikke konstruert for å ivareta gründernes og kunnskapsleverandørenes behov og økonomiske interesser. Dette fører til at disse må finne andre finansieringskilder for å utvikle sine prosjekter enn gjennom det offentlige virkemiddelapparatet.

Vil statsråden gjøre endringer i IFU-ordningen slik at den blir mer tilpasset gründernes behov og interesser?»

Svar:

Det bedriftsrettede virkemiddelapparatet har en rekke virkemidler hvor gründere kan søke om finansiell støtte, og forsknings- og utviklingskontrakter er bare ett av disse. De bedriftsrettede virkemidlene er betydelig styrket siden 2005, også i tillegg til regjeringens tiltak for å avdempe virkningene av finanskrisen. Som spesielt aktuelt for etablerere vil jeg trekke fram den nye landsdekkende etablererstipendordningen i Innovasjon Norge og selskapets låne- og garantiordninger.

Bevilgningen til forsknings- og utviklingskon-

trakter skal bidra til å øke verdiskapingen i norsk næringsliv. Ordningen stimulerer til forsknings- og utviklingssamarbeid om utvikling av nye produkter, produksjonsprosesser og tjenester i bedriftene. Gjennom å støtte kontraktsfestet forsknings- og utviklingssamarbeid mellom leverandør- og kundebedrifter bidrar den offentlige støtten med risikoavlastning i kritiske utviklingsfaser og til å styrke næringslivets konkurranseevne både hjemme og ute.

Målgruppen er leverandørbedrifter med kompetanse til å løse utviklingsbehov hos en eller flere kunde partnere og krevende kunde partnere med utviklingsbehov som de ønsker å samarbeide med en leverandørbedrift om å løse. Kunde parten er enten en privat kundebedrift (IFU) eller en offentlig virksomhet (OFU). For prosjekter med private bedrifter som kunde partner er det et mål å stimulere til samarbeid mellom norske leverandørbedrifter og utenlandske kundebedrifter. For prosjekter med offentlige virksomheter som kunde partner, er det i tillegg til næringsutvikling et mål å bidra til å forbedre kvaliteten og redusere kostnadene på offentlige tjenester.

En evaluering av ordningen av ECON fra 2007 (ECON, Rapport 2007-001 Evaluering av Offentlige og Industrielle forsknings- og utviklingskontrakter (OFU og IFU)) konkluderte med at forsknings- og utviklingskontrakter bidrar til å utløse en rekke samfunnsøkonomisk lønnsomme utviklingsprosjekter som ellers ikke ville ha blitt iverksatt. Ordningens viktigste egenskap er at støtten reduserer bedriftenes

utviklingskostnader i kritiske faser av utviklingsprosjektene. Ordningen bidrar til økt kvalitet i eksisterende bedriftssamarbeid og at det etableres nye samarbeidsrelasjoner mellom leverandører og bedrifter. Samarbeidskravet virker også som et effektivt tiltak for å redusere prosjektenes markedsrisiko. Rapportert årlig omsetning som følge av prosjektene var i slutten av evalueringsperioden større enn samlet beløp i de foregående 10 årene.

EU-rapporten "Supporting the internationalisation of SMEs – Good practice selection" (2008) omtaler den norske IFU-ordningen som "best practice" for internasjonal forretningsutvikling. IFU er et unikt norsk virkemiddel, og EU rapporten peker på at det er sterk sammenheng mellom innovasjon og internasjonalisering.

Regjeringen har styrket ordningen med forsknings- og utviklingskontrakter fra 157,5 mill. kroner i 2005 til 330 mill. kroner i dag. Gitt ordningens gode resultater, ser jeg det ikke som hensiktsmessig å gjøre endringer i den på nåværende tidspunkt.

Det igangsettes nå en evaluering av Innovasjon Norge for å få svar på om målene som er satt for selskapet oppnås på en god og kostnadseffektiv måte. Evalueringen vil bidra med økt innsikt når det gjelder resultatene av Innovasjon Norges virksomhet og dermed danne grunnlag for eventuelle endringer i prioriteringer og innretninger av selskapets virkemidler. Den vil dermed gi et bedre grunnlag for å vurdere sammensetningen av de bedriftsrettede virkemidlene.

SPØRSMÅL NR. 1360

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 22. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«14 juni sendte TV2 et langt innslag om langtidsvirkende insulinanaloger og sosiale ulikheter knyttet til bruken, som en direkte følge av at medisinen ikke er å få på generell refusjon. Dette problemet tok jeg opp i mitt spørsmål nr. 1205, men statsråden svarte at dette problemet ikke var kjent.

Mener statsråden at svaret jeg mottok var korrekt, eller vil statsråden sørge for at pasientene får likeverdig tilbud uavhengig av bosted og sosial status?»

BEGRUNNELSE:

Statssekretær i HOD var intervjuet av Ragne Riise i TV2, og hun innrømmer at det er sosiale forskjeller og hun understreker at HOD ønsker å få langtids insulinanaloger på blå resept i 2010. Jeg viser til Dokument nr. 15:1205 (2008-2009) hvor jeg skrev at Norge er ett av de landene i verden med høyest forekomst av type 1 Diabetes. Det er et stort forbedringspotensial når det gjelder forebygging av senkomplikasjoner, og for mange pasienter kan langsomtvirkende insulinanaloger bidra til dette. Statens lege-

middelverk anbefalte i mai 2008 regjeringen å innvilge de langsomtvirkende insulinanalogene forhåndsgodkjent refusjon men fremdeles et det ikke fulgt opp av Regjeringen.

Det har ved flere anledninger fremkommet at dagens praksis er med på å skape store helseforskjeller blant diabetespasienter som følge av inntekt og/eller bosted. Forbygging av senkomplikasjoner ved diabetes skal være et satsningsområdet, og da bør vel også Regjeringen følge klare anbefalinger fra HOD og Statens legemiddelverk om hvordan pasientene skal få et likeverdig og godt behandlingstilbud som vil føre til en bedre hverdag for mange.

Svar:

I mitt svar til representanten Giltun på spørsmål nr 1205 til skriftlig besvarelse viste jeg til hovedkonklusjonen i rapporten fra Nasjonalt folkehelseinstitutt om eventuelle sosiale ulikheter i tilgangen til legemidler på blå resept. Hovedkonklusjonen i rapporten er at det ikke er grunnlag for å hevde at blåreseptordningen skaper ulikhet i tilgang til legemidler avhengig av pasientenes sosiale eller økonomiske status.

I undersøkelsen ble det også gjort separate analy-

ser for bl.a. legemidler ved kronisk obstruktiv lungesykdom (KOLS) og diabetes. Blant KOLS-pasientene avtok andelen som fikk individuell refusjon med økende utdanning/inntekt. I diabetesgruppen, som er en relativ liten undergruppe totalt sett, var imidlertid tendensen motsatt: Andelen som fikk individuell refusjon økte med økende utdanning/inntekt.

Selv om undersøkelsen indikerer sosiale og geografiske forskjeller i bruk av insulinanaloger, har man ifølge Folkehelseinstituttet ikke vist at dette nødvendigvis skyldes ordningen med individuell refusjon. Undersøkelsen fra Folkehelseinstituttet gir heller ikke holdepunkter for å si at diabetikere med lav utdanning/inntekt får et dårligere behandlingstilbud.

Legemiddelverket har som kjent vurdert det slik at to langtidsvirkende insulinanaloger oppfyller kriteriene for forhåndsgodkjent refusjon, men siden innvilgning av slik refusjon vil få budsjettkonsekvenser, er sakene sendt departementet for videre prioritering. Regjeringen vil vurdere forhåndsgodkjent refusjon for disse legemidlene i forbindelse med statsbudsjettet for 2010.

SPØRSMÅL NR. 1361

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Erling Sande

Besvart 23. juni 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Den amerikanske ambassaden er foreslått flyttet til Husebyskogen i Oslo. Dette er et tett befolket område og ambassaden vil bli nærmeste nabo til Njårdhallen der det trener opptil 2000 barn i uka. Amerikanske ambassader er terrormål. Erfaring tilsier at ambassadepersonell er godt beskyttet ved et eventuelt angrep. Det er ambassadenes naboer som ofte blir drept og såret.

Vil justisministeren ta initiativ til at nasjonal sikkerhetsmyndighet utarbeider en risikovurdering for nabolaget til ambassaden?»

BEGRUNNELSE:

Lokaliseringen av den amerikanske ambassaden til Husebyskogen - som nabo til Njårdhallen hvor 2000 barn trener hver uke - og forøvrig et tett befolket nabolag, synes sikkerhetsmessig å være en dårlig løsning. Sikkerhetsfagelige utredninger for lokalbe-

folkningen er så vidt jeg forstår ikke blitt gjennomført. Ingen kompetent myndighet har derfor utredet konsekvensene ved et eventuelt terroranslag ved Njårdhallen. Myndighetene synes heller ikke å ha sammenliknet flere tomter for å finne den tryggeste for ambassaden og sivilbefolkningen. Beslutningsgrunnlaget for vedtaket i Oslo bystyre synes følgelig å være svært mangelfull hva sikkerhet angår.

Ambassaden og ambassadepersonell har en høy grad av beskyttelse bak gjerder som skal bygges, mens den tette befolkningen utenfor gjerdet vil være ubeskyttet. Gjerdet rundt ambassadeområdet vil medføre at de potensielle eksplosjonspunktene blir tilsvarende forskjøvet ut mot de sivile boligene.

La meg minne om følgende: ved ambassadeterror i perioden 1996 - 2006 ble 16 personer drept inne i ambassader.

Det ble imidlertid drept 329 utenfor ambassadene - og mange tusen ble skadd.

Fagfolk sier at i et tilfelle som Husebyskogen/Njårdhallen ville det klassiske angrep fra terrorister være å kjøre inn en bombebil som utløser ladninger utenfor gjerdet ved idrettsarenaen på et tidspunkt hvor det er maksimalt med folk tilstede. Takkonstruksjonene til slike arenaer er sårbare og et angrep ville dermed kunne få katastrofale følger. Når man først flytter en ambassade av sikkerhetsmessige hensyn, synes det derfor å være gjort et underlig valg.

Svar:

Politiets sikkerhetstjeneste (PST) utarbeidet i 2005 en ugradert trusselvurdering i forbindelse med en eventuell flytting av den amerikanske ambassaden i Oslo. Vurderingen, datert 10. mai 2005, ble av Justisdepartementet blant annet oversendt Oslo kommune.

I nevnte trusselvurdering fremgår det blant annet at PST vurderer det som sannsynlig at trusselen fra

terrorisme mot Den amerikanske ambassaden i Oslo vil kunne reduseres som følge av en eventuell relokalisering, og at tjenesten ikke utelukker at en mindre sentral plassering vil kunne innebære færre ulovlige demonstrasjoner og markeringer mot ambassaden.

Fra konklusjonen i trusselvurderingen siteres følgende:

”PST vurderer det som sannsynlig at personer som i fremtiden vil bo i nærheten av Den amerikanske ambassaden i Norge tidvis vil kunne forstyrres av lovlige eller ulovlige demonstrasjoner, men antar at slike demonstrasjoner ikke vil medføre sikkerhetsmessige konsekvenser for nærområdet.”

PST har på forespørsel fra Justisdepartementet bekreftet at tjenestens vurderinger, slik disse fremgår av trusselvurderingen fra 2005, fortsatt står ved lag. På denne bakgrunn finner jeg ikke grunn til å ta initiativ til at det utarbeides en ny vurdering.

SPØRSMÅL NR. 1362

Innlevert 15. juni 2009 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 23. juni 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvordan Lisboa-konvensjonen er implementert og praktisert i Norge, og mener statsråden at Norge overholder sine forpliktelser etter konvensjonen?»

BEGRUNNELSE:

Det har i mange tilfeller vist seg å være svært vanskelig å få godkjent utenlandsk utdanning i Norge. Dette til tross for at Norge har forpliktet seg etter Lisboa-konvensjonen som sier at en utenlandsk grad skal likestilles med den tilsvarende norske graden, med mindre det kan påvises en vesentlig forskjell mellom de to gradene. Det påligger godkjenningmyndigheten (NOKUT) å dokumentere at en slik vesentlig forskjell er tilstede dersom godkjenning ikke gis, og det er etter konvensjonen ikke anledning til kun å benytte studielengde som argument; det er nivået på utdanningen som skal være avgjørende.

Undertegnende er kjent med at en norsk statsborger med en 5 ½-årig mastergrad fra Russland likevel ikke fikk godkjent sin utdanning som likestilt med en norsk mastergrad da han i 2006 søkte NOKUT om en slik godkjenning. Begrunnelsen fra NOKUT var at

utdanningen var et halvt år for kort. Flere andre skal også ha opplevd det samme. Vedkommende ble forøvrig noen år tidligere opptatt som doktorgradsstudent ved NTNU, noe som krever utdanning på mastergradsnivå. Det fremstår som selvmotsigende at NOKUT ikke finner å kunne godkjenne en utdanning som av norske universiteter vurderes å være av tilstrekkelig nivå og kvalitet.

Ovennevnte sak ble anket til NOKUTs klagenemnd som opprettholdt vedtaket med den begrunnelse at vedtaket var fattet ”i samsvar med gjeldende praktisering av regelverket”. Saken ble klaget videre til Sivilombudsmannen som avsluttet saken uten å ha undersøkt om Lisboa-konvensjonen var overholdt, men uttaler at:

”Det er antatt at det norske regelverket om godkjenning av utenlandsk utdanning oppfyller Norges internasjonale forpliktelser på området, herunder forpliktelsene etter Lisboa-konvensjonen”.

Det sentrale spørsmålet er om Lisboa-konvensjonen virkelig er implementert i det norske regelverket som NOKUT forholder seg til. Avgjørelsen i denne saken kan tyde på det motsatte. NOKUT og NOK-

UTs klagenemnd har heller ikke vist til Lisboa-konvensjonen i begrunnelsen for sine vedtak til tross for direkte spørsmål om dette i forbindelse med klagen.

I august 2008 sendte vedkommende så et brev til Kunnskapsdepartementet med forespørsel om hvordan Lisboa-konvensjonen er implementert og praktiseres i Norge. Denne henvendelsen er, etter det undertegnede erfarer, så langt ikke blitt besvart.

Svar:

Representanten Dørum begrunner spørsmålet med at det i mange tilfeller har vist seg å være vanskelig å få godkjent utenlandsk utdanning selv om Norge har forpliktet seg etter Lisboa-konvensjonen, som sier at hver konvensjonspart skal "godkjenne høyere utdanningskvalifikasjoner som er utstedt i en annen konvensjonspart, med mindre det kan påvises en vesentlig forskjell mellom kvalifikasjonen som det søkes om godkjenning av og den tilsvarende kvalifikasjon i konvensjonsparten der det søkes om godkjenning", jf konvensjonens Art. VI.1.

Jeg er enig med representanten Dørum i at ryddige og gode godkjenningsordninger og en god praktisering av Lisboa-konvensjonen er svært viktig for at vi skal kunne anerkjenne, ivareta og utnytte innvandreres kompetanse på en måte som kommer både den enkelte og samfunnet best mulig til gode. Dette er imidlertid et komplisert felt.

Forbedringer i systemet for godkjenning av utenlandsk utdanning er viktig for meg. I Ot.prp. nr. 83 (2007–2008) Om lov om endring i lov 1. april 2005 nr. 15 om universiteter og høyskoler forslø jeg derfor endringer i loven for å klargjøre forskjellene på de to formene for godkjenning av utenlandsk utdanning som er hjemlet i universitets- og høyskoleloven, dvs. generell godkjenning og faglig godkjenning. Vedtak om generell godkjenning tilligger NOKUT, jf. lovens § 3-4, mens godkjenningsvedtak som krever faglige vurderinger tilligger universitetene og høyskolene, jf § 3-5. Ordningen med generell godkjenning er ment for personer som ikke ønsker videre studier, men en bekreftelse til bruk for arbeidsmarkedet, og slike vedtak fattes ut fra en generell sammenlikning av utdanningssystemer. Faglige godkjenninger er først og fremst ment for søkere som ønsker videre studier i Norge og er basert på vurderinger av søkers utdanning i forhold til et gitt studium (ev studier) som tilbys ved den norske utdanningsinstitusjonen som har mottatt søknaden. Ot.prp. nr. 83 har utfyllende beskrivelse av disse godkjenningsordningene og forholdet til Lisboa-prosessen. Det er helt i tråd med internasjonal tolkning av bestemmelsene i Lisboa-konvensjonen at søknader behandles ut fra søkers formål med søknaden.

Når det gjelder den konkrete saken som omtales i brevet fra representanten Dørum, har vedkommen-

de først søkt om faglig og deretter om generell godkjenning. Den faglige vurderingen resulterte i at han skal ha blitt tatt opp på ph.d.-program ved NTNU, mens vedtaket om generell godkjenning innebærer at han får "fratrekk" i tid fra sin russiske utdanning og dermed ikke uttelling tilsvarende mastergrad. Med hensyn til det siste er det vanlig praksis i Vest- og Sentral-Europa at det for generell godkjenning gis fratrekk i utdanning for søkere fra land med kortere grunnleggende utdanning, som f. eks. Russland (hvor man i alt har 11 års skolegang før høyere utdanning) og USA, der de første årene av høyere utdanning inneholder allmenndannende fag som i vår del av verden tilligger videregående opplæring. Det ligger også en implisitt vurdering fra russisk side i at denne vurderingen kan ha mye i seg, da mange av de nye bachelorgradene som nå opprettes i Russland som ledd i Bologna-prosessen, er fireårige – og etterfølges av en toårig mastergrad.

Det at man har to ulike godkjenningsordninger med to ulike formål gjør at det er mulig at samme person kan få ulik uttelling for sin utdanning. De fleste vil i slike tilfeller få best uttelling etter den generelle godkjenningsordningen, da den er uavhengig av profil på det studiet det sammenliknes med, men tilfellet som omtales i representanten Dørms brev er et eksempel på at det motsatte også er mulig. Slik ulik uttelling kan virke forvirrende for enkelte søkere som har prøvd begge ordninger, men jeg tror likevel det er nødvendig å beholde begge godkjenningsordningene fordi mange søkere bare har behov for et dokument de kan bruke på arbeidsmarkedet.

Det er beklagelig at den norske statsborgeren med russisk bakgrunn, som omtales i brevet fra representanten Dørum, ikke har fått et skriftlig svar fra departementet. Det skal rettes opp. Vedkommendes ektefelle har imidlertid på telefon fått inngående forklaringer om godkjenningsordningene etter universitets- og høyskoleloven og forholdet til Lisboa-konvensjonen.

Jeg vil til slutt vende tilbake til det jeg skrev innledningsvis om at godkjenning av kvalifikasjoner fra utlandet er et komplisert felt, da det i tillegg til de godkjenningsordninger som gjelder etter universitets- og høyskoleloven, også finnes mange godkjenningsordninger for ulike yrker. Statens autorisasjonskontor for helsepersonell vurderer f. eks. omtrent tre ganger så mange søkere pr. år som dem får sine kvalifikasjoner vurdert i universitets- og høyskolesystemet. Jeg har derfor gitt NOKUT i oppdrag å opprette et eget informasjonssenter for alle med utdanningsbakgrunn fra utlandet for at innvandrere og andre med utdanning fra utlandet skal få best mulig veiledning og bli kanalisert til rett godkjenningsinstans så tidlig som mulig i prosessen. NOKUT er nå i ferd med å etablere dette informasjonssenteret, som vil få

et spesifikt ansvar for å informere om hele det norske systemet for godkjenning av utenlandsk utdanning, inklusive autorisasjoner og yrkeskvalifikasjoner, og å rettlede og henvise til riktig instans. Senterets akti-

vitet vil rette seg særlig mot enkeltpersoner, arbeidsgivere og hjelpeapparatet (NAV, asylmottak, voksenopplæring mv.).

SPØRSMÅL NR. 1363

Innlevert 16. juni 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 22. juni 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Selv om taretrålerne nå forvaltes etter samme lovverk som fiskebåter og er registrert som kystfiskefartøyer i Sjøfartsdirektoratet, så er fortsatt ikke en ordning med refusjon av mineraloljeavgift kommet på plass. Det bør ikke lenger være grunnlag for slik diskriminering. I lys av Havressursloven må taretrålerne sidestilles med andre fartøyer som høster av havet med denne loven som grunnlag.

Hva vil statsråden gjøre for å bøte på denne diskrimineringen av taretrålerne?»

Svar:

Refusjonsordningen for mineraloljeavgift hører administrativt inn under Finansdepartementet og gjelder bare for fiskefartøy som er innført i merkeregisteret. Det er i tillegg et vilkår for refusjon at fartøyeier eller hovedsmann er ført i fiskermanntallet.

Selv om det fra 1. januar 2009 ble det åpnet for innføring av taretrålere i merkeregisteret, danner inntekt fra taretråling i seg selv fortsatt ikke grunnlag for innføring i fiskermanntallet. Taretrålere vil derfor i utgangspunktet fortsatt ikke kunne oppfylle vilkårene for refusjon.

Det er et vilkår for opptak i fiskermanntallet at fiskeren har en viss minimumsinntekt fra fiske og

fangst. I denne sammenheng har man bare sett hen til inntekt fra høsting av arter som er omfattet av salgslagenes omsetningsmonopol. Inntekt fra taretråling har således ikke kunnet danne grunnlag for opptak i manntallet.

Denne problemstillingen ble drøftet i forbindelse med at ny manntallsforskrift ble vedtatt med virkning fra 1. januar 2009. Departementet konkluderte da med å videreføre gjeldende regelverk slik at inntekt fra høsting av for eksempel tare fortsatt ikke kan danne grunnlag for opptak i manntallet. Begrunnelsen for dette var todelt: For det første unngikk man at virkeområdet til fiskernes sosiale ordninger, herunder produktavgift og omsetningsavgift, indirekte ble utvidet som følge av at manntallets virkeområde ble utvidet. Dette ville ha krevet en grundigere behandling fra forvaltningens side. For det andre unngikk man den forvaltningsmessige utfordringen å kartlegge inntekter fra høsting av arter som ikke omfattes av salgslagenes omsetningsmonopol.

Jeg ønsker imidlertid å se nærmere på rammebetingelsene til taretrålerne innenfor det eksisterende regelverk, og i den anledning er det avtalt et møte mellom statssekretær Vidar Ulriksen og representanter fra taretrålnæringen allerede i begynnelsen av juli.

SPØRSMÅL NR. 1364**Innlevert 16. juni 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 23. juni 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kommer avsløringen av at det ble inngått avtale om tilbakelevering av Munch-bilder som en overraskelse på statsråden, og når kan Stortinget forvente å få behandle metodeutvalgets innstilling som ble nedsett etter press forrige gang denne saken verserte i mediene?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser innledningsvis til Spørsmål nr. 1175, datert 12.09.2006 samt diverse uttalelser i media forrige gang spørsmålet om avtaler mellom politiet og kriminelle miljøer var oppe. Det vises også til svar på Høyres brev sendt januar 2007 om "Mulig avtale vedrørende tilbakeføring av malerier". Både statsråden og politiet har tidligere avvist at det ble gjort en avtale med kriminelle for å få tilbake de stjålne Munch-bildene. TV2 melder nå at politiet har inngått en hemmelig avtale med David Toskas høyre hånd, Imran Saber, for å få tilbake de stjålne Munch-maleriene Skrik og Madonna.

Svar:

Jeg vil vise til tidligere henvendelser i denne saken, og vil få gjenta det jeg har meddelt gjennom tidligere brev: Behandlingen av anmeldelser, etterforskning og spørsmål om straffeforfølgning er påtalemyndighetens ansvar. Den øverste daglige leder av påtalemyndigheten er riksadvokaten, og han er i sin embetsutøvelse i enkeltsaker ikke underlagt Justisdepartementet ved statsråden.

Jeg har på nevnte bakgrunn ingen foranledning til å mene noe omkring påtalemyndighetens håndtering av denne enkeltsaken. Som jeg har understreket i tidligere brev til Høyre og Fremskrittspartiet, er jeg heller ikke opplyst om enkeltheter rundt den etterforskning som ledet frem til tilbakeføringen av Munch-maleriene.

Når det gjelder metodeutvalgets utredning, har jeg fått opplyst at utvalget tar sikte på å levere sin utredning til Justisdepartementet fredag 26. juni d.å. Det er således for tidlig å si noe om på hvilket tidspunkt resultatet av Justisdepartementets gjennomgåelse av utredningen, vil kunne bli lagt frem for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1365**Innlevert 16. juni 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 25. juni 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Finanskrisen gir utfordringer og muligheter, også for statseide foretak. I begge tilfeller vil selskaper kunne dra nytte av aksjemarkedet som kapitalkilde. Emisjoner tar lang tid dersom staten er involvert blant annet grunnet stortingsbehandling.

Hva er Regjeringens vurdering av at Statens representanter på generalforsamlingen i delvis statseide bedrifter generelt stemmer for å gi selskapenes styrer emisjonsfullmakt iht. aksjeloven, slik at styrene kan beslutte emisjon på inntil 10 % av aksjekapitalen?»

BEGRUNNELSE:

Staten har store eierposter i en rekke børsnoterte foretak og eier rundt 1/3 av Oslo Børs. Kapitalsituasjonen i disse selskapene har vært relativt stabil i en årrekke.

Finanskrisen har gitt ulike konsekvenser for mange bedrifter. Enkelte sliter med gjeldstynget balanse. En del pressede selskaper har gjennomført emisjoner i aksjemarkedet med relativt gunstig resultat: verdien av foretaket øker som følge av redusert misligholdsrisiko.

Andre bedrifter ser oppkjøpsmuligheter. Oppkjøp krever ofte kapitaltilførsel og i noen tilfeller egenkapitalemisjon.

Felles for situasjoner med emisjonbehov grunnet finansielt stress og oppkjøpsmuligheter er at begge er kursensitive. Emisjonene blir ofte plassert i løpet av et kort tidsintervall og markedet og offentligheten blir orientert i etterkant. Slike prosesser krever en effektiv beslutningsprosess i selskapets styrende organer.

Dersom staten skal delta i en emisjon vil det normalt kreve stortingsvedtak og relativt langvarig saksbehandling. Dette kan skape usikkerhet, særlig i et valgår.

En del selskaper på Oslo Børs har gitt styrene forhåndsfullmakt til å gjennomføre emisjon. Det virker på den måten at generalforsamling gir styret i fullmakt å emittere aksjer tilsvarende inntil en viss andel av aksjekapitalen.

Slike fullmakter har fordeler og ulemper i forhold til selskapsstyring. En fordel er at emisjoner kan gjennomføres raskt og bedriftene får bedre tilgang til aksjemarkedet.

Den omfattende saksbehandling som er knyttet til det statlige eierskapet er et argument for en slik fullmakt. Statlig eierskap kan være en ulempe for bedrifter som trenger en rask beslutningsprosess.

For staten taler det også i positiv retning at staten, i motsetning til mange andre aksjonærer, står relativt fritt hva gjelder mulighet til deltagelse i eventuelle emisjoner.

For øvrige aksjonærer er derimot tilliten til kompetansen og vurderingsevnen i styret og ledelsen desto viktigere dersom der foreligger emisjonfullmakter.

Svar:

En emisjon i et selskap hvor staten er aksjonær sammen med andre innebærer at staten må ta stilling til om den skal delta i kapitalutvidelsen, eller unnlate å delta. Dersom staten deltar med en andel tilsvarende statens eierandel i selskapet, forblir statens eierandel i selskapet uendret. Men deltakelse i en emisjon fra statens side vil kreve bevilgningsvedtak i Stortinget. Dersom staten ikke deltar i emisjonen, eller deltar med en andel som ikke tilsvarer statens eierandel i selskapet, vil statens eierandel i selskapet endres som følge av emisjonen.

Det er en etablert praksis innen forvaltningen av statens eierandeler i næringsvirksomhet at det er Stortinget som treffer vedtak om, og i tilfelle i hvilken utstrekning, statens eierandeler bør endres. Dette gjelder også i selskaper der staten er aksjonær sammen med andre.

Det innebærer at staten ikke kan stemme for å gi styret emisjonsfullmakter slik som omtalt i spørsmålet uten å forelegge dette for Stortinget.

Dette er det redegjort nærmere for i St.meld. nr. 13 (2006-2007) Et aktivt og langsiktig eierskap, i kapittel 3.2 Rammer for statens eierskapsutøvelse, pkt. 3.2.1 Konstitusjonelle rammer.

Det er styrets ansvar å vurdere selskapets kapital-situasjon. Dersom et selskap skulle ha behov for en slik fullmakt, vil det måtte henvende seg til sine eiere. Staten vil på lik linje med andre aksjonærer måtte vurdere en slik forespørsel på vanlig måte. Jeg registrerer at ingen selskaper der staten er aksjonær har bedt om en slik fullmakt i forbindelse med årets generalforsamlinger.

SPØRSMÅL NR. 1366

Innlevert 16. juni 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 26. juni 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ifølge opplysninger i media vil nytt billettsystem for betaling av bompenger i Krifast-forbindelsen skape problemer for vegbrukere som har flere biler, spesielt for brukere som har mange biler, dersom det kreves registrering og kjøp av betalingskort for hver bil eller for et stort antall biler.

Vil statsråden ta initiativ for å sørge for at betalingskort/betalingsbrikke som nyttes i bomringer/bompengepakker følger bruker og ikke kjøretøy?»

BEGRUNNELSE:

Om betalingskort/betalingsbrikke følger bruker, og ikke kjøretøy, kan bruker på en langt enklere måte bytte kjøretøy. Det viktigste ved passering blir likevel ivarettatt - nemlig at betaling knyttes til passering = bruk.

Dette bør jo være en felles ramme ved samtlige bomstasjoner/bomsystemer så lenge man opererer med slik ekstrabeskatning at betaling gjøres så enkelt for bruker som mulig og at det er bruken som utløser

betaling uavhengig av om bruker har et eller mange kjøretøy.

Svar:

Ved innføringen av betalingsbrikker i norske bomstasjoner, vurderte Statens vegvesen hvorvidt brikken skulle knyttes opp mot bruker eller kjøretøy. Hovedårsaken til at det ble valgt å knytte brikken opp mot kjøretøyet er at brikken ikke alltid blir registrert ved passering, og at man i de tilfellene skal kunne belaste brukeren den samme summen som om brikken hadde blitt registrert. Registrert eier av kjøretøyet vil i disse tilfellene være den eneste måten å identifisere passeringen. Det knytter seg også enkelte praktiske problemer med hensyn til å knytte brikken mot bruker i stedet for kjøretøy. Man vil ikke kunne skille mellom lette og tunge kjøretøy, og det kan lett oppstå situasjoner der flere passasjerer har med sin brikke i kjøretøyet ved passeringen og dette fører til at "feil" brikke blir registrert.

En annen fordel med brikke som er knyttet til

kjøretøyet er at betalingsmiddelet er montert som fast installasjon i kjøretøyet og alltid vil være med gjennom passering av bomstasjonen. For øvrig kan privatpersoner knytte to kjøretøy opp mot samme avtale, og næringsdrivende og kollektivselskaper gis anledning til å knytte flere kjøretøy opp mot samme avtale. Tilknytning mellom betalingsbrikke og kjøretøy er også hovedregelen for tilsvarende betalingssystemer i Europa. Ved samordnet betaling over landegrensene, tilsvarende det man har i Norden der man kan benytte AutoPASS-brikken for betaling av bompenger på Øresund og Storebæltbroen, vil dermed tilknytningen mellom kjøretøy og brikke være en forutsetning.

Jeg vurderer den valgte løsningen med brikke som er tilknyttet kjøretøy som den beste løsningen for både trafikanter og bompengeselskaper. Av hensyn til opprettelsen av et ensartet og helhetlig system for innkrevingen av bompenger i Norge, vil jeg på nåværende tidspunkt ikke ta initiativ til å endre på betalingssystemet for Krifast-forbindelsen.

SPØRSMÅL NR. 1367

Innlevert 16. juni 2009 av stortingsrepresentant Jan Fredrik Vogt

Besvart 24. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Mener Statsråden at pasienters og pårørendes interesser og rettsikkerhet er godt nok ivare tatt?»

BEGRUNNELSE:

Det er ille at mennesker som får en alvorlig sykdom kan komme i økonomisk ufare, som følge av sykdommen. En mor er for eksempel alvorlig syk og mannen får ikke innvilget permisjon, omsorgslønn, eller sykemelding for å være hjemme hos en syk og redd kone som ikke har lenge igjen. Det kan bli snakk om å måtte selge eiendeler for det blir lite penger, for man prøver alternativ behandling, i sin fortvilelse. Hele familien blir rammet når noe slikt skjer og attil får de dårlig økonomi. I tillegg har vi eksempler på at personer som faktisk befinner seg i koma blir slått konkurs. Man skal være sterk for å være syk om man ikke har familie og venner som bistår. Mangel på klare lovmessige rettigheter for pasienter gjør at pårørende ofte må bruke lang tid for å kjempe for den sykes rett i det offentlige helsevesen. De som ingen har, ender ofte opp som tapere, i økonomisk ruin og psykisk nedkjørt.

Svar:

Det er på det rene at alvorlig sykdom vil kunne få følger for pasientens og familiens økonomi. Derfor har vi også et godt utbygget sikkerhetsnett med blant annet sykelønn og ulike trygdeytelser. Jeg går ikke inn på disse ordningene ettersom spørsmål om arbeidsrettslige og økonomiske rettigheter for pårørende av pasienter tilhører arbeids- og inkluderingsministerens ansvarsområde. Jeg er derfor ikke i en posisjon til å kunne kommentere forhold som innvilgelse av permisjon, omsorgslønn, sykemelding eller sosiale tjenester.

Pasientrettighetsloven gir pasientene omfattende rettigheter og mange klare føringer for hvordan helsetjenesten skal møte pasientene. Jeg gjengir her bare eksempler på noen av de mest kjente rettighetene: Rett til øyeblikkelig og nødvendig helsehjelp, fristfastsettelse for vurdering av helsetilstanden og for når helsehjelpen skal gis, rett til informasjon om egen helse og rett til medvirkning ved gjennomføringen av helsehjelpen.

Når det er sagt, er jeg klar over at rettighetene ikke alltid følges opp i praksis. For å fange opp slike

tilfeller er det viktig at pasientene benytter seg av pasientrettighetslovens bestemmelser om klage.

I stortingsmeldingen om samhandlingsreformen fremheves mangelen på en helhetlig tilnærming til pasientforløp som et problem for den enkelte pasient. Dårlig eller manglende samhandling gjør at pasienten kan oppleve tjenestene som fragmenterte og uoversiktlige og kan oppleve overgangene mellom dem som problematiske. Det er pasienten som blir den tapende part ved dårlig samhandling fordi de påføres økte ventetider og unødvendige komplikasjoner. Dette kan være en viktig årsak til at pasienter og pårørende ikke opplever å få oppfylt sine rettigheter.

Regjeringen ønsker å få til bedre samhandling og derigjennom også bedre oppfyllelse av pasientenes rettigheter. Meldingens hovedbudskap er derfor at pasientenes behov for helhetlig og sammenhengende helsehjelp i langt større grad skal prege myndighetenes og tjenestens arbeide framover. Et av de konkrete tiltakene er å etablere en lovpålagt plikt til å sørge for at pasienter med behov for koordinerte tjenester får en person som kontaktpunkt i tjenestene. Det vil også tydeliggjøres overfor pasientene og deres organisasjoner hvilken rolle de skal ha i arbeidet med pasientforløp gjennom en presiserende lovbestemmelse.

SPØRSMÅL NR. 1368

Innlevert 16. juni 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 26. juni 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Gjennomsnittsalderen på trafikkskilt i Norge er i dag på ca 20 år, mens den riktige alderen for å tilfredsstille dagens skiltkrav er ca halvparten.

Hvilke tiltak vil bli iverksatt for å sikre en nødvendig, hurtigere og mer forpliktende utskifting av skiltparken i Norge, og dersom det er bevilget ekstramidler de siste årene ber jeg også om at statsråden redegjøre for hvordan disse midlene er brukt i de forskjellige regionene?»

Svar:

Vegvesenets håndbok 062 Trafikksikkerhetsutstyr, gir de tekniske kravene til bl.a. trafikkskilt i Norge. I henhold til denne skal de oppgitte krav til retrorrefleksjon tilfredsstilles i skiltets garantitid, som vanligvis er 10 år.

Jeg er kjent med at skiltparken dessverre ikke har blitt fornyet i den takt som kunne ha vært ønskelig, og at det derfor stedvis står skilt som ikke holder ønsket standard.

Det ble i 2005 vedtatt bevilget egne midler til et skiltofornyingsprosjekt for riksveger. Midlene skulle benyttes i tillegg til de ordinære driftsmidlene på sli-

ke veger. Det har dessverre over tid vist seg at de ordinære driftsmidlene ofte ble omprioritert til andre viktige tiltak.

Jeg vil likevel fremheve at det har blitt gjort et omfattende arbeid for å skifte ut skilt og oppsettingsutstyr i regionene. I 2006 ble det brukt totalt 59 mill. kroner på skiltofornyning på 1705 km riksveg, mens tilsvarende tall for 2007 og 2008 var henholdsvis 28 mill. kroner på 810 km riksveg og 32 mill. kroner på 750 km riksveg.

Økte driftsmidler gjennom tiltakspakka har intensivert dette arbeidet i inneværende år. Budsjettet forbruk til skiltofornyning er 53 mill. kroner, herunder 30 mill. kroner fra tiltakspakka.

Fra neste år av vil det ikke bli bevilget egne midler til dette arbeidet, som vil da måtte dekkes inn under det ordinære driftsbudsjettet. Utskiftingstakten forutsettes imidlertid opprettholdt.

Til orientering kan jeg nevne at det gjennomføres sammenlignende studier i et felles nordisk prosjekt for å få mer kunnskap om de ulike skiltfolienes egenskaper over tid. Forsøkene har gjort det enklere nå å kunne velge de foliene som er best egnet til de ulike typer trafikkskilt.

SPØRSMÅL NR. 1369**Innlevert 17. juni 2009 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 25. juni 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at Agder politidistrikt får tilført nok midler slik at landsdelen får en politibemanning tilpasset utfordringene, samt at folk kan føle seg trygge i sine hjem?»

BEGRUNNELSE:

Politimester Kirsten Lindeberg uttaler til NRK Sørlandet at enkelte områder på Sørlandet vil bli nedprioritert i sommer pga bemanningssituasjonen. Videre innrømmer hun at oppgaver sånn som etterforskning, reaksjon på simple tyverier og andre slike ting vil bli liggende.

Statsråden er sikkert kjent med at økningen av kriminalitet på Agder i sommerhalvåret ligger på ca 20 %, samt at innbyggertallet nærmest dobbles.

Agder Politidistrikt får ikke tilført ekstra ressurser som utjevner behovet for mere politi om sommeren. Videre vet vi at sommeren er en høysesong for organisert kriminalitet, da miljøene blir uoversiktlige pga mange tilreisende fra inn og utland.

Ekstra ressurser som ivaretar behovet for mere politi i har vært på dagsorden en rekke ganger, men nå som det ser ut for at det i sommer blir fritt frem for kriminelle ber jeg om at statsråden vurdere tiltak som kan settes inn.

Jeg er bekjent med at statsråden ferierer i vår landsdel hver sommer, og vil derfor forvente at han både vet og har erfart disse problemene jeg har skissert. Med ønske om at statsråden også i år vil kunne føle seg trygg når han besøker oss ber jeg om snarlig svar på mitt spørsmål.

Svar:

Spørsmålet har vært forelagt Politidirektoratet som opplyser at Agder politidistrikt vil engasjere 90 sommervikarer i år for å hjelpe til under ferieavviklingen på forskjellige områder.

Politidistriktet har hatt en budsjettøkning (inklusive lønns- og prisjusteringer) på ca 23 millioner kro-

ner fra 2008 til 2009, og en økning (inklusive lønns- og prisjusteringer) på hele 77 millioner kroner i perioden 2003 – 2009. I forbindelse med regjeringens tiltakspakke i februar fikk Agder politidistrikt 14 årsverk. Dette utgjør en betydelig ressursøkning og gode rammevilkår for politidistriktet.

For øvrig vil jeg gjøre oppmerksom på at det er rammestyring og rammebudsjettering i politi- og lensmannsetaten. Budsjettfordelingen mellom politidistriktene ut fra en fordelingsmodell basert på en rekke kriterier relatert til politiets oppgaveløsning, hvor kriminalitetsbekjempelse og trygghet representerer de viktigste områdene.

Politidistriktene tildeles ikke lenger stillinger, men et rammebudsjett som politimesteren disponerer for å oppnå en best mulig polititjeneste. Det er således politidistriktets ledelse som har ansvaret for ressursfordeling og tjenesteordninger, og som vurderer om ressursene skal benyttes til stillinger eller settes inn på andre viktige områder for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste.

Jeg vil også få minne om at bevilgningene til politi- og påtalemyndighet er økt med 1,1 milliarder kr i perioden 2005-2009. I tillegg kommer kompensasjon for lønns- og prisstigning.

Når det gjelder bemanningen i politiet viser jeg til Politidirektoratets rapport "Politiet mot 2020 – Bemannings- og kompetansebehov i politiet", hvor det er foreslått å øke antall polititjenestemenn med 2 700 og andre stillinger med 1 000 innen 2020. Med de økninger som har vært på sivile stillinger er vi allerede halvveis til denne målsettingen. For polititjenestemenn er opptaket til Politihøgskolen økt til 432 i 2007 og 2008 og hele 552 i 2009. I og med at det tar 3 år å utdanne politistudenter, vil det dessverre fortsatt ta noen år før vi kan se resultatene av disse økningene. Med opprettelse av 460 nye sivile stillinger vil ca 280 polititjenestemenn frigjøres til operativt arbeid.

Jeg opplever Agder som et fredelig sted og kommer nok tilbake denne sommeren også.

SPØRSMÅL NR. 1370**Innlevert 17. juni 2009 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 25. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvilke ulemper innebærer skatteregelverket om grensegjengere for norske grensekommuner, og medfører det riktighet at det lønner seg for svenske arbeidstakere som jobber i norsk grensekommuner å bosette seg én kommune lenger inn i Sverige?»

BEGRUNNELSE:

Angivelig lønner det seg for svenske arbeidstakere å passere en grensekommune for å få redusert skatt, dvs. bosette seg utenfor den svenske grensekommunen, når de jobber i norsk grensekommune.

Hvis man i en norsk grensekommune ansetter eksempelvis en svensk statsborger, som bor i Sverige og jobber fast i Norge kan vedkommende visstnok ikke ha lønnsinntekt på svensk side. Utfordringen i den sammenheng skal være at arbeidsgiver på norsk side må betale svensk arbeidsgiveravgift. Det er ønskelig å få belyst i svaret hvorvidt dette er riktig, samt hvilke eventuelle konsekvenser og ulemper ordningen innebærer for arbeidsgivere i norske grensekommuner.

Svar:

Regelen om beskatning av grensegjengere mellom Norge og Sverige er inntatt i den nordiske skatteavtalen. Bestemmelsen går i korthet ut på at person som bor i en grensekommune i et land og arbeider i en grensekommune i et annet land skal forbli skattepliktig i sitt bostedsland. Bestemmelsen kom inn i den norsk-svenske skatteavtalen av 1971. I forhold til Sverige ble bestemmelsen videreført i den første nordiske multilaterale skatteavtale i 1983 og er med i alle senere revisjoner av den nordiske skatteavtalen. Bestemmelsen ble siste gang vurdert i forbindelse med endringsprotokollen av 2008. Tilsvarende bestemmelse gjelder også i forhold til Finland.

Når det gjelder norske grensekommuner, innebærer bestemmelsen at personer som bor i en svensk grensekommune og som arbeider i en norsk grensekommune, forblir skattepliktige til Sverige. På den annen side beholder den norske grensekommunen skatteinntektene fra de personer som bor der, men som arbeider i en grensekommune i Sverige. Hvilke økonomiske utslag dette får for den enkelte kommune vil avhenge av den konkrete situasjonen i den enkelte kommune.

For norske og svenske arbeidstakere vil situasjonen være at de etter grensejengerbestemmelsen kan

pendle fra sitt hjemsted i en grensekommune for å arbeide i en grensekommune i nabolandet uten at dette får betydning for deres skattemessige situasjon. Bestemmelsen har i alle år vært ansett som et middel til å forenkle grenseoverskridende virksomhet. De innvendinger som er kommet fra skattyterne har gått ut på at bestemmelsen ikke går langt nok.

At en svensk arbeidstaker finner det økonomisk lønnsomt å komme inn under skatteavtalens vanlige regler må bero på skattyterens personlige økonomiske situasjon som jeg ikke kan ta stilling til på generelt grunnlag. Grensejengerbestemmelsen i skatteavtalen har under ingen omstendighet noen betydning for hvorvidt en person som er bosatt i Sverige og arbeider fast i Norge, kan ha lønnsinntekt for arbeid utført i Sverige. Det finnes ingen bestemmelser som hindrer slikt arbeid.

Regler om arbeidsgivers plikt til å betale arbeidsgiveravgift og regler om i hvilket land de ansattes skal være omfattet av trygdlovgivningen, følger både av folketrygdloven og av EØS-avtalen.

Plikten til å betale arbeidsgiveravgift er i folketrygdloven (§ 23-2) knyttet til plikten til å innberette lønn og annen godtgjørelse. Det har i utgangspunktet ingen betydning om mottakeren av ytelsen er medlem av norsk folketrygd eller ikke. For arbeid utført i Norge eller på norsk kontinentalsokkel gjelder avgiftsplikten uten hensyn til arbeidstakerens og arbeidsgiverens tilknytning til Norge. Arbeidsgivere som er bosatt/hjemmehørende i Norge, har avgiftsplikt også for arbeid utført i utlandet. Dette gjelder uten hensyn til om mottakeren er skattepliktig til Norge og uten hensyn til om mottakeren er medlem av norsk folketrygd.

Unntak fra det som er sagt ovenfor gjelder for personer som er omfattet av EØS-avtalen. For disse gjelder Rådsforordning (EØF) nr. 1408/71. Forordningen regulerer hvilken trygdlovgivning som får anvendelse for personer som er statsborgere i et EØS-land og har tilknytning til ett eller flere andre EØS-land. Dette innebærer at det ikke skal betales arbeidsgiveravgift og trygdeavgift i Norge når arbeidstakeren etter forordningen er omfattet av trygdlovgivningen i et annet EØS-land. På den andre siden har en norsk arbeidsgiver med arbeidstakere som er omfattet av trygdeordningen i et annet EØS-land, plikt til å betale sosiale avgifter i det andre landet etter dette landets interne regler. Dette gjelder uavhengig av om arbeidstakeren utfører arbeid i utlandet eller i Norge.

Arbeidstakere som vanligvis utfører arbeid i to

eller flere EØS-land, skal være omfattet av trygdelovgivningen i sitt bostedsland dersom han utfører deler av sitt arbeid i bostedslandet.

Forordningen gjelder for hele EØS-området. Det innebærer at det ikke er opp til hver enkelt stat ensidig å regulere trygdemedlemskap og betalingen for dette.

Reglene i folketrygdloven og forordningen innebærer til sammen at svenske arbeidstakerne som bare utfører arbeid i Norge for en norsk arbeidsgiver, vil

være omfattet av norsk folketrygd, mens svenske arbeidstakerne som utfører arbeid i Sverige, vil være omfattet av svensk trygdelovgivning med dertil hørende plikt for arbeidsgiver til å betale sosiale avgifter i Sverige. Ettersom norsk arbeidsgiveravgift er lavere enn svensk arbeidsgiveravgift, vil arbeidsgiveravgiftsplikt for norske arbeidsgivere med ansatte som er bosatt i Sverige, kunne variere betydelig, avhengig av om vedkommende ansatte også arbeider i Sverige eller ikke.

SPØRSMÅL NR. 1371

Innlevert 17. juni 2009 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 1. juli 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden bidra til å løse den kritiske situasjonen for Sykehuset i Vestfold?»

BEGRUNNELSE:

Sykehuset i Vestfold (SiV) har i lengre tid blitt nedprioritert hva gjelder finansiering av sjettede byggetrinn, som sykehuset selv har måttet dekke, og nå ser det ut til at syvende byggetrinn skyves ut i evighetens perspektiv. Sengepostene ved SiV, de såkalte A- og B-blokkene, skulle vært revet og erstattet av syvende byggetrinn for lenge siden. Tilstanden ved disse sengepostene er kritisk og det er akutt fare for sammenbrudd i blokkene, særlig i vann- og avløpssystemene.

SiV har blitt forespeilet bygging av syvende byggetrinn etter ferdigstillelsen av sjettede byggetrinn. Nå er det ingen utsikter til oppstart av prosjektet.

Rørøpplaget kommer til å bryte sammen. Det er nå kun et spørsmål om tid. Det er også avdekket alvorlige slitasjer i bærekonstruksjonene.

Samtidig nekter Helse Sør-Øst å avklare om eller når syvende byggetrinn skal igangsettes. Det vil selvsagt være stor forskjell på det arbeidet som må iverksettes ut i fra hvor lenge en skal vente på syvende byggetrinn.

Helse Sør-Øst tar ikke ansvar for situasjonen og tradisjonelt har helseministeren skjøvet ansvaret fra seg og over på Helse Sør-Øst som er lammet av beslutningsvegring.

Dette har utviklet seg til å bli en meget alvorlig situasjon og dersom sengepostene må stenges av sik-

kerhetsmessig årsaker, er det ingen plass til pasientene i Vestfold.

Det er nødvendig å vise politisk ledelse, og sikre forutsigbarhet for innbyggerne i Vestfold.

Svar:

I stortingsrepresentant Anders Anundsens videre begrunnelse for spørsmålet rettes det konkret spørsmål om når 7. byggetrinn ved Sykehuset i Vestfold skal igangsettes.

Innledningsvis vil jeg understreke at jeg er opptatt av at befolkningen i Vestfold som i resten av landet skal gis et best mulig helsetilbud. Derfor er det mitt ansvar å legge til rette for gode rammevilkår. Regjeringens budsjettopplegg for 2009 innbar en klar styrking av sykehusenes økonomi. Videre fikk Helse Sør-Øst RHF i 2008 en permanent økning i basisrammen på mer enn 900 mill. kroner for nettopp å kunne gjenanskaffe sykehusbygg og utstyr.

Innenfor de samlede rammebetingelsene har de regionale helseforetakene - i dette tilfellet Helse Sør-Øst RHF - ansvar og fullmakt til å vurdere, planlegge og prioritere ulike investeringsprosjekter i regionen. Det er også de regionale helseforetakene som vedtar igangsetting av enkeltprosjekter. Dette forutsetter at investeringsprosjekter planlegges innenfor regionens samlede ressursammer.

Når det gjelder investeringsplaner i Helse Sør-Øst ble dette styrebehandlet den 18. desember i fjor. Her ble det vedtatt at det nye sykehusområdet Vestfold-Telemark måtte gjennomgå sin investeringsportefølje, og at denne måtte vurderes og prioriteres i

forhold til sykehusområdets kapasitetsbehov, funksjonsfordeling, økonomiske bæreevne og utnyttelse av eksisterende bygningsmasse. Prosjekter i konseptfasen som skal forelegges styret er følgende:

- Sykehuset i Vestfold HF – 7. Byggetrinn
- Psykiatrien i Vestfold HF – Nybygg for akutt- og sykehuspsykiatri, Tønsberg
- Psykiatrien i Vestfold HF – Nybygg for barne- og ungdomspsykiatri, Tønsberg
- Sykehuset Telemark HF – Videreutvikling av sykehuset i Porsgrunn

Det ble videre uttalt at ”Styret imøteser videre behandling av disse prosjektene snarest mulig og så fort

ny vurdering er gjennomført i regi av de nye sykehusområdene”.

Den bygningsmessige tilstanden knyttet til de såkalt A- og B-blokkene ble behandlet i styremøte i Vestfold HF forrige uke. Her ble eksterne konsulentrapporter knyttet til den tekniske tilstanden behandlet. Her ble det vedtatt at nødvendige strakstiltak, inklusiv nødvendig omfang av tiltak og kostnader, skal forelegges styret i styremøte i august 2009. Videre ble det besluttet å utrede nødvendig vedlikeholdstiltak i A/B-blokken, samt å se på muligheten for et justert 7. byggetrinn delt opp i etapper.

Disse prosjektforslagene skal fremlegges styret høsten 2009.

SPØRSMÅL NR. 1372

Innlevert 17. juni 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 26. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvilke umiddelbare tiltak kan settes i gang for å forebygge ytterligere skader og avhjelpe problemene ulven nå forårsaker for sauebønder i Hedmark, og vil statsråden ta initiativ til en hastevurdering av slike tiltak?»

BEGRUNNELSE:

Det er den senere tid påvist store ulveskader på sau i Stange, mens den såkalte Galven-tispa har oppholdt seg der. Det opplyses at den nå har forflyttet seg videre mot Elverumsområdet. Direktoratet har inntatt en restriktiv holdning til felling på grunn av dilemmaet knyttet til denne ulvens genetiske verdi. Dette gjør naturlig nok situasjonen ekstra frustrerende for de berørte.

Svar:

Ulv har stor vandringskapasitet, og på denne tiden av året er det normalt at fjorårsvalpene vandrer ut av sine fødselsrevir. Hvor disse unge ulvene vandrer er det ikke mulig å forutse, og det er vanskelig å unnå at det fra tid til annen også vil komme ulv inn i prioriterte beiteområder for sau. Slike situasjoner må

håndteres fortløpende, og jeg er opptatt av at dette skal skje på en slik måte at skadeomfanget begrenses til et minimum.

Jeg er kjent med at det den siste tiden har vært to ulver i Stange kommune, ei radiomerket og genetisk viktig ulvetispe (Galventispa) samt et umerket individ. Fylkesmannen i Hedmark ga skadefellingstillatelse på den sistnevnte, men fellingslaget lykkes ikke i å felle ulven. Ettersom den skandinaviske ulvestammen er sterkt preget av innavl, og derfor er avhengig av jevnlig innvandring fra den finsk-russiske bestanden, ble det i første omgang iverksatt skremmingsforsøk av Galventispa. Jeg vurderer skremmingsforsøkene som vellykket i og med at ulven vandret ut av området og at den akutte skadesituasjonen forårsaket av denne ulven opphørte.

Ettersom Galventispa er en genetisk viktig ulv, har vi i første omgang ønsket å gjennomføre tiltak som både ivaretar hensynet til den skandinaviske ulvestammen og beitebrukerne i området. Direktoratet for naturforvaltning følger kontinuerlig vandringene til den radiomerkete ulvetispa, og situasjonen blir vurdert fortløpende.

Dersom det oppstår endringer mht. skade/skadepotensial, må situasjonen vurderes på nytt.

SPØRSMÅL NR. 1373**Innlevert 17. juni 2009 av stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug****Besvart 1. juli 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden straks gi melding til Statens Vegvesen og Sunndal kommune om at staten tar alle utgifter til nødvendige tiltak som må settes inn for å avhjelpe situasjonen som har oppstått i forbindelse med et nytt ras på Rv. 70 gjennom Oppdølstranda, og vil statsråden ta initiativ til å benytte de "snarveier" som er mulig for å få planene vedtatt raskt slik at oppstarten på byggearbeidene kan forseres?»

BEGRUNNELSE:

Atter en gang er det gått ras på Rv. 70, Oppdølstranda i Møre og Romsdal. Veien er igjen stengt inntil en får oversikt over den totale situasjonen og når det er tilrådelig å åpne veien igjen.

Inntil videre vil det bli satt opp hurtigbåt i skytteltrafikk fra Sunndalsøra til Oppdøl. Det er også satt inn skyttelbusser fra Oppdøl til Leikvoll, der folk oppfordres til å parkere.

Dette medfører selvfølgelig ekstra kostnader, noe som er underordnet i denne sammenhengen. Det har tidligere vært en "smålig" debatt om hvem som skal dekke kostnadene til nødvendige ekstratiltak i forbindelse med rasfaren langs vegen.

Statsråden må nå gi klar beskjed om at det lokalt må rigges til den beste løsningen, både nå i akutfasen og på sikt, og at staten dekker alle utgifter i den forbindelsen.

I tillegg er situasjonen nå så prekær for lokalsamfunnet og den usikre trafikkavviklingen at statsråden må se på situasjonen som en unntakstilstand i plan-sammenheng og benytte de muligheter som finnes for at planene for sikring av vegen raskt kan ferdigstilles.

Også anbudsfrister bør innkortes maksimalt.

Raset gikk nå midt på sommeren.

Alle kan tenke seg hvilken frykt og usikkerhet som gjør seg gjeldende når høst og vinterforhold igjen forverrer situasjonen.

Da dette er å se på som en unntakstilstand, ber jeg statsråden ta et helhetsansvar for på raskest måte få sikret Rv70 gjennom Oppdølstranda.

Svar:

Når en riksveg må stenges midlertidig, betaler staten normalt for skyss av personer forbi stengningsstedet inntil vegen åpnes igjen. Etter raset i Oppdølstranda den 16. juni ble det etablert båtskyss forbi rasstedet i tråd med vanlig praksis ved slike hendelser.

Jeg er kjent med at spørsmålet om å sette inn ferje for transport av kjøretøy mellom Sunndalsøra og Oppdøl har vært diskutert. Hvis en veg blir holdt stengt i en lang periode, og det må opprettes midlertidig ferjesamband, er det vanlig praksis at det kreves betaling fra trafikantene i tillegg til at det offentlige gir tilskudd til ferjedriften.

Statens vegvesen har etter råd fra Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) besluttet å bestille en ekstern risikoanalyse for området. Det er lagt opp til at en slik risikoanalyse skal være ferdigstilt i siste halvdel av juli. Risikoanalysen vil, sammen med andre faglige vurderinger, danne grunnlaget for en beslutning om hvor lenge det er nødvendig å holde vegen stengt.

Når det gjelder planframdrift så er arbeidet med reguleringsplan for prosjektet godt i gang. Statens vegvesen har også utpekt ansvarlig planlegger for byggeplan og prosjektering, slik at disse prosessene kan gjennomføres så raskt som overhodet mulig. Statens vegvesen er også i tett dialog med Sunndal kommune om hvilke konsekvensanalyser, og omfanget av disse, som er nødvendige for å kunne ha et godt beslutningsgrunnlag for planvedtaket. Dette spørsmålet kan påvirke framdrifta av planprosessen. Statens vegvesen har forsikret meg om at planlegginga av rassikringstunnel forbi Oppdølstranda har høy prioritet, og at de tar sikte på å gjennomføre planprosessen så fort som overhodet mulig innenfor rammene av plan- og bygningslovens bestemmelser. Statens vegvesen har i tillegg gode rutiner på å gjennomføre anbudsutlysningene så rasjonelt som det er mulig innenfor rammene av anskaffelsesreglementet.

I denne saken er det Sunndal kommune som er arealplanmyndighet og som derfor har ansvaret for planbehandlingen. Jeg har fått et klart inntrykk av at denne saken er høyt prioritert i Sunndal kommune og legger derfor til grunn at kommunen vil gjennomføre planbehandlingen av saken så raskt det er praktisk mulig.

SPØRSMÅL NR. 1374**Innlevert 17. juni 2009 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen****Besvart 24. juni 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil justisministeren ta initiativ for å sikre at tannhelsepersonell også involveres i det tverrfaglige og tverretatlige arbeidet som foregår ved barnehusene, på lik linje med andre relevante faggrupper?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at det blir et tett samarbeid mellom barnehusene og den offentlige tannhelsetjenesten allerede i etableringsfasen. Vi vet at mange som utsettes for seksuelle overgrep utsettes for orale seksuelle overgrep. Her vil tannhelsepersonell ha mye å bidra med. Opptil 60 prosent av fysiske overgrep/mishandling foregår i hode-hals regionen. Dette er tannhelsepersonellens arbeidsområder. Med barnehusene ønsker vi å oppnå et forbedret samarbeid mellom faginstanser. Barnet skal være i sentrum, og det skal i utgangspunktet bare behøve å fortelle sin historie én gang. Det er også vektlagt økt kompetanse og forskning.

Jeg tror det er svært viktig at tannhelsetjenesten nå inkluderes i dette tverrfaglige miljøet i barnehusene. Jeg har hørt at barnehuset på Hamar har vært i kontakt med tannhelsetjenesten, men vet ikke hvor godt samarbeidet er blitt forankret. Uansett er det nødvendig å få et signal fra ansvarlige statsråder for å få satt dette i system. Det er, som nevnt, viktig at dette skjer allerede nå i etableringsfasen. Derfor håper jeg at statsråden vil ta initiativ til å få dette på plass.

Svar:

Tannhelsepersonell har utvilsomt en viktig rolle i avdekkingen av vold og seksuelle overgrep mot barn. Tannhelsetjenesten ser barn jevnlig og er de eneste innen helsevesenet som ser og følger barnet gjennom hele oppveksten.

Det er i oppdragsbrevene om etablering av barnehus pekt på nødvendigheten av å sette sammen planleggingsgruppene med representanter fra de ulike fagmiljø, herunder helsevesenet. Samarbeid med tannhelsetjenesten er imidlertid ikke omhandlet særskilt her.

Jeg kan opplyse om at de to første barnehusene som vi etablerte i Bergen og på Hamar, har innledet samarbeid med tannhelsetjenesten i sin region. I Bergen består samarbeidet foreløpig av informasjon og undervisning. Barnehuset Hamar har i tillegg til dialog og undervisning også innledet samarbeid med de store offentlige tannklinikkene i Hedmark og Oppland.

Jeg har fått opplyst fra Politidirektoratet at erfaringene fra barnehusene i Bergen og Hamar blir videreformidlet til de nyetablerte barnehusene i Trondheim, Tromsø, Kristiansand og senere Oslo, når dette åpner i løpet av året.

Jeg ser positivt på initiativene som er tatt overfor tannhelsetjenesten med sikte på å kunne avdekke eventuelle overgrep og få til en best mulig oppfølging av barna.

SPØRSMÅL NR. 1375**Innlevert 17. juni 2009 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 24. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Riksrevisor Jørgen Kosmo sier at Helse Midt-Norge RHF handlet i strid med de grunnleggende kravene i anskaffelsesregelverket ved anskaffelse av ambulansetjenester, og at flere sentrale prinsipper i anskaffelsesregelverket er brutt.

Hvilke tiltak vil statsråden sette i verk for å sørge for at styret følger opp sitt ansvar?»

BEGRUNNELSE:

Riksrevisjonens undersøkelse av Helse Midt-Norges gjennomføring av anskaffelsesprosessen og oppfølging av kontraktene om levering av ambulansetjenester ble nettopp overlevert Stortinget.

Undersøkelsen avdekker at Helse Midt-Norge RHF handlet i strid med anskaffelsesregelverket. Tilbyderne ble behandlet ulikt når det gjelder informa-

sjon, vilkårene for å bli innkalt til forhandlinger og kriteriene for å oppnå kontakt.

En viktig årsak til regelbruddene er at sentrale deler av virksomheten i Helse Midt-Norge RHF ikke var godt nok organisert. Det vises gjennom sviktende planlegging, manglende rutiner, skriftlighet og kvalitetssikring. Styret har ikke fulgt opp sitt ansvar, og departementet har ikke i tilstrekkelig grad forvisset seg om at styret har fulgt opp krav stilt gjennom flere år til god internkontroll og at anskaffelsesregelverket blir fulgt.

Svar:

Jeg vil innledningsvis gjøre det helt klart at Helse Midt-Norge RHF hadde en mangelfull håndtering av prosessen i forbindelse med anskaffelse av ambulansetjenester i 2007, og i den senere prosessen rundt tilleggskompensasjon til to av tilbyderne. Dette er tidligere dokumentert i den såkalte Kvale-rapporten som Helse Midt-Norge RHF selv tok initiativ til, i deler av KOFAs behandling av aktuelle klagesaker og gjennom de vurderinger som Helse Midt-Norge RHF senere har gjort i sakens anledning.

Helse- og omsorgsdepartementet har gjennom sin styringsdialog med de regionale helseforetakene understreket betydningen av at regelverket overholdes ved gjennomføring av offentlige anskaffelser. Eierstyringen har gjennom flere år hatt oppmerksomhet rettet mot behovet for å få en bedre kvalitet i spesialisthelsetjenestens anskaffelser. I de senere år har det fra departementets side blitt rettet større oppmerksomhet mot organisatoriske tiltak som skal bidra til dette.

I foretaksmøtene i januar 2006 ble de regionale helseforetakene pålagt å sikre at internkontrollen i de regionale helseforetakene og helseforetakene hadde et omfang og en systematikk som var tilstrekkelig tilpasset det aktuelle bildet for risiko og vesentlighet, og at dette arbeidet hadde den nødvendige ledelsesmessige forankring.

I 2007 ble de regionale helseforetakene pålagt å gjennomgå sine innkjøpssystemer, og å påse at nytt regelverk om offentlige anskaffelser blir gjort kjent og etterlevd. Dette styringskravet ble blant annet fulgt opp av Helse Midt-Norge RHF gjennom internrevisjonens utarbeidelse av rapport om offentlige anskaffelser, og styrets oppfølging av denne.

I 2009 har departementet pålagt de regionale helseforetakene å gjennomføre ytterligere tiltak for å bedre kvaliteten i anskaffelsesprosesser. De regionale helseforetakene ble i foretaksmøtene i januar 2009 bedt om å utrede og vurdere en eventuell etablering av en ny nasjonal kompetanseenhet for offentlige anskaffelser. De ble samtidig bedt om å vurdere hvorvidt andre løsninger, for eksempel etablering av et nettverk, kunne være mer hensiktsmessig for å sikre bedre kvalitet i anskaffelsesprosesser. Det ble også bedt om å vurdere andre supplerende tiltak utover dette. Denne utredningen med vurderinger og anbefalinger vil bli oversendt departementet mot slutten av sommeren, og Helse- og omsorgsdepartementet vil følge opp dette arbeidet i forbindelse med foretaksmøtene for 2010.

Avslutningsvis vil jeg understreke at jeg forventer og har tillit til at styret i Helse Midt-Norge RHF følger opp sitt ansvar både i denne konkrete saken, og at de også følger opp de forhold av mer generell karakter som har blitt belyst i denne saken mht. organisering av offentlige anskaffelser mv. Jeg vil også understreke at departementet forholder seg til de etablerte ansvarslinjer innenfor spesialisthelsetjenesten. Det er viktig at de regionale helseforetakene og helseforetakene ivaretar det ansvar som blant annet følger av at de er organisert som egne rettssubjekter, og tilsvarende at ledere i disse virksomhetene tar det ansvar som forventes, blant annet i forhold til god organisering. De regionale helseforetakene rapporterer som kjent på krav i foretaksmøtene og i oppdragsdokumentene i forbindelse med behandling av årlig melding i foretaksmøtene i mai/juni hvert år.

SPØRSMÅL NR. 1376**Innlevert 18. juni 2009 av stortingsrepresentant Ann-Kristin Engstad****Besvart 29. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hvordan vil helseministeren ivareta ledsagertjenesten, og sørge for at pasienter over hele landet med behov for følge til og fra behandling er sikret dette?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har blitt kontaktet av fortvilte pårørende som opplyser at i løpet av mai måned har det skjedd en endring i Gamvik kommune vedrørende pasientfølgertjenesten, også kalt ledsagertjeneste. Nav har nylig overtatt administreringen av denne ordningen, og med det har satsene endret seg "over natta", uten at verken pårørende eller de som utfører ledsagertjenestene har blitt informert. Ledsagere som har gjennomført turer sammen med pasienter har også opplevd satsene som har blitt endret utgjør:

- Dersom reiseruten krever overnatting ble hotellovernatting for pasientfølge tidligere dekket, men nå blir det kun godtgjort kr 310,- per natt. Det skal godt gjøres i dagens Norge å finne hotell til under 6-700,- kr per natt.
- Kostgodtgjøring har blitt senket fra statens satser til maks 170,- per døgn.
- Ledsagere har tidligere vært godtgjort med 109 kr/t hver time de var på jobb (fratrekk for hvile ved eventuell overnatting). Denne satsen utgjør nå 25 kr/t, men maksimalt 8 timer per døgn - uavhengig av hvor mange timer i løpet av døgnet reisen faktisk varer.

Disse endringene gjør at ledsagere får faktiske utgifter for å tilby seg å følge pasienter til og fra behandling. Det har allerede vært tilfeller hvor pasienter har sagt fra seg behandling, med begrunnelse i at den enkelte selv ikke har råd til å dekke ledsagers faktiske utgifter, langt mindre godtgjøre med de satser ledsager tidligere har vært tilbudt av det offentlige for sine tjenester. Jeg minner her følgende punkt i pasientrettighetsloven:

"§ 2-6. Rett til syketransport

Pasienten og ledsager har rett til dekning av nødvendige utgifter når pasienten må reise i forbindelse med en helsetjeneste [...]"

Jeg viser også til at det er pasientens lege som foretar en skjønnsmessig vurdering av pasientens helsetilstand, og eventuelt behov for følgetjeneste. Ledsagere er som oftest deltidsansatte eller pensjonister, som har mulighet til å bruke 2-3 dager på rad, uten å måtte ta fri fra jobb, for å følge pleietrengende

naboer i lokalsamfunnet til og fra behandling. Ofte har pårørende ikke mulighet til å ta fri fra jobb, eller bor på andre deler av landet, så ledsagerne har vært svært tiltrengte. De bistår hele reisen med bagasje, innsjekk på flyplass, eventuelle behov ved leggetid m.v. Ledsagere fortviler over å måtte avvise å være ledsager for gode venner i sitt lokalmiljø, da de ikke ser det mulig å reelt gå i minus for å utføre denne tjenesten for samfunnet. Slike gode krefter i lokalmiljø fortjener en klapp på skuldra av storsamfunnet.

Leger fortviler også, da de ser pasienter si fra seg nødvendig, foreskrevet behandling, fordi de ikke får ledsagere til å ta på seg oppdraget. Ledsagerne har heller ikke vært opplyst om disse plutselige endringene. De hadde allerede gjennomført turer, og opplevde at oppgjøret for turene lot vente på seg, for deretter å få utbetalt en sum som ikke en gang dekket de faktiske kostnadene.

Svar:

Etter pasientrettighetsloven har pasienter og nødvendig ledsager rett til å få dekket utgifter til reise i forbindelse med at pasienten mottar helsetjeneste. Rettigheten er nærmere regulert i syketransportforskriften. Ledsagers rett til dekning av utgifter til reise som transport, kost og overnatting dekkes etter de samme reglene som gjelder for pasienten. Etter syketransportforskriften § 6 er kostgodtgjørelsen kr 175 per døgn ved fravær utover 12 timer. Utgifter til overnatting dekkes med kr 310 per døgn. Etter syketransportforskriften § 10 har ledsager rett til å få dekket tapt arbeidsinntekt. For ledsagere som ikke kan dokumentere tapt arbeidsinntekt gis det arbeidsgodtgjørelse med kr 25 per time. Arbeidsgodtgjørelse gis bare for 8 timer per døgn. Godtgjørelsen skal med andre ord kun dekke fravær i arbeidstid hvor det blir trukket lønn.

NAV (og tidligere trygdekontor) har forvaltet denne ordningen både etter nåværende og tidligere gjeldende forskrifter og forvaltet også ordningen da utgiftene ble dekket med hjemmel i folketrygdloven før 1. januar 2004.

Helse Nord RHF opplyser at Gamvik kommune inntil nylig har hatt en egen ordning med dekning av utgifter til ledsager. Så vidt jeg forstår har Gamvik kommune dekket ledsager etter statens satser og ikke satsene som er fastsatt i syketransportforskriften. Statens satser er høyere enn satsene i syketransportforskriften. Satsene i syketransportforskriften ble prisregulert fra 1.1.2009.

Helse Nord RHF opplyser for øvrig at Gamvik kommune har bestemt at de skal bruke kommunalt ansatte som ledsagere foreløpig. Det betyr at kommunen betaler ledsagerne etter høyere satser, og at de eventuelt vil kreve refusjon av NAV etter de satsene som er fastsatt i forskriften.

Når dette er sagt, ser jeg noen uheldige utslag av

dagens ordning. Det bør ikke være slik at pasienter skal si fra seg behandling fordi de ikke får med seg ledsager.

Eventuelle endringer i satsene må vurderes i de årlige budsjettprosesser. Her blir alle formål vurdert i forhold til de til enhver tid disponible midler.

SPØRSMÅL NR. 1377

Innlevert 18. juni 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 25. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren sørge for at de børsnoterte selskapene får den nødvendige fleksibilitet til å tilpasse seg lovendringene som følger av revisjonsdirektivet, slik at det ikke vil bli ansett nødvendig å holde ekstra generalforsamlinger i 2009 for å oppfylle de nye kravene?»

BEGRUNNELSE:

Som følge av EUs revisjonsdirektiv vedtok Stortinget denne uken lovendringer som stiller krav til sammensetningen av styrene i børsnoterte selskaper. I tillegg er det gitt en åpning for at eierne kan bestemme at styrene skal slippe å etablere revisjonsutvalg. Under komitébehandlingen og under debatten i Odelstinget, tok jeg opp spørsmålet om ikrafttredelse og overgangsregler for disse ordningene. Komitéflertallets manglende tilslutning og statsrådets manglende svar i debatten gjør meg bekymret for hvordan dette er tenkt praktisk ordnet.

De børsnoterte selskapene har allerede holdt de obligatoriske generalforsamlingene i 2009, og holder derfor i utgangspunktet ikke nye generalforsamlinger før våren 2010. Det er derfor nødvendig at finansministeren avklarer at det ikke er nødvendig for selskapene å holde generalforsamlinger i 2009 for å oppfylle kravene i de nye reglene.

Svar:

Endringene i revisorloven og enkelte andre lover som følge av gjennomføring av revisjonsdirektivet ble 19. juni 2009 sanksjonert av Kongen i statsråd.

Regjeringen har sett det som viktig å sikre de børsnoterte selskapene nødvendig fleksibilitet til å tilpasse seg de nye kravene, og har på den bakgrunn vedtatt følgende overgangsordninger:

- Plikten til å velge revisjonsutvalg samt reglene om revisjonsutvalgs oppgaver og sammensetning gjelder for de enkelte sparebanker, forretningsbanker, finansieringsforetak og forsikringsselskaper etter neste ordinære valg av styremedlem, men likevel ikke senere enn 30. juni 2010.
- For allmennaksjeselskaper gjelder plikten til å velge revisjonsutvalg samt reglene om revisjonsutvalgs oppgaver og sammensetning etter at det neste gang er avholdt ordinær generalforsamling, jf. Allmennaksjeloven § 5-6.

Disse ordningene innebærer at selskaper som allerede har avholdt generalforsamling i 2009 ikke vil måtte innkalle til ny generalforsamling i år for å oppfylle kravene.

SPØRSMÅL NR. 1378**Innlevert 18. juni 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 29. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vil helse- og omsorgsministeren ta initiativ overfor Helse Vest, slik at man også i Helse Fonna-området får en tilfredsstillende luftambulansetjeneste?»

BEGRUNNELSE:

Luftambulansetjenesten er en del av de regionale helseforetakenes ansvarsområde. Denne tjenesten er imidlertid en ressurs som er helseforetaks og regionsovergripende, det vil si en nasjonal tjeneste. Dette innebærer at beredskapen ikke er knyttet til bestemte geografiske områder, men er en felles ressurs som skal brukes der den trengs mest.

Som jeg påpekte i spørsmål 1262 datert 11.06.2008 til helse- og omsorgsministeren, har det vært en stor aktivitetsøkning for ambulanshelikopter i Helse Fonna-området, noe som aktualiserer spørsmålet om et ambulanshelikopter i Haugesund. Oppdragene i Helse Fonna-området blir i dag utført av helikopter som er stasjonert i Stavanger og Bergen.

Et ambulanshelikopter stasjonert i Haugesund ville redusert utrykningstiden betydelig noe som er en klar fordel når menneskeliv skal reddes. Interkommunalt samarbeide har bidratt til at redningsdykkertjenesten i regionen nå er operativ, og at helikopter stasjonert i Haugesund vil bidra til at dykkere raskt kunne bli fraktet til eventuelle ulykker på sjøen.

Under behandlingen av inneværende års budsjett la Fremskrittspartiet inn en merknad som fikk tilslutning fra Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre, der disse forhold ble påpekt og der man kom med anmodning om at den vedvarende aktivitetsøkningen ble fulgt opp i praksis med helikopterbase i Haugesund.

Oppslag i Haugesunds Avis 17. juni viser nok et eksempel på hvor prekær situasjonen er når det skjer

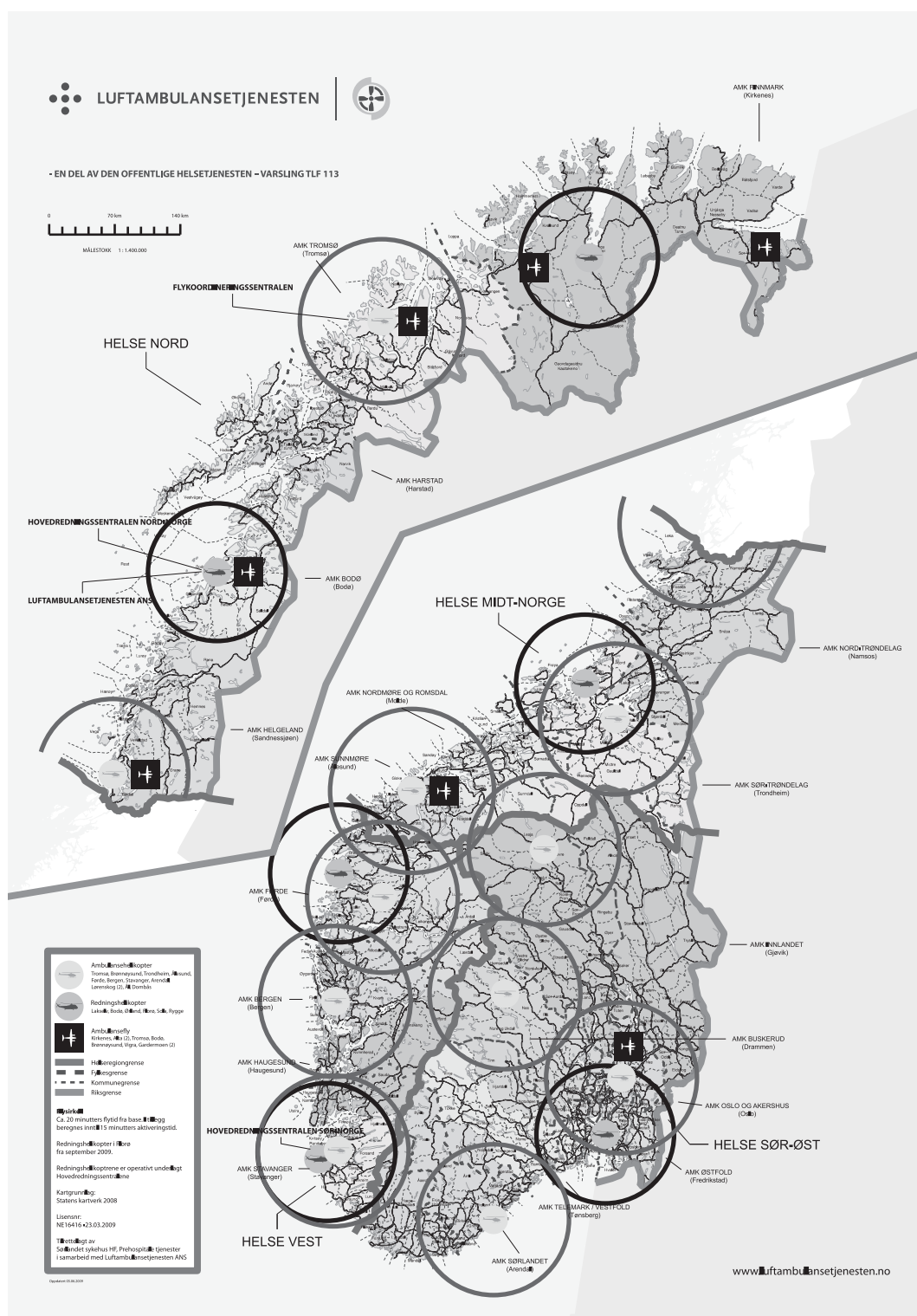
to ulykker samtidig i regionen. Forholdene er uakseptable og må snarest bringes i orden.

Svar:

I Helse Fonna betjenes området primært av helikopterbasene i Bergen og Haugesund. Flytiden er ca 17 minutter mellom Stavanger og Haugesund, og ca 30 minutter mellom Bergen og Haugesund. I tillegg er redningshelikoptret ved Sola også en relevant akuttmedisinsk ressurs, som både er bemannet med lege i tilstedevakt og har 15 minutters responstid. Det har vært en jevn aktivitetsvekst de siste årene både ved basen i Stavanger og i Bergen, men jeg har fått rapportert at det ikke er noen tydelig økning av samtidighetskonflikter i området, og at samarbeidet mellom helikopterbasene og det medisinske fagmiljøet i Helse Fonna er godt.

Som representanten omtaler i sin begrunnelse for spørsmålet, er luftambulansetjenesten en del av de regionale helseforetakenes ansvarsområde, samtidig som at dette er en ressurs som må vurderes og prioriteres i et nasjonalt perspektiv. Jeg tillater meg derfor å vedlegge et kart som viser basene for luftambulansetjenesten i Norge. Helse Fonna-området dekkes i dag av tre legebemannede helikopterressurser som vurderes som god beredskap i landsmålestokk.

Luftambulansetjenesten må også ses opp mot den øvrige akuttmedisinske beredskapen i området. Dette er også nærmere omtalt i svaret til representanten Vaksdal fra tidligere helse- og omsorgsminister Brustad i juni 2008. I tillegg er jeg også gjort kjent med at styret for Helse Vest RHF har behandlet Plan for prehospitale tjeneseter i Helse Vest, der det er utarbeidet en liste over de mål som i særlig grad skal prioriteres. Ett av punktene på denne listen er å styrke den prehospitale tjenesten i Helse Fonna med en utrykningsenhet bemannet med anestesilege og ambulanspersonell stasjonert ved Haugesund sykehus.

SPØRSMÅL NR. 1379**Innlevert 18. juni 2009 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen****Besvart 26. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I et brev til Opplands stortingsrepresentanter hevder Oppland Bonde- og Småbrukarlag at forvaltningen ikke følger opp stortingets "rovdyrforlik" fra 2004.

Hvordan vurderer statsråden dette og vil statsråden ta initiativ for å sørge for at "rovviltforliket" følges opp?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått e-post fra Oppland Bonde- og Småbrukarlag datert 12. juni hvor de påpeker at det er observert bjørn i mange kommuner i Oppland, og at det er dokumentert at bjørn har tatt sau i Fåberg Vestfjell ved Lillehammer, samt sporobservasjoner i Gausdal, Øyer, Sør-Fron, Nord-Fron og Ringebu. I tillegg melder Småbrukarlaget om betydelige synsobservasjoner i Sel og Ringsaker. Antakelig er det 3 individer også i Vestoppland.

Småbrukarlaget mener tettheten av bjørn nå er av en slik art at ingen beiteområder er trygge. De frykter for blodig sommer i beiteområdene, og ber derfor om hjelp for å avhjelpe situasjonen.

Videre er Småbrukarlaget kritisk til saksbehandling ifm. søknader om å felle skadedyr. De mener søknader i DN og MD treneres, og at kravene til å påvise drepte beitedyr er for høye. Resultatet er at skadedyr ikke blir felt og mange dyr på beite blir drept og lider unødig.

Svar:

Rovviltforvaltningen er som kjent grundig behandlet i Stortinget. Gjennom rovviltforliket i 2004 ble det klargjort at vi i Norge årlig skal ha 39 ynglinger av jerv, 65 ynglinger av gaupe, 15 ynglinger av bjørn og tre ynglinger av ulv innenfor forvaltningsområdet for ulv. Bestandsmålene er fordelt på åtte rovviltregioner. Rovviltforliket har en todelt målsetting som innebærer at det også skal legges til rette for næringsdrift basert på beitebruk i utmark. Dette krever en forvaltning som gir tilstrekkelig langsiktighet i forhold til investeringer i næring og mulighet for forsvarlig dyrevelferd på beite. Vi har nå nådd de na-

sjonale bestandsmålene for jerv, gaupe og kongeørn. For ulv og bjørn er bestandsmålene ennå ikke nådd. Virkemidlene innen rovviltforvaltningen innrettes med sikte på å nå bestandsmålene, samtidig som det legges ned en stor innsats for å redusere skadeomfanget og konfliktnivået.

Et av hovedprinsippene for rovviltforvaltningen er at rovvilt og utmarksbasert beitenæring skal være arealdifferensiert, noe som innebærer at beitebruk og rovvilt gis ulik prioritet i forskjellige deler av landet. Prinsippet om arealdifferensiering er nedfelt i forvaltningsplanene som er utarbeidet av de regionale rovviltneemndene. Prinsippet er imidlertid ikke ensbetydende med at områder som er prioritert til beitebruk til enhver tid skal være frie for rovvilt, eller at beitedyr skal utelukkes i områder hvor rovvilt gis prioritet. Rovvilt har stor vandringskapasitet, noe som tilsier at de til tider også vil oppholde seg i prioriterte beiteområder. Forutsatt at det ikke truer bestandens overlevelse, og det ikke finnes andre tilfredsstillende løsninger, vil det her normalt være lav terskel for uttak av rovvilt som utgjør en potensiell skade for beitedyr. I prioriterte rovviltområder skal derimot saueproduksjon og andre produksjoner basert på utmarksbeite tilpasses med utgangspunkt i forekomsten av rovvilt i beiteområdet.

Avslutningsvis vil jeg peke på at denne regjeringen år for år har økt bevilgningene til forebyggende og konfliktdempende tiltak slik at tapstallene til beitenæringen kan reduseres. I 2009 økte bevilgningene til dette formålet med hele 30 millioner kroner. I tillegg er bestandsovervåkingsprogrammet og Statens naturoppsyn styrket betydelig de senere år.

Rovviltforliket følges opp, og jeg mener fortsatt at det utgjør et godt grunnlag for en forvaltning som ivaretar hensynet til rovdyr, næringsvirksomhet og andre lokale interesser. Samtidig er jeg åpen for at det også innenfor rovviltforvaltningen kan være elementer som kan forbedres. Det vurderes derfor fortløpende om det er elementer som bør gjennomgås nærmere. Samtidig vil jeg presisere at hovedprinsippene i forvaltningen ligger fast, i tråd med rovviltforliket og Regjeringens rovviltpolitikk slik den er nedfelt i Soria-Moria erklæringen.

SPØRSMÅL NR. 1380**Innlevert 18. juni 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 29. juni 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I det omfattende luftfartsmiljøet i Bodø fryktes det for konsekvensene av Avinors planer for nedklassifisering av Bodø Lufthavn. Samtidig som det kun er Bodø Lufthavn i nord som betaler maksimale avgifter, bidrar dette til at lufthavnen kan bli mindre konkurransedyktig enn andre stamflyplasser i nord.

Vil Avinors nedklassifisering av Bodø Lufthavn føre til at kompetanse og stillinger fjernes fra Bodø, og vil statsråden sørge for at Bodø kan tilbys avgiftsnivå på linje med andre stamflyplasser i nord?»

Svar:

I spørsmålet blir det for det første vist til det som blir kalla Avinors planar for ei nedklassifisering av Bodø lufthamn.

Dette spørsmålet har vore lagt fram for Avinor. Avinor legg til grunn at spørsmålet viser til den såkalla organisasjonsutviklingsprosessen som for tida går føre seg i Avinor. Avinor opplyser at eitt av alternativa som blir greidd ut, er å samle dei fire største lufthamnene (Oslo/Gardermoen, Stavanger/Sola,

Bergen/Flesland og Trondheim/Værnes) i ein eigen divisjon. Ifølgje Avinor er det for tidleg å seie om ei eventuell omorganisering av verksemda vil ha konsekvensar for bemanning på Bodø lufthamn.

For meg er hovudmålet at Avinor driv lufthamnene på ein sikker og effektiv måte, og at det tenestenivået vi har i dag blir halde oppe. Styret og den daglege leiinga har ansvaret for å organisere verksemda slik at desse måla blir nådde. Det viktigaste for meg i denne saka er at tenestenivået på Bodø lufthamn blir halde oppe.

I spørsmålet blir det vidare vist til at Bodø lufthamn betaler maksimale avgifter.

I takstregulativet til Avinor er det ei ordning med 30 prosent rabatt i startavgifta som omfattar lufthamnene nord for Bergen med unntak av Trondheim lufthamn, Værnes, og Bodø lufthamn. Føremålet med ordninga er å medverke til å halde nede billettprisane og sikre marginale kommersielle flyruter i distrikta. For meg er det viktig at denne ordninga blir førd vidare. Omfanget av ordninga blir jamleg vurdert, mellom anna i lys av EØS-regelverket for statsstøtte.

SPØRSMÅL NR. 1381**Innlevert 18. juni 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 1. juli 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I den nye loven om dyrevelferd åpnes det i lovens § 11 tredje ledd, om transport, gir hjemmel til å fastsette utfyllende forskrifter om transport av dyr.

Vil statsråden på bakgrunn av dette sette i gang arbeidet, og gi dispensasjon for profesjonelle hestetransportører, slik at disse har mulighet til å kunne fortsette sin virksomhet på like konkurranseforhold som de som ikke driver profesjonell virksomhet og derfor er unntatt fra kjøre og hviletidsbestemmelserne, jf. statsrådens svar til undertegnede den 06.05.09?»

BEGRUNNELSE:

For profesjonelle transportører av hester gjelder i dag et helt annet regelverk enn det som gjelder for transportører av slakt, tivoli, kadaver og transport av ikke profesjonelle. Dette gjelder spesielt i forhold til kjøre og hviletidsbestemmelsene hvor alle de forannevnte aktørene er unntatt fra kjøre og hviletidsbestemmelsene med unntak av de profesjonelle hestetransportørene. Dagens regelverk bidrar derfor til stor konkurransevridding mellom de profesjonelle og de andre aktørene. I tillegg til dette er det også flere av lovene som de profesjonelle aktørene må forholde seg til og som kommer i konflikt med hverandre. For det blir et stort spørsmål om de profesjonelle aktøre-

ne skal forholde seg til lov om dyrevelferd eller skal man forholde seg til kjøre og hviletidsbestemmelsene. For den ene loven er opptatt av dyrenes ve og vel, mens den andre er opptatt av trafikksikkerheten. Men med bakgrunn i at alle de andre aktørene er fritatt fra kjøre og hviletidsbestemmelsene så kan ikke trafikksikkerheten være problemet. De profesjonelle aktørene håper derfor at statsråden nå sørger for like konkurransevilkår og at de profesjonelle hestetransportørene også får fritak fra kjøre og hviletidsbestemmelsene og at det gis en midlertidig dispensasjon frem til regelverket endres permanent. Slik at det blir likebehandling av de forskjellige transportørene og at dyrevelferdsloven kan følges.

Svar:

Innledningsvis vil jeg vise til mitt svar av 6. mai 2009 til deg på spørsmål nr. 1081. Der fremgår at Landbruks- og matdepartementet er ansvarlig departementet for den nylig vedtatte lov om dyrevelferd og at Mattilsynet for tiden utarbeider utkast til nye forskrifter om transport av landdyr. At det utarbeides nærmere forskrifter til lov om dyrevelferd § 11 er i samsvar med de signaler regjeringen ga i Ot.prp. nr. 15 (2008-2009).

Hvorvidt kommersiell hestetransport utført med tyngre kjøretøy (totalmasse medregnet tilhenger over 7,5 tonn) skal unntas fra kjøre- og hviletidsreglene er derimot en problemstilling som Samferdselsdepartementet er ansvarlig departement for.

Relevant gjeldende rett fremgår av mitt svar av 6. mai 2009. Der gjør jeg også rede for de hensyn som må antas å ligge bak at forordning (EF) nr. 561/2006 ikke unntar kommersiell hestetransport fra kjøre- og hviletidsreglene.

Forordningen unntar eller gir EU/EØS-statene adgang til å unnta en rekke former for transport fra kjøre- og hviletidsregelverket. Unntakene har ulike begrunnelse. Fra forordningens virkeområde unntas for eksempel transport som man anser for å ivareta særlig viktige samfunnsfunksjoner, ikke-kommersiell godstransport og kjøretøyer med så lav tillatt hastighet at man anser den potensielle trafikkløse som svært lav. Forordningens liste over valgfrie nasjonale unntak inneholder i hovedsak former for transport som ikke anses for å være særlig konkurranseutsatt. Av hensyn til trafikksikkerheten er likevel flere av disse nasjonale unntakene begrenset til å gjelde innenfor en avgrenset distanse.

Unntak for ikke-kommersielle transporter eller former for transport som anses for å være mindre konkurranseutsatt begrunnes i flere forhold. Først og fremst at unntakene ikke forventes å ha negative konkurransemessige konsekvenser. Da disse transportene ikke konkurrerer i et marked med skarp konkurranse antas det også at de i alminnelighet vil være mindre utsatt for tidspress mv. - med den innvirkning det vil kunne ha på trafikksikkerheten og sjåførenes arbeidsvilkår.

Blant annet på bakgrunn av ovennevnte kan jeg vanskelig slutte meg til påstanden om at det gjør seg gjeldende ulike konkurransevilkår mellom kommersielle og ikke-kommersielle aktører. De ikke-kommersielle og mindre konkurranseutsatte aktørene er unntatt fra reglene nettopp fordi dette ikke anses å påvirke konkurranseforholdene negativt.

Når det gjelder spørsmålet om mulig konflikt mellom ulike regelsett gjeldende for hestetransportører, viser jeg til min redegjørelse om dette i mitt svar av 6. mai 2009.

SPØRSMÅL NR. 1382

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 30. juni 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Forretningen Trunken i Farsund kommune selger amerikanske. Trunken har utstillinger med amerikanske kunst og museumsgjenstander. Norskamerikanere besøker Trunken for å kjøpe varer, men også for å se på utstillingene. Eierne har søkt Fylkesmannen i Vest-Agder om å bli klassifisert som typisk turiststed i henhold til Helligdagsloven. Søknaden på permanent basis ble avslått.

Vil statsråden se på saken, og gi en positiv bestemmelse slik at Trunken kan holde åpent på søndager som et typisk turiststed?»

BEGRUNNELSE:

Utvandringen fra Farsund- og Kvinesdal kommune til USA i perioden 1825 til ca 1960 var i perioder meget stor. Årlige arrangementer og utstillinger med utsnitt fra nordmenns liv i USA preger kommu-

nene. Kvinesdal har i over 10 år hatt sin utvandrerfestival.

I det lille tettstedet Vanse i Farsund kommune finns det 2 foretak som baserer seg på amerikansk kultur. Det ene er Trunken som har en utstilling som har tematisk sammenheng med butikkens vareutvalg. Utstillingen omhandler Listafolkets Amerikahistorie, og utsalget i butikken er varer som enten er amerikanske eller har et amerikansk preg. Butikken selger også bøker skrevet av etnologen Siv Ringdal som har hovedoppgaven sin om nordmenn særlig fra Sørlandet som slo seg ned i USA.

Trunken bærer preg av å være et utstillingslokale. Gamle gjenstander er alltid på utstilling, men disse er ikke til salgs. Disse gjenstandene sammen med varene som selges vil jeg si er en severdighet som folk kommer langveis fra for å se og kanskje gjøre noen kjøp, ofte basert på minner og nostalgi fra USA opphold.

I samme området som Trunken ligger også beverterstedet 8. avenue.

Her legges det også opp til utstilling av bl.a. amerikanske møbler etc. i egen etasje.

Området mellom Trunken og 8. avenue er døpt til Brooklyn Square med riktig utformet amerikanske skilt.

Det er derfor ikke noen tvil om at stedet fremstår som et lite hjørne av det Norsk-Amerikanske samfunnet som så mange her i vårt land har sterke røtter til.

Svar:

I henhold til lov 24. februar 1995 om helligdager og helligdagsfred § 5 sjette ledd kan fylkesmannen etter søknad fra kommunen ved forskrift bestemme at et område skal regnes som "typisk turiststed". Slik forskrift har som konsekvens at utsalgssteder på området kan holde åpent, uten hinder av hovedregelen om at utsalgssteder skal holde stengt på helligdager. Som typisk turiststed kan regnes område der salget i de aktuelle periodene hovedsakelig skjer til turister. Ut over dette beror det på fylkesmannens frie skjønn om søknad om fastsettelse av forskrift skal imøtekommes. Fylkesmannens vedtak kan ikke påklages til departementet. Jeg ser derfor ikke noe grunnlag for å gå inn i fylkesmannens avgjørelse i denne saken.

Jeg vil for øvrig nevne at fylkesmannen i Vest-Agder i brev 5. juni 2009 til Kultur- og kirkedepartementet har stilt spørsmål ved om forretningen kan ha åpent på søndager i medhold av andre unntak i helligdagsloven. Det blir pekt på at forretningen fremstår som et kombinert utsalgssted og utstillingssted. Salg av utstilte gjenstander fra kunstgallerier og lignende er unntatt fra påbudet om å holde stengt på helligdager. Slik departementet ser det, vil det at lokalet i utgangspunktet er et fast utsalgssted som selger varer til forbrukere, utelukke at man samtidig påberoper seg unntaket for salg av utstilte gjenstander fra kunstgallerier og lignende.

SPØRSMÅL NR. 1383

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 25. juni 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvorfor Politidirektoratet ikke har vurdert muligheten for opprettelsen av et nasjonalt tyveriregister, og evt. når dette kan skje?»

BEGRUNNELSE:

Vinningskriminalitet er et omfattende samfunnsproblem. Politidirektoratet uttaler i rapporten "Organisert kriminalitet i Norge", som ble fremlagt 18. juni, at innsats mot vinningskriminalitet med særlig fokus på helerne er ett av fem foreslåtte tiltak som antas å ha stor effekt i kampen mot organisert kriminalitet.

Det er på denne bakgrunn underlig at initiativ som kan forebygge vinningskriminalitet ikke vurderes på en skikkelig måte. Eksempelvis et nasjonalt tyveriregister, hvor alt som er stjålet kan meldes inn. Den som kjøper varer og gjenstander utenom butikk, vil dermed ikke kunne være i god tro om det som kjøpes er stjålet eller ikke, uten å sjekke i dette registeret først. Med et slikt register vil trolig organisert vinningskriminalitet og helerivirksomhet kunne reduseres drastisk.

Også Tollvesenet vil kunne ha stor nytte av et slikt register både innenlands og i kontakten med andre lands tollmyndigheter.

Svar:

Stjålet gods skal i det alminnelige meldes til politiet i forbindelse med at tyveri blir anmeldt. Politiet kan i forståelse med fornærmede publisere informasjon rundt de gjenstandene som er stjålet i den enkelte sak. Politiet har pr. i dag et nasjonalt register for stjålet gods tilrettelagt for internt bruk. Innholdet i dette registeret publiseres ikke i sin helhet i dag.

Politidirektoratet har dialog med flere private aktører som har ulike former for registre for stjalne gjenstander. Eksempler på disse registrene er:

- Falck Sykkelregister AS (<http://www.falck.no/assistanse/home/privat/sykkelregister/sykkeloek.htm>)
- Ettersøkt (<http://www.ettersokt.no>)
- Steinbrygga båthavn som administrerer Ettersøksringen for stjalne båter (<http://www.steinbrygga.no/Ettersoksringen.htm>).

Dette er registre som hver på sine måter inneholder nyttig informasjon, delvis for å forebygge tyveri og for å medvirke til å gjenfinne stjalne gjenstander.

Det foregår imidlertid kontinuerlig et videreutviklingsarbeid hva gjelder politiets metoder og verktøy for

- å forebygge vinningskriminalitet
- oppdage og tilbakeføre stjalne gjenstander
- bekjempe helerivirksomhet

Som en del av fag- og metodeutviklingsarbeidet innen kriminalitetsforebygging har Politidirektoratet til vurdering spørsmålet om eventuell opprettelse av et nasjonalt tyveriregister. Muligheter, fordeler samt tekniske og rettslige utfordringer rundt en eventuell publisering av et slikt register må imidlertid utredes nærmere. Dette er et arbeid som er i startfasen.

Videre er en database for stjålet kunst og stjalne antikviteter omtalt i ”Politidirektoratets tiltaksplan for bekjempelse av miljøkriminalitet 2006 – 2009”. I forbindelse med utredningen av mulighetene for å opprette en slik database, vil man også vurdere om det er hensiktsmessig at denne databasen begrenses til kunst og antikvitetsgjenstander, eller også kan inneholde annet tyvegods.

Beslutning om hvorvidt Politidirektoratet skal opprette et slikt register eller en slik database for stjalne gjenstander og som gjøres tilgjengelig for publikum, vil bli tatt stilling til når utredningsarbeidet er sluttført. Det skal avslutningsvis bemerkes at anskaffelsen av et slikt register/database vil forventelig være av en slik størrelse at prosjektet må legges ut på anbud for å følge regelverket som er nedfelt i lov og forskrift om offentlige anskaffelser.

SPØRSMÅL NR. 1384

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 25. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«USA har nylig valgt å redusere sin bistand til Nicaragua med 62 millioner USD etter at lokalvalgene i november 2008 var preget av massivt valgfusk til fordel for president Ortegas Sandinistparti.

Har statsråden vurdert eller foretatt noen endringer i innretningen av eller størrelsen på norsk bistand til Nicaragua på bakgrunn av valget, hva er statsrådets vurdering av valgets legalitet og hvilke grenser for valgfusk og svekkelse av demokratiet setter statsråden før en reduksjon av norsk bistand vurderes?»

Svar:

Ja, jeg har revurdert innretningen på norsk bistand til Nicaragua, og dette ble gjort før den amerikanske beslutningen ble tatt som representanten Peter Gitmark referer til. Norges ambassadør i Mana-

gua informerte i mai 2009 nicaraguanske myndigheter om at Norge ikke har til hensikt å inngå en ny avtale om budsjettstøtte for perioden 2009-2011 slik vi opprinnelig hadde planlagt. I 2008 var slik norsk budsjettstøtte til Nicaragua NOK 20 millioner.

Allerede under budsjettdebatten i Stortinget 9. desember i fjor varslet jeg at jeg var urolig over utviklingen i Nicaragua, bl.a. som følge av hvordan lokalvalgene i november var blitt gjennomført.

Vår beslutning betyr imidlertid ikke at vi ønsker å avslutte eller redusere vår 30-årige støtte til det nicaraguanske folk. Nicaragua er kontinentets nest fattigste land, og landets utfordringer er enorme. Vi vil i tiden framover vurdere hvordan vi kan kanalisere den norske støtten til Nicaragua på en måte som kommer befolkningen til gode på best mulig måte.

SPØRSMÅL NR. 1385**Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 25. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er årsaken til at omregistreringsavgiften er differensiert både med hensyn til årsmodell og med og vekt?»

BEGRUNNELSE:

Omregistreringsjobben burde være ganske identisk fra kjøretøy til kjøretøy. Det har tidligere vært opplyst (Dokument nr. 15 (2005-2006), Spørsmål nr. 1074, datert 21.06.2006) at dette arbeidet koster om lag 300 kroner å gjennomføre per kjøretøy. Det bes opplyst dersom dette estimatet er endret siden sist. Det bes besvart hva som er den logiske forklaringen på differensiert omregistreringsavgift.

Svar:

Omregistreringsavgiften ble innført i 1956 som et substitutt til generell omsetningsavgift på brukte kjøretøy. Avgiftssatsene i omregistreringsavgiften tilsvarte omtrent 10 pst av salgsverdien, hvilket samsvarte med satsen for omsetningsavgiften den gangen. Omregistreringsavgiften ble videreført da omsetningsavgiften ble avløst av merverdiavgift i 1969.

Bakgrunnen for å innføre omregistreringsavgift var de praktiske vanskelighetene knyttet til kontroll og innkreving av merverdiavgift på brukte kjøretøy, samt å unngå vridning fra omsetning gjennom merverdiavgiftspliktige bilforhandlere til kjøp fra privatpersoner, som jo ikke trenger å beregne merverdiavgift.

Omregistreringsavgiften er en fiskal særavgift. Det vil si at formålet med avgiften primært er å skaffe

inntekter til statskassen. Det er følgelig ingen sammenheng mellom størrelsen på avgiften og hvor mye det koster å gjennomføre selve registreringsforretningen. Særavgiftene skiller seg i så måte fra ulike offentlige gebyrordninger hvor kostnadene knyttet til utøvelsen av den enkelte tjeneste veltes over på brukeren, og hvor gebyrets størrelse bør stå i sammenheng med den tjeneste som mottas.

Plikt til å betale omregistreringsavgift oppstår når tidligere registrerte motorvogner og tilhengere registreres på ny eier. Avgiften er differensiert etter kjøretøytype, alder og vekt. Valg av differensieringskriterier er dels praktisk begrunnet. Dette er kjente størrelser som muliggjør en tilnærmet automatisert avgiftsfastsettelse. Omregistreringsavgiften er som nevnt et substitutt for merverdiavgift ved omsetning av brukte kjøretøy. Kjøretøyets type, alder og vekt har virkning på verdien av kjøretøyet. På denne måten kan avgiften innrettes slik at blir det en viss likhet mellom nivået på omregistreringsavgiften og det en ville måtte betale i merverdiavgift dersom omsetning av brukte motorkjøretøyer ikke var fritatt for merverdiavgift.

Ansvar for og gjennomføringen av registreringsforretninger i motorvognregisteret, ligger under samferdselsmyndighetene. Som det framgår av spørsmålet utgjorde veimyndighetenes kostnader forbundet med å omregistrere et kjøretøy i 2006 rundt 300 kroner. Samferdselsmyndighetene opplyser at det ikke har skjedd endringer i organiseringen av motorvognregisteret som tilsier at dette estimatet er vesentlig endret.

SPØRSMÅL NR. 1386**Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 25. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren gjøre de nødvendige avklaringer av regelverket slik at oversparing i pensjon for tidligere år ikke blir dobbeltbeskattet?»

BEGRUNNELSE:

I Innst. O. nr. 106 (1996-1997), pkt 2.1.4 heter det at oversparing som ble innbetalt til egen pensjonsforsikring etter skatteloven (EPES), og som det den gang ikke ble gitt fradrag for, ikke skal beskattes.

Flere mennesker har oversparing i årene 1997-2004 som de iflg. gjeldende regler ikke får fradrag for. Dvs. at de kommer til å bli dobbeltbeskattet av denne oversparingen. Dette strider med prinsippet om at inntekt ikke skal beskattes mer enn én gang.

Mange pensjonssparere har selv full oversikt over hvilke beløp som er innbetalt i premie, hvor meget det er blitt gitt fradrag for og dermed hvor stor oversparingen har vært. Forsikringsselskaper har antakelig heller ingen problemer med å foreta de grep som er nødvendige for å skille ut oversparingen av sine systemer, slik at oppsparingen ikke beskattes ekstra gang, ettersom dette ble gjort frem til 1996.

Svar:

Ved innføring av IPA-ordningen i inntektsåret 1997, ble det lagt til grunn at IPA-avtalene skulle skattlegges etter det såkalte P-prinsippet, jf. Ot. prp. nr. 64 (1996-1997) og Innst. O. nr. 106 (1996-1997)

pkt. 2.1.1. Prinsippet innebærer blant annet at det gis fradrag for innbetalingene under forutsetning av at de senere pensjonsutbetalingene skattlegges som pensjon.

Det ble videre lagt til grunn at innskutte midler i IPA-avtaler skulle behandles likt skattemessig sett for å forhindre skattemessige tilpasninger og utilsiktede skattefordeler. Alle utbetalinger fra IPA-avtaler skal således beskattes som pensjon uavhengig av om det er gitt fradrag for innbetalingene. Jeg viser til forslaget i Ot. prp. nr. 64 (1996-1997) og til Innst. O. nr. 106 (1996-1997) pkt. 2.1.4. Spørsmålet om den skattemessige behandlingen av sparebeløp som det ikke er gitt inntektsfradrag ved ligningen er drøftet i proposisjonen, og det er nå etter min vurdering ikke aktuelt å endre reglene for beskatning av slike innbetalinger.

Siste frist for å foreta innbetalinger til IPA-avtaler var den 31. desember 2008. Det er imidlertid innført en ny individuell pensjonsordning. Også i den nye individuelle pensjonsordningen (IPS) gis det fradrag for innbetalt premie og innskudd. Men i motsetning til det som gjaldt for IPA, er det nå fastsatt en øvre grense for årlige innbetalinger. Denne grensen er sammenfallende med innbetalinger det gis fradrag for. Det er ikke mulig å foreta innbetalinger utover den fastsatte grensen, og man unngår derfor at en skattyter skyter inn mer midler i ordningen enn det han får fradrag for.

SPØRSMÅL NR. 1387**Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug****Besvart 26. juni 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«For folks trygghet i et lokalsamfunn er det tre områder det forventes å få svar. Det er legevakt, brannvakt og politi. Dessverre er det i ferd med å spre seg usikkerhet om henvendelse til politiet resulterer i uttrykning i situasjoner som har vært selvfølgelig tidligere. Tilfeldige forbispaserende holdt vakt over en promillekjører i timevis fordi politiet ikke hadde tjenestemenn å sende.

Vil statsråden sørge for at politimesteren i Nordmøre og Romsdal får penger som setter han i stand til å utføre forventede oppgaver?»

BEGRUNNELSE:

For tredje gang på kort tid har det ikke vært mulig å få hjelp fra politiet på Nordmøre fordi ressursene har vært for små til å ha folk å sende ut.

12. mai Sunndal. To innbruddstyver ble tatt på

fersk gjerning. Politiet ble tilkalt Svaret var: "Dessverre. Har ikke folk å sende" 17. mai Averøy: En tydelig beruset mann drikker på et serveringssted. Deretter setter han seg i en bil og kjører av gårde. Det ble ringt til politiet. Ingen ting skjedde. Det kom aldri noen politipatrulje.

6. juni Averøy: Publikum ringer på grunn av fyllekjøring. Ingen patrulje sendes. Etter noen timer blir lensmannen som har fri, gjort oppmerksom på situasjonen. Han rykte raskt ut og fikk tatt hånd om situasjonen på en god måte.

I følge media sier lensmannen at det har vært lignende tilfeller tidligere, og flere vil det bli. Dessverre.

Det burde vært et bakvaktsystem. Det finnes det ikke ressurser til.

Politimesteren gir uttrykk for at det er ressursene som setter begrensingene.

Polititjenesten ved Nordmøre og Romsdal har stor tillit i befolkningen. Det er ikke tvil om at det utføres en meget god tjeneste i det daglige. Da er det veldig synd at det på grunn av manglende ressurser oppstår situasjoner som ovenfor beskrevet.

Det vises forøvrig til spørsmål fra meg til justisministeren datert 01.04.09. Mitt spørsmål var forelagt Politidirektoratet som ga følgende svar: "Det medfører ikke riktighet at politidistriktet ikke rykker ut til trafikkulykker med personskade."

Kommentar: Hvis dette svaret kan oppfattes slik at det alltid rykkes ut ved personskader, er det objektivt feil. Jeg kjenner til en trafikkulykke med personskade der det ikke ble rykt ut på henvendelse til politiet. Etter at jeg fikk svaret, har jeg kontaktet en slektning til den skadde som var til stede. Han bekrefter at det ikke ble rykket ut på henvendelse til politiet.

Jeg liker svært dårlig at Politidirektoratet bastant kommer med feile påstander.

Svar:

Justisdepartementet har forelagt spørsmålet (med begrunnelse) for Politidirektoratet som også har foreholdt spørsmålet for politimesteren i Nordmøre og Romsdal.

Politidirektoratet opplyser at politiet i Nordmøre og Romsdal til enhver tid, ut fra tilgjengelige ressurser og forholdets art, må foreta prioriteringer. Det er operasjonslederen, som etter fullmakt fra politimesteren, foretar denne prioriteringen. Politidirektoratet opplyser videre at utøvelse av vold, promillekjøring, trafikkuhell med personskade, pågående innbrudd m.v. skal føre til bruk av politiresurser. Operasjonssentralen er bemannet med svært erfarne og dyktige tjenestemenn, men i gitte situasjoner må disse nødvendigvis måtte prioritere også i slike tilfeller.

Videre blir det opplyst at responstiden vil være noe ulik ut i fra hvor det straffbare forhold skjer i po-

litidistriktet. Likevel er det slik at de deler av politidistriktet, hvor det er størst kriminalitet, også har de fleste politiresurser samlet.

Politidirektoratet opplyser også at det i noen tilfeller kan være nødvendig at politiinnsats utsettes til neste dag, spesielt der hvor det ikke er fare for liv og helse og/eller bevisforspillelse m. v. Dette vil alltid være en vurdering ut fra ressurser og nødvendig prioriteringer.

I forhold til de tre konkrete episodene du nevner i din begrunnelse til spørsmålet, er det noe forskjell i faktagrunnlaget mellom spørsmålet og de opplysningene departementet har fått fra Politidirektoratet. Når det gjelder hendelsen den 12. mai i Sunndal ble to personer pågrepet. Under pågripelsen ble det beslaglagt narkotika. Begge ble fraktet til arresten i Kristiansund og fremstilt for varetektsfengsling. Straffesak er opprettet.

Når det gjelder de to siste hendelsene har Politimesteren beklaget deler av hendelsesforløpene. I forbindelse med promillekjøring på Averøy den 17. mai hadde ikke operasjonsleder ledig mannskap å sende ut, noe som er meget beklagelig. Likevel kan slike situasjoner oppstå fra tid til annen, uansett størrelsen på bemanningen.

I forbindelse med promillekjøringen den 6. juni 2009 oppsto det en misforståelse mellom operasjonslederen og melder, slik at den aktuelle patruljen aldri ble varslet. Vedkommende promillekjører ble pågrepet av den lokale lensmann og fremstilt for blodprøvetaking. Således er også her straffesak opprettet. Men politimesteren beklager at en slik misforståelse kunne oppstå.

Nordmøre og Romsdal politidistrikt fikk en rammetildeling i 2009 på nesten 154,7 millioner kroner, en økning – inklusive lønns- og prisstigning – på 8,6 millioner kroner fra 2008. I tidsrommet fra 2006 til 2009 har politidistriktet fått en økt bevilgning – inklusive lønns- og prisstigning – på 16,2 millioner kroner. Det er intet som tyder på at Nordmøre og Romsdal politidistrikt kommer dårligere ut i denne sammenheng enn andre sammenlignbare politidistrikter.

I St.prp. nr. 37 (2008-2009) Om endringer i statsbudsjettet 2009 med tiltak for arbeid tok regjeringen et krafttak for å øke bemanningen i politi- og lensmannsetaten. Det ble gitt en tilleggsbevilgning på hele 242 millioner kroner slik at det kunne opprettes 460 nye sivile årsverk i politi- og lensmannsetaten. 54 av disse gikk til politiets særorgan, mens resten ble fordelt på politidistriktene. Nordmøre og Romsdal politidistrikt fikk 6. Disse stillingene gir politidistriktet mulighet til å frigjøre polititjenestemenn til operativ tjeneste.

Når det gjelder tilføringen av midler, er det slik at Politidirektoratet fordeler budsjettet til politidistriktene på bakgrunn av det årlige budsjettet som vedtas

av Stortinget. Politidistriktet tildeles en budsjettramme etter gitte kriterier, som justeres hvert år blant annet i forhold til endringer i kriminalitet og samfunnsstrukturer. Det er opp til politimesteren å anvende ressursene i politidistriktet på en slik måte at det gir en mest mulig effektiv kriminalitetsbekjempelse og best mulig resultat på alle områder politiet har ansvar for. Politidirektoratet har tillit til at politimesterens disponering av politiresursene gir en tilfredsstillende polititjeneste i hele distriktet.

Det kan også nevnes at Nordmøre og Romsdal

politidistrikt har et utviklingsprosjekt på gang, der samtlige kommuner/ordførere er involvert. Hensikten med prosjektet er å skape en så god polititjeneste som mulig ut fra tilgjengelige ressurser. Politidirektoratet og politidistriktet har forventninger til dette prosjektet.

Politidirektoratet har forsikret meg om at de fremdeles har det inntrykk at det utøves god polititjeneste i hele Nordmøre og Romsdal politidistrikt, og at publikum i de aller fleste tilfelle får nødvendig hjelp når behovet er der.

SPØRSMÅL NR. 1388

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Rolf Jarle Brøske

Besvart 26. juni 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I følge Havforskningsinstituttet vil etablering av offshore vindturbiner kunne få negative konsekvenser for gyteområdene langs kysten i Midt-Norge.

Vil statsråden sørge for å hente inn faglige vurderinger fra Norges fremste kompetanse innenfor norske fiskeressurser og marinøkologiske forhold langs norskekysten, før beslutning om etablering av vindturbiner fattes?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til tidligere spørsmål (spm. nr. 1271) fra representanten Elisabeth Røbekk Nørve vedrørende regjeringens beslutning om å stenge områdene utenfor kysten i Midt-Norge for oljeleting, for å ivareta fiskeressursene i området, samt regjeringens syn på utbygging av kystnære vindturbiner i samme gyteområdet.

I sitt svar til representanten, viser statsråden til følgende:

"Det pågår en betydelig forskning og utvikling innen vindkraft til havs internasjonalt. Konesjonsmyndighetene holder seg orientert om dette arbeidet for å ha best mulig faglig grunnlag for å fatte avgjørelser i konkrete saker".

Statsråden viser videre til følgende:

"De begrensninger som forvaltningsplan for Norskehavet (St.meld. nr. 37 2008-2009) legger på petroleumsaktivitet utenfor Møre, er relatert til oljeutslipp og eventuelle miljøkonsekvenser i den forbindelse. Slik forurensing er ikke aktuell for havbasert vind-

kraft. Det er derfor ikke motstrid mellom petroleumsbegrensninger og etablering av vindkraft. Vindkraften krever imidlertid selvstendige vurderinger av den påvirkning disse anleggene kan medføre blant annet på fisk."

Etter undertegnede oppfatning må årsaken til en trussel mot de samme fiskebestander og deres reproduksjon være underordnet. Alle potensielle trusler mot disse sårbare ressursene være gjenstand for en bred konsekvensanalyse. Det er fremkommet dokumentasjon fra Havforskningsinstituttet, et av de mest anerkjente forskningsmiljøene på dette området, som tyder på at kystnære vindturbiner kan være en større trussel mot de nevnte fiskeressursene, enn hva petroleumsvirksomheten i realiteten er.

Undertegnede finner også grunn til å stille spørsmål ved om utenlandsk forskning gir tilstrekkelig, relevant og faglig grunnlag til å fatte beslutninger som kan få vidtrekkende konsekvenser for norske fiskeressurser og reproduksjon av disse. Det er grunn til å tro at norske fiskeressurser og det norske klimaet vil kunne påvirkes annerledes og bli utsatt for andre konsekvenser enn i andre steder i verden, hvor forskningen det henvises til foregår.

Svar:

Som konsesjonsmyndighet for elektriske anlegg er det Olje- og energidepartementets utfordring å ha et tilstrekkelig kunnskapsnivå ved beslutninger slik at risikoen for negative uforutsette konsekvenser er på et akseptabelt nivå.

Olje- og energidepartementet har nå til klagebe-

handling to vindkraftanlegg i sjø utenfor Møre. Vi vil gjennomgå all faglig dokumentasjon i tilknytning til de to sakene og relevant faglig grunnlagsmaterieil fra

arbeidet med forvaltningsplanen for Norskehavet. Gjennomgangen vil vise om det er aktuelt å innhente tilleggsinformasjon.

SPØRSMÅL NR. 1389

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Rolf Terje Klungland

Besvart 1. juli 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvilke stortingsvedtak, fullmakt eller mandat, er det statsråden legger til grunn når hun mener at saken om sovevogn til Kristiansand avgjøres i Regjeringen og hvem er det i Regjeringen fra Arbeiderpartiet som har ansvar for sovevogntilbudet til og fra Kristiansand?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok i behandlingen av budsjettinnst. S. I (2007 - 2008) at det skulle gjeninnføres sovevogntilbud til og fra Kristiansand. På tross av bevilgningsvedtak, gjentatte kontakter med departementet, spørsmål og innlegg i Stortingssalen, har sovevogntilbudet ennå ikke blitt opprettet. Siste gang saken var oppe i Stortinget var 11. juni 2009. Der uttalte statsråden:

"Det var et sterkt innlegg om nattog til Kristiansand. Eg vil berre slå fast at eg har stor respekt for stortinget, og følgjer opp Stortingets vedtak. Saka ligg i regjeringa og vil verte avgjort i regjeringa. Representanten som var så skarp, kan snakke med sine partifellar i regjeringa og slik vere med og syte for at saka vert avgjort som ho skal. Men eg følgjer opp det som stortinget har pålagt."

Jeg ber statsråden om en klargjøring fra statsrådens side om hennes påstand om at regjeringen kan avgjøre om et Stortingsvedtak skal gjennomføres eller ikke. Jeg ber også om å få klargjort hvem det er fra Arbeiderpartiet i regjering som har ansvar for at tilbudet opprettes eller ikke, da jeg ikke kjenner til at mine partikolleger i regjeringen har ansvar for samferdselsspørsmål.

Svar:

La meg først slå fast at jeg som samferdselsminister har ansvaret for jernbanesektoren. Jeg tillater meg her også å utdype saken for å sette mitt svar i en kontekst.

Etter forslag fra regjeringspartiernes medlemmer i

Finanskomiteen vedtok Stortinget ved behandlingen av statsbudsjettet for 2008:

"Å styrkje satsinga på jernbane med [...] 3 mill. kroner til å gjeninnføre nattvogn frå Kristiansand."

Det går i dag nattog mellom Stavanger og Oslo via Kristiansand. Nattoget fra Stavanger kommer til Kristiansand kl. 01.40 og går vidare til Oslo S kl. 02.15. Å ha en egen sovevogn i Kristiansand ville innebære at de reisende fra Kristiansand kunne legge seg i en egen sovevogn et par timer før selve nattoget kommer til Kristiansand stasjon og at sovevognen deretter blir heftet på toget før det kjører vidare. Tilsvarende at en egen sovevogn på nattoget fra Oslo blir heftet av toget når det kommer til Kristiansand kl. 03.54. Kristiansand, Mo i Rana og Mosjøen hadde egne sovevogner før omleggingen av nattogdriften i 2006.

Samferdselsdepartementet arbeidet aktivt for å følge opp Stortingets vedtak og orienterte om prosessen så langt denne var kommet, i St. prp. nr. 1 (2008 – 2009). Der stadfestes det også at departementet vil komme tilbake med en orientering for Stortinget så snart grunnlaget fra NSB er mottatt og vurdert.

Som det fremgår av St. prp. nr. 1 (2008 – 2009) har departementet i tråd med den gjeldende trafikkavtalen mellom Samferdselsdepartementet og NSB, sendt NSB en formell bestilling der det bes om et pris-tilbud som grunnlag for forhandling om innføring av sovevogn i Kristiansand. NSB har på denne bakgrunn sendt ut en formell forespørsel til europeiske materielleiere om leie av sovevognmaterieil. I NSBs forespørsel har selskapet lagt til grunn at materiellet må kunne kjøre på norsk infrastruktur, eventuelt med enkle tilpasninger så det kan komme raskt i produksjon. Forespørselen har vært generell og åpen for å få avdekket hva som finnes av tilgjengelig materieil. NSB har også vurdert anskaffelse av nye sovevogner, ombygging av eksisterende sittevogner til sovevogner, samt andre alternativer som kan gjøre nattogtilbudet til og fra Kristiansand mer attraktivt for kundene.

Samferdselsdepartementet har i tillegg også engasjert jernbanefaglige rådgivere for å få en nøytral vurdering av om det finnes tilgjengelig sovevognmateriell som kan benyttes i tillegg til NSBs eksisterende sovevognmateriell i nattogdriften på Sørlandsbanen. Rådgiverne har i tillegg gjennomgått NSBs vurderinger for å kvalitetssikre den informasjonen som har fremkommet.

Resultatene fra samtlige undersøkelser viser at sovevognsmarkedet i Europa er svært begrenset. Eterspørselen etter nytt sovevognmateriell er liten og det er få produsenter av nye sovevogner. Anslagsvis vil de årlige kostnadene knyttet til nytt sovevognmateriell kunne beløpe seg til 16-21 millioner kroner. Anslagene forutsetter at det lar seg gjøre kun å kjøpe inn en serie på to sovevogner, noe som er beheftet med usikkerhet.

På nåværende tidspunkt kjenner verken NSB eller de jernbanefaglige rådgiverne til at det er ledig sovevognmateriell av tilsvarende kvalitet som dagens sovevogner som er mulig å leie inn. Undersøkelsene har avdekket muligheter for at NSB kan leie svært gammelt sovevognmateriell. Materiellet vil imidlertid kreve til dels omfattende oppgraderinger for å kunne brukes i NSBs sovevogndrift. På grunn av materielles høye alder og ukjente tekniske tilstand er det knyttet usikkerhet både til størrelsen på oppgraderingskostnadene samt hvor mye som vil kreves for om mulig å få vognene godkjent.

Det alternativet som ble vurdert å være det beste å gå videre med, er derfor å bygge om NSBs eksisterende B5 sittevogner. Dette er teoretisk mulig, men NSB har aldri gjort noe tilsvarende tidligere og viser derfor til flere usikkerhetsmomenter ift teknisk gjennomføring. Blant annet er dagens sovevogner bredere og lengre enn B5, noe som påvirker hvilke tekniske løsninger som er mulig å få til (kortere seng eller smalere gang samt færre kupeer er noen stikkord). Koblingene til B5-vognene må også bygges om for å kunne kobles på eksisterende nattogvogner.

NSB estimerer at en ombygging av 2 stk B5 vil innebære et økt offentlig kjøpsbehov per år over 7 år på om lag 10-14 millioner kroner, og tidligst være mulig å sette i drift i løpet av 2011. Beregningene er basert på at materiellet skal ha samme levetid som resten av sovevognmateriellet og det totale kjøpsbehovet beløper seg da til mellom 70-98 millioner kroner.

Nattogtilbudet på strekningen Oslo – Stavanger koster om lag 24 millioner kroner per år. Dette tilsvarer at staten betaler om lag 350 kroner per reise når en ser hele strekningen under ett. Ved innføring av egen sovevogn i Kristiansand, tilsvarer det økte kjøpsbehovet (10-14 mill kr per år) at staten bevilger mellom 1.400 – 2.000 kroner ekstra per soverese dersom antall reisende som benytter seg av sovevognstilbudet til og fra Kristiansand øker til samme nivå som det var i det siste året Kristiansand hadde egen nattogsvogn. Ifølge siste rapporterte tall fra NSB bruker i dag i gjennomsnitt 3 kunder dagens sovevognstilbud fra Kristiansand til Oslo og 1 passasjer tilbudet fra Oslo til Kristiansand, noe som tilsvarer at staten bevilger mellom 7.000- 10.000 kroner ekstra per soverese.

Oppsummert viser kartlegginger og undersøkelser NSB og de jernbanefaglige rådgiverne har gjennomført, at på det nåværende tidspunkt ikke er mulig å gjeninnføre sovevogn fra Kristiansand for 3 millioner kroner årlig. Kostnadsanslagene for både nyan-skaffelse, leie og ombygging av sittevogner til sovevogner viser minimum en tredobling av de årlige kostnadene i forhold til det vedtatte årlige beløpet på 3 millioner kroner.

I mitt svar i muntlig spørretime 19/11-2008 orienterte jeg om fakta i saken; våre undersøkelser viser at bevilgningen på 3 millioner kroner på langt nær er tilstrekkelig til å kunne gjeninnføre sovevogn i Kristiansand. Under forutsetning av at Stortinget med denne kunnskapen ønsket å bevilge mer midler for å få på plass ordningen med sovevogn i Kristiansand, var det da min tilrådning at departementet innledet forhandlinger med NSB om ombygging av to B5-sittevogner til sovevogner med siktemål om implementering av tilbudet fra 2011. Jeg presiserte også at gjeldende trafikkavtale mellom departementet og NSB utløper i 2010 og staten må derfor også inngå en egen avtale om dette tilbudet slik at avtaleforholdene er regulert mellom partene.

Siden fakta tilsier at det ikke er mulig å kunne følge opp stortingsvedtaket innenfor en vedtatt bevilgning på 3 millioner kroner per år, har jeg funnet det naturlig å ta saken opp i regjeringen for å drøfte hvordan foreliggende stortingsvedtak skal følges opp og om det skal fremmes et nytt forslag for Stortinget. Som kjent, er det kun Stortinget som kan oppheve sine egne vedtak.

SPØRSMÅL NR. 1390**Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Marianne Aasen****Besvart 30. juni 2009 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«I Handlingsplan 2007-2010 for Miljø og samfunnsansvar i offentlige anskaffelser, har man tydelige ambisjoner om en mer offensiv miljøpolitikk på innkjøpsområdet. Siden handlingsplanen ble vedtatt har det offentlige foretatt betydelige innkjøp.

Har man sett endringer i innkjøpene i mer miljøvennlig retning, og har den nye handlingsplanen ført til de adferdsendringer regjeringen ønsker; i hvilken grad vektlegges miljø når prisen blir noe høyere for svanemerkede produkter?»

BEGRUNNELSE:

Det offentlige har påvirkning og stimuli for å skape en bedre miljøbevisst innkjøpspolitikk. Den direkte makten myndighetene har er spesielt stor i et land som Norge med en såpass stor offentlig sektor. At offentlige myndigheter handler miljøbevisst er bra for miljøet, men har også positive ringvirkninger ved at den delen av næringslivet som investerer i miljø belønnes.

Men å satse på miljø koster i mange tilfeller penger for bedriftene. De må dekke sine kostnader ved økt pris. Hvis staten som innkjøper vurderer pris konsekvent som mer avgjørende enn miljø i sin innkjøpspolitikk er det uheldig. Da vil neppe målene nås.

Merkeordningen og Svanemerket er en felles miljømerkeordning for Norge, Finland, Sverige, Island og Danmark. Svanemerket gir innkjøpere og forbrukere en trygghet om at disse produkter og varer representerer de minst miljøbelastede produktene på markedet. Svanen representerer høyeste miljønivå.

Stiftelsen Miljømerking kartla i 2006 nærmere tusen anbud med hensyn på miljøkrav. Undersøkelsen ble gjort innenfor områder hvor det er utviklet miljømerkingskrav, områder hvor det bør være mulig å stille konkrete miljøkrav.

Undersøkelsen viser at mer enn 35 % av offentlige innkjøpere ikke stiller konkrete miljøkrav utover krav om HMS erklæring.

Det viste seg også at det ikke stilles krav til miljø i ca 1/3 av alle offentlige anbud, ca 1/3 stiller et eller flere krav av "mer eller mindre relevans", mens den resterende ca 1/3 stiller krav i henhold til miljømerkets anbefalinger.

Situasjonen etter at handlingsplanen er vedtatt er forhåpentligvis bedre. Men konkret kunnskap om dette er viktig å få fram slik at vi får vite om vi oppnår disse viktige miljømålene.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser stortingsrepresentanten til en undersøkelse som stiftelsen Miljømerking fortok i 2006, som viste at det var rom for forbedring når det gjelder å ta miljøhensyn i offentlige anskaffelser. Den treårige handlingsplanen for miljø- og samfunnsansvar i offentlige anskaffelser ble iverksatt for å forbedre denne situasjonen og i 2008 fikk Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi) i oppdrag fra Miljøverndepartementet å følge opp handlingsplanen på de områder som gjelder miljøhensyn.

Et overordnet mål for Difis arbeid er at alle statlige og kommunale virksomheter skal følge regjeringens handlingsplan og oppnå de resultater som er forutsatt. For å oppnå dette har Regjeringen stilt verktøy til disposisjon for økt opplæring og kompetansebygging gjennom Difi.

En stor utfordring for innkjøperne og en av de største barrierene mot miljøhensyn i offentlige anskaffelser, har vært formulering av miljøkrav i konkurransegrunnlaget. Iverksetting av handlingsplanen begynte derfor med utvikling av kriteriesett (standardtekster) for anbefalte miljøkrav innenfor utvalgte produktgrupper. Dette vil gjøre det betydelig enklere for offentlige innkjøpere å ta miljøhensyn. Over halvparten av kriteriesettene er nå ferdige og i bruk av innkjøpere, mens den siste puljen forventes klar i løpet av sommeren.

En annen oppfølging av handlingsplanen er å gjøre kompetanse om miljøbevisste anskaffelser tilgjengelig også regionalt. Det opprettes derfor en faglig støttetjeneste (knutepunkt) for miljøbevisste anskaffelser i hvert fylke, med ansvar for å promotere, opplære og bistå innkjøpere ved konkrete anskaffelser. Fylkesmannen er ansvarlig for opprettelse av styringsgrupper for knutepunktene, med deltagelse fra både offentlige innkjøpere og leverandører. De 6 første knutepunktene er nå opprettet. De resterende vil bli etablert i løpet av høsten.

Miljøhensyn integreres nå i alle verktøy, maler og kurs som utvikles og utarbeides av Difi. Det ble blant annet gjennomført en stor konferanse i fjor med 450 deltagere, der det var stort fokus på miljø. Videre skal to konsulentfirmaer kjøre kurs i offentlige anskaffelser over hele landet fra høsten, der miljøhensyn skal integreres. Miljøhensyn skal også ivaretas i alt materiell som legges ut på det nye nettstedet for offentlige anskaffelser som er under utvikling og skal lanseres i løpet av sommeren (www.anskaffelser.no).

Når det gjelder priseffekten av miljøkravene er dette et vanskelig spørsmål, fordi miljøhensyn i anskaffelsen ikke bare er et spørsmål om tekniske krav til det som kjøpes inn, men også om å ta miljøhensyn til hele livsløpet. Det kan for eksempel innebære å velge en PC som koster mer i innkjøp, men bruker mindre strøm og varer lengre. EU-kommisjonen har bestilt en undersøkelse angående miljøbevisste anskaffelser i 7 land for å få kartlagt effekten på blant annet CO₂ og totalpris.¹ Datainnsamlingen viser at priseffekten varierer mellom produktgrupper. Rapporten poengterer også at det er store variasjoner mellom effekten i de forskjellige land. Erfaring fra Japan tilsier dessuten at noe av prisøkningen er midlertidig: Etter hvert som etterspørselen etter de "grønne" produktene vokser, reduseres prisforskjellene, ofte til under de opprinnelige tallene, fordi "grønne" produkter ofte er mer effektive og avgiftsbildet endres slik at miljøbelastende produkter må bære en større andel av avgiftsbyrden (som for eksempel er tilfelle for biler).

Et av punktene i handlingsplanen er tiltak for å få bedre statistikk. Måling av effekten er en utfordring. De største miljøforbedringer oppnås ofte når miljøbevisstheten resulterer i at kjøpet unngås, at man kan

kjøpe brukt, eller at man finner en helt ny løsning for å tilfredsstille behovet, som for eksempel å bruke videokonferanser i stedet for å kjøpe flybillett. Forbedringer kan også oppnås når man kjøper produkt A i stedet for produkt B, men viktigst er det å gi leverandøren signaler om at de bør satse på å utvikle nye, enda mer miljøvennlige produkter som vil gi dem et konkurransefortrinn i et marked som blir enda mer miljøbevisst framover. Difi har fått i oppdrag å utvikle og innføre indikatorer som skal gi oss bedre tilbakemeldinger på noen av disse spørsmålene.

Når det gjelder stortingsrepresentantens spørsmål om vektlegging av miljø i forhold til pris, så er det opp til oppdragsgiver å velge den relative vektning av pris mot andre egenskaper, som for eksempel miljø. Dette vil variere avhengig av oppdragsgiverens fokus på miljø generelt og oppdragsgiverens vurdering av hvor viktig miljøeffektene av denne anskaffelsen er. I mange tilfelle kan man prissette miljøeffektene og inkludere dette som en del av priskalkylen (dvs. en utvidet beregning av livssyklus-kostnadene).

Min konklusjon er at arbeidet med oppfølging av handlingsplanen er godt i gang. Vi utnytter mulighetene for synergi med annet arbeid med anskaffelser og vi følger med på det som skjer internasjonalt, spesielt i EU.

¹ <http://ec.europa.eu/environment/gpp/pdf/statisticalinformation.pdf>

SPØRSMÅL NR. 1391

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 30. juni 2009 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre rede for hva som er begrunnelsen for at en åpen standard som OOXML ikke vurderes for en plass i referansekatalogen for IT-standarder i offentlig sektor, mens en lite utbredt åpen standard som ODF anbefales som obligatorisk for statsforvaltningen?»

BEGRUNNELSE:

Forslaget til utvidelse og revisjon av Referansekatalogen over anbefalte og obligatoriske IT-standarder i offentlig sektor har nylig vært på høring. Venstre deler regjeringens syn på behovet for bruk av standardiserte, åpne og tilgjengelige dokumentformat til ulike formål i forvaltningen. Vi mener imid-

lertid det er grunn til å stille spørsmål ved om den prosessen FAD har etablert og de valgene som er gjort er tilstrekkelig forankret i faglighet og saklig likebehandling.

Av den foreslåtte referansekatalogen ser vi at OOXML "er besluttet fortsatt å være under observasjon i påvente av at standarden er tilstrekkelig utbredt i markedsløsninger." Det henvises da til ISO-versjonen fra november 2008. Etter hva vi har skjont er allerede en åpen versjon av standarden, godkjent av standardiseringsorganet ECMA, massivt utbredt og i bruk. Når det gjelder den anbefalte obligatoriske standarden ODF 1.1. er denne lite utbredt, og heller ikke ISO-godkjent. Det kan derfor være grunn til å spørre om statsråden mener det er et politisk ansvar å skille mellom ulike tekniske standarder, eller om en

referansekatalog bør inneholde forutsigbare krav og retningslinjer til dokumentformater for ulike formål, og likestille alle som møter disse kravene.

Svar:

Først vil jeg minne om at arbeidet som regjeringen gjør for å oppnå mer systematisk bruk av IT-standards i offentlig sektor, er forankret i St.meld. nr 17 (2006-2007) Eit informasjonssamfunn for alle. Fornyings- og administrasjonsdepartementet utarbeider retningslinjer for bruk av IT-standards i forvaltningen, primært såkalte åpne standarder. Åpne standarder er slike som blir fastsatt gjennom brede konsensusprosesser i internasjonale standardiseringsorganisasjoner. De anbefalingene og påleggene som gjelder for forvaltningen om bruk av visse standarder, blir samlet i en såkalt referansekatalog, som blant annet er tilgjengelig på regjeringen.no.

Betydningen av åpne IT-standards er mangefasettert:

- det legger grunnlag for velfungerende elektronisk samhandling mellom offentlige virksomheter, og mellom offentlig sektor og omverdenen
- det motvirker at offentlige virksomheter og brukere blir låst til spesielle teknologier og leverandører
- ved publisering av informasjon og tjenester fra offentlig sektor bidrar det til likebehandling og inkludering av alle innbyggere, uavhengig av hvilken programvare eller programvareplattform den enkelte velger, og
- det kan bidra til jevnere konkurransevilkår mellom aktørene, noe som kan være til fordel for norsk IKT-næring

Det er altså mange typer vurderinger som bør gjøres før en IT-standard eventuelt gjøres anbefalt eller obligatorisk i offentlig sektor. I disse spørsmålene tar regjeringen utgangspunkt i anbefalinger fra det såkalte Standardiseringsrådet, et bredt sammensatt organ med representasjon fra statsetater, kommunal sektor og organisasjoner som arbeider med IT-standards, herunder Standard Norge.

Representanten spør blant annet om bakgrunnen for at dokumentformatet OOXML så langt ikke har vært vurdert som en standard som burde inngå i Re-

feransekatalogen over IT-standards i offentlig sektor. Jeg vil da minne om at OOXML har vært omdiskutert, ikke minst i tiden frem slutten av 2008, da standardiseringsorganisasjonen ISO godkjente OOXML. I den forbindelse leverte en rekke land formell klage til ISO for måten prosessen var gjennomført på. Det kom betydelige faglige innsigelser mot selve standarden. Jeg ga Standardiseringsrådet beskjed om at de ikke skulle behandle OOXML før standarden er ferdig behandlet i ISO. Jeg viser i den sammenheng også til mitt svar på skriftlig spørsmål nr 1354 (07-08) fra representanten Trine Skei Grande, som også omhandlet OOXML.

Standardiseringsrådet har nå startet arbeidet med å vurdere om OOXML bør tas inn i Referansekatalogen.

Standardiseringsrådet følger en metodikk som innebærer at aktuelle standarder skal vurderes etter en lang rekke kriterier. Ingen av disse kriteriene er absolutte krav eller tilstrekkelige krav som gir automatikk i at en standard skal tas inn eller ikke tas inn i Referansekatalogen. Fra gang til gang må det gjøres en helhetsvurdering som tar hensyn til de ulike fordelene og ulempene som kan følge av at en standard blir anbefalt eller obligatorisk i offentlig sektor. Denne helhetsvurderingen skal være godt dokumentert fra Standardiseringsrådets side.

ODF 1.1 er foreslått tatt inn i Referansekatalogen blant annet fordi ODF 1.1 har langt større utbredelse enn versjon 1.0, som allerede var tatt inn i katalogen. Dermed vil det være langt mer praktisk for brukerne at forvaltningen nå baserer seg på versjon 1.1. Dette hensynet bør veie tyngre enn at versjonen formelt sett ikke er ISO-godkjent.

Forslaget til neste versjon av Referansekatalogen omfatter formater for dokumentutveksling, standarder for publisering av multimedia-innhold, samt en tegnsatt-standard som bidrar til at blant annet samiske tegn blir korrekt håndtert.

Behandlingen av dette forslaget er nå i slutfasen.

I tillegg til dette vil jeg nevne at vi nylig har hatt på høring et utkast til en ny forskrift med hjemmel i Forvaltningsloven, og som gjør de obligatoriske kravene om bruk av IT-standards gjeldende også for kommunal sektor. Denne saken blir nå behandlet i departementet.

SPØRSMÅL NR. 1392**Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 25. juni 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Viser til spørretimen 20.mai og sak på TV2 torsdag 18. juni der det fremgår at driftssituasjonen for flere av de regionale Barnehusene er meget anstrengt. Barnehusene er et viktig tilbud til barn som har vært utsatt for overgrep.

Når kan Barnehusene forvente å få styrket sine budsjetter slik at Barnehusene sikres en økonomi som gjør det mulig å utstyre og drifte dem som planlagt og at tilbudet kan komme hele regionen til gode slik Stortinget har forutsatt?»

Svar:

Hovedhensikten med opprettelsen av barnehus er at barn som utsettes for vold eller seksuelle overgrep, skal få bedre hjelp og omsorg. Barnets beste skal veie tyngst når man vurderer hvordan dette skal gjennomføres. I utgangspunktet skal personalet som skal arbeide med overgrep mot barn, gjør dette i selve huset. Barnet skal slippe å sendes fra sted til sted. Barnehuset skal ha fast personale som drifter huset, samtidig som at personalet som skal utføre arbeid i forbindelse med overgrep, kan komme dit ved tilkalling eller være deltidsansatt. Det skal legges til rette for at både politiet, helsevesenet, barnevernet, domstolen, bistandsadvokater, forsvarere, samt kommunale myndigheter skal kunne inngå i samarbeidet på relevant måte.

Tilbudet som barnehusene yter i de respektive helseregionene, skal gis alle barn som utsettes for vold eller seksuelle overgrep. Jeg er kjent med at allerede nå har barnehusene stor pågang og at det er gjennomført mange dommeravhør og konsultasjoner. Ved Barnehuset Bergen ble det for eksempel gjennomført 153 avhør i 2008, og fram til medio mai d.å. 97 avhør.

Gjennomføring av dommeravhør medfører kostnader for tingrettene som ligger i vedkommende helseregion, og for politiet. Dette gjelder både tidsbruk

og reisekostnader. Min oppfatning i denne sammenheng er at hensynet til barnets beste må veie tyngst, og at noen av aktørene må finne seg i å bruke ressurser på å dra til barnehuset. På den annen side vil jeg imidlertid ikke se bort fra at man må finne praktiske ordninger som kan bidra til at gjennomføringen for eksempel av dommeravhør kan skje på enklere vis, uten at det går ut over rettssikkerheten eller barnets beste. Jeg er i denne sammenheng kjent med at man i Kristiansand har foreslått at Kristiansand tingrett kan ta seg av dommeravhørene også for andre tingretter i området. Jeg er åpen for at man kan prøve ut noen praktiske løsninger som kan vurderes i løpet av etableringsperioden for barnehusene. Jeg ser ikke bort fra at dette ikke bare kan gi fordeler kostnadmessig, men også fordeler når det gjelder utvikling av kompetanse på og erfaring med gjennomføring av dommeravhør. Dette må man komme tilbake til når vi skal vurdere hvordan barnehusene fortsatt skal virke.

Politidirektoratet som leder den praktiske gjennomføringen av etableringen og driften av barnehusene, har beregnet de årlige driftsutgiftene til 5 mill kr. pr. barnehus. Barnehusene er samfinansiert mellom Barne- og likestillingsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet og Justisdepartementet, likevel slik at Justisdepartementet betaler mesteparten av utgiftene inneværende år. Med de tre nye barnehuse- ne i Kristiansand, Trondheim og Tromsø har utgiftene til driften av barnehusene steget sammenliknet med 2008. Det er imidlertid ingen uenighet om at barnehusene skal ha budsjett slik at de kan gjennomføre oppgavene sine som planlagt ut året. Justisdepartementet har i eget skriv av 26. mai d.å. tatt dette opp med Politidirektoratet. Politidirektoratet har opplyst at dette er fulgt opp slik at for at barnehusene har et driftsbudsjett som muliggjør drift hele året. Etter min oppfatning er det derfor ikke grunn til å være bekymret for at barnehusene ikke skal kunne være i drift hele året.

SPØRSMÅL NR. 1393**Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 25. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere Statens Pensjonsfond Utlands investeringer i rørledningen som går gjennom området til Lubicon-indianerne i Canada, og vil statsråden se til at fondet opptrer i tråd med sine etiske retningslinjer?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til Statens Pensjonsfond Utlands investeringer i selskap som eier rørledningen i området til Lubicon-indianerne i Canada. Urbefolkningen protesterer mot prosjektet og i følge dagbladet.no mener FN at prosjektet er et brudd på menneskerettighetene.

Svar:

Jeg er kjent med at Etikkrådet har mottatt brev fra Lubicon-indianerne. Etikkrådet er et uavhengig råd som vurderer om det er grunnlag for å anbefale at noen av selskapene Pensjonsfondet investerer i ute-

lukkes etter kriteriene i de etiske retningslinjene. Rådet mottar ofte informasjon fra organisasjoner og andre. Det er bra fordi det gir et bedre grunnlag for den vurderingen Etikkrådet skal gjøre.

Jeg har full tillit til at Etikkrådet foretar grundige vurderinger av ulike enkeltselskaper og situasjoner, at de undersøker riktigheten i påstander som kommer fram, og at de konsulterer ulike kilder for å få et best mulig grunnlag for sine vurderinger. Derfor vil Etikkrådets vurderinger av enkeltselskaper kreve noe tid. Det er også slik at de selskapene som blir vurdert kontaktes for eventuelle synspunkter på opplysninger som har kommet fram og for at Etikkrådet skal gjøre seg opp en oppfatning av om det er fare for medvirkning til brudd på de etiske retningslinjene framover i tid. Dersom Finansdepartementet beslutter å utelukke et selskap etter råd fra Etikkrådet er det full åpenhet om dette, men først etter at et eventuelt nedsalg er gjennomført. Et eventuelt nedsalg tar minimum to måneder.

SPØRSMÅL NR. 1394**Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 26. juni 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Regjeringen foreslår at Goliat-feltet bygges ut med gasskraftverk ombord. Det vil være uten CO₂-rensing. Samtidig ber Industrikraft Møre om tillatelse til å bygge ut gasskraftverk på land. Regjeringen stiller da krav om CO₂-rensing ved oppstart, samtidig som regjeringen innrømmer at teknologien ikke er kommersielt tilgjengelig. Som regel er virkningsgraden på landbasert gasskraft bedre enn på offshore installasjonene.

Hva er den miljømessige begrunnelsen for at man har ulike teknologikrav onshore og offshore?»

Svar:

Miljøverndepartementet ga den 15. mai 2009 tillatelse etter forurensningsloven og klimakvoteloventil utslipp av CO₂ fra gasskraftverk på Elnesvågen i

Fræna kommune. Tillatelsen ble gitt med vilkår om at kraftverket skal bygges med teknologi for CO₂-fangst fra oppstarttidspunkt og at CO₂ som er fanget fra røykgassen skal sikres forsvarlig lagring.

Det er i avgjørelsen lagt vekt på regjeringens mål for det store klimatoppmøtet i København om å få enighet om en ambisiøs global klimaavtale, og på våre egne nasjonale målsettinger for reduksjon av klimagassutslippene. Etablering av en ny stor utslippskilde på anslagsvis 1,3 mill tonn årlig CO₂-utslipp vil vanskeliggjøre muligheten for å nå våre nasjonale målsettinger.

Når det gjelder utbygging av Goliat-feltet vil en stor del av energibruken på feltet bli tatt fra kraftnettet på land fra produksjonsstart. Det er videre satt i gang en prosess slik at man kan ytterligere redusere bruken av gassturbinen på plattformen når kraftsituasjonen i Finnmark tillater det. Det planlegges for at

sentralnettet i Hammerfestområdet skal styrkes fra 2017.

Regjeringen legger stor vekt på at teknologi for fangst og lagring av CO₂ skal videreutvikles og tas i bruk. Det er i en startfase først og fremst ved de største punktkildene, som ved landbaserte gasskraftverk at denne teknologien anses aktuell å ta i bruk. Teknologi for fangst og lagring av CO₂ fra turbiner på den

enkelte plattform på sokkelen anses foreløpig svært krevende. Kostnadene vil også bli høye og tiltaket mindre effektive på grunn av beliggenhet offshore, størrelse på utslipp og antall kilder. Regjeringen har lagt vekt på at bruk av kraft fra land skal vurderes ved alle nye utbygginger og større ombygginger på norsk sokkel for å redusere CO₂-utslippene.

SPØRSMÅL NR. 1395

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 26. juni 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det vises til spørsmål nr 1286 (2008-09). Undertegnende og gassbransjen støtter Gasscos ønske om å etablere en arena for aktører innen gassindustrien. På en gasskonferanse i Trondheim 28. mai ble det dog påpekt at myndighetene også burde være med på denne arenaen, da mange av bransjens utfordringer handlet om rammebetingelser.

For å være konkret, vil statsråden sørge for at politisk ledelse eller nær stedfortreder er tilstede og innhenter signaler på Gasscos arena for gassnæringen?»

Svar:

Det vises til svar på spørsmål nr. 1286 (2008-2009). Regjeringen har bedt Gassco om å etablere en arena hvor industri, med ønsker eller planer om eta-

blering av industriell virksomhet relatert til anvendelse av naturgass, kan konsultere kompetente ressurser innen gasstransport, gasskvalitet og tilgjengelighet på gass i Norge. Regjeringen ønsker med det å bedre mulighetene for informasjonsflyt mellom de ulike aktørene, og sørge for at industriselskap som potensielt kan vurdere å investere i gassbasert industri i Norge får tilgang på relevant informasjon til rett tid.

Gassco hadde denne uken et større konsultasjonsmøte med selskaper og organisasjoner. Departementet var representert på møtet. Gassco vil fremlegge for departementet en plan for etablering og utvikling av denne arenaen for informasjonsutveksling mv. Forøvrig vil departementet følge utviklingen i arenaen basert på rapportering fra Gassco.

SPØRSMÅL NR. 1396

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 25. juni 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvordan stiller finansministeren seg til at skjermingsrenten som gjelder for lån fra aksjonær til selskap eventuelt skal kunne variere gjennom året mer i tråd med markedsrenten slik at ikke aksjonærer skattes for hardt for fullt ut reelle lån til selskapet?»

BEGRUNNELSE:

Skattedirektoratet fastsetter skjermingsrenten for ekstra skatt på renteinntekter på lån fra personlige skattytere til selskap. Skjermingsrenten presentert av skatteetaten, <http://www.skatteetaten.no/Templates/Artikkel.aspx?id=81078&epslanguage=NO>, er 2.5

%. I dagens stramme likviditetsmarked er det vanskelig å få lån fra bankene - og får man lån er det gjerne til en høyere rente enn det som fremgår av skjermingsrenten. Pga. vanskelighetene med å få lån i banken har sannsynligvis flere bedrifter i Norge fått lån fra aksjonærene der renten er betydelig høyere enn skjermingsrenten.

Dagens skjermingsrente avspeiler ikke de reelle rentene. Norge er i en situasjon der det er viktig å få bedret likviditeten gjennom tilførsel av kapital og da vil en høyere skjermingsrente stimulere til større utlån til bedriftene. Dagens høye skjermingsrente bidrar ikke til å bedre likviditeten i bedriftene.

Problemet er at skjermingsrenten fastsettes for hele året, mens rentene svinger gjennom året. Bestemmelsen om skjermingsrente ligger i skattelovens § 10-12.

Svar:

Renteinntekter er i sin helhet skattepliktig som alminnelig inntekt på mottakers hånd. For lån fra personlig skattyter til selskap skal den del av renteinntekten som overstiger et fastsatt skjermingsfradrag i tillegg beskattes en gang til som alminnelig inntekt. Reglene om ekstra skatt på renteinntekter på lån fra personlig skattyter til selskap følger av skatteloven § 5-22, og ble innført samtidig med aksjonærmodellen i 2006. Formålet med reglene er å hindre omgåelser av aksjonærmodellen ved at investorer tar ut over-

skudd fra selskapet i form av renter på lån i stedet for som aksjeinntekt.

Skjermingsrenten for renter på lån fra personlig skattyter til selskap fastsettes etter samme prinsipp som gjelder for skjermingsrenten for aksjeinntekter. I motsetning til skjermingsrenten for utbytte, fastsettes imidlertid skjermingsrenten for renter hver annen måned.

Beregningen av skjermingsrenten for renter på lån fra personlig skattyter til selskap er nærmere regulert i Finansdepartementets skattelovforskrift § 5-22. Den skal fastsettes med utgangspunkt i rentesatsen på statskasseveksler med tre måneders løpetid nedjustert med 28 %, og avrundet til nærmeste tiendedels prosentpoeng. Skjermingsrenten skal imidlertid bare endres dersom endringer i rentesatsen på statskassevekslene med tre måneders løpetid medfører en endring av skjermingsrenten på minst ¼ prosentpoeng. Skjermingsrenten og endringer i denne publiseres på Skattedirektoratets hjemmeside på Internett.

Som det fremgår ovenfor fastsettes skjermingsrenten for lån fra personlig skattyter til selskap annenhver måned. Skjermingsrenten vil således kunne variere gjennom året. Jeg kan på dette grunnlag ikke se at det er behov for noen endring av dagens regler for fastsettelse av skjermingsrente for lån fra personlig skattyter til selskap.

SPØRSMÅL NR. 1397

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 25. juni 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Langs Tanaelva, Kárásjohka, Lesjohka og Anarjohka, har vi veier som flere steder er anlagt svært nær elvebredden. Dette gjelder både på norsk og finsk side. Flere av disse veiene trafikkeres av et stort antall vogntog, bl.a. tankbiler med drivstoff.

Hvilken beredskap har vi på norsk og finsk side i dag dersom det skulle skje ei ulykke slik at store mengder med f.eks. olje renner ut i elva, hvilket utstyr har vi, og har vi mannskap som har øvelse i å ta ke en slik akutt forurensningssituasjon dersom den skulle oppstå?»

Svar:

Transport av farlig gods er underlagt et strengt regelverk, basert på internasjonale avtaler og konvensjoner, som alle har sitt opphav i anbefalinger fra FN. Dette regelverket setter strenge krav til både kjøretøy, tanker, opplæring av sjåfører, merking og dokumenter som skal følge med transporten.

Dersom det inntreffer akutt forurensning, skal dette varsles Kystverket. Kystverket har døgnkontinuerlig vakt for å følge opp meldinger om akutt forurensning og fører tilsyn med at ansvarlig forurenser eller kommunene iverksetter nødvendige og tilstrekkelige tiltak. Ved uhell med transport av farlig gods

håndteres dette normalt av den kommunale beredskapen mot akutt forurensning. Den kommunale beredskapen er basert på miljørisikovurderinger av normal virksomhet innen kommunen. Alle landets kommuner er organisert i 34 beredskapsregioner. Et Interkommunalt Utvalg for Akutt forurensning (IUA) i hver region ivaretar beredskaps-, aksjons- og bistandsplikten. Dette utvalget er sammensatt av representanter for brannvesen, havnevesen, politi og fylkesmannens miljøvernavdeling. Ofte har også industrien en representant, samt Forsvaret der dette er aktuelt. Den brede sammensetningen sikrer tilstrekkelig kompetanse og tilgang til ressurser. Den enkelte sjåfør av farlig gods har også gjennom sin utdanning, fått kunnskaper som skal gjøre ham i stand til å utføre enkle ulykkebegrensende tiltak før andre etater ankommer.

For hver slik region er det utpekt en vertskommune som administrerer ordningen og har en utvidet be-

redskap tilpasset risikobildet i regionen. For landbasert akutt forurensning er brannvesenet den primære aksjonsinstansen. Den kommunen der utslippet skjer, har en grunnberedskap. Denne suppleres av vertskommunen ved behov. De 34 regionene er bemannet og utstyrt for å takle uhell som har en viss miljørisiko. Miljørisiko er sammensatt av sannsynligheten for at det skjer et utslipp og miljøkonsekvensene hvis det skjer. Beredskapen i den enkelte region etableres og prioriteres ut fra denne analysen. Statens forurensningstilsyn godkjenner beredskapsplanen for den enkelte region.

Tanaelva ligger i Øst-Finnmark region der Vadsø er vertskommune. Tankbiluhell vil måtte håndteres av brannvesenet i skadestedskommunen sammen med Vadsø brannvesen. Brannvesenet har ved slike uhell både en redningsfunksjon og en miljøfunksjon. Dette gir mange praktiske fordeler for innsatsen på et skadested.

SPØRSMÅL NR. 1398

Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 29. juni 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«En eiendomsutvikler, som er norsk statsborger, ble i februar 2009 dømt til fengsel i 9 år og 4 måneder i Brasil. Dommen baserer seg i all hovedsak på opplysninger i en foreløpig økonomisk rapport fra Økokrim i 2007. Dommen som er på 132 sider, er på portugisisk, men baserer seg på norske opplysninger.

Vil utenriksministeren sørge for at dommen blir oversatt til norsk slik at den dømte og hans norske forsvarer har mulighet til å gjennomgå dommen slik

at rettssikkerheten til en norsk statsborger blir ivarettatt på en god måte?»

Svar:

Ansvar for å yte økonomisk støtte knyttet til rettsprosesser i utlandet ligger hos Fylkemannen i Oslo og Akershus som kan gi bistand etter søknad om fri rettshjelp. Utenriksdepartementet har på sin side ikke mulighet for å dekke slike utgifter, inkludert oversettelser.

SPØRSMÅL NR. 1399**Innlevert 19. juni 2009 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen****Besvart 26. juni 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til at retten elever med minoritetsbakgrunn og behov for spesialundervisning har til utvidet opplæringstid også skal gjelde for elever ved private skoler, slik at disse elevene ikke må bytte over til en offentlig skole for å få fullført sin utdanning?»

BEGRUNNELSE:

I replikkordskiftet under behandlingen av Innst. O. nr. 86 (2008-2009, jf. Ot.prp. nr. 55 (2008-2009)) ba statsråden om å få komme tilbake til spørsmålet etter en nærmere vurdering. Spørsmålet var som følger:

"Hvis en elev med minoritetsbakgrunn har behov for spesialundervisning og trenger utvidet opplæringstid, sikrer vi gjennom denne loven at man nettopp får en mulighet til en utvidet tid på inntil to år. Dette er fordi regjeringspartiene og opposisjonen i komiteen mener det er viktig at så mange som mulig klarer å fullføre videregående utdanning. Men det er én gruppe av disse elevene med minoritetsbakgrunn som trenger en utvidet mulighet, nemlig de som går på private skoler, for i dag vil ikke de ha en hjemmel for å kunne ha rett til en utvidet opplæringstid.

Vil statsråden ta initiativ til at det også skal gjelde for denne gruppen elever, slik at disse elevene ikke må bytte over til en offentlig skole for å få fullført sin utdanning?"

Svar:

Retten til å få utvidet tid i videregående opplæring er lovfestet i opplæringsloven § 3-1. Ansvarlig for slik videregående opplæring etter opplæringsloven er fylkeskommunen. Det er ingen tilsvarende rettighetsbestemmelse i privatskoleloven, men også elever som etter å ha fullført privat videregående opplæring fyller vilkårene i opplæringsloven § 3-1 omfattes av fylkeskommunens ansvar. Fylkeskommunen kan bare gi opplæring etter opplæringsloven, i samsvar med Læreplanverket for Kunnskapsløftet. Av den grunn må oppfyllelsen av retten til utvidet tid i dag alltid gis som offentlig opplæring. Fylkeskommunen kan ikke oppfylle sine lovfestede plikter gjennom privat opplæring.

Det er viktig at elever innenfor offentlig og privat grunnopplæring har de samme rettighetene. En innføring av lovfestet rett til utvidet tid i privatskoleloven vil ha budsjettmessige konsekvenser som må utredes nærmere før det eventuelt tas stilling til en lovendring.

SPØRSMÅL NR. 1400**Innlevert 22. juni 2009 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 2. juli 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«I St.prp. nr. 1 (2008-2009) fremmes forslag om en bevilgning til servicehunder over kap. 2661 post 76. Ifølge informasjon fra Norske Servicehunder er ikke noe beløp eller noen informasjon om bevilgningen kommet frem til organisasjonen. Det er nå bekymring for at beløpet, og instruksjonen til direktoratet med oppdraget, som Norske Servicehunder var lovet kopi av, ikke vil kunne få noen effekt i 2009.

Hvordan står saken i dag, og hva er skjedd med penger og oppdragsinstruks når det gjelder servicehunder?»

BEGRUNNELSE:

I et brev til arbeids- og sosialkomiteens medlemmer, datert den 12. mai i år fra Norske Servicehunder, vises det til kontakt med AID og Arbeids- og velferdsdirektoratet om fremdriften i arbeidet med servicehunder i 2009. Organisasjonen peker på at de er blitt lovet en kopi av brevet fra AID til direktoratet med oppdraget i servicehundsaken. Etter dette har organisasjonen ikke hørt noe og de er bekymret for at arbeidet ennå ikke er kommet i gang. Det er mange som står i kø for å få servicehund og mange av de eldste hundene som i dag er i funksjon nærmer seg pen-

sjonsalder. Det tar tid fra oppdraget er mottatt via organisering, anbud og kontrakter til trening kan settes i gang og leveranse kan finne sted. Norske servicehunder stiller derfor spørsmål om det bevilgede beløp eventuelt kan videreføres til 2010.

Svar:

Arbeids- og inkluderingsdepartementet kom den 15. juni med en pressemelding om igangsetting av prøveprosjekt med servicehunder. Pressemeldingen redegjør for at prosjektet i all hovedsak vil være rettet mot unge personer med nedsatt fysisk eller psykisk funksjonsevne og behov for tilrettelegging i arbeidsliv eller dagligliv. Gjennom prøveprosjektet skal det vurderes om servicehund skal være et offentlig ansvar. Arbeids- og velferdsdirektoratet har fått hovedansvaret for gjennomføringen av prosjektet i samarbeid med Helsedirektoratet.

Den 19. juni ble oppdragsbrevet med vedlagt prosjektbeskrivelse oversendt Arbeids- og velferdsdirektoratet. I oppdragsbrevet vises det også til et møte om saken den 15. april, med Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet samt Arbeids- og velferdsdirektoratet. Den 19. juni gikk det også et brev til Helse- og omsorgsdepartementet med anmodning om at Helsedirektoratet gis i oppdrag å samarbeide om prosjektet. En kopi av oppdragsbrevet samt prosjektbeskrivelsen ble samtidig oversendt Norske servicehunder.

Det tas sikte på at prosjektperioden skal være to år fra bruker får tildelt hund og fram til sluttevalueringen. Dette for å sikre at de erfaringene som gjøres i prosjektet skal kunne danne et best mulig grunnlag for å kunne vurdere nytten og behovet for servicehunder for personer med nedsatt funksjonsevne.

SPØRSMÅL NR. 1401

Innlevert 22. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 29. juni 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«17. juni nedsatte Statsråden et nytt styre i Enova. Samme dag skulle det vært tildeling av støtte til vindkraftprosjekter, men dette ble utsatt. Utsettelsen kom som en overraskelse både på Enova og vindkraftbransjen.

Hva er årsaken til denne utsettelsen, og når kan man forvente at Enova behandler saken ferdig?»

Svar:

Enova SF og Energifondet eies av Olje- og energidepartementet. Enova SF forvalter Energifondet gjennom en avtale mellom Olje- og energidepartementet og Enova SF.

Støtte til fornybar energi, herunder vindkraft, forvaltes av Enova SF. Styret fatter vedtak i store tildelingssaker.

Etter styremøtet og foretaksmøtet 17. juni hadde jeg et uformelt kontaktmøte med administrasjon og deler av styret. Jeg ble informert om at styret hadde diskutert tildeling av støtte til vindkraftprosjekter og at styret kom til at det var nødvendig å bruke noe mer tid til å vurdere dette.

På foretaksmøte ble det utnevnt ny styreleder og det ble valgt inn to nye styremedlemmer. Jeg er informert om at styret er i gang med en vurdering av saken. Styret vil behandle saken så snart som det er forsvarelig og praktisk mulig.

SPØRSMÅL NR. 1402**Innlevert 22. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 29. juni 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I følge TU.no 08.05.09 sier statsråden at "Vi kan klare å elektrifisere halvparten av energiforbruket, rundt 50 megawatt." I Goliat-proposisjonen står det derimot at normalt kraftuttak vil være 20-40 MW. Det er naturlig dersom gassturbinen skal brukes optimalt i forhold til virkningsgrad og varmeproduksjon.

Kan statsråden bekrefte at man fra myndighetene vil legge vekt på optimal kjøring av offshore gassturbinen fremfor en høyest mulig elektrifiseringsandel inntil full elektrifisering finner sted?»

Svar:

Goliat vil ha et samlet energibehov på mellom 90-100 MW, hvorav behovet for strøm utgjør 40-60

MW og behovet for varme utgjør 30-40 MW. Energiforbruket vil dekkes av kraft fra land kombinert med en gassturbin på innretningen. Varmebehovet vil bli dekket ved at det installeres en varmegjenvinningsenhet på turbinen og ved elektrisk varmer på innretningen. Turbinen sammen med varmegjenvinningsenheten har en virkningsgrad på over 75 pst. Det legges opp til et energistyringssystem som skal optimalisere energiforbruket og minimalisere utslippene til luft.

Det normale kraftuttaket fra land vil være i størrelsesorden 20-40 MW. Myndighetene vil legge vekt på at energisystemet på Goliat fungerer godt og at det har en høy virkningsgrad.

SPØRSMÅL NR. 1403**Innlevert 22. juni 2009 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 26. juni 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Flere fylker, deriblant Vest-Agder, har satt foten ned for at elever kan benytte seg av ungdomsrett ved private skoler. Det gjør at to funksjonshemmede elever ved KVS Lyngdal ikke får fortsette på skolen neste år, til tross for at de har rett til utvidet opplæring. Det gir mange uheldige konsekvenser.

Vil statsråden endre denne strenge tolkningen som bidrar til forskjellsbehandling og diskriminering av funksjonshemmede?»

Svar:

Retten til å få utvidet tid i videregående opplæring er lovfestet i opplæringsloven § 3-1. Ansvarlig for slik videregående opplæring etter opplæringsloven er fylkeskommunen. Det er ingen tilsvarende rettighetsbestemmelse i privatskoleloven, men også

elever som etter å ha fullført privat videregående opplæring fyller vilkårene i opplæringsloven § 3-1 omfattes av fylkeskommunens ansvar. Fylkeskommunen kan bare gi opplæring etter opplæringsloven, i samsvar med Læreplanverket for Kunnskapsløftet. Av den grunn må oppfyllelsen av retten til utvidet tid i dag alltid gis som offentlig opplæring. Fylkeskommunen kan ikke oppfylle sine lovfestede plikter gjennom privat opplæring.

Det følger av dette at det er rammene innenfor dagens lovverk som er grunnen til at retten til utvidet tid må oppfylles innenfor offentlig videregående opplæring. Dette gjelder for alle elever. En innføring av lovfestet rett til utvidet tid i privatskoleloven vil ha budsjettmessige konsekvenser som må utredes nærmere før det eventuelt tas stilling til en lovendring.

SPØRSMÅL NR. 1404**Innlevert 22. juni 2009 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen****Besvart 1. juli 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Mye tyder på at det offentlige ansvaret for tannhelsen vil bli utvidet.

Vil statsråden vurdere å foreta endringer i regelverket for å sikre at barn som trenger det får nødvendig spesialisert tannhelsetilbud finansiert via folketrygden?»

BEGRUNNELSE:

Dagens regelverk går ut på at det er fylkeskommunen som dekker utgifter til tannbehandling til barn opp til 18 år, inkludert behandling hos spesialist, bortsett fra kjeveortopedi. Organisasjonene Norsk forening for pedodonti (NFP) og Norsk forening for Oral Kirurgi og Oral Medisin (NFOKOM) har engasjert seg for at behandling hos spesialist, etter henvisning fra den offentlige tannhelsetjenesten, skal dekkes via folketrygden.

De fleste barn har få tannhelseproblemer og majoriteten får et godt helsetilbud. Norsk forening for pedodonti (NFP) og Norsk forening for Oral Kirurgi og Oral Medisin (NFOKOM) har imidlertid påpekt i brev til blant annet Helse- og omsorgsdepartementet at de kjenner til flere tilfeller der barn som har et behov for mer spesialisert tilbud enn det allmenntannlegen vanligvis kan tilby, ikke får nødvendig oppfølging og behandling. Bakgrunnen for at disse barna trenger et mer spesialisert tilbud kan skyldes mange forhold, slik som medfødte eller ervervede lidelser, fysiske skader, angst for tannbehandling eller sosiale forhold. Noen kan ha vært utsatt for vold eller seksuelle overgrep.

Organisasjonene peker på at det at barna ikke får god nok oppfølging kan skyldes at det ikke alltid finnes nødvendig spesialistkompetanse i den offentlige tannhelsetjenesten, manglende samarbeid med andre helseprofesjoner og at trygden kun dekker kjeveortopedisk behandling av barn fra 0-18 år.

Jeg håper at statsråden vil engasjere seg for denne gruppen barn og ungdom, siden de kan ende opp med svært alvorlige skader i dagens system.

Svar:

Jeg setter stor pris på representant Inga Marte Thorkildsens engasjement for å sikre barn og unge med særskilte tannhelseproblemer nødvendig tannbehandling. St.meld. nr. 35 (2006-2007) Tilgjengelighet, kompetanse og sosial utjevning - Framtidens tannhelsetjenester, ble behandlet i Stortinget i mars

2008. I kapittel 5.2. i meldingen omtales forhold som påvirker tannhelsen. Det gis i dette kapitlet en særskilt omtale av tannhelse hos barn med medfødte og ervervede lidelser. Omtalen omfatter de barn og unge som representanten belyser i sitt spørsmål. Av meldingen framgår det at disse barn og unge etter gjeldende ordninger skal få ivarettatt sitt behov for hjelp. Det omfatter også nødvendig spesialisert tannbehandling.

Som representanten viser til innledningsvis, har fylkeskommunene etter lov om tannhelsetjenesten et ansvar for å sørge for nødvendig tannhelsehjelp til barn og ungdom. Ansvar er ikke begrenset til den kompetansen som allmenntannlegen innehar. Ansvar omfatter også nødvendig spesialisert tilbud, dvs behandling som forutsetter spesialistkompetanse. Den spesialiserte behandlingen kan fylkeskommunen sørge for gjennom å ansette spesialister eller å inngå avtale med privatpraktiserende spesialister. Det følger uansett av tannhelsetjenesteloven § 5-1 at fylkeskommunen skal dekke utgifter til nødvendig tannhelsehjelp, uavhengig av om hjelpen gis av ansatt personell eller av privatpraktiserende tannlege(spesialist) som har inngått avtale med fylkeskommunen. Når det gjelder privatpraktiserende spesialister, legges det til grunn at allmenntannlegen har henvist pasienten til spesialist for aktuell utredning, diagnose og eventuell behandling.

Hvis noen opplever å ikke få den nødvendige tannhelsehjelpen de har rett på av fylkeskommunen, bør de oppfordres til å klage. Jeg forventer også at Norsk Forening for Pedodonti (NFP) og Norsk Forening for Oral Kirurgi og Oral medisin (NFOKOM) konkret tar opp forholdene med de aktuelle fylkeskommuner i de tilfeller organisasjonene blir gjort kjent med at barn og unge med behov for spesialisert tilbud ikke får nødvendig oppfølging og behandling. Ved å klage kan klageinstansene også bli gjort oppmerksomme på områder der tjenestene ikke er gode nok.

Det går fram av begrunnelsen til spørsmålet fra representant Thorkildsen at organisasjonene mener det kan skyldes flere forhold at de aktuelle barna ikke får god nok oppfølging. Det ene forholdet er knyttet til tilgjengeligheten på spesialistkompetanse.

I statsbudsjettet bevilges det hvert år tilskudd til etablering og oppbygging av regionale odontologiske kompetansesentre. Dette er også omtalt i St.meld. nr. 35. Ett av formålene med disse sentrene er å sikre tilgjengelighet til spesialisttannhelsetjenester, og at

kompetansesentrene skal kunne ta i mot henvisninger fra allmenntannhelsetjenesten, fra leger og andre. Sentrene skal eies og driftes av fylkeskommunene, og vil være med på å øke tilgjengeligheten til de spesialiserte tjenestene som representanten etterlyser for barn og ungdom.

Helse- og omsorgsdepartementet har også startet

et arbeid med revisjon av lov om tannhelsetjenesten. Alle lovens bestemmelser vil bli vurdert og sett i lys av trygdens regler for stønad til dekning av utgifter til tannbehandling. I den sammenheng vil alle aspekter knyttet til nødvendig spesialisert tannbehandling for barn og unge bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 1405

Innlevert 23. juni 2009 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 1. juli 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Mener statsråden at denne utviklingen er i samsvar med Stortingets klart uttrykte forutsetning for å godkjenne fusjonen slik som referert under jf. St.prp. nr. 59 (2002-2003), og vil statsråden vurdere selskapets konsesjon hvis Stortingets uttrykkelige forutsetninger ikke blir fulgt opp av selskapet, hva vil i så fall statsråden gjøre for å sikre at Stortingets forutsetninger blir oppfylt?»

BEGRUNNELSE:

Under behandling av Sttingsproposisjon nr. 59 (2002-2003) uttalte en enstemmig Næringskomite at »Komiteen understreker betydningen av at de eksisterende miljøene rundt fusjonspartnerne aktiviteter i Bergen og Trondheim beholdes og videreutvikles.» Etter at det ble kjent at en hel avdeling på ca. 50 ansatte skal flyttes til Bergen i tillegg til at en generell nedbemanning i selskapet fryktes å ramme Trondheim spesielt har det i Trondheim oppstått frykt for at både Vitals virksomhet og det totale finansmiljøet i byen svekkes. Denne frykten har ikke blitt mindre etter at stadig flere lederfunksjoner har blitt overført fra Trondheim til andre byer.

Svar:

Innledningsvis vil jeg vise til mitt svar av 16. juni 2009 på spørsmål nr. 1297 vedrørende forholdet mellom vedtektene til Vital og dette selskapets aktiviteter i Trondheim.

Jeg ser det som en viktig oppgave å påse at Sttingets forutsetninger knyttet til fusjonen mellom virksomhetene til DnB Holding ASA og Gjensidige NOR ASA overholdes. Som kjent gjelder statens eierskap imidlertid morselskapet DnB NOR ASA. Næ-

rings- og handelsdepartementets formelle innflytelse som eier er således knyttet til dette selskapet og til de spørsmål som der legges fram til behandling blant eierne. Nærings- og handelsdepartementet deltar ikke i beslutninger som skjer i datterselskapet Vital Forsikring ASA, herunder behandling av forretningsmessige og organisasjonsmessige spørsmål knyttet til Vitals virksomhet.

Vital Forsikring ASA drives med godkjennelse fra Kredittilsynet, gitt i brev av 23.12.2003. Den nevnte godkjennelsen fra Kredittilsynet sier for øvrig ikke noe om hvilke byer virksomheten skal drives i. Ifølge Finansdepartementet er det ikke knyttet vilkår til lokalisering i Finansdepartementets vedtak 28. november 2003 om fusjon mellom DnB og Gjensidige NOR.

DnB NOR-konsernet gjennomgår for tiden et ambisiøst og gjennomgripende program for å realisere vedtatte kostnadsreduksjoner. Målet er at konsernet som helhet skal redusere sine kostnader med 2 mrd. kroner innen utløpet av 2012. Programmet innebærer betydelige endringer innenfor de aller fleste områder i konsernet. Samtidig arbeider konsernet aktivt for å styrke sin salgs- og distribusjonskraft. Vitals program for å styrke sin konkurransekraft og redusere sine kostnader er en integrert del av dette arbeidet.

Som jeg nevnte i brev av 16. juni 2009 er det vurderingen både til Vital og morselskapet at hovedfunksjoner i Vital er og vil finnes i Trondheim også etter at den planlagte organisasjonsendringen i selskapet er gjennomført. Det følger av Vitals vedtekter at selskapet skal ha hovedfunksjoner i Bergen og Trondheim. Ifølge DnB NOR ASA er det selskapets oppfatning at Vital fortsatt vil ha slike hovedfunksjoner etter at det vedtatte kostnadsprogrammet med tilhørende organisasjonsendring er gjennomført. Vikti-

ge forretningsområder som innskuddspensjon, personalforsikringer og drift av ytelsespensjon vil bli ledet og drevet fra Trondheim. De to første områdene er vekst- og satsingsområder for Vital. Vitals plassjef i Trondheim deltar videre i selskapets ledergruppe med fulle rettigheter og plikter i kraft av sin stilling

som Chief Compliance Officer, med ansvar for Vitals operasjonelle risiko. DnB NOR opplyser at Vitals samlede bemanning i Trondheim har økt siden fusjonen, og det er nå flere ansatte i Vital i byen enn på fusjonstidspunktet. Vital skal fortsatt være tydelig til stede i Trondheim, i tråd med selskapets vedtekter.

SPØRSMÅL NR. 1406

Innlevert 23. juni 2009 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 29. juni 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hvordan følger statsråden opp sine løfter fra stortingsvalget i 2005 om å sikre videre drift på Røros sykehus, og mener statsråden det er viktig at kirurgisk virksomhet fortsatt skal være en del av helsestilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Det er fortsatt stor usikkerhet knyttet til helsetilbudet ved Røros sykehus etter 2010. Det er viktig både for pasientene og for lokalsamfunnet i denne regionen at det snart kommer på plass en endelig avklaring om hva den videre driften og virksomheten ved sykehuset skal innebære.

Svar:

I tråd med Soria Moria-erklæringen ble det høsten 2006 lagt til grunn at det fortsatt skal være sykehusvirksomhet på Røros. Soria Moria-erklæringen sier også at arbeidet med bedre arbeidsdeling mellom sykehus skal videreføres. Det er fortsatt slik at det er mange utfordringer innenfor helsetjenesten som ikke dekkes godt nok, og hvor det beste er om tjenesten dekkes nærmest mulig der folk bor. Dette er blant annet bakgrunnen for Samhandlingsreformen Rett behandling - på rett sted - til rett tid (jf. St.meld. nr. 47 (2008-2009)). Vi må få på plass bedre helsetjenester der folk bor, bedre oppfølging i kommunehelsetjenesten, bedre samhandling og mer forpliktende avtaler mellom kommuner og sykehusene. En videreføring av dagens arbeidsdeling er imidlertid ikke økonomisk bærekraftig gitt det framtidige sykdomsbildet i befolkningen. Dagens samlede helsetjeneste er ikke godt nok tilpasset disse utfordringene.

Jeg har bedt Helse Midt-Norge RHF redegjøre for hvordan tjenestetilbudet ved Røros sykehus skal videreutvikles i tråd med nasjonale føringer. Det er,

som kjent, tidligere gjort vedtak om at den ortopediske virksomheten ved Røros sykehus flyttes til det nye Bevegelsessenteret ved St. Olavs hospital Øya. St. Olavs hospital HF har i tråd med vedtaket og føringer gitt i foretaksmøte (06.09.06) utredet og kostnadsberegnet mulig klinisk virksomhet ved Røros sykehus etter at den ortopediske virksomheten er flyttet til Bevegelsessenteret.

Utviklingen av det fremtidige tjenestetilbudet på Røros er selvsagt av stor interesse for Røros-samfunnet og de ansatte ved Røros sykehus. Administrerende direktør i Helse Midt-Norge RHF har derfor nedsatt en styringsgruppe som reflekterer dette. Den nedsatte styringsgruppen rapporterer til adm. direktør i Helse Midt-Norge RHF og består av medisinsk direktør i Helse Midt-Norge RHF (leder), administrerende direktør ved St. Olavs Hospital HF, ordføreren i Røros kommune, konserntillitsvalgt i Helse Midt-Norge RHF og leder av det regionale brukerutvalget. Styringsgruppen skal også drøfte om og på hvilken måte Helse Sør-Øst RHF/Sykehuset Innlandet HF/Tynset sykehus skal delta i arbeidet. Styringsgruppen har til nå hatt ett møte.

Det videre arbeidet er organisert som et prosjekt, og det er lyst ut en prosjektlederstilling som etter planen skal være besatt i løpet av august 2009. Prosjektet skal kartlegge hvilke tilbud som kan etableres på Røros, herunder dimensjonering, krav til bemanning, fasiliteter, organisering og omfang og innhold i evt. avtaler som må inngås. Det forutsettes etablert en arbeidsgruppe med representanter for Helse Midt-Norge RHF, St. Olavs Hospital HF, Røros kommune og Sykehuset Innlandet HF/Tynset sykehus. Helse Sør-Øst RHF/Sykehuset Innlandet HF og Landsforeningen for hjerte- og lungesyke (som tilbyr rehabiliteringstjenester på Røros) vil bli konsultert i arbeidet.

Helse Midt-Norge RHF har presisert i mandatet at prosjektet skal se hen til Samhandlingsreformen.

Jeg har tiltro til at med den kompetansen som ligger i prosjektets sammensetning og med de utredninger som ligger til grunn for arbeidet, bør det ligge godt til

rette for at man kan skape en framtidig god og bærekraftig helsetjeneste på Røros til det beste for befolkningen.

SPØRSMÅL NR. 1407

Innlevert 23. juni 2009 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 6. juli 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det virker som det er svært tilfeldig hvem som mottar billighetserstatning for tapt skolegang p.g.a. krigen og fornorskningspolitikken. Viser til Per N. Varsi fra Karasjok som ikke har mottatt billighetserstatning for tapt skolegang, men hvor hans vel ett år yngre kone har mottatt erstatning, jfr. oppslag i Sagat den 18.06. om denne saken.

Hva vil statsråden gjøre slik at vi kan få en erstatningsordning som er rettferdig overfor de samer og kvener som har tapt skolegang p.g.a. krigen og fornorskningspolitikken?»

BEGRUNNELSE:

Det kan umulig ha vært intensjonen da det ble mulig å søke om billighetserstatning for tapt skolegang at de ulike sakene skulle bli behandlet så ulikt som i dette tilfellet. Det var ingen av de som voks opp under og rett etter krigen som på noen som helst måte fikk en fullverdig skolegang.

Svar:

Representanten Lysklætts spørsmål er stilet til meg som justisminister. Da henvendelsen også berører arbeids- og inkluderingsministeren som har det overordnede samordningsansvaret for samiske og kvenske saker, er svaret her utarbeidet i forståelse med Arbeids- og inkluderingsdepartementet.

Rettferdsvederlagsordningen er Stortingets egen ordning der enkeltpersoner som har kommet særlig uheldig ut, kan søke om skjønsmessig kompensasjon basert på en rimelighetsvurdering uten bestemte formelle vilkår. Ingen har følgelig noe rettslig krav på en slik erstatning. Rettferdsvederlag er ment å være en håndsrekning, og ordningen tar ikke sikte på å dekke søkers økonomiske tap. Rettferdsvederlag

kan bidra til å gjenopprette verdighet og gi en anerkjennelse av at rettferdighet har skjedd fyllest for de det gjelder.

For å imøtekomme ulike krav og behov fra særskilte grupper er det flere ganger gjort tilpasninger i den ordinære rettferdsvederlagsordningen. Stortinget har for eksempel gjennom St.meld. nr. 44 (2003-2004) Erstatningsordning for krigsbarn og erstatningsordninger for romanifolk/tatere og eldre utdanningskadelidende samer og kvener og St.meld. nr. 24 (2004-2005) Erstatningsordningar for barn i barneheimar og spesialskular for barn med åtferdsvanskar utvidet rettferdsvederlagsordningen slik at det nå også skal innvilges rettferdsvederlag for forhold som tidligere ikke ville gitt grunnlag for rettferdsvederlag.

Videre har Stortinget gjennom Samefolkets fond avsatt 75 millioner kroner som kollektiv erstatning for de skadene og den uretten fornorskningspolitikken har påført det samiske folk. Avkastningen fra fondet skal forvaltes av Sametinget. I november 2008 vedtok Sametinget å ta fondet i bruk, og det ble bestemt at deler av fondsmidlene skal brukes på språkutviklingstiltak, litteratur og dokumentasjon og formidling av tradisjonell kunnskap.

Statens sivilrettsforvaltning er sekretariat for rettferdsvederlagsutvalgene, men det er utvalgene som treffer endelig vedtak i søknadene om rettferdsvederlag. Justisdepartementet kan derfor verken gå inn i enkeltsaker eller instruere utvalgene på annen måte. Dersom det foreligger nye opplysninger som tidligere ikke er gjort kjent for rettferdsvederlagsutvalget, kan disse oversendes Statens sivilrettsforvaltning med begjæring om at saken blir vurdert på nytt.

For øvrig vil Justisdepartementet i løpet av 2009, etter initiativ fra Stortingets presidentskap, sette i gang et arbeid med å foreta en prinsipiell gjennomgang av rettferdsvederlagsordningen.

SPØRSMÅL NR. 1408**Innlevert 23. juni 2009 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 1. juli 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«I Stort.meld. nr. 35 (2006-2007) foreslo regjeringen at det skal kunne ytes stønad til utgifter til behandling av sykdom hos tannpleier på selvstendig grunnlag, og at det skal gis direkte oppgjør fra NAV. En enstemmig stortingskomite sluttet seg til dette i egen merknad. Ingenting har skjedd, og fremdeles er tannpleiere avhengige av en tannlege som et "mellemledd" for å få sitt oppgjør fra NAV.

Når vil den vedtatte endringen komme på plass?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingsmeldingen sier Regjeringen følgende:

"Regjeringen tilrår at trygdens regelverk endres, slik at det kan ytes stønad til utgifter til behandling for sykdom hos tannpleier på selvstendig grunnlag. Honorartakstene for behandling hos tannpleier vil bli fastsatt i forbindelse med de årlige takstjusteringene. Som for alle andre relevante yrkesgrupper forutsettes det at tannpleiere inngår direkte oppgjørs avtale med NAV etaten."

Tannpleiere har i dag unødig mye arbeid med sin pasientadministrasjon. I mange tilfeller har de samarbeid med tannlege som ikke er samlokalisert. Deres vedkommende tannlege har direkte oppgjør blir pengene sendt dit, for deretter å bli overført til tannpleier. Dette er tungvint og ikke i tråd med LEON-prinsippet som legges til grunn for all behandling.

Svar:

Folketrygdloven § 5-6 gir stønad til dekning av utgifter til undersøkelse og behandling hos tannlege for sykdom. Med hjemmel i § 5-6 er det fastsatt forskrift som spesifiserer til hvilke former for undersøkelse og behandling trygden yter stønad til dekning av utgifter. For enkelte typer behandling er det åpnet for at stønad også kan gis i de tilfeller behandlingen er utført av tannpleier. Dette gjelder utgifter til behandling av marginal periodontitt og utgifter til behandling for etterkontroll etter kirurgiske inngrep. For at stønad kan gis for slik behandling krever dagens regelverk at tannpleier har et samarbeid med

tannlege. Det stilles ikke krav om felles praksis/felles lokaler for tannlege og tannpleier, men stønadskravet for behandling utført av tannpleier må underskrives av samarbeidende tannlege som er ansvarlig for behandlingen.

Bedring i tannhelsen i den voksne befolkningen innebærer at en økende andel voksne ikke har behov for at regelmessige tannhelsekontroller blir utført av tannlege. Undersøkelser viser at en stor del av de innbyggere som var hos tannlege i løpet av det siste året, fikk tjenester som ikke trengte tannlegekvalifikasjoner. For å oppnå en best mulig tannhelsetjeneste, er et av virkemidlene å få tannhelsetjenester levert på en mer effektiv måte, blant annet gjennom bedre arbeidsdeling mellom yrkesgruppene. For å stimulere til en slik ønsket utvikling er det i Stortingsmelding nr 35 (2006-2007) foreslått at tannpleiere på selvstendig grunnlag kan praktisere med trygderefusjon for de tannhelsetjenester de er kvalifisert til å utføre.

Som representanten Dāvøy påpeker i sitt spørsmål og sin begrunnelse, har Regjeringen gått inn for at tannpleiere skal kunne praktisere selvstendig med trygderefusjon. Forslaget fikk også bred tilslutning ved behandling av St.meld. nr. 35 (2006-2007). For at dette skal kunne iverksettes, må det gjøres en endring i folketrygdloven. Som representanten er kjent med, er det forut for en slik lovendring en bred prosess.

Jeg er enig med representanten i at dagens ordning er tungvint og ressurskrevende, og at det er mange gode grunner for at tannpleierne skal kunne praktisere på selvstendig grunnlag med trygderefusjon for de tannhelsetjenester de er kvalifisert til å utføre og hvor det ytes trygderefusjon. Jeg kan ikke gi et nærmere svar på når arbeidet med å utrede spørsmålet om en endring av folketrygdloven er ferdigstilt. Samtidig vil jeg presisere betydningen av effektiv personellbruk, og jeg ser absolutt potesialet for en økt oppgaveoverføring fra tannlege til tannpleiere. Dette er også i samsvar med prinsippet om best effektive omsorgsnivå (BEON-prinsippet), og slik dette prinsippet er belyst i St.meld. nr. 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen.

SPØRSMÅL NR. 1409**Innlevert 24. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 28. juli 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er den rødgrønne politiske begrunnelsen for å ha toll på skjorter, t-skjorter, singleter, strømpebukser, strømper, sokker, fottøy uten påsatt såle, hansker, vanter og votter (av trikotasje), og vil finansministeren vurdere å fjerne denne tollen slik at dette blir billigere for folk flest og det blir mindre skjemavelde for handelsnæringen som importerer dette?»

Svar:

Tabellen under viser hvilket varenummer i tolltariffen de enkelte varene hører under, samt deres tollsatser. Land Norge har inngått frihandelsavtaler med gjennom EFTA (bl.a. EU), de minst utviklede land (MUL) og lavinntektsland med mindre enn 75 mill. innbyggere har tollfrihet for disse varene. Ordinære utviklingsland har tollfrihet for varenummer 61.05, 61.15 og 61.16, mens enkelte industriland (USA, Canada, Japan, Australia, New Zealand) har toll på alle disse varene ved eksport til Norge.

Varenr.	Vareslag	Toll
61.05	Skjorter	10,7 %
61.09	t-skjorter, singleter	10,7 %
61.15	Strømpebukser, sokker, fottøy uten påsatt såle	5,9% eller 10,7%
61.16	Hansker, vanter og votter	5,9% eller 7%

Siden 1995 har det vært en betydelig reduksjon i tollsatsene for industrivarer. Det er flere årsaker til dette. For det første ble de tollsatsene som var bundet i GATT redusert gradvis som følge av Uruguay-runden og WTO-avtalen fra 1994. For det andre har norske myndigheter gjennomført betydelige kutt på egen hånd. Etter disse kuttene gjenstår det kun toll på enkelte klær og andre tekstilvarer, og Norge har i dag ett av OECDs mest liberale importregimer for industrivarer.

Spørsmål om ytterligere nedtrapping av tollene på industrivarer må vurderes i de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 1410**Innlevert 24. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 28. juli 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er den rødgrønne politiske begrunnelsen for å ha toll på babyklær, treningsdrakter, badedrakter, badebukse, vådrakter for dykking eller seiling, (klær fremstilt av trikotasje), og vil finansministeren vurdere å fjerne denne tollene?»

Svar:

Tabellen under viser hvilket varenummer i tolltariffen de enkelte varene hører under, samt deres tollsatser. Land Norge har inngått frihandelsavtaler med gjennom EFTA (bl.a. EU), de minst utviklede land (MUL) og lavinntektsland med mindre enn 75 mill. innbyggere har tollfrihet for disse varene. Ordinære utviklingsland har tollfrihet for varenummer 61.12

og 61.13, mens enkelte industriland (USA, Canada, Japan, Australia, New Zealand) har toll på alle disse varene ved eksport til Norge.

Varenr.	Vareslag	Toll
61.11	Babyklær	7% eller 10,7%
61.12	Treningsdrakter, badedrakter, badebukser	5,9% eller 10,7%
61.13	Vådrakter for dykking eller seiling	5,9%

Siden 1995 har det vært en betydelig reduksjon i tollsatsene for industrivarer. Det er flere årsaker til dette. For det første ble de tollsatsene som var bundet

i GATT redusert gradvis som følge av Uruguay-runden og WTO-avtalen fra 1994. For det andre har norske myndigheter gjennomført betydelige kutt på egen hånd. Etter disse kuttene gjenstår det kun toll på enkelte klær og andre tekstilvarer, og Norge har i dag

ett av OECDs mest liberale importregimer for industrivarer.

Spørsmål om ytterligere nedtrapping av tollene på industrivarer må vurderes i de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 1411

Innlevert 24. juni 2009 av stortingsrepresentant Akhtar Chaudhry

Besvart 3. juli 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Hvor langt har arbeidet med å utstede ID-kort til asylsøkere og flyktninger kommet og når kan de forvente å få utstedet slike ID-kort?»

BEGRUNNELSE:

Finansdepartementet har bestemt at alle asylsøkere som har lovlig opphold i landet skal få utstedt et ID-kort med bilde, signatur og fødested slik at de kan åpne en vanlig bankkonto. Saken ble sendt AID for flere uker siden.

Svar:

Arbeids- og inkluderingsdepartementet har i lang tid arbeidet med å løse problemet en del utlendinger har i forbindelse med at de ikke kan legge frem gyldig legitimasjon, for eksempel i forbindelse med etablering av kundeforhold i en bank.

I forbindelse med arbeidet med ny hvitvaskingslov har Arbeids- og inkluderingsdepartementet (AID) tatt opp med Finansdepartementet (FIN) at enkelte banker ikke vil godta reisebevis for flyktninger og utlendingspass som gyldig legitimasjon i forbindelse med åpning av bankkonto. Dette resulterte i at det i Ot.prp. nr. 3 (2008-2009) Om lov om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering mv. (hvitvaskingsloven) nå går frem at reisebevis for flyktninger og utlendingspass oppfyller minimumsvilkårene til gyldig legitimasjon som stilles i ny hvitvaskingslov og at dokumentene bør anses som tilstrekkelig betryggende for etablering av grunnleggende banktjenester, for eksempel ved åpning av ordinær bankkonto og for ordinær betalingsformidling.

Det går også frem av proposisjonen av registreringsbevis for asylsøkere vil kunne brukes i forbin-

delse med bruk av grunnleggende banktjenester dersom bevisene endres slik at de oppfyller kravene i hvitvaskingsregelverket. Den nye hvitvaskingsloven er vedtatt av Stortinget og trådte i kraft 15. april 2009.

I brev fra AID til UDI av 9. februar 2009 har departementet understreket overfor direktoratet at det er ønskelig at det fremgår av reisedokumenter og asylsøkerbevis at dokumentene anses å oppfylle vilkårene til gyldig legitimasjon i henhold til hvitvaskingsregelverket. AID har i samme brev også bedt UDI om å sette i gang et arbeid med å endre asylsøkerbevisene i henhold til uttalelsene fra FIN. UDI samarbeider for tiden med politiet om å endre registreringsbevisene for asylsøkere.

For øvrig har AID nylig sendt ut på høring et forslag om at det innføres et nytt oppholdsbevis. Høringsfristen er 15. oktober 2009. Forslaget går ut på at det nye oppholdsbeviset gis til personer som får oppholdstillatelse som danner grunnlag for bosettingstillatelse på grunnlag av søknad om asyl, men som ikke oppfyller kravene til klarlagt identitet som stilles som vilkår for å utstede reisebevis for flyktninger og utlendingspass. Formålet med det nye oppholdsbeviset er å sikre at alle som får en tillatelse som danner grunnlag for bosettingstillatelse på grunnlag av søknad om asyl, har mulighet til å legge frem gyldig legitimasjon i forbindelse med tjenester som er viktig for integreringsprosessen i Norge. Det er særlig viktig at personer med utsikt til varig opphold i Norge gis mulighet til å benytte seg av grunnleggende banktjenester, som for eksempel å opprette bankkonto. I høringsbrevet er det ikke tatt endelig stilling til hvorvidt det skal gå frem av oppholdsbeviset at utstedelse av beviset ikke er en bekreftelse på at innehaverens identitetsopplysninger er riktige.

SPØRSMÅL NR. 1412**Innlevert 25. juni 2009 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 28. juli 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Frivillige som jobber på Herman-senteret i Mjøndalen med å servere mat for andre pensjonister er blitt pålagt skatt fordi de spiser noe av restematen etter mange timers arbeid. Det er helt uakseptabelt. På TV 2, 19. juni, lovet statssekretær Axelsen å rydde opp. Han uttalte: "De kan puste lettet ut, jeg tror ikke de skal bekymre seg for denne skatten."»

Hva vil statsråden gjøre konkret for å sikre at slike tabber fra skatteetaten ikke gjentas, vil det gå ut et skriv som klargjør at frivillige i slike tilfeller ikke skal beskattes?»

Svar:

I et svar til representanten Rytman av 17. juni 2009 varslet jeg at vi vil vurdere spørsmålet om innberetningsplikt (og derfor skatteplikt) for slike ytelser frem mot budsjettet for 2010. I tillegg har Skattedirektoratet i brev av 23. juni 2009 (vedlagt) orientert Kommunenes Sentralforbund og Oslo kommune om at kommunene inntil videre, i påvente av en avklaring fra departementet, ikke trenger å innberette fri kost som mottas under utøvelse av ulønnet frivillig aktivitet. Departementet tar sikte på å avklare problemstillingen nærmere i løpet av høsten.

Jeg nevner for ordens skyld at det i dette tilfellet ikke var skattemyndighetene som tok opp saken vedrørende innberetning av verdien av den frie kosten, ytt til de frivillige ved Hermansenteret. Som det fremgår av artikkelen i Drammens Tidende 6. juni 2009, var det Buskerud Kommunerevisjon som tok opp saken med kommunen.

Regjeringens innsats for å legge bedre til rette for frivillig aktivitet i Norge har hovedsakelig vært rettet mot de frivillige organisasjonene og det arbeid som skjer i regi av disse. I inneværende stortingsperiode har Regjeringen bl.a. sørget for å øke beløpsgrensen for innberetningsplikt og skatteplikt for lønnsutbetalinger fra frivillige organisasjoner fra 2000 til 4000 kroner. Dette gjelder altså ordinært lønnet arbeid for frivillige organisasjoner.

Saken fra Hermansenteret gjelder frivillig (ulønnet) innsats på et senter eid av en kommune. Dette er en problemstilling som det hittil ikke har vært særlig fokus på. Jeg ser imidlertid at det er behov for en klargjøring av hvordan eventuelle naturalytelser til frivillige i en slik situasjon skal behandles skattemessig. Dette vil vi som sagt komme tilbake til i løpet av høsten.

Vedlegg til svar:

Brev av 23. juni fra Skattedirektoratet til Oslo kommune.

Det har oppstått spørsmål om plikt for kommuner til å innberette fri kost til personer som utfører frivillig arbeid på kommunale eldresenter mv.

Finansdepartementet vurderer for tiden spørsmålet om innberetningsplikt og skatteplikt for slike ytelser til frivillige. Finansdepartementet tar sikte på å avklare dette i løpet av høsten.

Inntil videre kan kommuner som har personer som arbeider frivillig uten å motta kontant lønn, men som mottar fri kost under utøvelsen av frivillig arbeid, unnlate å innberette slike ytelser.

SPØRSMÅL NR. 1413**Innlevert 25. juni 2009 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 1. juli 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ifølge Budstikka 23. juni er det ikke mulig å bestille oppkjøring for førerprøve på Billingstad fordi det ikke finnes noen ledige timer. De heldigste får time i løpet av 3 mnd. Slik kan ikke en statlig etat tillate seg å behandle folk. Det er helt uakseptabelt.

Dette må det ryddes opp i. De som venter må få tilbud om gratis transport til andre oppkjøringssteder. Det bør også vurderes å la private få autorisasjon til å gjøre jobben dersom det offentlige ikke makter dette selv.

Hva vil statsråden gjøre?»

Svar:

Jeg er kjent med at ventetiden for å avlegge førerprøve kan være lang ved enkelte trafikkstasjoner, og at det er store variasjoner mellom vegvesenets regioner og distrikt.

Det har det siste året vært et betydelig fokus på ventetid på praktisk førerprøve ved trafikkstasjonene, og spesielt gjelder dette for Billingstad trafikkstasjon. Flere stortingsrepresentanter har tidligere i år stilt spørsmål om dette, og jeg har da redegjort nærmere for de tiltak som Statens vegvesen har iverksatt for å bedre på situasjonen. Jeg viser her til svar på spørsmål nr. 745 (2008-2009), nr. 813 (2008-2009) og nr 1151 (2008-2009).

Jeg vil fremheve at mange trafikkstasjoner har en akseptabel ventetid for førerprøven i henhold til krav fastsatt i avtalen mellom Vegdirektøren og regionvegsefene. Det må likevel erkjennes at vi har utfordringer knyttet til ventetid særlig ved trafikkstasjoner på Østlandet. Årsaken til dette er i hovedsak mangel på kvalifiserte søkere til stillinger i Stor-Oslo distrikt. Dette har medført at kandidater som normalt ville avlagt prøve i Oslo-området i stedet benytter trafikkstasjoner i nærliggende områder. Disse stasjonene har ikke bemanning for å kunne avvike den økte pågangen på en tilfredsstillende måte, hvilket har medført lange ventetider også der.

Ved de siste stillingsutlysningene har interessen for stillingene vært betydelig bedre. Dette har blant annet medført at Stor-Oslo distrikt nå har tilbudt 10 personer ansettelse, hvorav noen av disse allerede har begynt i etaten. Statens vegvesen må sikre at nye sensorer får tilstrekkelig opplæring til å ivareta kravene

til likebehandling og rettssikkerhet for kandidatene. Dette vil nødvendigvis måtte ta en del tid og det kan dermed ikke forventes noen betydelig reduksjon av ventetidene på Sør-Østlandet før sommerferien. Jeg forventer imidlertid at ventetidene gradvis vil forkortes etter hvert som vi får en effekt av de siste ansettelsene. Bestillingene endrer seg i tillegg fortløpende på grunn av avbestillinger, noe som medfører at det ofte vil være ledige enkeltprøver tilgjengelig der ventetiden er betydelig kortere.

Til forslaget om at etaten bør tilby transport til andre oppkjøringssteder viser jeg til at kandidaten selv må stille med bil til praktisk prøve. Dette medfører at etaten ikke uten videre kan transportere kandidater til en annen trafikkstasjon. Statens vegvesen har i stedet valgt å flytte sensorer mellom trafikkstasjonene på enkelte dager for å gjøre det enklere for kandidatene.

Eksaminasjon av nye førere er av trafikksikkerhetsmessige årsaker avhengig av høy kvalitet. Når det gjelder forslaget om å la private få mulighet til å få autorisasjon til å avholde førerprøve vil jeg vise til at dette er omtalt i tidligere besvarelser til Stortinget. Det har blant annet blitt foreslått at trafikkskolene kan overta eksaminasjon av førerkortkandidater. Dette forslaget vil kunne innebære en uheldig rolleblanding, og også kunne være i strid med tredje førerkortdirektiv (2006/126/EF). Jeg vil fremheve at det følger av direktivets vedlegg IV pkt. 2.1 e) et generelt vilkår om at en sensor i klasse B ikke samtidig kan være yrkesaktiv som trafikkklærer på en trafikkklærerskole. Direktivet gir ikke anledning til å fravike dette kravet.

SPØRSMÅL NR. 1414

Innlevert 25. juni 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 3. juli 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Jeg viser til spørsmål nr. 347 (2008-2009) og spørsmål nr. 306 (2008-2009) angående en fastlege, McWere, i Sarpsborg som måtte stenge sin praksis på kort varsel på grunn av manglende oppholds- og arbeidstillatelse. Pasientjournalene ble flyttet, men pasientene har aldri godkjent flyttingen og får fremdeles ikke tilgang på egne journaler.

Er personvernet ivaretatt når journaler flyttes fra en lege til et annet legekontor uten pasientenes sam-

tykke, og kan det aksepteres at journalene ikke utleveres på forespørsel?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til spørsmål nr. 347 (2008-2009) og spørsmål nr. 306 (2008-2009) hvor jeg stilte spørsmål rundt en fastlege, McWere, i Sarpsborg som måtte stenge sin praksis på kort varsel på grunn av manglende oppholds- og arbeidstillatelse. Fastlegen ble utvist av landet 13.11.2008 og pasientene demon-

strerte i protest mot at de mistet sin fastlege. Helse-sjefen i Sarpsborg lovet i følge pasientene en vikar som skulle jobbe ut fra det samme legekantor, men etter hva pasientene nå forteller ble hjemmelen til McWere flyttet uten vedtak.

Allerede 12.02.2009 fikk McWere ny arbeids- og oppholdstillatelse og pasientene er nå meget kritiske til hvorfor Sarpsborg kommune ikke sørget for vikar til formalitetene med arbeidstillatelsen var i orden.

Da McWere startet å jobbe i Sarpsborg igjen fikk han i følge legesekretæren et brev fra Sarpsborg kommune om at han måtte levere fra seg alle pasientjournaler før mandag 30.03.08 hvis ikke det skjedde ville Sarpsborg kommune anmelde han. Den nye fastlege som pasientene automatisk ble overført til var på plass 23.03.2009 ved Hafslundsøy Legesenter, altså lenge etter at McWere var tilbake.

Alle papirjournalene ble hentet på McWeres kontor 30.03.09, men serveren med journaler ble overflyttet til den nye fastlegen 17.04.2009.

Pasienter forteller at de ikke visste at de var overført til ny fastlege før de sjekket på NAV sin hjemmeside, og de har ikke har godkjent eller ønsket flytting av journalene. De kan ikke forstå hvorfor journalene ble flyttet til den nye fastlegen på Hafslundsøy legesenter når McWere allerede var tilbake i ny praksis. Jeg har nå kontakt med pasienter som prøver og få tak i sine journaler, men som får beskjed om at legekantoret ikke har åpnet serveren til McWere, og at dette fortsatt kan ta minst en måned til. Mye tyder på at legekantoret ikke får åpnet programmet, og at det er kostnaden ved å få ut opplysningene som har ført til denne spesielle situasjonen. Pasienter finner dette meget uholdbart og vurderer å anmelde Hafslundsøy Legesenter til politiet, da de mener at når legen holder journalene tilbake kan pasientenes liv i fare.

McWere driver nå som privatpraktiserende på legekantoret i de samme lokalene hvor han tidligere hadde sin fastlegepraksis, og mange av hans tidligere pasienter vil fortsatt bruke han selv om de ikke får refusjon. Det er viktig at personvernet ivaretaes, og at pasientjournaler ikke flyttes eller blir tilgjengelige for andre enn de pasientene selv godkjenner, og denne saken bør derfor snarest finne en løsning som ivaretar personvernet og pasientenes rett til å få tilgang på sin egen journal.

Svar:

Jeg vil innledningsvis presisere at det å ha kontroll med behandlingen av helseopplysninger som gjelder egen person er et viktig personvernprinsipp og et klart utgangspunkt for helsetjenestens regulering av behandling av helseopplysninger.

Overføring av journaler fra en lege til et annet legekantor er regulert i helsepersonelloven § 45 og forskrift 21. desember 2000 nr. 1385 om pasientjour-

nal, mens regler om skifte av fastlege er regulert i forskrift 14. april 2000 nr. 328 om fastlegeordningen i kommune.

Gjeldende regelverk krever ikke eksplisitt samtykke fra pasienten for overføring av journal, men pasienten har rett til å motsette seg overføring. Dette følger både av pasientrettighetsloven § 5–3 og helsepersonelloven § 45.

Overføring av pasienter til ny fastlege reguleres i forskriften om fastlegeordningen. Det følger av forskriften § 13 at når en ny fastlege overtar praksis fra en fastlege som avslutter sin virksomhet og sitt avtaleforhold, blir listen over personer overført til den nye fastlegen. Videre følger at kommunen skal gjøre personer på listen oppmerksom på dette, og på retten til å skifte fastlege.

Regler om overføring av journal er inntatt i pasientjournalforskriften § 15 med hjemmel i helsepersonelloven § 45 tredje ledd. Det følger av bestemmelsen at pasienten kan kreve at pasientjournalen overføres til ny fastlege. Den enkelte pasient kan motsette seg slik overføring og kreve sin journal overført til et annet bestemt helsepersonell eller til en annen bestemt virksomhet.

Legen som har ført journalen har på sin side plikt til å utlevere journalopplysningene dersom pasienten ønsker ny fastlege. Slik jeg ser det, vil det være naturlig at kommunen - samtidig som de informerer pasienten om retten til å skifte fastlege – også informerer pasienten om retten til å motsette seg overføring av journal og til å kreve at journalen i stedet blir overført til et annet bestemt helsepersonell.

De pasientene som fortsatt ønsker å bruke McWere som sin lege, kan således kreve at journalene/journalopplysningene tilbakeføres til ham.

Når det gjelder pasientens rett til innsyn i egen journal, herunder rett til kopi, følger dette helt klart av pasientrettighetsloven § 5–1.

Jeg kan informere om at spørsmål om hvem som har rådgivningsrett/forvaltningsansvaret for pasientjournaler har vært vurdert av Høyesterett, som i en kjennelse 25. oktober 2006 stadfestet Borgarting Lagmannsretts avgjørelse om at "utgangspunktet må være at en leges skriftlige nedtegninger må tilhøre og forvaltes av ham, med de begrensninger som lovgivningen til enhver tid oppstiller i forhold til pasienten". I Høyesteretts kjennelse fremheves taushetsplikten som helt sentral i forhold til hvem som har forvaltningsansvaret for de taushetsbelagte opplysningene, og at grunntanken er at taushetsplikten overholdes best ved at den som har taushetsplikt også forvalter opplysningene.

Gjeldende regelverk på området burde etter min vurdering på en god måte ivareta pasientenes selvbestemmelsesrett og personvern. Dersom pasienten mener at regelverket på dette området ikke følges,

kan saken tas opp med Helsetilsynet i fylket. Den konkrete situasjonen som har oppstått i Sarpsborg kommune ønsker jeg ikke å kommentere nærmere. Jeg er kjent med at Helsetilsynet i Østfold er inne i saken, og at de tekniske problemene nå synes å være

løst. Jeg legger derfor til grunn at pasientene det gjelder nå kan få innsyn i journalen og kopi dersom det er ønskelig. Jeg mener at det ikke kan aksepteres at journalen på forespørsel ikke utleveres til pasienten, forutsatt at lovens vilkår for øvrig er oppfylt.

SPØRSMÅL NR. 1415

Innlevert 25. juni 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 5. august 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Jeg viser til svar på spm. nr. 1049 2008-2008. Jeg er kjent med at Statens Vegvesen deler inn veier i fem ulike kategorier fra svært god til svært dårlig. Jeg er kjent med at det foreligger slike inndeling for Europa- riks- og fylkesveier over hele landet. Jeg går ut fra at Regjeringen i sin nye NTP for 2010 - 2019 som Stortinget nå har vedtatt har dimensjonert og styrt planlagt ressursbruk slik at andel gode veier vil øke.

Kan statsråden legge frem tall for slik inndeling av veinettet ved start 2010 og slutt 2019?»

Svar:

Det er kun tilstanden til vegdekkene som Statens vegvesen klassifiserer i de fem kategoriene som representanten Sortevik refererer til i spørsmålet. Tilstanden til vegdekkene er kun én av mange parametre som karakteriserer den samlede tilstand til en veg. Andre parametre er vegbredde, kurvatur og lignende. Statens vegvesen benytter ikke noen tilsva-

rende kategorisering av vegene basert på alle parametre som karakteriserer vegene sin samlede tilstand. Det er derfor ikke mulig å gi en slik oversikt som det bes om.

Det er ikke laget prognoser for hvordan den samlede tilstandsutviklingen for vegene vil utvikle seg i perioden 2010 – 2019. I NTP 2010 - 2019 er det lagt til grunn at man skal øke satsingen på drift og vedlikehold slik at det tas bedre vare på den kapitalen som er lagt ned i infrastrukturen, uten at det er fastlagt hvor stor andel av denne økningen som vil benyttes til å bedre tilstanden til vegdekkene. Det er forutsatt at gjennomføringen av NTP 2010 – 2019 vil redusere vedlikeholdsetterslepet, og dermed føre til en bedre tilstand på vegnettet. Dette er et resultat både av den økte satsingen på drift og vedlikehold og en økt innsats til mindre utbedringer. I tillegg vil en innenfor investeringsrammen til riksveger øke innsatsen både til store prosjekt og til programområdene, noe som gjør at en rekke riksvegruter får en kraftig standardutbedring.

SPØRSMÅL NR. 1416**Innlevert 26. juni 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 5. august 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Statens Vegvesen deler inn veier i fem ulike kategorier; fra svært god til svært dårlig. Dette gjelder etter det jeg har forstått stamveier, riksveier og fylkesveier.

Kan statsråden fremlegge en oversikt over hvordan andel veier klassifisert som svært dårlig eller dårlig for disse tre veiklassene har utviklet seg fra status ved inngang til 2005 til status ved utgang 2009?»

BEGRUNNELSE:

Jeg ber om å få dette oppgitt for hhv. stamveier, riksveier og fylkesveier fordelt på fylker og eventuelt også pr. regioner tilsvarende Statens Vegvesens organisering i ulike regioner.

Jeg har forstått det slik at det brukes flere kriterier som grunnlag for kategorisering av veiene; bl.a. vei-

bredde, dekkstandard og hjulspor. Jeg har også forstått det slik at denne registreringen gjøres av SVV selv og at registreringsdata legges inn i en nasjonal veidatabase. Jeg går derfor ut fra at SD på bakgrunn av dette kan skaffe frem spesifikasjon som etterspørres. Om ikke registrering foretas hvert år går jeg også ut fra at SD på bakgrunn av data, prognoser og mål fra Vegdirektoratet kan skaffe måling fra ult. 2004/ primo 2005 og tilsvarende ult. 2009/primo 2010 slik at utviklingen av begrepet "Gode veier i hele landet" kan dokumenteres.

Svar:

Jeg viser til mitt svar av 04. august 2009 på spørsmål nr. 1415 til skriftlig besvarelse fra representanten Arne Sortevik.

SPØRSMÅL NR. 1417**Innlevert 26. juni 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 3. juli 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Ordfører Erik Haatvedt (Ap) skriver i brev 14. mai til Regjeringen, enstemmig vedtatt av Tinn kommunestyre, at kommunen beklager at Titanetableringen ikke blir realisert og at Regjeringen ikke har lagt til rette for dette. Kommunestyret oppfatter dette som et løftebrudd fra Regjeringen og de rød-grønne partiene, og ber om en begrunnelse fra Regjeringen for den håndtering som er gjort og de løfter som er gitt.

Hva er bakgrunnen for løftebruddet og hvordan vil Regjeringen sikre kompetansearbeidsplasser i Tinn?»

Svar:

Tinn kommune har over tid hatt betydelige utfordringer knyttet til næringsutviklingen. Myndighetene har hatt en nær dialog med både kommunen og Hydro om utfordringene. Det har vært satset aktivt for å legge til rette for næringsutvikling i kommunen over

mange år. Satsingen på næringsutvikling har bidratt til å skape nye arbeidsplasser og bedriftsetableringer. Flere av satsingene har blant annet fått støtte fra virkemiddelapparatet. Jeg er godt kjent med at det i den senere tid har vært arbeidet aktivt lokalt med sikte på å få lokalisert en fabrikk for produksjon av titankomponenter i Tinn kommune.

Regjeringen legger stor vekt på at vi skal ha rammevilkår som gir lønnsomme arbeidsplasser og som bidrar til at våre bedrifter kan utnytte mulighetene i en global økonomi. Regjeringen har i forbindelse med uroen i finansmarkedet gjennomført en rekke tiltak for å styrke rammebetingelsene for bedriftene. Regjeringen tar situasjonen på alvor og har vist at vi er innstilt på å gjennomføre de tiltak som er nødvendige. Vi gjør det vi kan for å unngå at arbeidsledigheten biter seg fast på et høyt nivå i Norge. Regjeringens tiltak har også betydning for næringsutviklingen i Tinn kommune.

Vi har bidratt til at kapitalmarkedet igjen skal

kunne fungere slik at gode prosjekter kan realiseres. Vi har satt i verk en finanspolitisk tiltakspakke som stimulerer aktiviteten i de næringer som merker krisen mest. Pakken inneholder også målrettede skattelettelser for bedriftene, og vi har laget mer fleksible permitteringsregler slik at bedriftene kan beholde verdifull arbeidskraft til etterspørselen tar seg opp igjen.

Regjeringen har økt næringslivets tilgang til kapital gjennom en betydelig styrking av Innovasjon Norges rammer og sist i forbindelse med revidert budsjett for 2009. Rammen for lavrisikolån er til sammen økt med 2 mrd. kroner til 3,5 mrd. kroner, mens rammen for innovasjonslån er økt med 1,1 mrd. kroner til 1,4 mrd. kroner. Samtidig er bevilgninger til tilskudd og tapsavsetninger økt betydelig med til sammen 437 mill. kroner.

Stortingsrepresentant Torbjørn Hansen spør også om hvordan regjeringen vil sikre kompetansesarbeidsplasser i Tinn. Regjeringen arbeider aktivt for å legge til rette for utvikling av et mer kunnskapsintensivt næringsliv og økt forskning i bedriftene. Derfor er blant annet ordningen med forsknings- og utviklingskontrakter under Innovasjon Norge økt med 65 mill. kroner til 330 mill. kroner. Bevilgningen til Brukerstyrt innovasjonsarena (BIA) i Norges forskningsråd er økt med 75 mill. kroner. Regjeringen har også innført en landsdekkende ordning med etableringsstipend på 150 mill. kroner for å stimulere til nyetablering i hele landet.

Økte rammer til virkemiddelapparatet åpner for

at flere av bedriftene kan få støtte til prosjekter. Jeg vil i den forbindelse vise til at Innovasjon Norge hittil i 2009 har gitt tilsagn om støtte til flere betydningsfulle satsinger i distriktsnæringslivet.

Ordningene under Innovasjon Norge er et av Nærings- og handelsdepartementets viktigste virkemidler for støtte til bedrifter og tilrettelegging for innovasjon og nyskaping. Departementet forvalter ikke selv bevilgninger for å støtte enkeltprosjekter.

I tillegg til Innovasjon Norge kan SIVA være aktuell virkemiddelaktør for å legge til rette for realisering av prosjekter. SIVAs eiendomsengasjement består av heleide industrianlegg, der SIVA står for bygging og utleievirksomhet, og av eiendomsselskaper, der SIVA eier bygg sammen med andre.

Nærings- og handelsdepartementet gir overordnede politiske føringer for hvordan Innovasjon Norge og SIVA skal forvalte de midlene som Stortinget bevilger. Innovasjon Norge og SIVA tar på den bakgrunn beslutninger om støtte til enkeltbedrifter. Beslutningene er basert på uavhengige faglige vurderinger. Det innebærer at departementet ikke deltar i vurderingen av enkeltsaker. Departementet kan derfor heller ikke kommentere hvorfor enkelte søknader ikke innfris.

Jeg vil fortsatt følge utviklingen i Tinn kommune, og jeg er opptatt av at Tinn skal være et livskraftig samfunn. De betydelige økte rammene for virkemiddelapparatet innebærer at fremtidsrettede satsinger også i Tinn bør kunne være i god posisjon for å søke om støtte i virkemiddelapparatet.

SPØRSMÅL NR. 1418

Innlevert 26. juni 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 28. juli 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Selvstendige næringsdrivende som driver under fullt personlig ansvar, enkeltmannsforetak, har ikke samme mulighet til å skjeme deler av overskuddet for personbeskatning som man har i et aksjeselskap. Dette påvirker muligheten til å bygge reserver og kapital til å foreta investeringer.

Vil statsråden ta initiativ slik at disse eierformene blir likestilt med hensyn til beskatning av overskudd?»

BEGRUNNELSE:

Enkeltmannsforetak er en viktig organisasjonsform. I antall er det flere selskaper organisert som enkeltmannsforetak enn aksjeselskap, men driftsmessig er de betydelig mindre. Innen landbruket er det i praksis den eneste selskapsform som er tillatt, grunnet konsesjonsregler og andre lover. Det faktum at hele overskuddet beskattes som personinntekt og at avsetningsmulighetene er svært begrenset, hemmer dermed muligheten til å bygge egenkapital for en hel næring og for mange andre næringsdrivende i Norge.

Finanskrisen har vist oss betydningen av egenkapital. Uten sterk egenkapital risikerer en at arbeidsplasser går tapt. Det vil være god distriktspolitikk å gjennomgå skattesystemet med henblikk på å sikre likebehandling mellom organisasjonsformene. I Dagens Næringsliv den 19.5. signaliserer statsråden at departementet vil vurdere om fritaksmodellen også kan gjelde private aksjonærer. Skal man først gjøre det, burde man ta for seg hele problemstillingen med forskjellige betingelser avhengig av organisasjonsform for å sikre likebehandling.

Svar:

Som pekt på i spørsmålet er skattleggingen av aksjonærer basert på uttaksbeskatning, mens skjermingsmetoden for enkeltpersonforetak er basert på en løpende beskatning. Dermed kan det oppstå en likviditetsforskjell dersom selvstendige næringsdrivende har begrenset tilgang på finansiering. Under visse forutsetninger om velfungerende finansmarkeder og uten kredittrasjonering, vil imidlertid skatten bli den samme for de to organisasjonsformene i nåverdiforstand.

Selv om skjermingsmetoden for enkeltpersonforetak vil kunne medføre likviditetsbeskrankninger i forhold til skjermingsmetoden for aksjonærer, er det likevel ingen tvil om at innføringen av skjermingsmetoden har gitt økt skattemessig likebehandling av ulike virksomhetsformer. Først og fremst skyldes dette at skattleggingen av aksjonærer har blitt betydelig skjerpet. Aktive aksjonærer kunne tidligere tilpasse seg delingsmodellen slik at arbeidsinntekter, som i prinsippet skulle skattlegges som lønn, ble omgjort til aksjeutbytter med vesentlig lavere skatt. Denne muligheten er fjernet med innføringen av skjermingsmetoden for aksjonærer.

Uttaksutvalget NOU 2005:2 Skattlegging av personlig næringsdrivende ved utdeling utredet mulighetene for å innføre en modell basert på beskatning ved utdeling også for selvstendig næringsdrivende, men konkluderte med at det ikke burde gjennomføres. Utvalget pekte på flere grunner til dette:

- Et enkeltpersonforetak er ikke et eget rettssubjekt. Dette innebærer at en utdeling er en transaksjon innen samme skattyters økonomi, i motsetning til en utdeling fra et selskap til en aksjonær. Dette gjør det vanskeligere å ha kontroll over hva som utdeles.
- Som en følge av at beskatningen knyttes til transaksjoner innen samme skattyters økonomi, vil det

være et større behov for tett regnskaps- og revisjonsmessig oppfølging av enkeltpersonforetak enn det vil være for deltakerlignede selskaper og aksjeselskaper. Etter gjeldende regler har dessuten kun større enkeltpersonforetak full regnskapsplikt.

- Utvalget antar at beskatning ved utdeling i enkeltpersonforetak vil medføre økt behov for ligningsmessig kontroll for å avdekke ev. skjulte utdelinger fra virksomheten. Dette krever antakelig betydelige ligningsmessige ressurser.
- Grensen mellom skattemessig klassifisering som næringsvirksomhet eller lønnsarbeid er i mange tilfeller vanskelig å trekke, og må avgjøres etter en konkret vurdering. Dette taler i seg selv for at det ikke bør være betydelige forskjeller i beskatningen av lønnstakere og selvstendig næringsdrivende.

I forbindelse med høringen av Uttaksutvalget innstilling var de fleste høringsinstansene enige med utvalget i at en modell basert på uttaksbeskatning ville være vanskelig å gjennomføre i praksis for enkeltpersonforetak. Flere høringsinstanser pekte imidlertid på at det ville være ønskelig med en uttaksbeskatning av hensyn til likebehandling med andre selskapsformer. Når det gjelder selskapsformen enkeltpersonforetak må imidlertid også andre hensyn tas i betraktning. Blant annet pekte Skattebetalerforeningen på at:

”Etter Skattebetalerforeningens syn er en uttaksmodell vanskelig å gjennomføre uten en utvidelse av regnskaps- og revisjonsplikten. En slik skjerpelse av formelle krav vil i praksis kvele mange gründer-virksomheter allerede i starten, og er slik sett svært uheldig for norsk næringsliv. En uttaksmodell vil dessuten gi økt behov for ligningskontroll. Ligningsetaten lider allerede under ressursmangel, blant annet når det gjelder klagebehandling. Det er uheldig å innføre regler som krever enda mer ressurser.”

I lys av Uttaksutvalgets forslag samt høringsinstansenes synspunkter kom departementet til at det ikke var tilrådelig å innføre en skatt på utdelingstidspunktet for enkeltpersonforetak, jf. Ot. prp. nr. 92 (2004-2005) Om lov om endringer i skatte- og avgiftslovgivningen mv.

På bakgrunn av Uttaksutvalgets vurdering og innspillene i høringsrunden, ser jeg ikke behov for å vurdere spørsmålet om skatt på utdelingstidspunktet for enkeltpersonforetak på nytt.

SPØRSMÅL NR. 1419**Innlevert 26. juni 2009 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 6. juli 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«På hvilken måte vil utenriksministeren bidra til at norske statsborgere som har ervervet leiligheter i Brasil på dokumentert lovlig vis, og som nå er havnet som uskyldig tredjepart i forbindelse med straffesaker i tilknytning til enkelte byggeprosjekter, får tilfredsstillende bistand og oppfølging fra norske myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til oppslag og informasjon som har fremkommet i media i forbindelse med norske statsborgeres eiendomskjøp i Natal-provinsen i Brasil, og straffesaker i tilknytning til dette.

Undertegnede er kjent med at flere av kjøperne i enkelte byggeprosjekter – bl.a. kjøpere av leiligheter i prosjektet "Blue Marlin Resort & Spa" – som ikke har tilknytning til straffesakene og således må betraktes som en uskyldig tredjepart, har opplevd det som vanskelig å få tilfredsstillende bistand og oppfølging fra norske myndigheter. Blant annet dreier det seg om usikkerhet om hvorvidt det er Utenriksdepartementet, konsulatet eller ambassaden som evt. kan bistå disse i forhold til den videre saksgang. Konsekvensene for disse kjøperne har bl.a. vært store økonomiske kostnader og en rekke praktiske utfordringer knyttet til eiendommene som er ervervet.

Undertegnede vil på generelt grunnlag understreke behovet for at norske myndigheter tilbyr tilfredsstillende bistand og oppfølging til norske statsborgere som av ulike årsaker uforskyldt møter praktiske og juridiske utfordringer i utlandet.

Svar:

Jeg har forståelse for den vanskelige situasjonen de norske statsborgerne representanten viser til har havnet i. En av utenriksstjenestens viktigste oppgaver er å tilby bistand til nordmenn som har behov for det i utlandet, og vi vil bistå så langt vi kan innenfor de nasjonale og internasjonale lover og regler vi må forholde oss til.

Et eventuelt sivil søksmål, som følge av konsekvenser ved en straffesak hvor man er uskyldig tredjepart, må imidlertid iverksettes og finansieres av den enkelte selv. Det er ikke anledning for norske myndigheter å gripe inn i rettsprosesser i andre land.

En utenriksstasjon kan i denne type saker bistå med å skaffe juridisk bistand. I denne konkrete saken er det vårt generalkonsulat i Rio de Janeiro som gjør det, i samarbeid med vårt honorære konsulat i Natal. De vil også fremover tilby konsulær assistanse til de norske statsborgerne, innenfor gjeldende regler og retningslinjer.

SPØRSMÅL NR. 1420**Innlevert 26. juni 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 7. juli 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Grunnstenen til Terningen Arena i Elverum er nå lagt. Dette er en kjempesatsing for regionsenteret Elverum og det vil være viktig både for kulturlivet med Festspillene i spissen og for idretten at anlegget kan oppfylle begge brukergruppens ønsker. Derfor har man søkt om 20 mill kr i ekstraordinær støtte fra kulturdepartementet for å kunne spesialtilpasse håndballhallen slik at den også framstår som en konsertarena for bl.a. Ungdomssymfonikerne.

Er statsråden innstilt på å støtte prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Byggingen går nå for fullt. Av hensyn til rasjonell framdrift og best mulige løsninger er det viktig å få avklaring rundt søknaden. Dette er et pionerprosjekt for hvordan man kan sikre virkelig flerbruk av denne type idretts- og kulturanlegg. Klarer man ved noen enkle grep å bedre akustikk og brukeregenskaper til en idrettshall slik at den også tilfredsstiller kulturinteressenes krav, så har det interesse for mange regionsentra rundt omkring i Norge.

Svar:

Terningen Arena - Elverum representerer noe nytt innenfor konseptet flerbrukshall. En idrettshall med stor publikumskapasitet skal tilrettelegges for konsertvirksomhet for akustisk musikk på en relativ enkel måte, i perioder av året når det er behov for stor publikumskapasitet, som for eksempel under Festspillene i Elverum.

Jeg støtter ideen om sambruk av lokaler til for idrett og kultur. Terningen Arena er nyskapende og har overføringsverdi til andre idretts- og kulturanlegg; med enkle grep kan en idrettshall endres til en

formidlingsarena som tilfredsstiller de krav kulturfeltet stiller.

Kostnadene for å tilrettelegge hallen for kulturformål er anslått til 42,7 mill. kroner. Av denne summen har Kultur- og kirkedepartementet mottatt søknad om et tilskudd på 20 mill. kroner.

Kultur- og kirkedepartementet har til vurdering et betydelig antall søknader om investeringstilskudd. Som hovedregel gir vi tilskudd tilsvarende 1/3 av prosjektkostnadene. Hvilke prosjekter som vil bli prioritert innenfor de ulike ordningene for investeringsstilskudd, må vurderes i en helhetlig sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1421

Innlevert 26. juni 2009 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 3. juli 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva vil statsministeren foreta seg i forbindelse med planleggingen av to nye reaktorer på atomkraftverket på Kola?»

BEGRUNNELSE:

Norske myndigheter har i 20 år krevd at atomkraftverket på Kola blir stengt, et krav som dessverre ikke har blitt innfridd av russerne. Kraftverket planlegger nå i tillegg oppstart av to nye reaktorer. Dette er svært bekymringsfullt og vekker uro. Atomkraftverket på Kola ligger svært nær grensen til Finnmark.

Svar:

I Nordvest-Russland finnes det en rekke kjernekraftverk, avfallslagre og andre atomanlegg. Norge har, i likhet med andre donorland og ikke minst Russland selv, i lang tid bidratt til å redusere risikoen for radioaktiv forurensning fra slike anlegg, blant annet kjernekraftverket på Kola.

Uavhengige vurderinger har vist at sikkerheten ved reaktorene på Kola Kjernekraftverk og ved andre russiske kraftverk har blitt vesentlig forbedret. Vi ønsker likevel disse reaktorene stengt fordi de ikke har, og heller ikke kan nå, et akseptabelt vestlig sikkerhetsnivå. Soria Moria-erklæringen slår fast at Norge må øke sin innsats overfor Russland for å få stengt de eldste reaktorene på atomkraftverket på Kola, og Nordområdestrategien fra 2006 fremhever at enga-

sjementet for atomsikkerhet og –beredskap i nordområdene skal videreføres.

Samtidig foreligger det fra russisk side planer om å ekspandere energiproduksjonen fra kjernekraft i et langsiktig perspektiv. Dette er en utvikling vi ser i flere land i våre nærområder. Etter norsk syn bør de gamle reaktorene helst erstattes med sikrere og mer miljøvennlige energikilder. Et annet alternativ, som russiske myndigheter synes å vurdere, er at de gamle reaktorene stenges og erstattes av nye og sikrere reaktorer. Dette vil være bedre enn fortsatt langsiktig drift av de gamle reaktorene.

Atomsikkerhetsspørsmål drøftes med russiske myndigheter ved forskjellige anledninger, blant annet i den norsk-russiske bilaterale atomkommisjonen. Kommisjonen har årlige møter på politisk nivå, og neste møte vil finne sted i september. Både spørsmålet om forlengelse av driftstiden for ytterligere en eller flere av reaktorene ved Kola kjernekraftverk og spørsmålet om russiske planer for bygging av nye reaktorer ved kjernekraftverket vil bli drøftet med russiske myndigheter under kommisjonsmøtet.

I kontakten med russiske myndigheter oppfordrer vi fra norsk side til dekommisjonering av reaktorene ved Kola kjernekraftverk. Vi framholder overfor Russland viktigheten av å legge planer for dekommisjonering så tidlig som mulig, både med hensyn til finansiering, teknologi, samfunnskonsekvenser og alternative energikilder. Dette temaet vil bare bli viktiger i årene fremover, etter hvert som flere reaktorer

vil måtte tas ut av drift. Det er likevel viktig å være klar over at dekommisjonering av reaktorer, og også bygging av nye, er langsiktige og kostnadskrevenne aktiviteter som det tar mange år å planlegge og gjennomføre. Fra norsk side legger vi til grunn at russiske myndigheter vil foreta beslutninger om dette på et sikkerhetsmessig forsvarlig, åpent og forutsigbart grunnlag.

I tillegg til dialogen på politisk nivå er det etat-

blert et omfattende samarbeid mellom norske og russiske tilsynsmyndigheter. Dette samarbeidet bidrar til å redusere risikoen for forurensning fra russiske atomanlegg, til bedre kontroll og til tilsynsvirksomheten på russisk side.

Strålevernet vil ta opp spørsmålet om planer for dekommisjonering og bygging av nye reaktorer i møte med operatøren og lokale tilsynsmyndigheter når de besøker Kola kjernekraftverk i slutten av juli.

SPØRSMÅL NR. 1422

Innlevert 26. juni 2009 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 1. juli 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at anskaffelsesregelverket blir fulgt i den nye prosessen og at tilbyderne blir behandlet likt?»

BEGRUNNELSE:

Riksrevisjonens undersøkelse av Helse Midt-Norges gjennomføring av anskaffelsesprosessen og oppfølging av kontraktene om levering av ambulansetjenester ble nettopp overlevert Stortinget. Undersøkelsen avdekker at Helse Midt-Norge RHF handlet i strid med anskaffelsesregelverket. Tilbyderne ble behandlet ulikt når det gjelder informasjon, vilkårene for å bli innkalt til forhandlinger og kriteriene for å oppnå kontakt. En viktig årsak til regelbruddene er at sentrale deler av virksomheten i Helse Midt-Norge RHF ikke var godt nok organisert. Det vises gjennom sviktende planlegging, manglende rutiner, skriftlighet og kvalitetssikring. Fortsatt kommer det bekymringsmeldinger og påstander om at anskaffelsesregelverket ikke blir fulgt.

Svar:

Helse Midt-Norge RHF hadde en mangelfull håndtering av prosessen i forbindelse med anskaffelse av ambulansetjenester i 2007 og i den senere prosessen rundt tilleggskompensasjon til to av tilbyderne. Denne saken har vært krevende for Helse Midt-Norge RHF både med tanke på å rette opp de feil som her ble gjort, og i forhold til deres omdømme. Det er viktig for tilliten til Helse Midt-Norge RHF at de lykkes både i den konkrete oppfølgingen av saken om

kjøp av ambulansetjenester, og i sitt generelle arbeid for å styrke organisering og kvalitetssikring av sine anskaffelser.

Jeg forutsetter at Helse Midt-Norge RHF i fortsettelsen av denne anskaffelsen følger regelverket for offentlige anskaffelser, og at både prosessene og håndteringen av alle aktører skjer innenfor denne rammen. Det er imidlertid i forhold til det etablerte ansvars- og styringssystemet umulig for meg å garantere at det ikke vil skje brudd på regelverket for offentlige anskaffelser i fremtiden. Jeg har likevel tillit til at styret i Helse Midt-Norge RHF følger opp dette på en skikkelig måte.

Departementet har gjennom sin styringsdialog med de regionale helseforetakene understreket viktigheten av at regelverket overholdes ved gjennomføring av offentlige anskaffelser. Eierstyringen har gjennom flere år hatt oppmerksomhet rettet mot behovet for å få en bedre kvalitet i spesialisthelsetjenestens anskaffelser. Senest i foretaksmøtene i januar 2009 påla departementet de regionale helseforetakene å utrede tiltak for å styrke kompetansen i spesialisthelsetjenesten mht. offentlige anskaffelser. Jeg viser her til mitt brev av 24.06.09, hvor jeg i svar på spørsmål om samme sak fra representanten Skjelstad har beskrevet departementets eierkrav på området.

Jeg vil avslutningsvis igjen understreke at departementet ser alvorlig på de forhold som blant annet Riksrevisjonens rapport har pekt på i denne saken. Jeg forutsetter derfor at involverte aktører og andre tar aktiv lærdom av disse forhold i fremtidige anskaffelsesprosesser.

SPØRSMÅL NR. 1423**Innlevert 29. juni 2009 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen****Besvart 7. juli 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I Agder Politidistrikt har ni operasjonsledere slått alarm om manglende politiberedskap og manglende trygghet for befolkningen. Dessuten vil kun tre politibåter være i beredskap i 13 kystkommuner på Sørlandet i sommer.

Mener statsråden at dette er en betryggende beredskap for Agders befolkning og turister denne sommeren?»

BEGRUNNELSE:

Ni operasjonsledere har skrevet brev til politimesteren i Agder, der de slår alarm om manglende nærpoliti og fare for at liv og helse kan trues. Retten til trygghet er grunnleggende for befolkningen, men mange stiller nå spørsmål om ressurstilgangen til politiet på Sørlandet. Et manglende nærpoliti og lange utrykningsavstander gir lite synlig politi.

Dessuten er kun tre av fem politibåter i aktiv tjeneste i 13 kystkommuner på Sørlandet i sommer. Båtene vil da kun benyttes til utrykning ved akutte situasjoner. Dette gir en svært dårlig tilstedeværelse på sjøen i en hektisk turistsesong. Et synlig politi på sjøen vil klart kunne forebygge ulykker. Jeg viser også til mitt spørsmål til statsråden i fjor sommer, besvart 01.09.08, der manglende politiberedskap i Flekkefjord ble tatt opp. Situasjonen med synlig nærpoliti og politibåter i aktiv tjeneste, synes altså ikke å være forbedret for den kommende sesongen.

Svar:

Innledningsvis vil jeg nevne at departementet tidligere hadde den direkte etatsstyringen av det enkelte politidistrikt. Da Politidirektoratet ble opprettet og politireformen vedtatt av et bredt flertall i Stortinget, innebar dette også vesentlige endringer i den administrative styringen av norsk politi. Etatsstyringsoppgavene for politidistriktene og de fleste særorganene ble delegert til Politidirektoratet, herunder ressursfordeling, intern organisering og resultatoppfølging.

Dette innebærer at politibudsjettet fordeles av Politidirektoratet. Fordelingen skjer ut fra en ressursfordelingsmodell basert på en rekke kriterier relatert til politiets oppgaveløsning, hvor kriminalitetsbekjempelse og trygghet representerer de viktigste områdene. Den enkelte politimester er ansvarlig for å fastsette både årsverksrammen og midler til drift og investeringer innenfor rammetildelingen. Dette gjelder også innkjøp av båter.

Spørsmålet har vært forelagt Politidirektoratet som opplyser at "Politiberedskapen i Agder politidistrikt er ivaretatt ved aktiv patruljetjeneste på døgnbasert basis. For å sikre tilstrekkelig bemanning til tider og på steder man etter en risikovurdering og statistisk sett har mest å gjøre, må bemanningen på de minst sårbare tidene reduseres til det som er nødvendig.

Etter at "politikonflikten" startet har Agder politidistrikt erfart at ansatte i stor grad verner om sin fritid og ber seg fritatt for overtidsarbeid under henvisning til arbeidsmiljøloven. Det er heller ingen vilje til "frivillige" omlegginger av tjenesten. For å ivareta den alminnelige politiberedskapen har politimesteren derfor ved behov flyttet kapasitet/patruljer på tvers av driftsenhetene i distriktet. Dette medfører imidlertid at det noen ganger tar tid før politiet når frem. Bemanningen er således f.t. ikke optimal, men hittil har befolkningen fått hjelp når de trenger det. Det kan ellers nevnes at politimesteren har satt ned en arbeidsgruppe som har fått i oppdrag å se på hvordan beredskapen kan gjøres noe mer robust, slik at en i større grad kan tåle fravær som sykdom, kurs etc.

Sjøsikkerheten er lagt på samme nivå som i 2008. I den sammenheng kan det nevnes at Agder politidistrikt er et av de politidistrikter i landet som har flest politibåter for å ivareta sjøsikkerheten. Tre av de 5 politibåtene som Agder disponerer kjører med mannskaper i tabulert tjeneste med utmønstring henholdsvis i Mandal, Kristiansand og Arendal. Videre disponerer distriktet 2 mindre båter, en i Lillesand og en i Risør, som kan brukes når tjenesten tillater dette bemanningsmessig. Når det gjelder registrering av aktivitet de siste årene viser statistikken at Agder er det politidistriktet etter Oslo som kontrollerer flest båter og som reagerer mest på lovbrudd til sjøs, bla knyttet til promillekjøring, hastighetsovertredelser og farlig navigering m.v. Med øvrige offentlige og frivillige redningsressurser til sjøs, mener distriktet at tryggheten på sjøen er godt ivaretatt."

Agder politidistriktet har hatt en budsjettøkning (inklusive lønns- og prisjusteringer) på ca 23 millioner kroner fra 2008 til 2009, og en økning (inklusive lønns- og prisjusteringer) på hele 77 millioner kroner i perioden 2003 – 2009. I forbindelse med regjeringens tiltakspakke i februar fikk Agder politidistrikt 14 årsverk. Dette utgjør en betydelig ressursøkning og skulle gi politidistriktet gode rammevilkår.

Jeg vil også få minne om at bevilgningene til politi- og påtalemyndighet er økt med over 1 milliard kr i 2009 (inklusive lønns- og prisjusteringer). Når det

gjelder bemanningen i politiet viser jeg til Politidirektoratets rapport "Politiet mot 2020 – Bemannings- og kompetansebehov i politiet", hvor det er foreslått å øke antall polititjenestemenn med 2 700 og andre stillinger med 1 000 innen 2020. Med de økninger som har vært på sivile stillinger er vi allerede halvveis til denne målsettingen. For polititjenestemenn er opptaket til Politihøgskolen økt til 432 i 2007 og 2008 og hele 552 i 2009. I og med at det tar 3 år å ut-

danne politistudenter, vil det dessverre fortsatt ta noen år før vi kan se resultatene av disse økningene. Med opprettelse av 460 nye sivile stillinger vil ca 280 polititjenestemenn frigjøres til operativt arbeid.

Jeg har tillit til at Politidirektoratet og politimesteren i Agder prioriterer og fordeler ressursene med sikte på en best mulig polititjeneste for alle innbyggere i politidistriktet, inkludert sommergjester.

SPØRSMÅL NR. 1424

Innlevert 29. juni 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim

Besvart 9. juli 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden bidra for å etablere et tidsriktig skoletilbud i høst- og vårsemesteret på skoleskipene "Statsraad Lehmkuhl", "Christian Radich" og "Sørlandet", slik at skipene får mulighet til helårsdrift og dermed kan vernes gjennom bruk?»

BEGRUNNELSE:

ABM-Utvikling har på oppdrag for Kirke- og kulturdepartementet laget en evaluering av Skværriggerutvalgets innstilling. Skværriggerutvalget ble opprettet av Norsk Museumsutvikling på oppdrag fra Kirke- og kulturdepartementet i 2002 for å gjennomgå driftsvilkårene for de tre store norske seilskipene, "Statsraad Lehmkuhl", "Christian Radich" og fullriggeren "Sørlandet".

Hovedkonklusjonen var at de bevaringsverdige skipene måtte vernes gjennom aktiv drift. Dette skulle bl.a. gjøres ved å arbeide for helårsdrift for alle skutene gjennom å etablere et tidsriktig skoletilbud i høst- og vårsemesteret, og ved at staten skulle finansiere en betydelig del av de nødvendige ekstraordinære vedlikeholdsarbeider og etablere en langsiktig støtte til fremtidige arbeider.

Etter 2002 har "Christian Radich" hatt kontrakt med Sjøforsvaret, som leier skipet 3 måneder om våren og 3 måneder om høsten til opplæring av sine befalskoleelever. Sjøforsvarets befalskole flytter fra Horten til Bergen og kontrakten med Radich går ut 2010. Tilsvarende har "Statsraad Lehmkuhl" kontrakt med Sjøforsvaret noen uker hver sommer og 3 måneder om høsten til opplæring av kadettene ved Sjøkrigsskolen. Avtalene med Sjøforsvaret har gitt Radich og Lemkuhl grunnlag for full besetning. Ra-

dich har i praksis helårsdrift mens Lehmkuhl har drift ca. 9 måneder. Driftssituasjonen for fullriggeren "Sørlandet" er slik den var i 2002, med drift ca. 5 måneder i året.

Den statlige og offentlige støtten dekker en stadig mindre andel av skipenes driftsutgifter, noe som gjør at skipenes tilbud om åpne tokt, 10. klasses tokter og mulighetene for å være en arena for åpen kulturformidling reduseres ved at prisene blir for høye. Samtidig har staten bevilget betydelig mindre til ekstraordinært vedlikehold og fremtidig vedlikehold enn det Skværriggerutvalget anbefalte.

Svar:

Staten v/ Kultur- og kirkedepartementet bidrar med årlige faste driftstilskudd til de tre skværriggerne Statsraad Lemkuhl, Christian Radich og Sørlandet. Forvaltningen av tilskuddet er delegert til ABM-utvikling. I år er det samlede driftstilskuddet til skværriggerne kommet opp i over 12,6 mill. kroner, hvilket utgjør en økning på godt over 25 % siden 2002, da Skværriggerutvalgets rapport ble lagt fram.

I tillegg til det årlige driftstilskuddet har skværriggerne siden 2003 mottatt fra Kultur- og kirkedepartementet et tilskudd på til sammen 43 mill. kroner for å dekke ekstraordinært vedlikehold. Som nevnt i ABM-utviklings evaluering av Skværriggerutvalgets innstilling er nærmere 27 mill. kroner blitt tildelt fra kulturdelen av overskuddet fra Norsk Tipping i årene 2004-2008. I tillegg til dette ble det i 2003-2004 tildelt drøyt 14,5 mill. kroner over statsbudsjettets kap. 328 post 75 til ekstraordinært vedlikehold. I 2009 er det avsatt 1,5 mill. kroner til vedlikehold som eget tiltak over statsbudsjettets kap. 328 post 78.

Skværriggerutvalgets rapport fra 2002 slo fast at det i tillegg til det ordinære statstilskuddet til drift og vedlikehold var et behov for 38,6 mill. kroner fra staten til ekstraordinær opprustning av de tre seilskutene. Med tilskuddet i 2006 var dette behovet innfridd. Siden 2007 har departementet likevel bidratt med ytterligere nær 4,5 mill. kroner til ekstraordinært vedlikehold.

Formålet med Kultur- og kirkedepartementets tilskudd til de tre seilskutene er å ivareta skipene som viktige maritime kulturminner samt videreføre kulturen rundt dem, herunder den kompetanse og kunnskap de som arbeider med skværriggerne, besitter. Bruken av seilskipene som skoleskip ligger som sådan utenfor Kultur- og kirkedepartementets ansvarsområde.

SPØRSMÅL NR. 1425

Innlevert 29. juni 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 28. juli 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren gi et anslag på hva overskuddet på statsbudsjettet blir dersom dagens oljepris på ca. 70 \$ fatet holder seg ut året?»

Svar:

I Revidert nasjonalbudsjett ble det lagt til grunn en gjennomsnittlig oljepris på 350 kroner per fat i 2009. Gjennomsnittlig oljepris hittil i år (per 20. juli) er på knapt 53 USD, eller knapt 350 kroner, per fat. Dersom en legger til grunn en oljepris på 70 \$ per fat resten av året, vil gjennomsnittlig oljepris ligge på drøyt 60 USD, eller om lag 390 kroner per fat for 2009 sett under ett. Dette er 40 kroner høyere enn anslått i Revidert nasjonalbudsjett 2009.

En økning i oljeprisen på 40 kroner per fat vil isolert sett kunne trekke statens netto kontantstrøm fra petroleumsvirksomheten opp med knapt 23 mrd. kro-

ner i år, jf. virkningstall i tabell 2.4 i Nasjonalbudsjettet 2009. Det er da forutsatt at gassprisene følger utviklingen i oljeprisen med et tidsetterslep på et halvt år, og det er forutsatt at økningen i oljeprisen ikke påvirker produksjon, investeringer eller øvrige kostnader.

Handlingsregelen for bruk av oljepenger legger til rette for en stabil utvikling i norsk økonomi. Blant annet innebærer retningslinjene at statsbudsjettet skjermes fra virkningene av midlertidige svingninger i oljeprisen. Innbetalingene fra petroleumsvirksomheten til staten plasseres i Statens pensjonsfond - Utland. Dette innebærer at en økning i statens netto kontantstrøm fra olje- og gassvirksomheten, utover de inntektene det er budsjettet med, vil gi en like stor økning i det samlede overskuddet på statsbudsjettet og Statens pensjonsfond - Utland.

SPØRSMÅL NR. 1426**Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 3. august 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Er reglene for stans og parkering etter statsrådets oppfatning klare nok, og vil statsråden ta initiativ til at dette presiseres nærmere?»

BEGRUNNELSE:

I forskrift om kjørende og gående trafikk er det angitt regler for parkering. Det er ikke angitt et klart skille for hva som er grensen mellom lovlig stans og hva som er parkering, og som dermed kan rammes av parkeringsbestemmelsene. Ut fra henvendelser og ulike oppslag i lokale medier kan det se ut som om dette medfører stadig usikkerhet hos bilførere, diskusjoner mellom bilførere og parkeringsselskaper og er en kilde til irritasjon for mange. Særlig for de som av ulike årsaker har dårligere forutsetninger for å bevege seg raskt, for eksempel eldre og bevegelseshemmede, kan dette være en utfordring.

Svar:

I forskrift om kjørende og gående trafikk (trafikkreglene) § 17 er det gitt bestemmelser om forbud mot henholdsvis stans og parkering. Bestemmelsene gir en relativt detaljert beskrivelse av områder der stans og/eller parkering ikke tillattes.

Hva som skiller stans og parkering framkommer i definisjonen av begrepet ”parkering” i trafikkreglene § 1 nr. 1 k), som har følgende ordlyd:

Parkering: Enhver hensetting av kjøretøy, selv om føreren ikke forlater det. Unntatt er kortest mulig stans for av- eller påstigning eller av- eller pålessing.

Kortest mulig opphold for av- og påstigning (av- og pålessing) anses derved ikke som parkering, og kan foretas av alle på steder hvor det er parkeringsforbud (men ikke på steder hvor det er stansforbud) eller skiltet parkering for bevegelseshemmet.

Kortest mulig opphold for av- og påstigning omfatter også den tid som går med til å hjelpe for eksempel den forflytningshemmede inn til bestemmelsesstedet, så lenge slik hjelp er nødvendig og motorvognen deretter flyttes snarest mulig. Det er derved adgang til for eksempel å følge helt fram til venteværelset på legekontoret, men ikke adgang til å bli sittende der.

Reglene om dette skal være godt kjent for de som håndhever stans- og parkeringsbestemmelsene. En eventuell feilaktig håndheving skal bli opphevet ved henvendelse til den instansen som har ilagt gebyr.

Jeg finner på bakgrunn av ovennevnte ikke grunn til å presisere nærmere i trafikkreglene hva som menes med stans og parkering.

SPØRSMÅL NR. 1427**Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 3. juli 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vil statsråden revurderer overføringen av enkelte antihistaminer fra generell til individuell refusjon, i lys av de ekstraomkostninger dette har medført for pasientene, fastlegene og helseforvaltningen?»

BEGRUNNELSE:

Helse- og omsorgsdepartementet ba i brev av 21.05.08 om at Statens Legemiddelverk skulle overføre tre legemidler av typen antihistaminer fra gene-

rell til individuell refusjon. Hensikten med tiltaket var å oppnå en innsparing med 16 mill kr pr år. Det fremgår imidlertid av kongelig resolusjon av 5.juli 2009 om samme sak at innsparingen utelukkende gjelder Helse- og omsorgsdepartementets legemiddelbudsjett, og at det ikke er tatt hensyn til kostnader dette påfører pasienter, fastleger og helseforvaltningen. Direktør i Helseøkonomiforvaltningen uttaler i Dagens Medisin 28.05.09 at det forventes 26.000-31.000 søknader om refusjon for disse legemidlene på individuelt grunnlag. Dette kreves 10-12 årsverk

for å behandle søknadene. Norges Astma og Allergi-forbund opplyser at tiltaket skaper betydelige ulemper for pasienter som av ulike årsaker ikke kan benytte de foretrukne legemidlene. Det store omfanget av søknader om individuell refusjon innebærer også et betydelig ekstraarbeid for fastlegene.

I innst.S.nr. 197 (2004-2005) gikk et enstemmig Storting inn for å begrense bruk av individuell refusjon for legemidler. Tiltaket med overføring av tre antihistaminer til individuell refusjon er ikke i tråd med dette. Tiltaket har neppe ført til reelle innsparinger sett i lys av kostnader og ulemper for pasienter, fastleger og helseforvaltning. Tiltaket fremstår dermed som urimelig og kan svekke tilliten til legemiddelpolitikken. Det bør i stedet vurderes andre tiltak som kan sikre god etterlevelse av ordningen med foretrukket legemiddel, noe også Statens Legemiddelverk påpeker i sitt brev til departementet av 07.03.09.

Svar:

Folketrygden dekker store deler av utgiftene til legemidler til behandling av allergi (anti-histaminer). Foretrukket legemiddel for behandling av allergi ble innført 1. mai 2006. Ordningen innebar at pasienter først skulle forsøke behandling med cetirizin eller loratadin. Ved manglende effekt eller uakseptable bivirkninger kunne øvrige allergimidler forskrives på blå resept. Cetirizin og loratadin ble valgt som foretrukne legemidler på grunn av betydelig lavere pris enn alternativene, samtidig som det ikke var dokumentert effektforskjeller for gjennomsnittspasienten. Enkelpasienter kan imidlertid oppleve forskjell i effekt og bivirkninger fra det ene legemidlet til det andre.

Til tross for denne ordningen var det mange allergipasienter som ikke byttet behandling til et av de foretrukne legemidlene. Dette var bakgrunnen for at Statens legemiddelverk i 2007 startet prosessen med å vurdere oppdatering eller omgjøring av refusjonsstatus for de tre dyreste antihistaminene. Prisen på ett av disse legemidlene (feksofenadin) ble senket slik at det unngikk å bli fjernet fra ordningen med forhåndsgodkjent refusjon. Det er dermed to antihistaminer som nå ikke er inkludert i ordningen med forhåndsgodkjent refusjon. Legen må på vegne av pasienten søke om refusjon for desloratadin og ebastin.

Avgjørelsen om å unnta disse to legemidlene fra ordningen med forhåndsgodkjent refusjon ble fattet på bakgrunn av en helhetsvurdering, der fordelene ved å oppnå innsparing for folketrygden ble vurdert til å overstige ulempene i form av kostnader ved søknad og behandling av saker om individuell refusjon. Det er for tidlig å si noe om de totale innsparingene og kostnadene ved tiltaket, og jeg har derfor ikke grunnlag for å si at disse forutsetningene er endret siden vedtaket ble fattet. Jeg legger til grunn at en stor andel av de pasienter som har behov for behandling med desloratadin eller ebastin, allerede har søkt om individuell refusjon. En stor del av kostnadene som følger av vedtaket, er derfor allerede påløpt. Vedtak om individuell refusjon er ikke tidsbegrenset. Pasientene som har fått innvilget individuell refusjon vil derfor ikke måtte søke på ny neste år.

Jeg har på denne bakgrunn ikke planer om å re-vurdere vedtaket om å fjerne desloratadin og ebastin fra ordningen med forhåndsgodkjent refusjon. Jeg vil likevel gjennomføre en fullstendig gjennomgang av både omkostninger og innsparinger av vedtaket i løpet av vinteren 09/10.

SPØRSMÅL NR. 1428

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Bjørge Tørresdal

Besvart 9. juli 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«I et brev fra Helsedirektøren til Helse- og omsorgsministeren kommer det ifølge Aftenposten fram at innføringen av nytt nødnett vil bli ytterligere vesentlig forsinket ut over den toårsforsinkelsen som allerede har oppstått. Helsedirektøren skriver også at "Vi har ingen framtidsplan som vi kan forholde oss til". I tillegg meldes det at kostnadsoverskridelsene vil bli betydelige.

Hvilke grep vil justisministeren foreta seg for å

sikre at arbeidet med å innføre et nytt nødnett kommer inn i et bedre spor?»

Svar:

(Spørsmålet er stilet til Justisminister Knut Storberget). Innledningsvis vil jeg informere om at jeg er oppnevnt som settestatsråd ved behandlingen av Nødnettsaken.

Årsaken til forsinkelsene ligger hos leverandøren som ikke har levert i tide.

Som det fremgår av St.prp. nr. 83 (2008-2009): "Om fullmakt for Kongen til å øke kostnadsrammen for første byggetrinn av Nødnett" er det imidlertid også behov for visse endringer i spesifikasjonene til kommunikasjonnssentralene til helse og brann. Disse endringene ligger ikke inne i den gjeldende kontrakten og det er ikke rom for å dekke utgiftene til innenfor den vedtatte kostnadsrammen på 900 mill. kroner.

I tillegg har det vært knyttet utfordringer til å få avklart, utviklet og levert alle de spesialfunksjonene som ble avtalt og som ligger i kontrakten, spesielt for helsesektorens kommunikasjonnssentraler (akuttmedisinsk kommunikasjonnssentral/AMK, akuttmottak i sykehus og kommunale legevakter). Arbeidet med disse avklaringene pågår fortsatt.

Det skal i denne sammenheng nevnes at helsevesenet har en noe komplisert struktur og legger opp til å benytte noe over 45 kommunikasjonnssentraler i området rundt Oslofjorden. Politiet har 10 operasjonsrom, som alle er tatt i bruk.

Etter forslag fra Regjeringen jfr. St.prp. nr. 83 (2008-2009), som er nevnt over, vedtok Stortinget derfor nylig å gi Kongen fullmakt til å øke kostnadsrammen for første byggetrinn av det nye nødnettet med inntil 110 millioner kroner. Dette skal bidra til å skape mulighet og handlefrihet til å finne frem til hensiktsmessige løsninger i den nåværende situasjonen. Det pågår nå forhandlinger med leverandøren for å bidra til en kontrollert avslutning av første trinn.

Helsetjenesten i helseforetakene og kommunene har et sterkt behov for et nytt nødsamband og Helse- og omsorgsdepartementet vil i tett samarbeid med Justis- og politidepartementet og de deltakende nødetatene legge til rette for at målsettingene for det nye sambandet blir nådd. Oppfølging av St.prp. nr 83 (2008-2009) vil være sentralt i dette, og skal blant annet sikre at det fastsettes nye omforente og realistiske fremdriftsplaner.

SPØRSMÅL NR. 1429

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 8. juli 2009 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det er to veteranorganisasjoner der målgruppen er veteraner fra internasjonale operasjoner. Målsettingen for arbeidet er forskjellig, der Veteranforbundet SIOPS skal ivareta gruppen som har blitt skadet i internasjonale operasjoner og som trenger en spesiell oppfølging og kompetanse.

Hvor mye overføres til NVIO, og har SIOPS fått økt den økonomiske støtten til sitt arbeid i tråd med departementets utsagn?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen snakker i store ord om å styrke samarbeidet med frivillige organisasjoner - og å øke samhandlingen spesielt med veteran- og arbeidstakerorganisasjonene i Forsvaret. Organisasjonene har stor kunnskap, innsikt og kompetanse, som er viktig for regjeringen å nyttiggjøre seg i arbeidet med å styrke rettighetene og bedre tilbudet til veteranene. I St.meld. nr. 34 (2008-2009) hevder forsvarsdepartementet at de har økt den økonomiske støtten til veteranorganisasjonene.

Det er to veteranorganisasjoner:

NVIOs målsetting er å ivareta veteranene, styrke deres rammebetingelser, øke rekrutteringen til Forsvaret og til utenlandsoperasjoner, samt sikre en helhetlig tilnærming til veteranarbeidet. Veteranforbundet SIOPS mål er å være en pådriver for å bedre de skadde veteranenes økonomiske, helsemessige og sosiale vilkår, samt bidra til å øke kunnskapen om skadde veteraner i samfunnet.

KrF opplever NVIO som en organisasjon som favner alt og alle, mens SIOPS ser den enkelte veteran som er skadet og de problemer og utfordringer som har oppstått. SIOPS jobber aktivt for å etablere tiltak som gir bedre livskvalitet for både den som er skadet og familiene, og i tillegg bidra med forslag til forebyggende arbeid som er erfaringsbasert.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 30. juni 2009 med spørsmål fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy om økonomisk støtte til veteranorganisasjoner.

Vedlagt følger en nærmere redegjørelse for hvor mye henholdsvis Norges Veteranforbund for Interna-

sjonale Operasjoner (NVIO) og Veteranforbundet for Skadde i internasjonale operasjoner (SIOPS) har fått i økonomisk støtte fra Forsvarsdepartementet og Forsvaret.

Som det fremgår av Soria Moria-erklæringen, har det vært en klar målsetting å bedre ivaretagelsen av Forsvarets veteraner. Regjeringen har derfor iverksatt et bredt spekter av tiltak for å løfte veteranene gjennom styrkede rettigheter, bedre tilbud og økt anerkjennelse. Regjeringen har også, helt siden den tiltrådte, understreket betydningen av å styrke samarbeidet med de frivillige organisasjonene. Veteran- og arbeidstakerorganisasjonene har derfor, sammen med Tillitsmannsordningen i Forsvaret, vært bredt involvert i arbeidet med å styrke betingelsene og tilbudet til veteranene. Disse organisasjonene har også vært sentrale aktører i arbeidet med å synliggjøre veteranenes situasjon og behov, og gitt viktige bidrag i utformingen av tiltak for å styrke veteranenes rettigheter. Videre har flere av organisasjonene et betydelig fokus og en rekke aktiviteter rettet mot skadde veteraner. Veteranforbundet Skadde i Internasjonale Operasjoner (SIOPS) gjør en stor innsats i dette arbeidet, blant annet gjennom egne kameratstøtteordninger. Disse tiltakene støttes av Forsvaret.

Våren 2009 la regjeringen dessuten frem et eget forslag for Stortinget om å endre for-svarspersonelloven for å styrke rettighetene til veteraner etter internasjonale operasjoner, jf. Ot.prp. nr. 67 (2008-2009). Regjeringen la senere i vår også frem en egen stortingsmelding om ivaretagelse av personell før, under og etter deltakelse i utenlandsoperasjoner, jf. St.meld. nr. 34 (2008-2009). Gjennom behandlingen av Innst. S. nr. 113 (2008-2009) og Innst. S. nr. 298 (2008-2009) har Stortinget gitt sin tilslutning til begge disse dokumentene.

Forsvaret og Forsvarsdepartementet samarbeider med omlag 15 ulike organisasjoner som helt eller delvis driver virksomhet rettet mot veteraner. I 2008 fikk 12 av disse økonomisk støtte til sine aktiviteter. I tråd med målsettingene i Soria Moria-erklæringen, har Regjeringen de siste årene økt den økonomiske støtten til veteranorganisasjonene. Forsvaret har

blant annet satt av mer ressurser gjennom flere årsverk og økte bevilgninger, nye familietilbud og såkalte "lavterskeltilbud" som møteplasser og kameratstøtteordninger.

To av disse organisasjonene, Norges Veteranforbund for Internasjonale Operasjoner (NVIO) med 7 700 medlemmer i 55 lokallag og Norske reserveoffiserers forbund (NROF) med 7 200 medlemmer, har i mange år fått årlig driftsstøtte direkte over for-svarsbudsjettet. I 2009 fikk NVIO 7 millioner kroner og NROF 2,3 millioner kroner i slik støtte. For NVIO innebærer dette en markant økning i innværende periode. Sammenliknet med 2005, er de direkte bevilningene over forsvarsbudsjettet til NVIO økt med 2,8 millioner kroner. Forsvarets veteranadministrasjon (FVA), som er finansiert over forsvarsbudsjettet, avsatte i tillegg 4,1 millioner kroner på budsjettet for 2009 til veteran-arbeid i regi av flere ulike frivillige organisasjoner.

SIOPS har ca. 180 medlemmer, og fikk i 2008 samlet over 1 million kroner i offentlig støtte fra forsvarssektoren. Beløpet fordelte seg med 557 000 kroner i støtte fra FVA, og 500 000 kroner fra Forsvarsdepartementet. I 2009 har SIOPS hittil mottatt 600 000 kroner i driftsstøtte fra FVA, og har blitt tildelt inntil 180 000 kroner i prosjektstøtte fra Forsvarsdepartementet. Sett i forhold til medlemstallet, er nivået på støtten til SIOPS betydelig høyere enn støtten til de andre veteranorganisasjonene. I tillegg til dette støttes SIOPS, i likhet med flere andre organisasjoner, herunder NVIO, ved at Forsvaret vederlagsfritt stiller kontorlokaler til rådighet.

For å konkretisere og følge opp ambisjonene i veteranmeldingen, vil Forsvarsdepartementet utarbeide en egen handlingsplan som både favner forsvarssektoren og andre berørte sektorer. Regjeringen vil her legge opp til et fortsatt tett og godt samarbeid med organisasjonene for å videreføre det viktige arbeidet med ytterligere å styrke ivaretagelsen av Forsvarets veteraner. I den forbindelse vil departementet og Forsvaret også vurdere ulike tiltak og prosjekter i regi av veteranorganisasjonene.

SPØRSMÅL NR. 1430**Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 3. juli 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Nær en av tre nordmenn har kroniske smerter, 140 000 har meget store smerter. Mange får ikke den hjelpen de trenger, verken til å lindre smerten, eller til å mestre hverdagen med smerter. Seks fylker mangler behandlingstilbud, mange må vente lenge på behandling. Helsedirektoratets veileder for rettighets-tildeling for kroniske smertepasienter vil gi et ras av garantibrudd dersom ikke behandlingsskapasiteten øker betraktelig.

Hva vil statsråden gjøre for at RHFene faktisk prioriterer smertebehandling i tråd med oppdragsdokumentene?»

BEGRUNNELSE:

For mennesker med kroniske smerter er det avgjørende å komme tidlig til behandling for å hindre at smerten brenner seg fast. Jo lenger tid det tar før man får hjelp, jo vanskeligere blir det å gi smertelindring. Foreningen for kroniske smertepasienter påpeker at det mangler kompetanse om kroniske smerter blant fastlegene, og mange kommer av den grunn for sent til behandling. Videre er behandlingsskapasiteten for lav. Det finnes ikke behandlingstilbud mellom Skien og Stavanger. Dette medfører stort press på behandlingstilbudet på de eksisterende behandlingsstedene, med lange ventetider. Mennesker med kroniske smerter har redusert livskvalitet, og en undersøkelse viser at av 140 000 pasienter med store smerter, har ti prosent vurdert eller begått selvmord. Det har vært påpekt i oppdragsdokumentene at dette skal prioriteres, uten at noe skjer, i følge foreningen for kroniske smertepasienter, FKS. De nevner videre at Helsetilsynet har påpekt at kroniske smerter er det største enkeltstående helseproblem.

Svar:

I oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2008 ble det stilt krav til hvert enkelt RHF om

”i samhandling med primærhelsetjenesten styrke tilbudet til pasienter med kroniske smerter. Det skal

iverksettes tiltak som skal legge til rette for tilstrekkelig kompetanse og kapasitet for å møte utfordringene på dette området, bl.a. ved smerteklinikkene”.

Årlig melding for 2008 viser at de regionale helseforetakene har iverksatt tiltak, men uten at styringskravet er oppfylt. Mangelfull måloppnåelse ble tatt opp i foretaksmøtene med de regionale helseforetakene i juni 2009, med følgende formuleringer:

”Foretaksmøtet merket seg at helseforetakene i Helse Midt- Norge RHF i varierende grad har oppfylt styringskravet om tilbud til pasienter med kroniske smerter. Foretaksmøtet la til grunn at Helse Midt-Norge RHF følger opp de helseforetakene som ikke har oppfylt styringskravet”.

”Foretaksmøtet merket seg at Helse Nord RHF har hatt møte med smerteklinikkene i Bodø og Tromsø, men at det ikke er iverksatt konkrete tiltak på dette området. Foretaksmøtet registrerte at Helse Nord RHF vurderer å etablere et nytt tilbud for pasienter med ulike smertetilstander etter modell av Spesialsykehuset for rehabilitering. Foretaksmøtet forventet at dette blir fulgt opp og rapportert i årlig melding for 2009”.

”Foretaksmøtet merket seg at Helse Sør- Øst RHF har et spesielt fokus på pasienter med kroniske smerter. Foretaksmøtet la til grunn at Helse Sør-Øst RHF også i 2009 arbeider med å legge til rette for et godt tilbud for disse pasientene”.

Unntaket var Helse Vest RHF, som gav en utfyllende beskrivelse av utfordringene på området, og redegjorde for tiltak som var iverksatt i de ulike helseforetakene. I Helse Vest RHF har både Helse Stavanger, Helse Førde og Helse Fonna iverksatt tiltak for å styrke kompetanse og kapasitet. I Helse Bergen mottar smerteklinikken henvisninger fra hele regionen, og også fra andre steder i landet. Helse Bergen har redegjort for at dette i perioder gir kapasitetsutfordringer.

Helse- og omsorgsdepartementet har i tillegg hatt et møte med fagdirektørene i de regionale helseforetakene, med gjennomgang av status på området. Jeg kan forsikre om at tilbudet til pasienter med kroniske smerter følges opp av departementet.

SPØRSMÅL NR. 1431**Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 8. juli 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil statsråden revurdere "Arbeidsgruppen for reduksjon av konfliktnivået rovdyr-reindrift i Nord-Trøndelag" sitt mandat, slik at de kan vurdere praktiseringen av erstatningsordningen for rovdyrskader som en del av sitt arbeid for å redusere konfliktnivået?»

BEGRUNNELSE:

De store problemene den sørsamiske tamreindriften står ovenfor på grunn av rovdyrssituasjonen i Midt-Norge, med store tap og sviktende økonomisk driftsgrunnlag, har blitt grundig belyst i mange sammenhenger i den senere tiden. Her står vi ovenfor en reell fare for en total kollaps i denne viktige næringen for videreføringen av den sørsamiske minoritetens språk og kultur.

Disse problemene har fått så stor oppmerksomhet i løpet av det siste året at regjeringen har nedsatt en egen arbeidsgruppe "Arbeidsgruppen for reduksjon av konfliktnivået rovdyr-reindrift i Nord-Trøndelag", under ledelse av konstituert fylkesmann Oddbjørn Nordseth. Arbeidsgruppen har imidlertid fått et mandat som ikke gir den mulighet til å vurdere erstatningsordningen for rovdyrskader i sitt arbeid. Arbeid med bestandsmål og bestandsstørrelser for rovdyr, og forskjellige forebyggende tiltak for å redusere skadeomfanget, er viktige tema.

Det viktigste forebyggende tiltaket for næringsutøvere som sliter med det økonomiske fundamentet i sin drift, er imidlertid en erstatningsordning som skåner dem for økonomiske tap som følge av rovdyr-situasjonen.

Dagens erstatningsordning pålegger utøverne i næringen ansvaret for å dokumentere sine tap, noe som medfører at en vesentlig del av deres tap ikke blir erstattet. Med en kalvetilgang for alle driftsenheter i Nord-Trøndelag på ca 9.500 i driftsåret 2007/08, ble det registrert et tap på i overkant av 5000 rein, og av dette ble det erstattet ca 3000 rein. Med et tap på i

overkant av 20 % av produksjonen som ikke blir erstattet, er det en stor byrde for siidaandelenes økonomi og en sterkt konfliktskapende situasjon.

Svar:

Innledningsvis vil jeg vise til at søknader om erstatning for tamrein drept av rovvilt behandles i henhold til forskrift 4. mai 2001 om erstatning for tap og følgekostnader når tamrein blir drept eller skadet av rovvilt. Etter forskriften ytes det full erstatning for tap av tamrein etter årlig fastsatte satser. Dette dekker i tillegg til verdien av dyret også biprodukter og følgekostnader knyttet til det enkelte dyr.

Jeg er kjent med at erstatning av rovvilttap, lokalt og regionalt, i mange tilfeller er omdiskutert. I første rekke skyldes dette at det er krevende å dokumentere tap ved kadaverfunn, og at hovedandelen av tapene erstattes etter en skjønnsvurdering hvor det må være sannsynlighetsovervekt for at det er fredet rovvilt som er skadegjører. Jeg vil derfor vise til at Fylkesmannen i Nord-Trøndelag i samarbeid med rein driftsnæringen i Nord-Trøndelag i 2006 fikk i mandat å utvikle en prøveordning basert på en risikobasert erstatningsmodell for tap av tamrein til rovvilt. Det arbeides fortsatt med et forslag til en slik prøveordning.

Med bakgrunn i det pågående arbeidet med å utvikle en prøveordning basert på en risikobasert erstatningsmodell, mener jeg at det ikke vil være riktig å innlemme praktisering av erstatningsordningen i mandatet for den nylig opprettede arbeidsgruppen som skal vurdere tiltak og gi råd til myndighetene for å bedre situasjonen for den sørsamiske tamreindriften i Nord-Trøndelag.

Jeg vil avslutningsvis peke på at arbeidsgruppen er gitt et mandat om blant annet å foreslå tiltak som kan øke kunnskapen om både rovvilt og reindrift. Etter min mening vil forslag til slike tiltak være et viktig bidrag for å gi oss et enda bedre grunnlag ved kommende erstatningsoppgjør i fylket.

SPØRSMÅL NR. 1432**Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 4. august 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Det vises til uttalelse fra årsmøtet i Norsk Kulturarv i juni 2009 hvor det uttrykkes sterk bekymring for de tradisjonsrike håndverksfagene. Det vises i uttalelsen til at handlingsbåren kunnskap står i fare for å forsvinne dersom myndighetene ikke satser sterker.

Hvilke tiltak vil statsråden sette i verk for å stryke de tradisjonsrike håndverksfagene?»

BEGRUNNELSE:

De tradisjonsrike håndverksfagene er en del av den norske kulturarven, og Norge er forpliktet til å opprettholde denne gjennom UNESCO-konvensjonen om immateriell kulturarv.

Selv om innsatsen for rehabilitering er økt som følge av Kulturminne-meldingen, er det fortsatt mange flere verneverdige bygninger som også er en del av kulturarven og hvor det kreves rask handling for å berge disse fra omfattende forfall. Dette krever igjen håndverkere som behersker de tradisjonsrike teknikkene innen mange forskjellige håndverksfag.

Mange miljøer i alle deler av landet står klare til å utvide sitt kurstilbud og opplæringstilbud innen tradisjonsfag. Blant annet gjennom miljøet på Hjerleid i Dovre er det utviklet solid kompetanse i bygningsrehabilitering, treskjæring og andre gamle håndverksteknikker. Derfor er det viktig at det settes i gang tilstrekkelig opplæringsvirksomhet som tar vare på håndverkstradisjonene, styrker kompetansen og sikrer godt vedlikehold av verneverdig bebyggelse.

Svar:

Spørsmålet er oversendt fra miljø- og utviklingsministeren til kunnskapsministeren.

Gamle håndverksferdigheter er en del av vår immaterielle kulturarv. I 2006 ratifiserte Stortinget UNESCOs konvensjon av 17. oktober om vern av den immaterielle kulturarven. Ratifiseringen av UNESCO-konvensjonen viser at samfunnet og myndighetene ønsker å ta vare på disse og andre gamle og tradisjonelle håndverk. Det er hovedsakelig fordi det ikke bare er produktenes funksjon som har verdi – men selve håndverksteknikken og at det er knyttet en tradisjon til denne.

Det er stor politisk enighet om at det er viktig å bevare og utvikle kompetansen i de tradisjonelle håndverksfagene. Likevel er det ikke ønskelig å utdanne ungdom til et yrke de ikke kan leve av. Beho-

vet for arbeidskraft er dermed et sentralt element. Samtidig har vi en kulturarv det er viktig å ivareta og bevaringshensyn tilsier en langsiktig plan. Det er derfor viktig at både utdanningspolitikk, næringspolitikk og kulturpolitikk sees i sammenheng når vi vurderer situasjonen for de små og verneverdige fagene.

Kunnskapsdepartementet har to stimulerings tiltak for å sikre inntak av lærlinger i små og verneverdige fag:

1. Ekstra tilskudd til bedrifter som tar inn lærlinger i verneverdige fag

Siden begynnelsen av 1990-tallet har en rekke håndverksfag – såkalt små og verneverdige håndverksfag – blitt særbehandlet i den videregående opplæringen for å sikre videreføring av fagene. Særbehandling består i at tilskuddet som følger lærlingene i disse fagene, er dobbelt så høyt som lærlingtilskuddet i andre yrkesfag. Tilskuddet sikrer bedrifter som tar inn lærlinger i små og verneverdige fag et ekstra tilskudd. Økt tilskudd til de små og verneverdige fagene er et virkemiddel for å få til videreføring av tradisjonelle håndverkskunnskaper gjennom jevnlig opplæring av nye fagutøvere. For å komme under definisjonen små og verneverdige fag, må faget ligge under Opplæringsloven eller være godkjent som et forsøk, ivareta tradisjonelle håndverksfaglige teknikker og materialer og ikke ha flere enn 15 nye kontrakter i løpet av en treårsperiode.

2. Sekretariatet for små og verneverdige fag (SSV)

Sekretariatet for små og verneverdige fag er landsdekkende, og har som mål å bidra til å bringe videre kompetanse innen fagene. Sekretariatet er lokalisert på Maihaugen, og driver et omfattende informasjonsarbeid for å bidra til inntak av lærlinger i fagene. Det er jevnlig dialog mellom utdanningsmyndighetene og SSV om status for disse fagene.

Econ Pöyry har nylig, på oppdrag fra Utdanningsdirektoratet, kartlagt situasjonen for 31 små og verneverdige håndverksfag. Formålet med rapporten har vært å finne ut hvilke faktorer som er avgjørende for om et fag kan videreutvikles, hvilke kriterier som kan eller bør legges til grunn for at et fag kan bli kategorisert i gruppen "små og verneverdige håndverksfag" og komme med forslag til tiltak og endringer i den videregående opplæringen for håndverksfagene. Kartleggingen viser at utøverne er få, små og at de møter betydelig konkurranse fra industri, import og hobbyhåndverkere, samt at det er utfordrende å få

jobb i fagene. ECON presenterer flere forslag til tiltak. De fleste forslagene er av økonomisk karakter. Rapporten konkluderer med at utdanningssektoren ikke alene kan ta ansvaret for vern av denne delen av den immaterielle kulturarven. Tiltakene som foreslås vurderes av utdanningsmyndighetene.

Videre samarbeides det på nordisk nivå rundt situasjonen for de tradisjonelle håndverksfagene. Spørsmål knyttet til disse fagenes situasjon i Norden har vært et tema som med jevne mellomrom har vært fremmet.

Nordisk Ministerråd tok våren 2009 initiativ til den nordiske konferansen "Et felles løft for utdanning i små håndverksfag i Norden" gjennomført på Lillehammer i Norge. Nordisk Ministerråd og Kunnskapsdepartementet i Norge stod bak konferansen,

mens Utdanningsdirektoratet i Norge hadde ansvaret for den praktiske forberedelsen og gjennomføringen.

Konferansen hadde som målsetning "å diskutere de små håndverksfagenes situasjon og se på muligheter for samarbeid om opplæring mellom utdannings tilbydere i Norden". Målgruppen og deltakerne på konferansen var utdanningsmyndigheter på nasjonalt, regionalt og lokalt nivå i de nordiske landene og de selvstyrende områdene innen opplæring av både ungdom og voksne, partene i arbeidslivet i de nordiske landene og de selvstyrende områdene og representanter fra utdanningstilbydere.

Konferanserapporten vil diskuteres på et møte i Nordisk Ministerråd i september hvor man vil vurdere hvordan målet om økt samarbeid kan nås for å styrke situasjonen for de tradisjonelle håndverksfagene.

SPØRSMÅL NR. 1433

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 4. august 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Hvilke tiltak vil statsråden sette i verk for å få ned ventetiden for barn som har akutt behov for hjelp fra Pedagogisk Psykologisk Tjeneste i Nord-Trøndelag?»

BEGRUNNELSE:

Flere kommuner i Nord-Trøndelag melder om at barn som har behov for pedagogisk og psykologisk hjelp har lange ventetider. I Levanger kommune meldes det om en ventetid på opp mot 15 måneder. I Stjørdalsregionen melder sektorsjefen i et brev til fylkesutdanningssjefen i Nord-Trøndelag at barn risikerer å vente i ni måneder for å få hjelp fra PP-tjenesten. Det vises også til at kurven for nye og svært komplekse saker går svært bratt oppover. Fylkesutdanningssjefen i Nord-Trøndelag sier til NRK at hun er redd flere unge dropper ut av skolen hvis ikke det blir lettere å få hjelp.

Svar:

Opplæringsloven krever at kommunene og fylkeskommunene skal ha en Pedagogisk-psykologisk tjeneste og at tjenesten skal hjelpe skolen i arbeidet med kompetanseutvikling og organisasjonsutvikling. PP-tjenesten skal sørge for at lovens krav om sakkyndig vurdering i individuelle saker blir ivarettatt. Det er

opp til den enkelte kommune å bestemme hvordan tjenesten skal organiseres, og det er stor variasjonsbredde i organisatoriske løsninger. Kommuner og fylkeskommuner må følge opp og vurdere tiltak der det er lange ventelister og barn/unge med akutt behov for hjelp.

Ifølge en nylig utgitt rapport Kartlegging og evaluering av PP-tjenesten (Nordlandsforskning 2009) synes store ulikheter i PP-kontorenes størrelse og organisering å ha liten betydning for kontorenes arbeidsmåter, fagprofil eller vurderinger fra brukere og samarbeidspartnere. Forskerne viser at PP-tjenesten langt på vei har tilstrekkelig kompetanse, men at praksis i hovedsak er knyttet opp mot arbeid med sakkyndige vurderinger og individrettet veiledning. Systemarbeid har fått økt fokus i PP-tjenesten over tid og er styrket når det gjelder forutsigbare samarbeidsrelasjoner og kvalitetssikrede tiltak. Å utforme systemer for tilbakemelding og sakkyndighetsarbeid er eksempler på dette.

Rapporten sier videre at størrelse på PP-tjenesten ikke har betydning når det gjelder ventetid. Det er ikke slik at små tjenester synes sårbare i forhold til kapasitet på utredningssiden. Rapporten sier at generelt sett er ikke ventetiden dramatisk lang, selv om dette varierer mellom tjenester: Nesten 80 % av PP-tjenestene har en ventetid inntil 3 måneder, og kun 2 % har ventetid over 9 måneder fra bestilling er mot-

tatt til tiltak er iverksatt. Under halvparten av konto-
rene har etablert systematiserte rutiner for å sikre
kvaliteten på tjenester som henvisninger, utredninger
og sakkyndige vurderinger.

Regjeringens mål er at alle skal ha like mulighe-
ter til å utvikle seg og utnytte sine evner, også de som
trenger ekstra hjelp fra fellesskapet for å ha samme
muligheter som andre. Regjeringen oppnevnte i 2007
et utvalg - Midtlyngutvalget - som bl.a. skulle vurde-
re hva som kan gjøres for å få bedre læring for barn,
unge og voksne med særskilte behov. I mandatet lå
bl.a. å gjøre en grundig vurdering av hvordan den or-
dinære opplæringen legger til rette for læring og ut-
vikling for den enkelte elev med særskilte behov.
Midtlyngutvalget skulle også gjøre en samlet gjen-
nomgang av arbeidsoppgaver og arbeidsdeling mel-

lom enhetene i det statlige støttesystemet, og mellom
det statlige støttesystemet og den lokale og regionale
PP-tjenesten.

Midtlyngutvalget la frem sin innstilling 02.07.09
NOU 2009:18 Rett til læring og beskriver bl.a. PP-
tjenesten – utvikling og vurdering av tjenesten, ar-
beidsprofil, kompetanse, kapasitet og kvalitetssi-
kringsrutiner. Det er store forventninger til tjenesten,
både som sakkyndighetsorgan, samhandlings- og
drøftingspart for barnehager og skoler og som rådgiv-
er og støttespiller for foresatte.

Høsten 2009 gjennomfører Kunnskapsdeparte-
mentet en omfattende høringsrunde om Midtlyngut-
valgets innstilling. Innstillingen og innspill fra hø-
ringsinstansene vil være med å legge grunn for det vi-
dere arbeidet på nasjonalt nivå.

SPØRSMÅL NR. 1434

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 28. juli 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren angi nærmere, gjerne med
eksempler, hvilken terskel som settes for om virk-
somhet skattemessig er å anse som næringsvirksom-
het ut ifra finansministerens forrige svar (spørsmål
1356) der det ble besvart at "kravene til kvalifisert
overskuddspotensial i praksis ikke er høye"?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til svar på dokument 15 spørsmål nr.
1356 hvor finansministeren blant annet svarer om
vurderingen av hvorvidt en oppstartet virksomhet er
næringsvirksomhet:

"I prinsippet skal overskuddspotensialet også kun-
ne dekke en rimelig forrentning av kapitalen og gi en
rimelig eierlønn sett i forhold til skattyters arbeidsinn-
sats i driften, men kravene til slikt kvalifisert over-
skuddspotensial er i praksis ikke høye."

Det ønskes at finansministeren nærmere angir
hvilken praksis (skjønn) som faktisk følges og har
blitt fulgt de siste år av skattemyndighetene, samt
hvorvidt dette er i tråd med Stortingets og Finansde-
partementets intensjon i skatteloven og regelverk for-
øvrig.

Jeg ønsker en slik grundig redegjørelse for å kun-
ne vurdere om enkelte saker er bedømt etter for

strengt skjønn fra skattemyndighetenes side. Dette er
uheldig i en tid hvor oppstart av virksomhet absolutt
ikke burde motarbeides. Etter min mening bør skatte-
myndighetene konsentrere seg om å fastsette riktig
skatt, og ikke, slik det ofte kan virke, konsentrere seg
om å trekke inn mest mulig i skatt.

Svar:

Likningsmyndighetene behandler kontinuerlig
en rekke saker der det er spørsmål om en aktivitet
skal anses som næringsvirksomhet eller om det dreier
seg om hobbyaktivitet, arbeidsinntekt utenfor virk-
somhet, passiv kapitalforvaltning osv.

Som nevnt i mitt svar på ditt spørsmål nr. 1356 er
det ved vurderingen av om en aktivitet oppfyller vil-
kårene for å anses som næringsvirksomhet i skattelov-
ens forstand, bl.a. som følge av Ringnes-dommen,
stilt krav om aktivitetens egnethet til å gi overskudd,
i hvert fall over noe tid. I Lignings-ABC 2008/09 s.
1330 er det nevnt at kravet til kapitalavkastning og
eierlønn må ses i forhold til den enkelte virksomhet,
og at i landbruksnæringen vil det f. eks. stilles mindre
krav til eierlønn og avkastning enn av kapital plassert
i annen virksomhet. Det kan følgelig ikke angis gene-
relt og presist hvor stort overskuddspotensialet må
være. Dette beror på en konkret vurdering av de fore-
liggende omstendigheter i det enkelte tilfellet, og det

er derfor vanskelig å angi mer konkret hvor kvalifisert avkastnings/inntekspotensialet må være, jf blant annet din anmodning om eksempler fra praksis.

Jeg har ikke grunnlag for å anta at det i spesiell grad er konflikter mellom skattytere og likningsmyndigheter knyttet til dette kravet. Dette er også med på

å bekrefte mitt inntrykk om at kravene til slikt kvalifisert overskuddspotensial i praksis ikke er høye. Dersom det likevel skulle komme fram opplysninger om at dette er et problem i praksis, er jeg selvsagt åpen for å se nærmere på dette på generelt grunnlag.

SPØRSMÅL NR. 1435

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 20. juli 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Kvalitetsreformen og omleggingen av gradssystemet til bachelorgrad og mastergrad innebærer betydelige utfordringer. En av utfordringene er å sørge for at bachelorgraden er relevant og at den sikrer muligheten til videre studier ved andre institusjoner enn der man tok graden.

Har statsråden iverksatt spesielle tiltak for å bedre fleksibiliteten i det norske utdanningssystemet?»

BEGRUNNELSE:

I USA, hvor man har hatt gradssystemet med Bachelor, Master og PhD i lang tid, er fleksibiliteten stor. Man kan ta en bachelorgrad ved en institusjon, for så å ta høyere grader ved andre institusjoner. Denne fleksibiliteten er viktig for å sikre at f.eks. høyskolene kan finne en plass innenfor utdanningssystemet uten å bli tvunget til å utvikle akademiske ambisjoner som de ikke har forutsetninger for å nå.

Svar:

Representanten Gundersen begrunner spørsmålet med at det er viktig med fleksibilitet for å "sikre at for eksempel høyskolene kan finne en plass innenfor utdanningssystemet uten å bli tvunget til å utvikle akademiske ambisjoner som de ikke har forutsetninger for å nå." Det vises også til USA, der systemet med bachelor og master innebærer stor fleksibilitet og hvor man kan ta bachelorgrad ved én institusjon for så å ta mastergraden et annet sted.

Jeg er enig med representanten Gundersen i at det å sikre relevant utdanning og fleksibilitet mellom utdanningsnivåene er viktig, og dette er også et tema som stadig drøftes i sektoren både nasjonalt og internasjonalt.

Norge er ett av de landene som allerede har stor fleksibilitet. Vi har felles lov for universiteter og høg-

skoler, og det stilles samme krav til kvalitetssikring for alle institusjoner som tilbyr høgre utdanning. Dette innebærer at akkreditert utdanning fra høgskoler og universiteter på samme nivå er likestilt, selv om vi fremdeles skiller mellom de to sektorene i enkelte sammenhenger. I Universitets- og høyskoleloven heter det blant annet i § 3-4 (1):

"Universiteter og høyskoler som tilbyr akkrediterte studier etter denne lov, skal godskrive beståtte emner, fag, eksamener eller prøver fra andre universiteter og høyskoler som tilbyr akkrediterte studier med samme antall studiepoeng i den utstrekning de oppfyller de faglige krav for en bestemt eksamen, grad eller utdanning ved institusjonen."

Denne likestillingen innebærer også at både høgskoler og universiteter har og skal ha mulighet til, og ambisjoner om, faglig utvikling i sine fagmiljøer. Dette betyr selvsagt ikke at alle institusjoner skal utvikle masterstudier på alle områder. Tvert i mot er det mitt ønske at institusjonene samarbeider og utvikler fagtilbud og fagmiljøer i fellesskap der dette er hensiktsmessig. Samarbeid, arbeidsdeling og konsentrasjon (SAK) er noe jeg har vektlagt både i St.meld. nr. 30 (2008-2009) "Klima for forskning" og i St.meld. nr. 44 (2008-2009) "Utdanningslinja". Jeg mener denne type samarbeid ikke bare vil bidra til økt fleksibilitet for studentene, men også gi større mulighet for å få levedyktige og robuste fagmiljøer innenfor flere fagfelt.

For øvrig er fleksibilitet ett av de viktige prinsippene også i Bolognaprosessen. Ett av de seneste tiltakene for å sikre fleksibilitet både mellom land, institusjoner og utdanningsnivåer er innføringen av et kvalifikasjonsrammeverk. Dette verktøyet skal bidra til et mer forståelig utdanningssystem, økt mobilitet innenfor og mellom land, fleksible læringsveier og en styrking av livslang læring. I Norge ble det nasjo-

nale kvalifikasjonsrammeverket for høyere utdanning fastsatt i mars 2009. Alle institusjonene har fått en frist til utgangen av 2012 for å tilpasse sine fag- og studieplaner til rammeverket.

Relevant utdanning er også et viktig tema i "Utdanningslinja". Hva arbeidsrelevant utdanning innebærer, kan imidlertid forstås ulikt. Forskjellige faglige tradisjoner og stor variasjon i yrker man utdanner til, har gitt begrepet ulike betydninger. I stortingsmeldingen blir det lagt vekt på at det må utvikles strategisk og langsiktig samarbeid mellom utdanningsinstitusjonene og arbeidslivet for å sikre dialog om utvikling av både gradsutdanninger og etter- og videreutdanning både når det gjelder innhold og fleksibilitet. Det er videre spesifisert at en styrking av bachelorgraden må ha spesielt fokus i dette arbeidet. Et annet tiltak som blir foreslått, er å innføre en ordning med frivillig praksis i utdanninger som tradisjonelt ikke har hatt dette som en integrert del av utdanningsløpet.

En undersøkelse som blant annet har tatt for seg relevans i bachelorgraden, er NIFU STEP's kandidatundersøkelse. I 2008 var bachelorkandidatene fra breddeuniversitetene for første gang inkludert i denne, og det var særlig fokus på kandidater fra humanistiske og estetiske fag, samfunnsfag og juridiske fag, naturvitenskap, håndverksfag og tekniske fag. Un-

dersøkelsen viser blant annet at over 90 prosent av dem som gikk ut i arbeidslivet etter avsluttet bachelorutdanning, hadde relevant jobb og var fullt sysselsatte.

De enkelte institusjonene har også betydelig oppmerksomhet knyttet til disse spørsmålene. Universitetet i Oslo har gjennomført en egen kandidatundersøkelse som blant annet skal gi fakultetene beslutningsgrunnlag for videre tilpasning og utvikling av utdanningstilbudet og bidra til bedre utnyttelse av universitetskandidaters kompetanse i arbeidslivet. Høgskolen i Oslo har også gjennomført flere forskningsprosjekter i regi av Senter for Profesjonsstudier som skal gi kunnskap om hvordan kandidater fra profesjonsutdanningene bruker sin utdanning og eventuelt velger videre utdanning.

Relevans og fleksibilitet er altså noe som opptar både meg, departementet og institusjonene og som også blir løftet frem i internasjonale fora. Kvalitetsreformen generelt og den nye gradsstrukturen spesielt har bidratt til endringer og en positiv utvikling i så henseende de siste årene. Samtidig er det selvsagt viktig å ha fortsatt fokus på hvordan vi best mulig kan sikre at studentene kan utnytte de valgmulighetene de har, og at den utdanningen de tar, blir til nytte for dem, samtidig som kompetansen de tilegner seg kan komme kunnskapssamfunnet til gode.

SPØRSMÅL NR. 1436

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 4. august 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Det er i dag godt dokumentert at gutter har et dårligere læringsutbytte i grunnopplæringen enn jenter. Dette kommer blant annet til uttrykk ved at jenter får bedre karakterer på ungdomstrinnet enn gutter, og at 2 av 3 som mottar spesialundervisning er gutter. Disse forskjellene ser ut til å øke.

Vil statsråden iverksette et forskningsprosjekt for å finne årsakene til forskjellene i læringsutbytte?»

BEGRUNNELSE:

Vi vet at det er store kjønnsforskjeller i norsk skole. Gutter oppnår dårligere resultater enn jenter. Det er et stort problem at det ikke eksisterer god nok kunnskap om hvorfor gutter skårer så dårlig i skolen, og dermed har vi heller ikke noe godt grunnlag for å

kunne sette inn konkrete tiltak for bedre situasjonen. Hovedårsaken til denne kunnskapsmangelen er at det ikke har vært iverksatt noe bred forskning omkring guttenes situasjon i skolen.

På bakgrunn av kartleggingsundersøkelser som er foretatt i norsk grunnskole av blant annet Høgskolen i Hedmark, vet vi at det finnes skoler med små kjønnsforskjeller og skoler med store kjønnsforskjeller. I disse skolene burde forskere gått inn og observert undervisning og intervjuet lærere og elever om hva som kjennetegner skoler hvor det er små kjønnsforskjeller.

Dette er en grunnleggende utfordring som får litt fokus i media fra tid til annen, men som ikke får den brede oppmerksomheten den fortjener. Skolen skal gi begge kjønn de samme muligheter for å lykkes.

Svar:

Regjeringen er opptatt av spørsmålet om hvorfor gutter oppnår dårligere resultater enn jenter. Kunnskapsdepartementet tok derfor i 2007 initiativ til å få frem en systematisk kunnskapsoversikt om årsaker til kjønnsforskjeller i læringsutbytte. Oppdraget gikk til NOVA som leverte i mars 2008 rapporten: "Er det skolens skyld? En kunnskapsoversikt om skolens bidrag til kjønnsforskjeller i skoleprestasjoner" av Anders Bakken, Elin Borg, Kristin Hegna og Elisabeth Backe-Hansen.

Gjennomgang av forskningslitteraturen viser at det er lite empirisk forskning som undersøker kjønn og prestasjonsforskjeller i skolen. Dette er ikke bare norsk mangelvare. Det samme er tilfelle i Sverige. Heller ikke internasjonalt er det mange studier som eksplisitt tar opp skolens rolle for utvikling av kjønnsforskjeller i skoleprestasjoner. Men de studiene som foreligger bidrar likevel til å avklare noen forhold.

Det er lite i den foreliggende forskningslitteraturen som eksplisitt konkluderer med at skolen i seg selv skaper kjønnsforskjeller i skoleprestasjoner. Mønstrene i kjønnsforskjeller synes å være nokså konsistente over tid, på tvers av nasjonaliteter og mellom skoler innen land. Dette skjer altså til tross for at kontekstene disse forskjellene utspiller seg i varierer betydelig, både i forhold til hvilken skolepolitikk som føres, hvordan undervisningen organiseres, og hvilke pedagogiske metoder som er toneangivende. Samlet peker dette i retning av at skolen bidrar til å reproducere kjønnsforskjeller som allerede eksisterer i klasserommet. Kunnskap om årsaker må søkes i samspillet mellom en rekke faktorer, både de som skolen direkte kan påvirke, og de som skolen ikke kan forandre. Noe som viser at kjønnsforskjeller i skolerresultater er resultat av komplekse prosesser både de som skolen direkte kan påvirke og de som skolen ikke kan forandre.

Gjennomgang av den eksisterende forskning om kjønnsforskjeller i skoleprestasjoner viser at det ikke finnes enkle løsninger. Litteratursøket forskerne har gjennomført, viste relativt begrensede effekter av kortsiktige tiltak, og særlig av tiltak som er innført uten å være en integrert del av skolens læringsarbeid.

Forskningen antyder at mange tiltak har potensialet for å fungere, men at de har størst gjennomslagskraft dersom de er integrert i en helhetlig og langsiktig strategi i forhold til å utvikle læringsbetingelsene for alle elevene i skolen – uavhengig av kjønn. De mest suksessrike tiltakene er tiltakene som er basert på at skolen selv har bestemt hvilke de vil sette i gang, forankret i en konkret analyse om hvor problemet på den aktuelle skolen ligger.

En vesentlig utfordring – og da særlig på ungdomstrinnet – ligger i å bryte ned de barrierer som enkelte elever har i forhold til skolefaglig læring. For å få til dette er det nødvendig at skolen bestreber seg på å etablere en helhetlig og inkluderende skolekultur. Grunntanken er at elever gjennomgående vil respondere positivt dersom de føler seg verdsatt og dersom de sitter igjen med en følelse av at skolen jobber for deres beste. Dette vil både bidra til bedre skoleprestasjoner for elevene, men også føre til økt myndiggjøring blant lærere, elevene og deres foreldre. Nøkkelen for å skape en inkluderende skolekultur ligger dels hos skoleleder, dels i pedagogikken og dels i arbeidet med å skape samarbeid mellom alle relevante parter rundt elevenes læringsprosess (elever, foreldre, ansatte på skolen, lokalmiljø, skolemyndigheter mv).

Etter min oppfatning kan skolen gi et viktig bidrag til å redusere forskjellene. Det engelske prosjektet Raising Boys' Achievement viser at dette er mulig. Det krever et langsiktig arbeid rettet mot å øke læringsmulighetene til alle elevene i skolen, uavhengig av kjønn, etnisitet og klassebakgrunn. Vi trenger derfor mer forskning om forhold som bidrar til bedre læring hos alle elever. Dette blir et gjennomgående tema i det nye langsiktige forskningsprogrammet Utdanning 2020. I tillegg legges det spesiell vekt på håndtering av ulikheter i utdanningssystemet under et av de fire store prioriterte temaer: "Utdanning og samfunn". Det er sagt at "studier av forhold som bidrar til å reproducere ulikhet og forhold som kan bidra til å utjevne sosiale forskjeller og fremme sosial mobilitet blir viktige tema". Jeg ser derfor ikke behov for et eget forskningsprosjekt om årsakene til kjønnsforskjellene i læringsutbytte.

SPØRSMÅL NR. 1437**Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 4. august 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Hva vil Regjeringa gjøre for å sikre at kommunene følger opp sitt ansvar om å tilby voksenopplæring til folk som trenger det, herunder å gi utfyllende informasjon om tilbud og rettigheter?»

BEGRUNNELSE:

I Vårt Land 8. juni refereres det til en undersøkelse foretatt av Statens voksenopplæringsetat Vox. Den viser at 169 kommuner har ikke tilbud om grunnskoleopplæring for voksne. Ifølge Kommunal Rapport har rundt 164.000 personer, eller fire prosent av den voksne befolkningen ukjent eller ingen fullført utdanning. 430.000 voksne er for dårlige til å lese og regne til å mestre utfordringene i dagens arbeids- og samfunnsliv. I følge undersøkelsen sier mange kommuner at de ikke har noe tilbud fordi ingen voksne har meldt fra at de har behov for opplæring. Vox mener at etterspørselen trolig hadde vært annerledes hvis kommunene i større grad informerte folk om rettighetene deres.

Svar:

Spørsmålet er rettet til kommunal- og regionalministeren, men er oversendt kunnskapsministeren som har ansvar for voksenopplæringen.

Det følger av opplæringsloven at voksne som trenger grunnskoleopplæring har rett til slik opplæring, jf. § 4A-1. Denne retten ble innført i 2002. Opplæringen skal tilpasses den enkeltes behov, noe som blant annet innebærer at det ikke er noe krav om at voksne må gjennomføre opplæring i hele fag. Voksne med rett til grunnskoleopplæring har rett til råd-

givning etter opplæringsloven § 4A-8 for å kartlegge hva slags opplæring vedkommende har behov for. Det er kommunene som har ansvaret for å oppfylle voksnes rett til grunnskoleopplæring.

Regjeringen har i St.meld. nr. 44 (2008-2009) Utdanningslinja, som ble fremlagt 12. juni i år, foreslått en rekke tiltak for å bedre voksnes rett til opplæring både ift. grunnskoleopplæring og videregående opplæring.

Regjeringen vil bedre forståelsen for voksnes rett til opplæring og styrke tilsynet på dette området. Informasjonsarbeidet overfor voksne om deres rettigheter skal styrkes, og det skal arbeides for at flere blir motivert til å ta opp opplæring. Regjeringen foreslår også at det skal settes i gang et arbeid med sikte på å innføre en rett til opplæring i grunnleggende ferdigheter for voksne som har behov for det, i kombinasjon med videregående opplæring.

Utdanningsdirektoratet skal fremover gjennomføre en særskilt satsning på grunnopplæring for voksne gjennom arbeid med forvaltning av regelverk, tilsyn, dokumentasjon og analyse og realkompetansevurdering.

Jeg mener at en klarere oppgavefordeling mellom Utdanningsdirektoratet og Vox også kan bidra til å styrke voksnes rett til grunnskoleopplæring. I tildeingsbrevet til Utdanningsdirektoratet for 2009 er direktoratets ansvar for voksnes rettigheter etter opplæringsloven tydeliggjort for å sikre at dette området blir klarere prioritert i den rettighetsbaserte opplæringen.

Jeg mener det nå er foreslått flere konkrete tiltak som samlet sett vil bidra til at kommunene følger opp sitt ansvar med å tilby voksenopplæring.

SPØRSMÅL NR. 1438**Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 7. juli 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Viser til mitt skriftlige spørsmål til justisministeren, Dok.nr.15:1344 (2008-2009), som ble besvart av barne- og likestillingsministeren. Da mitt spørsmål i aller høyeste grad også angår justisministeren, ber jeg om et svar fra justisministeren på følgende spørsmål:

Hva vil justisministeren gjøre for å sikre at rettskraftige dommer mot barnevernet effektueres?»

Svar:

Som justisminister er jeg, i likhet med barne- og likestillingsministeren, opptatt av at alle barnevernsaker behandles på en god og faglig forsvarlig måte, hvor både hensynet til barnets beste og partenes behov for rettssikkerhet ivaretas.

Jeg vil understreke at kommunen ved barneverntjenesten, som alle andre, skal innrette seg etter rettskraftige dommer. Rent generelt vil jeg påpeke at en rettskraftig dom som pålegger noen en plikt til å foreta, unnlate eller tåle en handling, kan fullbyrdes etter reglene i tvangsfullbyrdelsesloven, jf. tvisteloven § 19-13, tvangsfullbyrdelsesloven kapittel 13 (om tvangsfullbyrdelse av krav på annet enn penger), samt kapittel 4 om tvangsgrunnlagene og deres tvangskraft. En avgjørelse om omsorgsovertakelse kan begjæres tvangsfullbyrdet etter nevnte bestemmelser.

Jeg viser for øvrig til barne- og likestillingsministerens svar på spørsmål nr. 1344, som jeg slutter meg til.

SPØRSMÅL NR. 1439**Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 5. august 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Personvernet i Norge har vært på vikende front under den rød-grønne regjeringen. Datatilsynet satte i 2006 en stopper for totalovervåkning av alle biler på enkeltstrekninger, men Statens vegvesen og statssekretær Erik Lahnstein (Sp) har nå pusset støv av forslaget om gjennomsnittsmåling mellom fotobokser.

Mener statsråden at det er riktig å overvåke bilistene istedenfor å bygge tryggere veier, og vil statsråden i tråd med regjeringens personvernfiendtlige ideologi påby GPS vehicle tracking i alle biler?»

BEGRUNNELSE:

Statens vegvesen monterer nå to fotobokser like sør for Bamle på E18 i Telemark som skal måle bilistenes gjennomsnittsfart. Dette begrunnes med trafikksikkerhetshensyn, sannsynligvis fordi regjeringen i motsetning til FrP ikke vil bygge trygg sammenhengende motorvei på hele E18 i Norge fra Ørje til Oslo og videre til Kristiansand. Forskning fra det svenske forsikringselskapet Folksam viser at dårlige veier er den endelige årsaken til 72 % av dødsulykker

ne i trafikken. Hvis man ønsker bedre trafikksikkerhet er det altså en ting som virkelig hjelper, nemlig å gi Norge et topp moderne, effektivt, sikkert og miljøvennlig veinett.

Gjennomsnittsmåling mellom fotobokser er en farlig form for overvåkning, fordi alle bilistene må registreres, og ikke bare dem som kjører for fort. Ved utplassering av tilstrekkelig antall fotobokser vil vegmyndighetene kunne følge hver enkelt bil over lange strekninger. Datatilsynet har tidligere sagt nei til gjennomsnittsmåling, og NAF har vært skeptiske av samme grunn.

Med kunstig lave fartsgrenser blir gjennomsnittsmåling mellom fotobokser bare nok en avgift som kun har til hensikt å bringe penger inn i statskassen. Trafikkantene bør følge mer med på trafikkbildet enn på speedometeret, mens gjennomsnittsmåling mellom fotobokser kan føre til det motsatte. En moderne GPS vil med små endringer kunne fortelle sjåføren hvor sakte han/hun må kjøre det resterende strekket mellom to fotobokser, og i motsetning til dagens fotobokser vil det kunne føre til full nedbremsing og parkering på veiskulderen.

Norge er allerede en versting i personvernsammenheng, og er kjent over hele verden for sin årlige publisering av sensitive opplysninger om enkeltpersoners inntekt og formue. Dette er noe blant annet BBC og andre utenlandske medier har hatt mye moro med, men det er ikke like morsomt for dem som blir utsatt for ran, svindelforsøk og trusler. Det er også verdt å minne om at regjeringspartiene stemte imot da FrP i Dokument nr. 8:88 (2007-2008) fremmet forslag om at Stortinget skulle få behandle datalagringsdirektivet 2006/24/EF. Regjeringens politikk knyttet til bompengefinansiering av veiprosjekter i kombinasjon med elektroniske bompengebrikker legger også til rette for økt overvåkning av norske borgere. Det er svært skuffende at regjeringen tar opp igjen et forslag som Datatilsynet tidligere har fått stoppet.

Svar:

Automatisk trafikkkontroll (ATK) er et svært viktig trafikk sikkerhetstiltak som er med på å gjøre Norge til et av de mest trafikksikre land i Europa. ATK ble introdusert i Norge i 1988, og har gradvis blitt innført i hele landet. Politiet har lenge gjennomført manuelle gjennomsnittsmålinger med god effekt. Nå innfører vi automatiske gjennomsnittsmålinger på steder hvor det er viktig å holde kjørefarten lav og jevn over lengre strekninger. Streknings-ATK settes

kun opp der hvor ulykkessituasjon og fartsovertredelsene er alvorlige. OECD-rapporten "Speed management" (2006) regnet streknings-ATK som et av de viktigste tiltakene for å få ned antall trafikkulykker, og flere land har allerede innført systemet med gode resultater.

Ved streknings-ATK sendes bilder fra fotobokserne kun når det er verifisert at det er kjørt for fort på strekningen, og bilder av biler som ikke har kjørt for fort blir automatisk slettet. Bildene er ikke på noe tidspunkt tilgjengelig utenfra og vil således ikke kunne brukes i andre sammenhenger. Mellom fotobokserne utveksles kun måleresultater for å identifisere kjøretøyene.

Datatilsynet informeres fortløpende av Statens vegvesen, og vegvesenet har tatt hensyn til de ønsker som har fremkommet.

ATK er som nevnt et effektivt trafikk sikkerhetstiltak, også som et midlertidig tiltak på vegger med planlagt utbyggingsbehov. ATK er altså ikke noe alternativ til å bygge nye vegger, men brukes for å kunne holde ulykkesnivået på et lavt nivå inntil ny veg åpnes. Når ny veg åpnes blir ATK normalt fjernet, slik det nå er blitt etter at E6 er åpnet som motorveg helt til Svenskegrensen ved Svinesund.

GPS vehicle tracking er et system for flåtestyring for profesjonelle kjøretøy som på det nåværende tidspunkt ikke blir vurdert innført på bred basis.

SPØRSMÅL NR. 1440

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 3. august 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Undertegnede viser til artikkel på Dagbladet.no 30. juni, der det viser seg at en rullestolbruker er blitt nektet adgang på NSBs tog. Dette medfører at vedkommende ikke får reist på sin ferie. Undertegnede mener det er totalt uakseptabelt at NSB behandler personer med nedsatt funksjonsevne på denne måten.

Er statsråden tilfreds med NSB sin behandling av denne kunden, og hva vil hun eventuelt gjøre for å sikre alle tilgang på NSB sine togruter?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til artikkel på Dagbladet.no 30. juni, der det viser seg at en rullestolbruker er blitt nektet adgang på NSBs tog. Dette medfører at vedkommende ikke får reist på sin ferie. Undertegnede

mener det er totalt uakseptabelt at NSB behandler personer med nedsatt funksjonsevne på denne måten.

Det er, slik jeg ser det, et brudd på diskriminerings og likestillingsloven at denne kunden blir nektet tilgang på NSB. Det bes derfor om at statsråden umiddelbart griper fatt i denne saken, slik at både den det gjelder, og andre som kan komme til å møte slike holdninger hos NSB, får den behandlingen de fortjener.

Svar:

Jeg er svært opptatt av at toget skal være et tilgjengelig, sikkert og miljøvennlig transportalternativ for flest mulig. Jeg viser til at universell utforming og tilgjengelighet for alle er ett av 5 hovedmål i Nasjonal transportplan (NTP) for perioden 2010 – 2019. I NTP er det planlagt brukt 3,47 milliarder kroner sam-

let på programområdet ”Stasjoner og knutepunkter” over tiårsperioden 2010-2019. En stor del av planlagte midler vil bli brukt på stasjonstiltak som innebærer bedre tilgjengelighet og tilrettelegging for universell utforming.

I tillegg til økt fokus på universell utforming og tilgjengelighet på stasjoner og holdeplasser, er universell utforming også prioritert ved NSBs anskaffelser av nye tog og i forbindelse med modernisering av gammelt materiell. I forbindelse med NSBs bestilling av nye togsett og regjeringens restverdigaranti for investeringen har departementet fulgt tett opp at gjeldende krav og regelverk for universell utforming følges. Jeg har i den forbindelse vært opptatt av at de funksjonshemmedes organisasjoner skal være involvert og ha mulighet til å gi nyttige innspill tidlig i anskaffelsesprosessen. I følge de tilbakemeldingene jeg har fått, er de funksjonshemmedes organisasjoner tilfreds med denne involveringen. Jeg kan i denne sammenheng nevne at NSB har ansatt en egen person som har ansvar for å arbeide med tilgjengelighet og som skal søke å finne løsninger som i størst mulig grad er universelt utformet.

Det er nødvendigvis begrensninger på størrelsen og antallet rullestoler som kan få plass på hver enkelt av NSBs avganger. Dette gjelder i første rekke ut fra hensynet til sikkerheten om bord i togene og at heiser, skinner for av- og påstigning og ramper har begrensninger i forhold til vekt og ytre mål. I dag er det

satt en grense for at samlet vekt av rullestol og bruker ikke må overstige 250 – 350 kilo, avhengig av materielltype, i tillegg til at de ytre målene ikke må overstige 700 x 1200 millimeter. Dersom disse kravene tilfredsstilles, kan rullestolen sikres undervegs og det er plass for en rullestol på handikaptalettet og på heis og ramper. Spesielt for store motoriserte rullestoler kan det i dag by på problemer å imøtekomme disse kravene. Dette betyr at motoriserte rullestoler som ønskes tatt med til bruk om bord i NSBs tog, må være typegodkjente som rullestoler av Statens refusjonsordning for hjelpemidler.

Spesielt i forhold til eldre tog kan det fortsatt være begrensninger i forhold til tilgjengeligheten for rullestolbrukere. Skal kundene være trygge på å få en behagelig reise, er det viktig at de orienterer seg om hvilke hjelpemidler som finnes på de ulike togavgangene. For å være sikre på å kunne imøtekomme kundenes behov, oppfordrer NSB alle reisende på lengre togreiser å bestille reisen senest dagen før. På den måten kan konduktøren varsles og være spesielt oppmerksom på kunder med behov for hjelpemidler.

Jeg vil fortsatt arbeide for at en togreise skal være så enkel, forutsigbar og behagelig som mulig for folk flest og samtidig påse at NSB og Jernbaneverket følger fastsatte sikkerhetsforskrifter og foreliggende regelverk som også omfatter krav om universell utforming og tilgjengelighet for alle.

SPØRSMÅL NR. 1441

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 3. august 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hurtigruta seiler i hardt vær. Selskapet er i en presset situasjon, det økonomiske fundamentet for driften er usikkert. Det statlige kjøpet av sjøtransporttjenester Bergen - Kirkenes skal ut på nytt anbud. Det var ventet at kriteriene for anbud skulle offentliggjøres våren 2009. Det skjedde ikke. Utsettelse av en ny anbudsrunde er et problem for selskapet og for alle som er avhengige av Hurtigruta.

Når vil statsråden gjøre kjent de nye anbudskriteriene?»

BEGRUNNELSE:

Et bredt flertall på Stortinget har gitt klart uttrykk for at tilbudet skal opprettholdes på dagens nivå, og at det fortsatt skal være daglige seilinger fra Bergen til Kirkenes.

Usikkerheten knyttet til manglende fremdrift i anbudsprosessen kan føre til at Hurtigruta kommer i en ny kritisk situasjon slik selskapet var det høsten 08.

Svar:

Jeg kjenner godt til den vanskelige økonomiske situasjonen Hurtigruten ASA befinner seg i.

Dette var også årsaken til selskapet i august 2008 varslet at det ikke lenger kunne stå ved avtalen med staten ut 2012. I tråd med St. prp nr 24/Innst. 92 (2008-2009), ble det etter forhandlinger med selskapet høsten 2008, inngått en tilleggsavtale for å sikre tjenesten kystruten Bergen - Kirkenes inntil iverksettelse av en ny avtale.

Selskapet fikk derfor en tilleggsbevilgning på 125 mill kr som kompensasjon for innføring av NO_x-

avgift samt en generell kompensasjon. I tillegg fikk selskapet godkjent å ta ut ett skip av ruten i vinter sesongen november 2008 - mars 2009 uten trekk i godtgjørelsen etter gjeldende avtale.

Etter min vurdering var det ikke mulig for staten å strekke seg ytterligere innenfor det gjeldende regelverk. Selskapet har derfor selv et ansvar for å gjennomføre egne tiltak for å opprettholde kontinuitet i denne tjenesten inntil iverksettelse av ny avtale finner sted.

Jeg minner for øvrig at selskapet også har hatt fordel av innføring av en nettolønnsordning for sikkerhetsbemanningen om bord på hurtigruteskipene f.o.m. 1. juli 2007 samt av redusert arbeidsgiverav-

gift f.o.m. 1. januar 2007 som begge har ført til lavere kostnader for sjøtransporttjenesten kystruten Bergen – Kirkenes.

Samferdselsdepartementet har tidligere igangsatt et arbeid for å forberede en ny utlysning av denne tjenesten. For meg har det vært viktig å få avklart behovet langs kysten gjennom høringer samt å avholde møter med de forskjellige interessegrupper før tjenesten lyses ut. Denne prosessen har tatt lengre tid enn det som tidligere ble lagt til grunn.

Når dette arbeidet er ferdig, vil jeg komme tilbake med en nærmere orientering når denne tjenesten vil bli lyst ut på nytt.

SPØRSMÅL NR. 1442

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 20. august 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Har statsråden oversikt over hvordan utviklingen har vært de siste 4 årene på; hvor mange norske bedrifter som har flagget ut av Norge, antall personer som har flyttet ut av Norge, hvor stor økning av NUF-selskap det har vært, antall konkurser av selskaper totalt, hvor mange fabrikker (konkurrenseutsatt industri) som har blitt avvirket / konkurs, og hvor mange av de eksisterende bedrifter som i stedet for å investere her i Norge i stedet investerer/utvider i utlandet?»

BEGRUNNELSE:

Det bes om at det i svaret kommer frem hvilke fabrikker som har blitt avvirket eller gått konkurs.

Svar:

Utflagging og investeringer i utlandet.

Det foreligger ingen offisiell statistikk over antall norske bedrifter som har flagget ut eller investerer i utlandet framfor i Norge. Utviklingen i norske investors direkte investeringer i utlandet og utenlandsk direkte investert kapital i Norge kan imidlertid delvis belyse problemstillingen. En direkteinvestering er en investering over landegrenser der investorer har til hensikt å etablere en varig økonomisk forbindelse og utøve effektiv innflytelse på virksomheten i et investeringsobjekt. Denne definisjonen følger internasjo-

nale retningslinjer på området. I Statistisk sentralbyrås statistikk er investering som gir høyere enn 20 pst. eierandel definert som direkteinvestering, mens investering som gir lavere eierandel defineres som porteføljeinvestering. Tabellen under viser utviklingen i beholdningen av direkte investert kapital av henholdsvis norske investorer i utlandet og utenlandske investorer i Norge for de siste fire årene det foreligger data for. Direkteinvesteringer som ikke er næringsfordelt er holdt utenfor, ettersom disse i hovedsak består i investeringer i form av fritidseiendommer. I tabellen framkommer det at nivået på utlendings direkte investeringer i Norge ikke er vesensforskjellig fra norske direkte investeringer i utlandet i perioden 2004 – 2007.

	Direkteinvesteringer i utlandet. Mrd. kroner	Direkteinvesteringer i Norge. Mrd. kroner
2004	391,9	446,3
2005	516,6	481,2
2006	609,7	550,5
2007	616,3	600,2

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Mer informasjon om statistikken finnes her:
<http://www.ssb.no/emner/09/04/di/>

Utvandring fra Norge

Tabellen under viser antall personer og antall norske statsborgere som har flyttet ut av Norge (bruttotall) de siste fire årene.

	Totalt	Norske statsborgere
2005	21 709	9 081
2006	22 053	9 563
2007	22 122	8 798
2008	23 615	8 457

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Mer informasjon om statistikken finnes her:
<http://www.ssb.no/emner/02/befolkning/>

Konkurser

Tabellen under viser antall konkurser og antall ansatte i bedriftene som gikk konkurs i perioden 1. kvartal 2005 til 2. kvartal 2009.

	I alt		Industrien ¹⁾	
	Antall konkurser	Ansatte	Antall konkurser	Ansatte
1. kv. 2005	1 095	2 781	65	1 095
2. kv. 2005	1 011	2 476	74	1 011
3. kv. 2005	769	2 232	56	769
4. kv. 2005	665	2 042	45	665
1. kv. 2006	845	1 703	61	845
2. kv. 2006	689	1 511	33	689
3. kv. 2006	710	1 470	44	710
4. kv. 2006	788	1 795	32	788
1. kv. 2007	881	1 843	46	881
2. kv. 2007	691	1 405	39	691
3. kv. 2007	583	1 312	32	583
4. kv. 2007	690	1 635	40	690
1. kv. 2008	753	2 077	46	753
2. kv. 2008	875	2 250	33	875
3. kv. 2008	834	2 473	56	834
4. kv. 2008	1 175	3 429	68	1 175
1. kv. 2009	1 418	4 185	85	1 418
2. kv. 2009	1 384	3 878	73	1 384

1) På grunn av omlegging av næringsgrupperingen i statistikken, er ikke tallene fra 2008 og framover direkte sammenliknbare med tallene fra tidligere perioder. I 2008 innebar dette at om lag 10 pst. færre av bedriftene som gikk konkurs ble klassifisert å tilhøre industrien enn før omleggingen.

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Mer informasjon om statistikken finnes her:
<http://www.ssb.no/konkurs/>

I spørsmålet bes det om at det kommer fram hvilke fabrikker som har blitt avvirket eller gått konkurs. Ettersom det totalt er snakk om noe over 900 konkurser i industrien i perioden, listes ikke alle enkeltkonkursene opp i dette svaret. Under følger imidlertid

Utviklingen i norskregistrerte utenlandske foretak

Tabeller under viser utviklingen i antall norskregistrerte utenlandske foretak (NUF) og antall sysselsatte personer i slike foretak de fire siste årene.

	Antall foretak	Antall sysselsatte
2005	3 042	16 403
2006	4 500	17 065
2007	6 224	20 067
2008	8 228	24 602

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Mer informasjon om statistikken finnes her:
<http://www.ssb.no/bedrifter/>

noen eksempler på industribedrifter som har gått konkurs det siste året.

Bildelindustrien er blant de bransjer som har møtt de største utfordringene som følge av en betydelig svikt i den globale bilproduksjonen. I begynnelsen av januar 2009 erklærte bildelfabrikken Casting Technologies i Farsund seg selv konkurs. Det har vært ar-

beidet aktivt med sikte på å videreføre driften. To nye eiere er nå på plass, og bedriften har fått kontrakter som sikrer videre drift i fire nye år (Kilde: Farsund Avis 25.6 – En glede for hele regionen). I februar 2009 ble hjørnesteinsbedriften Fundo Wheels avviklet, og mange arbeidsplasser i Høyanger kommune gikk tapt. Bedriften som produserte aluminiumsfelger, var vesentlig mindre enn de fleste av sine konkurrenter, og hadde problemer med å realisere stor-driftsfordeler. Det har ikke lyktes å skape grunnlag for videreføring av driften i regi av nye eiere. I november 2008 mistet alle ansatte jobbene sine etter at

den familieeide bedriften Henrik J. Askviks Sønner gikk konkurs. Bedriften produserte fritidsbåter. I juni 2009 startet produksjon av "Askeladden- båter" igjen i regi av nye eiere (kilde: Aftenposten 7.7.09). Også norsk møbelindustri har møtt økte utfordringer. I juni 2009 slo møbelbedriften Hov møbelindustri i Søndre Land kommune seg selv konkurs. Det arbeides nå aktivt med sikte på å skape grunnlag for fortsatt virksomhet. Også verftsindustrien rammes av de vankelige tidene. I mai 2009 slo Karmsund Verft Service på Karmøy seg selv konkurs, blant annet som følge av at verftet fikk kansellert store kontrakter.

SPØRSMÅL NR. 1443

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 9. juli 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det har i følge politiet i Oslo de siste 3 årene vært etterforsket 41 overfallsvoldtekter. Tallene viser at samtlige av de 41 anmeldte voldtektene er begått av ikke-vestlige innvandrere. Politiet i Oslo regner med at det årlig finner flere tusen voldtekter i Oslo, men kun et fåtall av disse blir anmeldt.

Har justisministeren oversikt over hvor mange overfallsvoldtekter som har skjedd i Drammen kommune de siste 3 årene, og hvorav hvor mange av dem som er begått av ikke-vestlige innvandrere?»

BEGRUNNELSE:

I følge Hanne Kristin Rohde, leder av oslopolitets vold - og sedelighetsseksjon, er gjerningsmennene som begår overfallsvoldtekter enten traumatiserte og psykisk skadde eller kommer fra en kulturell bakgrunn der vold mot kvinner er utbredt og man har et helt annet kvinnesyn enn det man har i Norge.

Vi vet også fra det regjeringsoppnevnte Voldtektsutvalgets sin rapport at det begås mellom 8.000 og 16.000 voldtekter og voldtektsforsøk hvert år.

Politiet regner med at flere tusen voldtas i Oslo hvert år, men at bare 161 av dem anmeldte voldtekten i 2007. Oslo-politiets tall viser dessuten at flere enn hvert fjerde offer venter mer enn en måned med å anmelde voldtekten. Halvparten av disse venter mer enn et år før de går til politiet.

Undertegnede sitter på tall som viser at det siden

1. januar 2006 har blitt etterforsket 95 forhold relatert til voldtektssaker i Søndre Buskerud politidistrikt.

Imidlertid kommer det ikke klart frem hvor mange disse som har skjedd i Drammen kommune, hvor mange av disse som er overfallsvoldtekter og om hvor mange av disse som er begått av ikke-vestlig innvandrere.

Det kan derfor være interessant å få tall på dette, og hvor de ulike overfallsvoldtektene har skjedd innenfor Søndre Buskerud politidistrikt.

Svar:

Seksuelle overgrep er svært alvorlige kriminelle handlinger som skal gis høy prioritet hos politiet og i rettsapparatet, uavhengig av hvor den finner sted eller hvem som er antatt gjerningsperson.

I begrepet "overfallsvoldtekter" ligger voldtekter som skjer ute i det åpne rom (gater, parker og lignende), og hvor det ikke er noen nær relasjon mellom offer og gjerningsmann.

Det alt overveiende antall voldtektssaker som meldes og etterforskes, er ikke av typen "overfallsvoldtekter". De aller fleste er voldtekter hvor det er en klar relasjon mellom gjerningsmann og offer, og som således ofte også kan henføres under begrepet "vold i nære relasjoner".

Jeg er gjennom Politidirektoratet gjort kjent med at tall fra Drammen politistasjon, som etterforsker sakene innenfor Drammen by, viser at politiet siden 1. januar 2006 har mottatt anmeldelser og etterforsket 6

”overfallsvoldtekter”. Av disse 6 er to ferdig etterforsket og avgjort med ubetingede fengselsdommer og erstatning. Begge gjerningsmenn er født i Litauen og er litauiske statsborgere.

Fire saker er fortsatt under etterforskning. Den siktede i den ene av disse sakene er født i Albania, men er norsk statsborger. Den siktede i den andre er født i Norge, og er norsk statsborger. I tillegg er det to saker med én siktet, som er fra Kosovo, og har statsborgerskap der.

Jeg vil imidlertid advare mot å trekke bastante konklusjoner med utgangspunkt i tallene fra Oslo politidistrikt og (Drammen). Primært fordi mørketallene i voldtektssaker er så vidt høye at vi kun har kjennskap til en liten del av det totale antallet saker. I voldtektsutvalgets utredning (NOU 2008:4 ”Fra ord til handling”) anslås det at det totale antallet voldtekter som begås i Norge i løpet av et år ligger et sted mellom 8.000 og 16.000. Det tilsier at noe rundt 90 % av alle voldtekter og voldtektsforsøk aldri kommer til politiets kjennskap.

En viktig grunn til at mørketallene er store er at svært mange av voldtektene foregår i nære relasjoner. Anmeldeshyppigheten varierer med hvor tett relasjonen det er mellom offer og overgriper. Jo nærmere offer og overgriper står hverandre, desto lavere er sannsynligheten for anmeldelse. I tilfeller der fornærmede har en følelsesmessig relasjon til overgriperen, som ved voldtekt i samliv eller ved slektskap, vil fornærmede ofte ikke ønske å anmelde overhodet.

Seksuelle overgrep er et høyt prioritert område og jeg følger nå opp Voldtektsutvalgets forslag og etablerer et miljø bestående av fire etterforskere ved KRIPOS i løpet av 2. halvår 2009. Dette vil bidra til at politiets arbeid med denne type saker styrkes ytterligere.

I tillegg kan jeg opplyse om at Riksadvokaten våren 2009 har gjennomført et fagseminar for politi og påtalemyndighet om bevisvurdering og aktorering i voldtektssaker. I tillegg vil en nasjonal tilgjengelig elektronisk dreiebok for etterforskning i voldtektssaker foreligge i løpet av sommeren 2009.

SPØRSMÅL NR. 1444

Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 7. august 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Myndighetene har gitt avslag på søknad fra Sargas/Hammerfest Energi om gasskraftverk med CO₂-håndtering på Melkeøya. I følge flere oppslag i Dagens Næringsliv har dette skjedd i en situasjon hvor konkurrenter av Sargas har gitt råd til myndighetene vedrørende teknologivalg. I DN 22.06.09 varsler Statsråden en grundig ankebehandling for Sargas. Da må statsråden være ekstra grundig vedrørende habilitetsspørsmål.

Hvor lenge har saken ligget til behandling hos Regjeringen, og når kan man forvente en avgjørelse i saken?»

Svar:

NVE har avslått søknad fra Hammerfest Energi AS om konsesjon for et 100 MW gasskraftverk med CO₂-håndtering på Rossmolla i Hammerfest.

NVEs vedtak er påklaget av Hammerfest Energi AS, ZERO og Sargas AS. Departementet fikk oversendt klagesaken fra NVE i brev av 23. oktober 2007.

Etter oversendelsen av klagesaken har departementet mottatt kommentarer til NVEs oversendelsesbrev fra Hammerfest Energi AS og fra Sargas AS. Departementet har også avholdt møter med Hammerfest Energi AS og Sargas AS.

Klagesaken behandles i henhold til alle de krav som fremgår av lov om behandlingsmåten i forvaltningssaker.

Klagesaken gjør det nødvendig med en omfattende og inngående behandling her i departementet. Jeg kan derfor ikke nå angi nærmere tidspunkt for når et endelig vedtak i saken vil foreligge.

SPØRSMÅL NR. 1445**Innlevert 30. juni 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 13. august 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I følge "Nytt fra RENERGI Nr 2/2009" varsler samferdselsminister Navarsete "at Regjeringen heretter vil være teknologinøytral i sine støtteordninger." Man vil unngå at politikerne og mediene hopper fra alternativ til alternativ for å få ned klimagassutslippene fra veitransporten. Dette må anses som valg av en prinsipiell tilnærming, og undertegnede støtter dette valget.

Kan man nå forvente at Regjeringen følger opp denne prinsipielle linjen i energipolitikken, deriblant i Enovas arbeid?»

BEGRUNNELSE:

På EVS24-workshopen om hydrogen som drivstoff i veitransporten sa samferdselsminister Liv Signe Navarsete:

"Regjeringens hovedfokus er derfor å bruke teknologinøytrale instrumenter og andre parallelle tiltak for å støtte utvikling og anvendelse av alle lovende teknologier".

Svar:

Enova gir tilskudd til teknologiutvikling og investeringer i energieffektivisering i bygg, anlegg, industri og fornybar kraft- og varmeproduksjon. Prosjektene er mangeartede, både når det gjelder størrelse og teknologi. Ulike virkemidler er nødvendig for å favne bredden. Vi har en prinsipiell tilnærming til denne utfordringen gjennom den styringsmodellen som er valgt for Enova.

Enovas hovedmål og resultatmål er gjengitt i de årlige budsjettproposisjonene, jf. St.prp. nr. 1 (2008-2009):

- "mer effektiv bruk av energi,
- økt bruk av andre energibærere enn strøm, naturgass og olje til oppvarming,
- økt produksjon fra fornybare energikilder,
- introduksjon og utvikling av nye teknologier og løsninger i energimarkedet,
- velfungerende markeder for effektive og miljøvennlig energiløsninger og
- økt kunnskap i samfunnet om mulighetene for å ta i bruk effektive og miljøvennlige energiløsninger."

For enkelte områder, der resultatene lar seg identifisere som spart energi eller økt produksjon av fornybar energi. Olje- og energidepartementet har en avtale med Enova om et samlet resultat på 18 TWh fra 2001 til utgangen av 2011 for energieffektivisering og energiproduksjon. Stortinget har fastsatt særskilte resultatmål på 3 TWh vindkraft og 4 TWh vannbåren varme for perioden 2001 til utgangen av 2011. Innenfor disse rammene blir de prosjektene som gir høyest energiresultat per støttekrone prioritert. Modellen sikrer en betydelig aktivitet på alle satsingsområdene. Det vises til de årlige rapporteringene av Enovas resultater i statsbudsjettet. Jeg mener det er stor grad av teknologinøytralitet i denne modellen.

SPØRSMÅL NR. 1446**Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 26. august 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Capio Anoreksisenter er ikke under fritt sykehusvalg men alle partiene i helse og omsorgskomiteen på Stortinget har klart uttalt at statsråden må sørge for at alle plassene ved senteret blir benyttet av helse-

foretakene, og at behandlingstilbudet skal være tilgjengelig for pasienter i hele landet.

Hvordan vil statsråden sørge for at pasienter som har behov for slik behandling får benyttet tilbudet Capio Anoreksisenter når de selv ønsker det?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til rep. 8:91 (2008-2009) og debatten rundt denne saken i Stortinget 16. juni 2009. Denne debatten skapte store forventninger, men også usikkerhet da Regjeringspartienes medlemmer klart krevde at Statsråden nå sørget for at helseforetakene tok i bruk hele kapasiteten ved Capio Anoreksisenter i Fredrikstad. Pasienter og pårørende hadde håpet at det skulle bli mulig å velge Capio Anoreksisenter som behandlingsalternativ under "fritt sykehusvalg" slik forslagene i saken la opp til, men i stedet lovet Regjeringspartiene at Statsråden skulle sørge for at helseforetakene etterkom pasientenes ønske når de ba om å få behandling ved Capio Anoreksisenter. Det er nå stor usikkerhet om hvordan Statsråden vil følge opp saken, og også om hvordan helseforetakene vil etterkomme anmodningen eller "kravet".

Svar:

De regionale helseforetakene skal til enhver tid vurdere om tilbudet til mennesker med spiseforstyrrelse har god nok kvalitet og kapasitet. Det er stilt krav om at det skal være regionale kliniske kompetansemiljøer for spiseforstyrrelser i alle helseregioner. Disse er nå på plass i 3 regioner, og Helse Nord RHF har informert meg om at de skal ha sitt kompetansemiljø på plass i løpet av 2009. Oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene for 2008 og 2009 har videre vært tydelige på at tilbudet til mennesker med spiseforstyrrelser fortsatt må videreutvikles. I årets tildelingsbrev har jeg bedt Helsedirektoratet om en kunnskapsoppsummering om hva som er

effektiv behandling for mennesker med spiseforstyrrelser. Denne kunnskapsoppsummeringen vil danne grunnlaget for en ny veileder til tjenesten, som skal sikre god og likeverdig faglig praksis. Jeg vil også be Helsedirektoratet om å foreta en kartlegging av det totale tilbudet til denne pasientgruppen når det gjelder kapasitet, kvalitet og tilgjengelighet. Kartleggingen må omfatte tilbudet på regionalt nivå, i helseforetak og DPS, i BUP, i privat regi, samt i kommunene.

Dersom tilbudet innen det offentlige ikke er tilfredsstillende, skal de regionale helseforetakene for å ivareta sitt "sørge for" ansvar inngå avtaler med private institusjoner. Jeg vil understreke at det ikke er noen formelle hindringer for at de regionale helseforetakene kan inngå avtaler med Capio Anoreksisenter dersom de har behov for det.

Capio Anoreksi Senter i Fredrikstad tilbyr spesialisert behandling til personer med spiseforstyrrelser. Capio tilbyr ikke behandling til de aller sykeste. Disse vil ha behov for et tilbud på regionalt nivå, i tett samarbeid med somatisk spesialisthelsetjeneste.

Som helseminister skal jeg ikke overprøve de faglige vurderingene knyttet til om tilbudet ved Capio vil være det beste tilbudet for enkeltpasienter, eller om disse vil kunne få et like godt eller bedre tilbud innenfor den offentlige helsetjenesten. Jeg vil likevel oppfordre RHFene til å bruke tilbudet ved Capio anoreksisenter der dette er riktig ut fra en faglig vurdering. Jeg vil følge opp dette videre i møte med de regionale helseforetakene om oppdragsdokumentet for 2010 i september/oktober d.å.

SPØRSMÅL NR. 1447

Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 26. august 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Kommunen skal sørge for at eldre med behov for pleie og bistand får den hjelpen de har behov for. For å spare tid har hjemmesykepleien i en kommune overlatt til apoteket å legge medisiner i dosett, men regningen på kr. 6000 pr. år blir sendt til den pleietrengende.

Mener statsråden at kommunen tar sitt ansvar når de påfører eldre pleietrengende som må ha hjelp til medisiner en slik ekstra egenandel på sykdom?»

BEGRUNNELSE:

Kommunen har i dag store utfordringer med å gi eldre pleietrengende det tilbudet de har behov for. Mange eldre får ikke sykehjemsplass når de har behov for det, og mange demente og sterkt pleietrengende bor i eget hjem hvor de mottar hjemmetjenester. Når kommunen velger å tilby hjemmetjenester istedenfor å tilby en sykehjemsplass må de slik jeg ser også ta ansvar for at den pleietrengende får dekket sine behov for bistand og pleie uten å bli påført ekstrakostnader til medisiner. I nevnte tilfelle mener

jeg at kommunen må ta regningen, og at de ikke kan videresende den til pasienten så lenge kommunen overlater en del av den jobben de selv er ansvarlig for til apoteket.

Svar:

Innledningsvis vil jeg bemerke at jeg ikke kjenner til den aktuelle ordningen utover det som fremkommer av din henvendelse, og jeg er derfor noe i tvil på hvilket grunnlag kommunen har innført aktuelle ordning. På generelt grunnlag ønsker jeg imidlertid å bemerke følgende:

Ved utlevering av legemidler til pasienter som trenger hjelp til doseringen av legemidler, særlig mottakere av pleie- og omsorgstjenester, er det normalt at hjemmesykepleien klargjør dosene på forhånd. En utbredt metode er at legemidlene plasseres manuelt i en doseringseske med flere rom merket

med dag og klokkeslett. Pasienten tar så de legemidlene som er plassert på de ulike tidspunktene.

En slik bistand til dosering av legemidler er en oppgave som naturlig hører inn under hjemmesykepleien, og som følgelig er en vederlagsfri tjeneste. Det å overlate denne oppgaven til apoteket på pasientens regning, vil derfor kunne være en omgåelse av kommunens lovpålagte ansvar overfor den pleietrengende. Med forbehold om at det kan være forutsetninger og elementer i den ordningen som beskrives jeg ikke kjenner til, deler jeg din oppfatning om at kommunen ikke kan videresende en regning til pasienten for oppgaver som kommunen selv er ansvarlig for.

Helsetilsynet i fylket vil kunne vurdere om den aktuelle kommune oppfyller sine forpliktelser i medhold av kommunehelsetjenesteloven.

SPØRSMÅL NR. 1448

Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 26. august 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren redegjøre for om man vurderer ytterligere tiltak for å bistå rederinæringen slik at man kan sikre finansiering og dermed sikre norske arbeidsplasser?»

BEGRUNNELSE:

Adresseavisen melder den 17. juli 2009 at pga problemer med å sikre finansiering og bankgarantier så tviler reder Ole T. Bjørnevik på om han i fremtiden vil bygge flere skip i Norge, ved Bergen Group Fosen. I lengre tid har det gjennom media blitt meldt om at en rekke rederier er i samme situasjon. Dette kan medføre at store oppdrag vil flyttes ut av Norge og at norske arbeidsplasser kan gå tapt.

Regjeringen burde vurdere om de disponible rammene for f.eks. GIEK er tilstrekkelig, og om dagens krav til risiko gjør det vanskelig å gå inn i prosjekter som under en normal økonomisk situasjon ville fått aksept, men pga den situasjonen som råder i verdensøkonomien nå ikke får bistand.

Undertegnede ønsker en redegjørelse fra Finansministeren om man vurderer ytterligere tiltak, eller om man alternativt ikke har planer om å utvide eksisterende tiltak.

Svar:

Den internasjonale finanskrisen og tilbakeslaget i verdensøkonomien har gitt store utfordringer for norske eksportører. Etterspørselen etter og prisene på norske eksportprodukter falt markert samtidig som tilgangen på finansiering ble vanskelig for mange bedrifter. Regjeringen har på denne bakgrunn iverksatt en rekke tiltak for å bistå sektoren:

- Allerede høsten 2008 ble rammen for GIEKs alminnelige garantiordning utvidet fra 50 til inntil 110 mrd. kroner. Tiltaket bidrar til at norske eksportbedrifter får finansiering til nye kontrakter og investeringer.
- Rammen for GIEKs byggelånsgarantiordning ble økt fra 5 til inntil 8 mrd. kroner. Ordningen sikrer bankene tilbakebetaling av lån som er gitt til norske verft i forbindelse med finansiering av nye skip under bygging.
- Rammen for GIEKs u-landsordning ble i januar 2009 utvidet fra 2,1 til 3,15 mrd. kroner. Utvidelsen av rammen for u-landsordningen understøtter norske bedrifters eksport til, og investeringer i, utviklingsland.

Disse tiltakene må ses i sammenheng med tiltakene som ble iverksatt for å styrke tilgangen på eksportfinansiering gjennom Eksportfinans og den såkalte 108-ordningen. Denne ordningen omfatter finansiering av kontrakter om eksport av kapitalvarer og skip.

GIEK skal gå i balanse på lang sikt. Dette er i tråd med tilsvarende ordninger i våre konkurrentland. Dette innebærer at garantier må prises slik at GIEK er i stand til å foreta avsetninger til dekning av eventuelle framtidige tap. GIEKs styre er ansvarlig for å foreta de konkrete vurderingene av priser og andre vilkår. Det totale volumet av garantier og tilsagn har økt betydelig det siste året, noe som tyder på at ordningen har bidratt positivt i en vanskelig periode.

Regjeringen følger utviklingen i de støttetiltak som skjer internasjonalt nøye. Gjennom det internasjonale samarbeidet om finansierings- og eksportkredittsektoren i OECD-regi er det utviklet omforente retningslinjer for støtte til eksport. Erfaringene er at

deltagerlandene følger disse reglene også nå når situasjonen har vært særlig utfordrende.

I tillegg til de tiltakene som er direkte rettet mot eksportorienterte næringer, vil jeg også vise til de omfattende tiltakene som Regjeringen har iverksatt for å bedre bankers vilje og evne til å yte lån til husholdninger og bedrifter generelt, herunder etableringen av den såkalte byttelånsordningen i oktober i fjor og opprettelsen av Statens finansfond og Statens obligasjonsfond i vår. Disse ordningene vil også komme norske eksportører til gode. Tiltakene fra Regjeringen supplerer Norges Banks ekstraordinære tilførsler av likviditet til banksystemet.

Situasjonen i finansmarkedene har bedret seg betydelig siden finanskrisen startet i fjor høst. Risikopåslagene i penge- og kredittmarkedene er blitt lavere og risikoviljen blant finansinstitusjonene høyere. Det er grunn til å tro at tiltakene både fra norske og utenlandske myndigheter har bidratt til denne bedringen.

SPØRSMÅL NR. 1449

Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 27. august 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden se på tallene fra Politidirektoratet som klart viser at politidistriktene på Sunnmøre og i Nordmøre og Romsdal får mindre av den totale rammen enn landsgjennomsnittet, og sørge for at det blir gitt en mer rettferdig fordeling der en fanger opp store avstandsulemper, økt behov for tolketjeneste samt behovet for investering og drifting av politibåt i begge de to politidistriktene for fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Media i Møre og Romsdal har over lengre tid satt søkelyset på politiets stramme økonomiske rammer som har bidratt til at flere stillinger blir stående vakante, sommerstenging av flere lensmannskontor, nedlegging av lensmannskontor i Geiranger, og flere situasjoner der politiet kommer til for kort grunnet mangel på ressurser. Her kan nevnes en svært viktig sak som mangel på politibåt i havnebyene Ålesund og Kristiansund. Spesielt ille er det nå i sommerhalvåret med stor trafikk av fritidsbåter, der altfor mange grunnet fart og fyll, er til stor fare for andre som ferdes på sjøen. Det vises til at det er blitt vanskelige-

re å få med politiet ved trafikkulykker, dårligere samarbeid med helsevesenet i forbindelse med psykisk syke pasienter med rusproblemer og i forbindelse med husbråk. Politiet har også gjentatte ganger presisert at de har for få ressurser til å jobbe med narkotikasaker slik de gjorde tidligere. Det vises også til at stadig flere saker som anmeldes henlegges grunnet mangel på ressurser. Dette gjelder i stor grad vinningsforbrytelser, i tillegg til saker der det oppstår problemer knyttet til arbeidsinnvandring og kostbar tolketjeneste. Det er heller ingen nyhet at politiet sliter med nedslitt materiell generelt. Det har lenge vært hevdet at politiet i Møre og Romsdal har 1,12 politimann pr 1000 innbyggere, der landet forøvrig i snitt har 1,8. Ettersom de to politidistriktene er av de som er lavest bemannet i landet, har undertegnede innhentet tall fra Politidirektoratet (POD) som viser klart at både Sunnmøre politidistrikt og Nordmøre og Romsdal politidistrikt får mindre av den totale økonomiske rammen enn gjennomsnittet på landsbasis. Tallene viser at Sunnmøre politidistrikt som dekker 2,8 % av landets befolkning, får kun 1,7 % av total ramme, noe som tilsir en underdekning på ca 90 mill om en legger tallene fra POD til grunn. Samtidig viser tallene at

Sunnmøre fikk kun 1,3 % av tilleggsbevilgningene. Tallene for Nordmøre og Romsdal politidistrikt viser at distriktet dekker 2,3 % av landets befolkning, og får knappe 1,9 % av den totale rammen, noe som utgjør en underdekning på 34 mill i året. Også her fikk de kun 1,3 % av tilleggsbevilgningene. Tallene viser som sagt at de årlig får mange titalls millioner mindre enn landet forøvrig. Dette til tross for at Møre og Romsdal er et fylke med store avstandsulemper, der fjorder med nattstengte ferger og fjelloverganger bidrar til at mye tid blir brukt til bilkjøring og fergekryssninger. Møre og Romsdal er også et fylke med stor arbeidsinnvandring som fordrer stadig større bruk av tolketjeneste. Politiet på Sunnmøre holder til en hver tid 5 - 10 stillinger ledige for å holde budsjettet. Det er verdt å merke seg at dette skjer til tross for at det finnes flere søkere til stillingene! Den gamle lekse om at det er tidligere regjeringer som ikke har utdannet nok politi holder derfor ikke i denne debatten. Her er det snakk om en økonomisk skjevfordeling. Den nye avtalen som ble fremforhandlet nå i juli, gir ikke en eneste ekstra politimann. Avtalen går kun ut på at de som allerede finnes, skal jobbe mer. Spørsmålet en stiller seg, er om alle politidistrikt vil ha råd til å betale overtid. For de to politidistriktene på Sunnmøre og i Nordmøre og Romsdal ser det langt ifra lyst ut dersom de også i fremtiden må forholde seg til en slik underdekning som det tallene fra POD viser.

Svar:

Regjeringen vil ha et nært, tilgjengelig og sterkt politi med lensmannskontorer over hele landet. For å skape mer trygghet har vi økt politiets budsjett med 2,3 mrd. kroner i perioden 2006-2009. Dersom kompensasjon for lønns- og prisstigning trekkes fra, er styrkingen på ca 1,1 mrd. kroner. I 2009 har politidistriktene (utenom Oslo) i gjennomsnitt fått en nominell økning fra 2008 på 411,6 mill. kroner (7,8 %). I tillegg kommer fordelingen av 460 nye sivile stillinger i forbindelse med regjeringens tiltakspakke. I sommer ble også staten og hovedsammenslutningene enige om en ny arbeidstidsavtale som bl.a. innebærer at politifolk jobber en time ekstra i uka. Dette utgjør om lag 230 nye politiårsverk og bidrar til økt politikraft, større tilstedeværelse og trygghet for folk.

Under den forrige regjeringen utviklet Politidi-

rektoratet en egen kriteriebasert ressursfordelingsmodell. Ressursfordelingen mellom politidistriktene er i denne modellen dels basert på objektive kriterier (ca 90 prosent av den totale rammen) og dels på særskilte tildelinger til spesielle oppgaver og utfordringer i det enkelte politidistrikt (ca 10 prosent av rammen). Det var bred enighet både politisk og i politietaten om innføring av denne modellen. Modellen er omtalt under kap. 8.4 Kriteriebasert ressursfordeling i St.meld. nr. 42 (2004-2005) Politiets rolle og oppgaver, og det vises til nærmere omtale der. Politidirektoratet har ansvar for å fordele bevilgningene til politi- og lensmannsetaten. Politidistriktene får en rammebevilgning, som skal dekke alle utgifter (lønn, drift, investeringer med mer).

For regjeringen er det viktig at politiressursene brukes kostnadseffektivt og målrettet for å bekjempe kriminalitet og utføre de andre oppgavene politiet har ansvar for. Når politiet oppnår gode resultater, tjener dette både samfunnet og enkeltmennesker. Den omtalte ressursfordelingsmodellen er bygget opp med dette formål og er derfor basert på en rekke ulike kriterier. Kriteriesettingen i modellen ble vurdert sammen med politidistriktene og det var gjennomgående bred enighet om at kriteriene dannet et godt og objektivt grunnlag for ressursfordelingen til politidistriktene. Innenfor det enkelte politidistrikt er politimesteren ansvarlig for en balansert ressursfordeling som ivaretar lokalbefolkningens behov for polititjenester på en best mulig måte.

Regjeringen har gjennomført en budsjett- og bemanningsmessig styrking av politi- og lensmannsetaten. Det er viktig at styrkingen som er gjennomført blir riktig disponert i forhold til oppgaver og prioritering. Justisdepartementet har derfor tatt initiativ til en driftsanalyse i politi- og lensmannsetaten med formål å få mer kunnskap om ressursfordeling og ressursdisponering i forhold til kjerneoppgavene for å bedre kunne prioritere, disponere og effektivisere. Analysen legger opp til en gjennomgang av seks politidistrikt, inklusive Oslo politidistrikt, og skal være ferdig innen 31.12.09.

I kjølevannet av driftsanalysen vil det – avhengig av analysens konklusjoner – kunne være naturlig å også vurdere eventuelle endringer i modellen for tildeling av resurser.

SPØRSMÅL NR. 1450**Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 28. august 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til at Statkraft ivaretar elva Surna som en bærekraftig lakseelv slik de plikter etter konsesjonsreglene?»

BEGRUNNELSE:

Fangststatistikken for lakseelven Surna, viser i år et fiske som er dårligere enn katastrofeåret 2007. Sett sammen med observasjoner og erfaringer fra fiskere med opptil 50 års tilhold i elva, tegner fisket til å bli enda dårligere neste år, på grunn av kraftregimet, skriver avisen Driva onsdag 5. august 2009. Bekymringsmeldingene som her beskrives, er bare en av mange den siste tiden hvor det hevdes at Statkrafts børsregulerte effektkjøring anses som den direkte årsaken. Det vises til at en stopp i vannføringen i juli sank vannmengden i elva med over femti prosent i løpet av et døgn. I følge fiskerne opplevde de det som at elva ble en halvmeter mindre. De samme fiskerne rapporterte om mye død yngel langs elvebredden nevnte døgn, og at hendelsen dessverre ikke er unik. Det vises til at pulskjøring av Trollheimen kraftstasjon som har vært praktisert i sommer dreper både yngelen og den maten som fisken skal leve av. Statkraft som plikter å ta vare på Surna som lakseelv, hevder at de ønsker å gjøre det. Samtidig nekter de for at effektkjøringen tar livet av laksen i Driva, og at de derfor ikke kan love å sørge for en jevnere vannstand i elven, ved å stoppe effektkjøringen. Dette mener jeg er vrangvilje i forhold til det at ta advarslene fra befolkningen og fiskerne på alvor. Det er heller ikke et Statlig selskap som vil markedsføre seg med miljøprofil verdig.

Svar:

Konsesjon til statsregulering av Folla-Vindøla vassdragene ble gitt i 1962. I reguleringen inngår to store reguleringsmagasiner, Gråsjø og Follsjø. Trollheim kraftverk utnytter fallet mellom Follsjø og Surna. Kraftverket har utløp på lakseførende strekning noen kilometer fra Surnas utløp i sjøen.

I reguleringskonsesjonen er det ingen bestem-

melser om minstevannføring, men gjennom skjønnsforutsetningene har Statkraft en forpliktelse til å holde en minstevannføring på 15 m³/s målt ved Harrang Bru i Surna. Ved driftsfeil eller fare for driftsfeil kan minstevannføringen gå ned til 5 m³/s fra midten av oktober til midten av mai. Ved driftstans i Trollheim kraftverk tappes det vann gjennom bunnluke på Follsjø, men vannet bruker 4-6 timer fra Follsjø ned til målestasjonen i Surna.

Jeg er gjort kjent med at det har vært utfall i kraftverket som følge av tekniske problemer gjennom årene. Vannstrømmen ut av kraftverket til Surna stopper da brått med den følge at vannføringen synker raskt. I følge de opplysninger jeg har fått har Statkraft innskjerpet og endret sine prosedyrer for å redusere faren for uønskede hendelser som representanten nevner.

Statkraft har inngått avtale om økonomisk kompensasjon med elveeigarlaget, kommunen og samarbeidsorganet for Surna. Avtalen innebærer opprettelse av to ulike fond som skal brukes til tiltak for å styrke og bevare lakse- og sjøaurestammen i Surna. Fondets størrelse er på totalt ca 9 millioner kroner.

Statkraft regner med å installere omløpsventil i kraftverket i løpet av 2010. Denne omløpsventilen vil sikre at vannstrømmen til Surna i stor grad opprettholdes selv om kraftverket skulle falle ut.

Den hendelsen representanten viser til i juli i år er, etter det jeg har fått opplyst, en konsekvens av effektkjøring av kraftstasjonen. Konsesjonsvilkårene er ikke til hinder for at Statkraft effektkjører kraftverket så lenge manøvreringsreglementet overholdes.

Konsesjonen fra 1962 kan tas opp til vilkårsrevisjon som kan gjøres gjeldende fra 2012. NVE har allerede mottatt et krav om vilkårsrevisjon, og de berørte kommunene har varslet at de vil komme med et revisjonskrav.

En vilkårsrevisjon vil primært være rettet mot å sette nye vilkår for å rette opp miljøskader som følge av utbyggingen. Aktuelle forhold for Surnas del kan være slipp av minstevannføring og vurdering av effektkjøring/pulskjøring.

SPØRSMÅL NR. 1451**Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim****Besvart 25. august 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Hva er de faktiske forhold knyttet til det flere representanter fra Regjeringen har referert til som et fremtidig forbud mot tungolje i skipstrafikken, og hva er Regjeringens ambisjoner og planer for en ytterligere skjerping av regelverket med sikte så raskt som mulig å få et forbud mot bruk av tungolje i norske farvann?»

BEGRUNNELSE:

Fiskeri- og kystministeren har gjentatte ganger vist til at Norge har fått gjennomslag for et internasjonalt forbud mot tungolje i 2015 og 2020. Ifølge Bellona er det er grensene for utslipp av svovel knyttet til bruk av tungolje i skipstrafikken som vil bli regulert og ikke bruken av selve tungoljen. Ifølge Bellona er det anledning for rederiene å rense avgassene for å innfri forpliktelsene. Dette åpner for videre bruk av tungolje, med den risiko for utslipp som det medfører.

Svar:

I oktober 2008 fastsatte FNs sjøfartsorganisasjon IMO et nytt regelverk om luftforurensning fra skip (MARPOL Annex VI). I dette regelverket er det vedtatt krav om svovelinhold i drivstoff brukt på skip i tillegg til at det er bestemmelser om drivstofftilgjengelighet og kvalitet. Under forhandlingene var konsekvensene av dette regelverket grundig vurdert av alle berørte parter. En av konsekvensene som ble spesielt grundig vurdert var at svovelkravene i praksis vil medføre utfasing av tung bunkersolje brukt som drivstoff på skip. Grunnen er at de raffineriene som produserer tung bunkersolje i dag, i følge oljeindustrien vil måtte legge om produksjonen for å kunne tilfredsstille det nye svovelkravet til en prosess som ikke gir slik olje som produkt. Kravene som innføres i 2015 i Nordsjøen, Østersjøen og meget sannsynlig også på øst- og vestkysten av USA og Canada forventes å medføre en overgang til bruk av lett drivstoff som f. eks. marin diesololje. Tilsvarende innføres det globale svovelkrav i 2020, forutsatt tilstrekkelig tilgjengelighet av lavsvovel drivstoff, som forventes å medføre en global utfasing av tung bunkersolje.

IMO regelverket har også en regel som sier at sjøfartsadministrasjonene i de enkelte land kan godkjenne ekvivalente måter å oppfylle svovelkravet forutsatt at disse metodene ikke medfører andre miljøproblemer, eller skader andre lands miljø. Flere forhold tilsier at denne regelen ikke kommer til å bli brukt i særlig omfang. Dette samsvarer med erfaringer fra ekvivalensregler i annet IMO regelverk. Et kjent eksempel er at oljetankskip kan bygges med en standard som er ekvivalent til dobbelt skrog, men ingen har benyttet seg av denne ekvivalensen.

Norge vil fortsatt følge opp arbeidet i IMO for å sørge for at bruk av tungolje som drivstoff på skip blir faset ut. Vi har en klar ambisjon om at ytterligere krav skal etableres, også når det gjelder godkjenningskrav for bruk av alternativ teknologi. Vi har i så måte et kontinuerlig arbeid for å skaffe internasjonalt handlingsrom for gjennomslag for strengere krav og bedre håndhevelse av regelverket.

Jeg vil nevne følgende ytterligere initiativ som Regjeringen vil ta vedrørende utfasing av tungolje:

- Undersøke muligheten for å forsere tidsplanen for det internasjonale regelverket som nylig er vedtatt i IMO, og som i praksis medfører global utfasing av tungolje, men ikke ta initiativer som kan sette eksisterende rammeverk i fare.
- Ta initiativ overfor FNs skipsfartsorganisasjon (IMO) om å utvide de særskilt strenge kravene til drivstoff som innføres i Nordsjøen i 2015 til også å omfatte Norskehavet og Barentshavet.
- Ta initiativ gjennom samarbeidet med de Arktiske landene til å fremme et felles forslag til IMO om innføring av et tidlig forbud mot bruk og transport av tungolje i Arktiske farvann, tilsvarende kravene som innføres for Antarktis i 2011.
- Arbeide for at IMO etablerer bedre kvalitetskrav til drivstoff brukt på skip.
- I samråd med næringen, vurdere andre nasjonale og internasjonale tiltak for å få en raskere utfasing av skipsfartens bruk av tungolje i norske farvann.

SPØRSMÅL NR. 1452**Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 26. august 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan finansministeren redegjøre for begrunnelsen for at erstatninger for landbrukseiendommer som blir eksproprietert til veiformål, må beskattes hvis man ønsker å reinvestere erstatningsbeløpet i virksomheten, ved for eksempel erverv av eller påkostning på bygg/anlegg i næringsvirksomheten?»

BEGRUNNELSE:

I en situasjon med ekspropriasjon av landbrukseiendom får den næringsdrivende et erstatningsbeløp. Oppgjøret kan unntas beskatning dersom oppgjøret reinvesteres i nytt areal (nytt objekt av samme art) innen 3 år. Problemet for mange næringsdrivende innenfor landbrukssektoren er at det ikke finnes jord til salg i rimelig nærhet i denne tidsperioden. Dermed kommer erstatningsoppgjøret til beskatning. Denne skatten tas det ikke hensyn til når erstatningen fastsettes.

Mange næringsdrivende ønsker derfor å benytte erstatningsoppgjøret for tapt næringsareal (næringsgrunnlag) til erverv av eller påkostning på bygg eller anlegg i næringsvirksomheten. Når en næringsdrivende blir tvunget til å avstå næringsareal til storsamfunnet er det klart urimelig dersom vedkommende ikke gis anledning til å reinvestere erstatningsoppgjøret i egen næringsvirksomhet eller annen inntektsgivende aktivitet.

Det urimelige er at kun Skattelovens § 14-72 (1) som gjelder betinget skattefritak ved innløsning av festet tomt har tatt hensyn til dette forholdet. Her gir loven fritak for beskatning dersom vederlaget benyttes til erverv av annen tomt som bortfestes, eller i erverv av eller påkostning på areal, bygg eller anlegg som brukes i skatteytters næringsvirksomhet eller annen inntektsgivende aktivitet. Det kan også nevnes at gevinst ved vern av skog i forbindelse med etablering eller utvidelse av verneområdet etter Naturvernloven er fritatt for skatteplikt.

Nevnte forhold omtales i Skattelovens §§ 14-70 (2) og 14-72 (1). Når det gjelder unntaket for festetomter er dette utdypet i § 14-72, mens det ikke er noen utdypning/unntak i § 14-70, tiltross for at begge paragrafers første setning er tilnærmet lik. Undertegnede ønsker derfor en begrunnelse for denne "forskjellsbehandlingen", og ønsker at finansministeren utdypet om dette er en problemstilling statsråden ønsker å gjøre noe med.

Svar:

Hovedregelen i skatteloven er at gevinst ved salg og ekspropriasjon av fast eiendom er skattepliktig. Skatteplikten her følger av de alminnelige regler for beskatning av næringsinntekter, som gjelder for alle som driver virksomhet. Resultatet vil altså bli det samme for en næringsdrivende som må avstå en bensinstasjon eller et industrifelt. Et unntak her vil altså representere en særbehandling av landbruket, og som dessuten vil innebære at den felles skattebelastning til finansiering av samfunnets fellesgoder, vil skyves over på befolkningen for øvrig. I et slikt perspektiv synes jeg ikke det er spesielt urimelig at også bonden må betale skatt av erstatningen.

Før 2005 var det slik at alminnelig jord- og skogbrukseiendom, eller en del av en slik eiendom, kunne selges skattefritt etter 10 års eiertid. Også gevinst ved erstatning for eiendommen, for eksempel ved ekspropriasjon, var omfattet. I 2005 opphevet Stortinget fritaket. Begrunnelsen var nettopp den at ordningen var dårlig begrunnet og innebar en favorisering i forhold til andre næringsdrivende som selger næringsseiendom. Det gamle fritaket i landbruket gjaldt for øvrig ikke dersom vederlaget eller erstatningen var basert på tomteverdi.

Som representanten Leirstein nevner har skatteloven en unntaksbestemmelse som åpner for at erstatningen likevel kan fritas for beskatning. Forutsetningen er at vederlaget innen tre år benyttes til erverv av nytt objekt av "samme art" som det som er avstått. Der avståelsen består i grunnarealer, må det altså reinvesteres i grunnarealer. Erstatningen kan dermed ikke nyttes til eksempelvis nytt hønsehus eller melkefjøs, selv om man måtte ønske det. Formålet med unntaksbestemmelsen er bare å gi skattytere finansiell anledning til å gjenanskaffe likeartet eiendom når slik gjenanskaffelse er mulig i markedet. Foreligger det ikke en slik mulighet pga. manglende utbud av passende eiendom, foreligger heller ikke den tilsiktede unntaksgrunn. Formålet med unntaket er ikke å etablere en videre reinvesteringsadgang.

Det er korrekt at det ved innløsning av festetomter er en noe utvidet reinvesteringsadgang ved at det kan investeres blant annet i påkostning på areal, bygg eller anlegg eller annen inntektsgivende aktivitet. Dette har imidlertid en særskilt begrunnelse knyttet til de svært liberale regler for innløsning av festetomter, og kan ikke sammenliknes med det omtalte tilfellet. Forskjellen er nærmere redegjort for i Ot.prp. nr. 1 (2005-2006) avsnitt 21.2, som jeg viser til.

Skattefritaket for erstatning ved vern av skog må ses i sammenheng med at skattereglene ikke skal hemme det frivillige skogvern. Det er en politisk prioritert oppgave å oppnå frivillige avtaler om varig skogvern mot erstatning, uten at skatteregler skal skape uvilje som leder til behov for tvungne inngrep som skaper konflikter. Heller ikke dette kan sammenliknes med de alminnelige skatteregler for ekspropriasjon.

Jeg vil også nevne at som følge av de spesielle

overgangsregler som ble gitt i forbindelse med opphevelsen av skattefritaket for gevinst ved realisasjon av jord- og skogbrukseiendommer fra 2005, vil det for landbrukseiendommer som da kunne selges skattefritt (eid i ti år), i realiteten bare være den senere verdistigningen som kommer til beskatning. Gevinsten vil dessuten kunne inntektsføres over gevinst- og tapskonto, slik at inntekten fordeles til beskatning over flere år.

SPØRSMÅL NR. 1453

Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 21. august 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Høyre fremmet et forslag om å gjøre det enklere for forskere og spesialister å arbeide ved godkjente utdannings- og forskningsinstitusjoner i Norge (Dokument nr. 8:1 (2008-2009), Innst. S. nr. 141 (2008-2009)). Det har nå gått 5 måneder uten at nye forskrifter er iverksatt.

Kan statsråden redegjøre for når nye forskrifter til utlendingsloven blir iverksatt og om en raskere tildeling av D-nummer/Personnummer være en del de nye forskriftene?»

BEGRUNNELSE:

Lang behandlingstid for søknad om arbeidstillatelse for spesialister, slik som forskere, gjør det vanskelig for universiteter, forskningsinstitusjoner og andre arbeidsgivere å rekruttere høyt kvalifisert arbeidskraft. Lang ventetid på tildeling av D-nummer/Personnummer skaper også store problemer for spesialistene som kommer til Norge ettersom dette nummeret trengs for å etablere bankkonto, mobiltelefonabonnement osv. Derfor vil en hurtigspørøsning som blant annet inkluderer forhåndsgodkjenning av offentlige utdannings- og forskningsinstitusjoner, mulighet for at spesialistene kan begynne i sin stilling mens søknad om arbeidstillatelse behandles, elektronisk søknad om fornyelse av oppholdstillatelse og umiddelbar tildeling av D-nummer/personnummer når søknad om arbeidstillatelse er mottatt gjøre det lettere å rekruttere talentfulle arbeidstakere.

Svar:

Som det fremgår i mitt svar til Kommunal- og forvaltningskomitéen 24. november 2008, som det også er vist til i Innst.S. nr. 141 (2008-2009), har regjeringen fulgt opp forslaget i Stortingsmelding nr. 18 (2007-2008) Arbeidsinnvandring, om at spesialister og andre faglærte på visse vilkår skal få begynne å arbeide før arbeidstillatelse foreligger. Forslag til forskriftsbestemmelser som tilrettelegger for dette, ble sendt på alminnelig høring i vinter, jf. høringsbrev datert 30. januar 2009. Like før sommeren ble det vedtatt nødvendige endringer for en slik tidlig arbeidsstart i den nye utlendingsloven, se Ot.prp. nr. 97 (2008-2009) Om lov om endringer i utlendingsloven og i enkelte andre lover.

Den nye utlendingsforskriften er nå under ferdigstilling, og det er lagt opp til at det nye regelverket skal tre i kraft 1. januar 2010. Fra det tidspunktet vil alle sider av det nye regelverket gjelde og grunnlaget for raskere behandling være lagt.

Tildeling av D-nummer og personnummer gjøres med hjemmel i lov om folkeregistrering og folkeregistreringsforskriften. Dette er dermed ikke en del av den nye utlendingsforskriften. Ordningen med tidlig arbeidsstart innebærer bl.a. at D-nummer/personnummer må kunne tildeles på grunnlag av den bekreftelsen som utlendingsmyndighetene skal utstede når de har mottatt nødvendige opplysninger for tidlig arbeidsstart. Også denne delen av regelverket vil bli ferdigstilt sammen med de øvrige endringene for ikrafttrede 1. januar 2010.

I påvente av nytt regelverk er Utlendingsdirektoratet bedt om å prioritere arbeidet med denne type arbeidstillatelser.

SPØRSMÅL NR. 1454**Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 24. august 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at elevers rett til utvidet videregående opplæring i inntil 2 år blir praktisert likt mellom fylkene?»

BEGRUNNELSE:

I opplæringsloven § 3-1 Rett til videregående opplæring for ungdom, heter det blant annet at:

"Elev som etter reglane i kapittel 5 har rett til spesialundervisning, har rett til videregående opplæring i inntil to år ekstra når eleven treng det i forhold til opplæringsmåla for den enkelte. Før fylkeskommunen gjør vedtak om utvida opplæringstid, skal det ligge føre sakkunnig vurdering av dei særlege behova eleven har."

Denne retten praktiseres ulikt fra fylke til fylke. Årsaken ligger blant annet i ulik definisjon av ordene "når eleven treng det". I enkelte fylker har f.eks. psykiske utviklingshemmede, på grunn av sin diagnose, en tilnærmet automatisk rett til utvidet tid fordi de trenger lenger tid på å nå sine opplæringsmål sammenlignet med andre elever. Dette for å sikre kravene om et likeverdig opplæringstilbud. I disse fylkene praktiseres denne ordningen i realiteten som et lavterskeltilbud. Andre fylker er vesentlig mer restriktive i forhold til denne retten. Her er det eksempler på faglig uenighet mellom skoler og PPT. I slike tilfeller mener ofte skolene at elevens nytte av utvidet tid er større enn det som legges til grunn i utredningen fra PP-tjenesten. Det finnes eksempler på at skolene har en helt annen faglig vurdering av hvilke opplæringsmål i elevens iop som anses som oppnådd enn det som kommer frem i PP-tjenesten sin konklusjon og tilråding. Til tross for at skolene i disse tilfellene best kjenner elevene er det ikke nødvendigvis en avklart samarbeidsform om den sakkyndige vurderingen som skal ligge til grunn for en tilråding for utvidet rett til videregående opplæring.

Opplæringsmålene vil variere fra elev til elev ut fra ulike behov og dermed også innholdet i den utvidede opplæringstiden. Likhet for loven må likevel være et overordnet prinsipp. For å sikre dette mener jeg det er behov for en klarere definisjon av hva det betyr at "eleven treng det i forhold til opplæringsmåla for den enkelte" og det bør også presiseres hvilke samarbeidsformer mellom elev/foresatte, skole og PP-tjenesten som oppfyller kravene til lov og forskrift i forhold til sakkyndige utredninger og organisering av spesialundervisning.

Svar:

Retten til å få utvidet tid i videregående opplæring er lovfestet i opplæringsloven § 3-1 femte ledd. Retten innebærer at elever som har rett til spesialundervisning har rett til heltids opplæring i inntil to år ekstra dersom eleven trenger det for å nå opplæringsmålene. Vilåårene for å få utvidet tid er for det første at eleven har rett til spesialundervisning (eller har særskilte rettigheter etter opplæringsloven § 3-9 eller 3-10) og for det andre at det foreligger en sakkyndig vurdering som konkluderer med at eleven har behov for mer tid i videregående opplæring. Begge vilåårene må være oppfylt.

Det er en forutsetning at eleven både trenger og har utbytte av mer opplæring for å kunne oppnå kompetanse på høyere nivå enn det som er mulig innen treårsretten. Behovet må derfor vurderes i forhold til de opplæringsmålene som er fastsatt for den enkelte i den individuelle opplæringsplanen (IOP).

Representanten Holten Hjemdal viser til at skolene ofte har andre faglige oppfatninger av hvilke opplæringsmål i elevens IOP som anses oppnådd enn det som kommer fram i PP-tjenestens tilråding og konklusjon. Her vil jeg presisere at det nettopp er PP-tjenestens oppgave som sakkyndig instans å vurdere elevens behov for utvidet tid og komme med tilråding om dette. Tjenesten skal sørge for at det blir utarbeidet sakkyndig vurdering der loven krever det. Ved eventuell faglig uenighet mellom skole og PP-tjeneste er det derfor ingen tvil om at det er PP-tjenestens vurdering som skal legges til grunn. Den sakkyndige vurderingen og anbefalingen til PP-tjenesten vil derfor være svært sentral når retten til utvidet tid skal vurderes. Tjenestens rolle og oppgave i forbindelse med å utarbeide de sakkyndige vurderingene bidrar også til å sikre størst mulig grad av likebehandling innad i fylket.

Opplæringsmålene vil i de fleste tilfeller variere fra elev til elev fordi de har ulike behov og mål, noe som også fører til ulikheter i innholdet i opplæringsretten og retten til utvidet tid. Det er imidlertid bekymringsfullt dersom ulike praksis mellom fylkeskommunene skyldes at vilåårene i lovbestemmelsen ikke blir fulgt eller at de blir tolket så forskjellig at det går ut over elevens rettigheter. Det er viktig at de elevene som fyller vilåårene får oppfylt retten til utvidet opplæringstid i tråd med lovens forutsetninger. Jeg vil derfor be Utdanningsdirektoratet vurdere om det er behov for veiledning i gjeldende rett, eller om det eventuelt kan være aktuelt med andre tiltak på området.

SPØRSMÅL NR. 1455**Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 25. august 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden gjør noe for å forhindre at dagpendlere på Øvre Romerike må ut med store summer i bompenger for å komme seg til og fra jobb?»

BEGRUNNELSE:

Venstre er enig i, og har stemt for bompenger i forbindelse med ny E6 nordover i Akershus. Prosjektet har imidlertid blitt mye dyrere enn antatt. I Eidsvoll og Ullensaker Blad kan man lese at en sykepleier som bor på Jessheim og jobber på Feiringklinikken snart må ut med 1872 kroner i bompenger i måneden for å komme seg til og fra jobb. Hun og flere med henne truer nå med å kjøre gamleveien for å unngå alle bomstasjonene. Dette vil medføre stor trafikkfare på sideveiene og det vil føre til at arbeidsdagen blir forlenget pga økt kjørelengde. Berørte ordførere (som ikke har vært høringsinstans i forbindelse med planleggingen av den nye veien) har foreslått færre bommer eller at man kan finne en ordning der det vil være rimeligere for lokale bilister. Ved for eksempel at lokale bilister bare betaler en vei og har fri retur resten av dagen. Alternativet kan være at staten bidrar med økte overføringer til kollektivtrafikk.

Svar:

På strekningen E6 Gardermoen – Kolomoen blir det totalt seks bomstasjoner som skal finansiere 6 delstrekninger. Bilistene betaler kun for den eller de strekningene som benyttes, og på denne måten ivaretas nytteprinsippet. Når en delstrekning er ferdig bygget, vil bompengene innkrevingen på denne strekningen starte. Når en delstrekning er nedbetalt, vil innkrevingen der opphøre.

Videre ligger det til grunn i nytteprinsippet at de som har nytte av vegstrekningen skal betale, og motsatt; de som betaler skal ha nytte av veien. Av dette følger at de som har størst nytte av vegen, dvs. de som bruker den mest, også skal betale mest i bompenger. Dagpendlere med bil er derfor de som må betale mest.

Dagpendlere anbefales å tegne AutoPASS-avtale, da får man 10 % rabatt ved passering av bomstasjonene på E6 Gardermoen – Moelv. I tillegg vil man med gyldig AutoPASS brikke få 10 % rabatt på andre strekninger, som bomringen i Oslo og Bærum, Svinesundsforbindelsen og bompenganeanleggene på E18 i Vestfold.

SPØRSMÅL NR. 1456**Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Erling Sande****Besvart 26. august 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Ein samla energi- og miljøkomité har peika på at det er gode grunnar til at både logistikkdelen og teknisk del av driftsorganisasjonen til Gjøafeltet bør ligge i Florø. Komiteen ba vidare operatøren på sikt vurdere om større delar av driftsorganisasjonen for Gjøafeltet kan leggjast til Florø, og imøtesåg kravet frå selskapet om at driftstøttepartnaren sin landorganisasjon ville bli samlokalisert med GdF si logistikkavdeling i Florø.

Kva forventningar har statsråden til at Gaz de France etterkjem Stortinget sine føringar i saka?»

GRUNNGJEVING:

Det er uttalt politikk at utnytting av petroleumsressursane skal skape ringverknader i land og at basestrukturen langs kysten skal nyttast aktivt i aktivitetane på sokkelen. Dette framgår både av petroleumslova og av sentrale styringsdokument for regjeringa. Då Stortinget handsama plan for utbygging og drift av Gjøa-feltet utanfor Sogn og Fjordane vart det frå regionale styresmakter arbeidd aktivt for å sikre aktivitet i fylket som fylgje av utbygginga både i utbyggings- og i driftsfasen. Stortinget stadfesta i handsaminga av saka dei føringar som driftsoperatør sjølv hadde lagt opp til når det gjaldt lokale ringverk-

nader. I tillegg peika komiteen på at det var gode grunnar til at både logistikkavdeling og teknisk del av driftsorganisasjonen burde ligge i Florø og ba operatøren legge til rette for dette så langt dette var mulig. Komiteen ba vidare operatøren vurdere å flytte endå større delar av driftsorganisasjonen til kystbyen. Statsråd Enoksen uttalte vidare til Stortinget at "...en del av driftsorganisasjonen - driftstøtte - settes ut til en underleverandør.

En betingelse for underleverandøren er at landorganisasjonen samlokaliseres med Gaz de France sine aktiviteter i Florø." Det er grunn til å tolke dette som at driftsstøttefunksjonane til Gjøafeltet skulle lokaliseras i Florø.

Utviklinga i etterkant av Stortinget sitt vedtak har vist at Gaz de France legg opp til å plassere ein beskjeden del av driftsorganisasjonen i Florø og at hovuddelen både av dei tilsette i driftsorganisasjonen til GdF Suez og driftstøttepartner IKM vert plassert i Stavanger. Dette harmoniserer ikkje med dei føringar som energi- og miljøkomiteen på Stortinget har lagt og er heller ikkje i tråd med dei føringar som statsråd Enoksen den gong la til grunn.

Svar:

Departementet godkjende plan for utbygging og drift av Gjøa, Vega og Vega sør ved brev til operatør den 4. juli 2007, jf. St.prp.nr.64 (2006-2007) om utbygging av Gjøa, Vega og Vega sør og Innst.S.nr.278 (2006-2007).

Gjøafeltet er venta å kome i produksjon hausten 2010. StatoilHydro ASA er operatør i utbyggingsfasen, mens GDF SUEZ E&P Norge AS er operatør i driftsfasen.

Eg legg stor vekt på at petroleumsverksemda skal skape regionale og lokale ringverknader, mellom anna at Gjøa-utbygginga skal bidra til etablering av

arbeidsplassar i Florø. Dette var bakgrunnen for at departementet ved si handsaming av utbyggingssaka la til grunn at logistikkorganisasjonen til GDF SUEZ ville bli lagt til Florø, med ein forsyningsbase og helikopterbase som skal fungere som basar for forsyningar, driftsinnkjøp, transport av personell og lager/verkstad i både utbyggings- og driftsfasen. I tillegg skal mesteparten av utstyret til utbygginga og forsyningar til Gjøa-plattformen bli skipa ut frå Florø. Transport av personell til feltet vil også i all hovudsak skje frå Florø. GDF SUEZ vil også legge til rette for at lokalt næringsliv skal kunne vera med å konkurrere om tjenesteleveransane i driftsfasen.

Det er mitt inntrykk at operatøren har tatt til følge det som vart lagt til grunn angående lokalisering av logistikkorganisasjonen i St.prp.nr.64 (2006-2007) om utbygging av Gjøa, Vega og Vega sør. Utover dette har operatørens driftsstøttepartner IKM lokalisert delar av vedlikeholdsplanleggingsorganisasjonen sin i Florø. Ut frå dei undersøkingar eg har gjort, er det mitt inntrykk at operatør både har oppfylt krava i proposisjonen og lagt vekt på komitéens merknader.

Etter godkjenninga av Gjøa-utbygginga i 2007, har leiinga i departementet lagt stor vekt på å oppfylle energi- og miljøkomitéens ynskje om at Gjøa-utbygginga skulle bidra til ringverknader i Sogn og Fjordane. Dette blei også kommunisert til utbyggar. Eg har i mi tid i departementet aktivt arbeidd med å legge til rette for ein god dialog mellom operatøren for Gjøa-utbygginga og vertsfylket Sogn og Fjordane. Den dialogen har gitt ei løysing som sikra at ringverknadane har vorte betydelig større enn det som framgjekk av proposisjonen. Mine forventningar til operatøren er at komitéens merknader også i fortsettinga vert følgd opp.

SPØRSMÅL NR. 1457

Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 20. august 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mener statsråden at en kategorisk tolkning av loven er nødvendig, eller vil statsråden åpne for at lovanvendelsen vil ta mer hensyn til den gjenlevende ektefelle/samboende som er medeier i bankkontoen, slik at denne kan få penger til daglig livsopphold inn-

til skifteattest er utstedt uten å gå veien om sosialkontoret?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått en skriftelig henvendelse fra en bekymret svigersønn som forteller at da hans svigerfar

døde for fjorten dager siden ble svigerforeldrenes felles bankkonto umiddelbart sperret for uttak. Som om ikke svigermoren hadde mer enn nok med å bearbeide sorgen etter tapet av sin mann, så ble ikke hverdagen noe lettere av at alle felles kontoer ble sperret fordi det ikke etter skifteoven er tillatt å bruke av felles kontoer før en skifteattest er utstedt. Det medfører at etterlatte som har felles konto med avdøde ikke har mulighet til å ta ut penger til daglig livsopphold. Svaret fra skifteretten til enken var at hun kunne oppsøke kommunens sosialkontor, eller låne penger av familie/venner til skifteattesten var mottatt. Skifteovens § 14 som lyder: "I fornødent fall skal retten uten opphold la boets eiendeler forsegle i den utstrekning det finnes påkrevet og hensiktsmessig". Slik lovteksten er formulert, beror det på en helhetlig vurdering av situasjonen om man skal gjøre dette. Praksis for om man gjør dette kan variere mellom de ulike skifteretter.

Svar:

Det følger av skifteoven § 82 annet ledd jf. § 81 at skifteattest utstedes etter 60 dager eller tidligere

om gjelden er overtatt og vilkårene ellers er oppfylt. Om vilkårene er oppfylt, vil skifteattest mange steder kunne utstedes på dagen.

I en del tilfeller kan det imidlertid gå noe tid før skifteattest kan utstedes. I denne mellomperioden vil en gjenlevende ektefelle eller samboer kunne ha behov for å disponere over konti som tilhørte den avdøde, men som den gjenlevende hadde disposisjonsrett til, herunder såkalte felles konti. Det er i praksis opp til bankene å vurdere om de aksepterer en slik fortsatt disposisjonsadgang. Etter det jeg kjenner til, varierer det i hvilken grad bankene kommer gjenlevende i møte i slike situasjoner. Det er imidlertid mitt inntrykk at gjenlevende i mange tilfeller får aksept for bruk av en felles konto til betaling av ordinære poster som husleie, strøm og andre utgifter til livsopphold samt poster knyttet til begravelsen frem til skifteattest foreligger. Det er ingen lovbestemmelser som forbyr en slik fleksibilitet fra bankenes side, slik det hevdes i brevet hit.

Jeg mener likevel det er grunn til å se nærmere på denne problemstillingen i forbindelse med oppfølgingen av NOU 2007: 16 Ny skiftelovgivning.

SPØRSMÅL NR. 1458

Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim

Besvart 25. august 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden medvirke til at midtdelerne som planlegges satt på lager når E39 strekningen Stangeland - Sandved i Rogaland får fire felt, blir gjenbrukt slik at de fortsatt kan brukes til trafikksikkerhetsformål?»

BEGRUNNELSE:

Av oppslag i Stavanger aftenblad går det fram at når ny firefelts motorveg står ferdig på E39 strekningen mellom Stangeland og Sandved neste år, så vil betongmidtdelerne på strekningen settes på lager istedenfor å bli benyttet på andre trafikkfarlige strekninger.

Organisasjonen "Nei til frontkollisjoner" med flere har tatt til orde for at betongelementene benyttes lengre sør på E39. Også en rekke andre steder i landet etterspørres midtdelere. Det vises blant annet til at man i Sverige benytter fysiske midtdelere også på smal veg.

Svar:

Jeg viser til at E39 Stangeland – Sandved er under utvidelse til fire felt. Betongelementene som er blitt benyttet til å skille kjøreretningene skal ikke lenger benyttes på denne strekningen. Samferdselsdepartementet mener at betongelementene fortsatt skal benyttes til trafikksikkerhetsformål. Statens vegvesen ser nå på aktuelle strekninger og vurderer hvilke tiltak som må gjennomføres før betongelementene kan benyttes videre. I denne sammenheng er det bl.a. vurderinger av behov for breddeutvidelser av de aktuelle strekninger med tilhørende planavklaringer og kostnader som er sentralt.

Statens vegvesen vil ta beslutning til hvor de aktuelle betongelementene skal benyttes så snart de nevnte vurderingene er gjennomført og nødvendige budsjettmessige avklaringer foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1459**Innlevert 17. august 2009 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 24. august 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvor mange brudd på politiarrestforskriften § 3-1 (glattcellebrudd) er det registrert i henholdsvis 2006, 2007, 2008 og hittil i 2009?»

2007: 1 432 av 22 575, dvs. 6,34 %

2008: 1 365 av 21 907, dvs. 6,23 %

2009 til og med mai: 619 av 8 724, dvs. 7,10 %.

BEGRUNNELSE:

Folk som blir pågrepet av politiet og satt i arresten (glattcelle) skal overføres til en vanlig fengselsplass innen 48 timer. Pågrepne skal dermed ikke sitte mer enn to døgn i politiarrest med mindre det av praktiske årsaker er umulig å overføre dem. Norge har tidligere fått kritikk for bruken av glattcelle, blant annet av Europarådets torturovervåkingskomité.

Svar:

Etter forskrift om bruk av politiarrest 30. juni 2006 § 3-1 skal den innsatte overføres fra politiarrest til fengsel innen to døgn etter pågripelsen, med mindre dette av praktiske grunner ikke er mulig. Dersom overføring skjer senere, skal begrunnelsen nedtegnes i arrestjournalen.

Når det gjelder frihetsberøvelse, har det ikke hittil vært ført helhetlige oversikter over dette i politiet, men Kriminalomsorgens it-system registrerer dato for pågripelse og innsettelse i fengsel. Politidirektoratet har imidlertid nå fått utviklet et nytt dataverktøy som enkelt vil generere oversikter over sittetider i politiarresten. Etter det jeg har fått opplyst vil dette etter pilottesting bli gjort tilgjengelig for politidistriktene i løpet av høsten 2009. Dette verktøyet vil bedre oppfølgingen og vil generere statistikk bedre enn i dag.

Justisdepartementet har for kort tid tilbake i forbindelse med et spørsmål fra Sivilombudsmannen, innhentet tallmateriale fra Politidirektoratet. Dette materialet er fra 2007 til og med mai 2009 og noe tidkrevende etter dagens system å innhente og kan også derav inneholde mindre feil. Her er angitt antall arrestforhold med varighet over 48 timer (to døgn-fristen,) samt totalt antall innsatte og andelen prosentvis for sitting over to døgn. Departementet har dessverre ikke oppdaterte tall for 2006. Slike tall er svært gamle og vil ikke uten en stor ny tidkrevende manuell gjennomgang kunne gi relevant informasjon. Jo lenger tilbake i tid en manuell gjennomgang foretas jo større usikkerhet vil også foreligge for at tallene ikke gir et riktig bilde.

Tallene for 2007 til mai 2009 er som følger:

Jeg kan opplyse at årsaken til "oversitting" i politiarrest i hovedsak er mangel på tilgjengelige varetektsplasser, herunder at ledig fengselsplass ikke kan skaffes innen rimelig avstand fra politidistriktet. Prosentandelen for "oversitting" er på ca. 6 % og skyldes i det alt vesentlige disse forhold. Det vil si at det i mange av disse tilfellene ikke foreligger brudd på forskriften. Ett eksempel kan være at det vil være uforholdsmessig både for den innsatte og svært ressurskrevende for politiet å kjøre en person fram og tilbake til en fengselsplass hvis han i løpet av kort tid skal til avhør og han derav vil kunne bli løslatt tidligere.

Det er et mål at varetektsplasser stilles til disposisjon for politiet etter behov.

I 2007 ble 295 personer fengslet med politiets innsettelsesordre, og 97,3 % av disse satt mindre enn 3 døgn i politiarrest før overføring. Av alle varetektsfengslede med kjennelse, ble 93 % plassert i fengsel mindre enn 3 døgn etter kjennelsen. Etablering av til sammen 13 nye plasser med høy sikkerhet ved Ila fengsel og forvarings- og sikringsanstalt og Vestopp-land fengsel i 2008, vil bidra til å bedre varetektsituasjonen i østlandsområdet. Økt bruk av alternative straffereaksjoner, blant annet elektronisk kontroll, vil frigjøre annen kapasitet og bedre varetektsituasjonen på landsbasis. Halden fengsel vil gi ytterligere 251 nye plasser og bedre varetektsituasjonen på landsbasis fra 2010. Det er et mål å redusere belegget i fengslene til 90 % når soningskøen er avviklet. Dette vil bidra til at kriminalomsorgen vil kunne stille varetektsplasser til disposisjon ved behov, som forutsatt. Det vises til omtale i St.prp. nr. 1 (2008-2009) side 66 vedrørende varetekt.

I forbindelse med arbeidet med etterkontroll av reglene om utvidet fremstillingsfrist har departementet – man skal undersøke om dette har medført mindre bruk av varetekt - anmodet om bistand fra Politidirektoratet til å samle inn nye data om bruken av politiarrest.

Avslutningsvis vil jeg opplyse at jeg følger utviklingen i bruken av politiarrest nøye. At det av grunner som oppgitt i enkelte tilfeller ikke har vært mulig å iverksette overføring innen to døgn, er selvfølgelig beklagelig.

241 491

Trykk: A/S O. Fredr. Arnesen - 2009

www.stortinget.no